

"Истинската кралица
на психологическия
трилър"

Дейли Телеграф

Вал

Макгърмид

ПОСЛЕДНОТО ИЗКУШЕНИЕ

ВАЛ МАКДЪРМИД ПОСЛЕДНОТО ИЗКУШЕНИЕ

Превод: Боряна Джанабетска

chitanka.info

Доктор Тони Хил — психолог и профайлър, надарен с безпогрешен ловен инстинкт, се е оттеглил в спокойната атмосфера на академичния живот. Преследването на серийни убийци е нанесло сериозни травми на собствената му психика и той е решил твърдо да не сътрудничи повече на полицията. Но когато убиец психопат започва да умъртвява негови колеги психолози, Тони Хил се връща към своето призвание. Третата жертва на убиеца е негова приятелка — но не само това е причината Тони Хил да тръгне по следите на хищника. Пътят на Карол Джордан, жената, с която някога е работил и винаги е обичал, се пресича с пътя на престъпника. Карол, която работи под прикритие за разбиването на голям престъпен концерн в Централна Европа, се е озовала в свят, където човешкият живот е лишен от стойност...

Примката се затяга около Карол и Тони — двамата се борят сами, заплетени в мрежите на съвременната организирана престъпност. Ужасни престъпления от миналото хвърлят дългата си сянка над привидно спокойния живот в богатите и процъфтяващи градове на северна Европа. Карол рискува не само живота, но и душата си в рискованото преследване на един странно привлекателен злодей — докато Тони приближава все повече бърлогата на звяра.

Карол Джордан и Тони Хил могат да разчитат само един на друг в един свят, изтъкнат от корупция, жестокост и предателство.

„Последно изкушение“ не е обикновен разказ за преследване на сериен убиец, а виртуозно изследване на злото.

Гардиън

„Последно изкушение“ тревожи, смущава, вълнува и държи в постоянно напрежение.

Лондон Таймс

„Истинската кралица на психологическия трилър“.

Дейли Телеграф

На Камерън Джоузеф Макдърмид Бейли — подаръкът не е нищо особено, но си остава най-доброто, което мога да дам в замяна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Работата извън собствената ти територия винаги крие рискове. Хората, които ми помогнаха да сведа тези рискове до минимум, са Пийке Бирман и Том Ворте. Те откриха ирландската кръчма в Берлин и освен това ми осигуриха важни и неоценими източници на информация; Жанет Ван Везел, която ме разведе из Лайден; Юрген и Марита Алберте, благодарение на които опознах Бремен; Рон Маккий, който ме заведе на едно място, на което няхах право да бъда; Хартмут Гайсер, който ме разведе по река Шпрее и сподели с мен дългогодишния си опит в търговското корабоплаване; капитан Кърк Шорман и Ниле Клаусен, които споделяха с мен прозренията си относно живота по реката; Адриан Мюлер, който ми помогна при контактите с холандската полиция; доктор Сю Блек, която осигури детайли от областта на патоанатомията. Изказвам благодарности и на Британския съвет за първото ми пътуване до Кьолн и Берлин, и на организаторите на литературния фестивал в Кьолн, на който си припомних това, което знаех за техния град.

Искам да благодаря и на Джил Локууд, както и на екипите на акушеро-гинекологичните отделения от болницата в Лийдс и болницата „Сейнт Мери“ в Манчестър — без техните усилия щеше да ми бъде далеч по-трудно да напиша тази книга. Благодаря на всички, които ми помагаша в различни кризисни моменти, докато работех — Лизан, Джулия, Джейн, Дайана, Кейт, Лесли и най-много от всички на Бриджит.

Позволих си някои злодейски злоупотреби с топографията на няколко големи европейски градове, както и с организацията на местните органи на реда. Но това е художествена литература и читателят трябва да извини моите експерименти с действителността.

Поне не съм объркала имената на реките.

АНАМНЕЗА

Име: Валтер Нойман

Сеанс №: 1

Коментар: Очевидно е, че от известно време пациентът е обзет от нарастващо чувство за собствената си непогрешимост. Той демонстрира смущаващо високо ниво на прекалена увереност в собствените си възможности. Има грандиозни представи за собствената си личност и отказва да приеме възможността, че може да бъде обект на основателни критики.

Когато срещне предизвикателство, е видимо засегнат и явно изпитва затруднения да прикрие възмущението си. Не вижда основания да се защитава, тъй като счита, че правотата му е очевидна, въпреки изобилието от доказателства в полза на противното. Способността му да се самоанализира, е явно ограничена. Типична негова реакция на въпрос е да го отклонява с контравъпрос. Демонстрира подчертано нежелание да обсъжда собственото си поведение или последиците от своите действия.

Липсва му проницателност и му е непонятна по-общата идея за отговорност. Владее способността да демонстрира чувства, но това надали е нещо повече от удобно прикритие.

Препоръчителна терапия: Начало на лечение с промяна на физиологичното състояние.

ГЛАВА 1

Последно изкушава измяна най-ужасна —

Зло дело да извършиш заради цел прекрасна.

Т. С.

Елиът,
„Убийство в
катедралата“

Психологията добива истинско значение, едва когато е в състояние да предоставя диагнози за целите на държавата.

Макс Симонайт,
научен ръководител на
Отдела по психология към
Вермахта, 1938 г.

Единственият цвят, който Дунав не може да постигне никога, е тъкмо синият. Стоманеносиво, калнокафяво, зеленикаво като измокрена от пот дреха в защитен цвят — всички тези и още някои междинни оттенъци разбиват мечтите на всеки романтик, застанал на брега му. Понякога, на местата, където се събират много плавателни съдове, реката придобива своеобразен мазен отблясък, резултат от отражението на слънчевите лъчи върху петно от разляно гориво — тогава водите пъстроят като гушата на гълъб. В тъмна нощ, когато облаците закрийт звездите, реката е черна като Стикс. Само че тук, в централна Европа, в началото на новото хилядолетие, една медна монета не би била достатъчна, за да те превозят до другия бряг.

Откъдето и да го погледнеш — откъм реката или откъм сушата, мястото приличаше на запусната работилница за ремонт на плавателни съдове. Гниещите скелети на два кораба и ръждясали машинни части, чиято първоначална функция си оставаше загадка — само това се виждаше между дъските на високата порта. Всеки, който би проявил толкова силно любопитство, че да спре колата си на тази тиха задна уличка и да надникне през дъските на портата, би решил незабавно, че пред него е поредната гробница на някое пропаднало комунистическо предприятие.

Само че не съществуваха никакви причини, които и да било да прояви любопитство към това затънтено местенце. Единствената загадка беше защо, дори в онези нелогични дни на тоталитарно управление, някой е решил, че може да развие тук някаква дейност. На десетки километри от тук, в двете посоки, нямаше никакво значително населено място. Няколкото земеделски стопанства по крайбрежието имаха нужда от влагането на много повече труд, отколкото бе по силите на собствениците им, за да заработят на печалба — тоест наблизко нямаше свободна работна ръка. Когато предприятието все още функционираше, работниците трябваше да пътуват петнайсетина километра до тук с автобус. Единственото предимство на това място беше разположението му — защитено от силата на централното течение с дълга пясъчна ивица, покрита с проскубани храсти и няколко хилави дървета, израснали под наклон заради постоянните напори на вятъра.

Това си оставаше и основният му плюс от гледна точка на хората, които ползваха прикрито този разпадащ се образец на индустриална архитектура от лошото старо време. Защото съборетината не беше това, което изглеждаше на пръв поглед. Това не бяха руини, а изключително важна спирка от определен маршрут. Ако някой си беше направил труда да разгледа по-внимателно мястото, би забелязал странни несъответствия. Например това, че районът бе ограден с плочи от укрепен цимент и оградата беше удивително добре поддържана.

Бодливата тел, която минаваше по горната част на оградата, изглеждаше поставена доста по-скоро от времето, когато рухна комунизмът. Действително, това не беше кой знае какво, но уликите

могат да бъдат разчетени само от човек, запознат с езика на прикриването.

Ако такъв човек бе започнал наблюдение над привидно запуснатата работилница, тази нощ би бил възнаграден за усилията си. Но когато моторът на лъскавия черен мерцедес замърка по запуснатото шосе, не го следеше ничий любопитен поглед. Колата спря малко преди портата. Шофьорът слезе и потръпна от разликата между регулираната с климатик атмосфера и студения, влажен въздух навън. Порови в джобовете на коженото си яке и извади връзка ключове. Бяха му необходими няколко минути, за да се справи с четирите катинара. После крилата на вратата се поддадоха безшумно на побутването му. Той ги разтвори докрай, върна се забързано в колата и я вкара вътре.

Докато шофьорът затваряше портата зад мерцедеса, от задните врати излязоха двама мъже. Тадеуш Радецки изпружи дългите си крака, пооправи гънките на костюма „Армани“ и се пресегна навътре в колата, за да извади дългото си самурено палто. Напоследък страдеше необичайно силно от студа, а нощта беше много студена — дъхът му излизаше на перести спирали от ноздрите. Той придърпа кожата около тялото си и се огледа. Беше отслабнал напоследък и в бледата светлина на фаровете силно изразените черти на лицето му напомняха за черепа, скрит под кожата. Само подвижните лешникови очи подсказваха за енергията, която се криеше в тялото му.

Дарко Красич заобиколи колата, застана до него и присви лакът, за да може да погледне циферблата на масивния си златен часовник.

— Единайсет и половина. Камионът трябва да пристигне всеки момент.

Тадеуш наклони леко глава.

— Мисля ние да вземем пратката.

Красич се намръщи.

— Таджо, идеята ти не струва. Всичко е уговорено. Не се налага да влизаш в пряк досег със стоката.

— Така ли мислиш? — Тадеуш говореше с привидно безразличие. Красич знаеше много добре, че няма смисъл да спори. Като се има предвид как се държеше шефът напоследък, и най-близките му сътрудници не рискуваха да станат прицел на гневните му избухвания.

Красич вдигна помирително ръка.

— Както искаш — каза той.

Тадеуш обърна гръб на колата и започна да обхожда работилницата. Очите му постепенно привикваха към мрака. В едно отношение Красич беше прав. Не беше нужно той да се въвлича пряко в който и да било аспект на търговската си дейност. Но тъкмо сега човек не биваше да приема нищо на доверие. Начинът му на мислене беше силно повлиян от баба му, която, въпреки аристократичната кръв, която течала по нейни думи в жилите ѝ, беше суеверна също като толкова презираните от нея прости селянки. Но тя бе съумявала да прикрие ирационалните си убеждения под маската на литературни алюзии. Така, вместо да учи момчето, че едно нещастие никога не идва само, тя цитираше Шекспир: „Знай, когато идват скърбите, не идат те поотделно, дебнешком, а вкупом, на цели пълчища.“^[1]

Смъртта на Катерина би трябвало да бъде достатъчно голямо нещастие. Тадеуш се гордееше, че никога не допуска изразът на лицето да издава чувствата му — било то в личните или в търговските отношения. Но новината за нейната смърт преобрази лицето му в маска на отчаяна скръб, по която се стичаха сълзи, докато тялото му се разтърсваше от безмълвен вик. Той не се бе съмнявал нито за миг, че я обича — просто не бе осъзнавал колко силна е любовта му.

Нелепостта на случая го правеше още по-ужасен. Беше толкова типичен за Катерина. Шофирала собствения си „Мерцедес SLK“ със свален покрив. Тъкмо слизала от околоръстното шосе на Берлин при излаза за Курфюрстендам и вероятно е карала все още с висока скорост, когато от една странична улица изскочил мотор и се насочил право към нея. В отчаян опит да избегне сблъсък с безотговорния моторист тя извила рязко към тротоара, изгубила контрол над мощната машина и се блъснала в някаква будка за вестници. Издъхнала в ръцете на служител от „Бърза помощ“ — раните по главата ѝ били толкова страшни, че не се поддаваха на описание.

Мотористът бил изчезнал отдавна, без да съзнава каква касапница оставил зад себе си. Прегледът на колата доказа наличието на дефект в електрониката на антиблокиращата система на спирачките. Поне такава беше официалната версия.

Но щом първоначалният пристъп на скръб утихна дотолкова, че той можеше отново да води нормален живот, Тадеуш започна да си задава въпроси. Красич, верният помощник, докладва, че в периода на

временното му оттегляне били регистрирани един-два доста ловки опита да се навлезе в негова територия. Красич бе успял стоически да не се поддава на отчаянието на шефа си и се бе справил безмилостно със заплахите, но веднага щом Тадеуш прояви признаци на живот, той му разказа всичко от игла до конец.

Така че сега всички бяха наясно. Тадеуш търсеше моториста. Полицаяте, които бяха на заплата при него, не му свършиха особена работа — сведенията на очевидците бяха оскъдни. Всичко се бе случило прекалено бързо. Тъкмо започвало да вали и всички пешеходци ходели със сведени глави, за да се предпазят от дъжда. Точно в този район нямало никакви камери за наблюдение.

Частният детектив, нает от Тадеуш, за да подложи на повторен разпит свидетелите, също не откри кой знае какво. Оказа се, че сред очевидците има едно момче, което мечтаеше да има мотор и познаваше достатъчно марките, за да идентифицира машината като БМВ. Сега Тадеуш очакваше нетърпеливо неговите хора в полицията да му представят списък с вероятни заподозрени. Във всички случаи, без значение дали смъртта ѝ беше нелепа случайност или зад нея се криеше жесток замисъл, някой трябваше да си плати.

Тадеуш беше наясно, че трябва да намери нещо, което да занимава съзнанието му, докато чака. Обикновено предоставяше планирането на операциите на Красич и останалите компетентни организатори на бизнеса, с които бяха съумели да се заобиколят през годините. Той се занимаваше с общата картина, подробностите не бяха негова работа. Но беше нащрек. Някъде в сенките се таеше заплаха — затова беше време да се убеди, че всички брънки на веригата са толкова здрави, колкото бяха, докато се градеше системата.

Пък и нямаше нищо лошо в това от време на време да напомня на нисшестоящите от кого зависят всъщност.

Отиде до самия бряг и се взря надолу по реката. Едва успя да различи предните светлини на голям речен кораб. Боботенето на машините се предаваше като далечна вибрация по водата. Той наблюдаваше приближаването на кораба, който скоро щеше да завие по тесния, дълбок канал, за да стигне до кея край работилницата. Чу зад гърба си как портите отново се отварят.

Обърна се и видя, че в двора влиза очукан микробус. Микробусът кривна и се насочи към мерцедеса. Веднага след него

голям товарен камион влезе на заден ход в двора. От микробуса изскочиха трима мъже. Двама се упътиха към кея, а третият, в униформа на румънски митничар, се упъти към задната част на камиона, където беше и шофьорът. Двамата свалиха митническия печат, отключиха вратите и ги отвориха широко.

В камиона бяха подредени кашони с компот от череши. Като ги видя, Тадеуш присви устни. Кой нормален човек би ял консервирани румънски череши — камо ли пък да тръгне да ги внася с камиони. Докато наблюдаваше, митничарят и шофьорът започнаха да разтоварват кашоните. Междувременно корабът се плъзгаше към кея, а другите двама мъже опитно насочваха движенията му.

Между кашоните бързо се очертаваше тесен проход. Настана кратка пауза и после, внезапно, от там заизвираха хора и започнаха да скачат на земята. Объркани лица на китайци блестяха от пот на слабите светлини от превозните средства и кораба. Човешкият поток се забави, после спря. Около четиридесет мъже — все китайци, стояха скупчени, притиснали към гърдите си раници и вързопи, а очите им се стрелкаха уплашено из непознатия двор като очите на коне, надушили кръв. Трепереха, озовали се внезапно на студа — тънките им дрехи не ги пазеха от ледения крайречен въздух. Смутеното им мълчание беше по-изнервящо от всякакво бърборене.

Лек бриз донесе лъх на застоял въздух от вътрешността на камиона към Тадеуш. Той сбръчка неприязнено нос, като долови смесения мирис на пот, урина и екскременти. Всичко това беше примесено с лека миризма на химикали. „Трябва да си напълно отчаян, за да избереш такъв начин“, помисли си Тадеуш. Отчаяние, което допринасяше значително за увеличаване на собственото му състояние — а той хранеше против волята си известно уважение към хората, проявили достатъчно смелост, за да тръгнат към свободата по пътя, предлаган от него.

Шофьорът на камиона, двамата мъже от микробуса и екипажът на кораба организираха набързо своя товар. Двама от китайците говореха достатъчно немски, за да служат за преводачи, и незаконно превозваните бяха незабавно организирани да вършат работа. Първо свалиха от камиона кашоните с череши и химическите тоалетни, после измиха с маркучи вътрешността. Когато почистиха, се подредиха във верига и започнаха да пренасят консерви от един контейнер на кораба

в камиона. После се изкатериха на кораба и без видимо нежелание започнаха да влизат в опразнения контейнер. Хората на Тадеуш издигнаха един ред кутии между нелегалните и вратите на контейнера, а после митническите служители поставиха печати, идентични с тези, които бяха свалили преди малко.

Операцията протече гладко, каза си Тадеуш с известна гордост. Китайците бяха пристигнали в Будапеща с туристически визи. Там ги беше посрещнал един от хората на Красич и ги беше отвел в един склад, където се качили на товарния камион. Преди два дни корабът беше натоварен пред очите на митнически служители близо до Букурещ, с напълно законен товар. Тук, на това запустяло място, те се срещнаха и размениха товари. Корабът щеше да пътува до Ротердам много по-дълго, отколкото камионът, но шансовете да бъде претърсен бяха много по-малки, като се вземат предвид документите и митническите печати. Намереше ли се прекалено любопитен чиновник, който да прояви сериозни подозрения, винаги можеше да бъде препратен за сведения към местните митничари, които бяха контролирали товаренето. А камионът, за който съществуваше далеч по-реална опасност да бъде спрял и претърсен, щеше да продължи по маршрута с безукорен товар. Ако на летището или в склада някой бе видял нещо толкова подозрително, че да сигнализира на властите, те биха намерили само камион, пълен с консервирани черешки. Ако някой чиновник забележеше, че унгарският митнически печат е бил пипан, шофьорът спокойно можеше да го припише на обикновен вандализъм или на опит за кражба.

Митничарят тръгна обратно към камиона, но Тадеуш го спря.

— Момент, моля. Къде е пакетът за Берлин?

Красич се намръщи. Почти се беше убедил, че шефът му е решил да прояви здрав разум по отношение на китайския хероин, който нелегалните пътници носеха със себе си като част от заплащането. Нямаше никакви причини Таджо да променя системата, която Красич бе изградил толкова старателно. Никакви причини, освен глупавите суеверия, които го тормозеха, откакто умря Катерина.

Митничарят сви рамене.

— Питайте шофьора — отвърна той със смутена усмивка. Никога досега не бе заставал очи в очи с големия шеф, а и с удоволствие би се лишил от тази привилегия. В средите на

корумпираните служители из цяла Централна Европа се носеха легенди колко безмилостен може да бъде Красич по нареждане на Тадеуш.

Тадеуш повдигна едната си вежда и погледна към шофьора.

— Държа го в кутията на радиото — каза шофьорът, отведе Тадеуш до кабината си и извади радиото от кутията. Отзад имаше малко празно пространство, достатъчно, за да побере четири запечатани пакета с пресован кафяв пращец.

— Благодаря — каза Тадеуш. — Няма нужда да се грижите за това този път. — Бръкна в дупката и извади пакетите. — Парите, разбира се, ще си получите.

Красич наблюдаваше сцената и усещаше как настръхва. Не помнеше откога не бе прекосявал граница дори само с една цигара, натъпкана с трева. Да шофираш през цяла Европа с четири килограма хероин му се струваше лудост. Шефът можеше и да е решил да мре, но Красич нямаше желание да го последва. Той измънка под нос молитва към Богородица и влезе след Тадеуш отново в лимузината.

[1] У. Шекспир, „Хамлет“, IV действие, V сцена, прев. Гео Милев. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Карол Джордан се взря ухилено в огледалото в дамската тоалетна и замахна във въздуха с юмрук в израз на безмълвен възторг. Интервюто не би могло да мине по-добре, дори ако самата тя беше писала сценария. Беше показала, че е компетентна, а и бяха ѝ задавали тъкмо такива въпроси, че да може да прояви компетентността си в отговорите. Комисията се състоеше от двама мъже и една жена, които кимаха и се усмихваха в знак на съгласие много по-често, отколкото тя си бе представяла и в най-смелите си мечти.

За този следобед бе работила в продължение на две години. Беше напуснала работата си като началник на криминалния отдел в Сийфорд, на подчинение на централата в Западен Йоркшър, и се върна в лондонските части, откъдето имаше най-добри шансове да се премести в елитния корпус на Националната следствена служба. Беше преминала всички съществуващи курсове по аналитична криминалистика, и бе жертвала по-голямата част от свободното си време, за да чете и да прави необходимите проучвания. Отдели дори една седмица от годишния си отпуск, за да поработи като специализант в една частна софтуерна компания в Канада, която създаваше компютърни програми за търсене на статистически връзки между престъпленията. Това, че бе свела социалните си контакти до минимум, не ѝ тежеше; обичаше работата си и се беше приучила да не иска нещо повече. Вярваше, че надали някъде из страната може да се намери друг полицейски инспектор, който да разбира по-добре от работата си. А сега беше готова да се изкачи още по-нагоре.

Знаеше, че препоръките ѝ са безукорни. Предишният ѝ шеф, началникът на сийфордската полиция Джон Брандън, открай време я убеждаваше да напусне рисковата част на полицейската работа и да премине в стратегическите сфери на аналитичното разследване. Първоначално Карол се съпротивляваше — защото, въпреки че първите ѝ опити в тази област ѝ бяха осигурили солидна професионална репутация, те бяха довели до пълен хаос в личния ѝ

живот, а бяха свели и самооценката ѝ едва ли не до отрицателни стойности. Дори сега споменът за онова време изтри незабавно усмивката от лицето ѝ. Тя се взря в сериозните си сини очи и се замисли още колко ли време трябваше да мине, докато мисълта за Тони Хил престане да извиква у нея познатото чувство на празнота.

Карол беше спомогнала за залавянето на двама серийни убийци, заедно с Тони — професионален психолог и профайлър с достатъчно проблеми в собствената си психика, благодарение на което съумяваше да проследи и най-странните ходове в мисълта на престъпника. Но неповторимата връзка между тях двамата, докато работеха в екип, разруши всички бариери, които бе изградила около себе си в професионалната сфера в продължение на дванадесет години, откакто работеше в полицията. Тя допусна огромната грешка да се влюби в човек, който не можеше да си позволи да я обикне.

Решението му да напусне активната работа като профайлър и да се оттегли в академичната сфера поддържа на Карол като освобождение. Най-сетне беше свободна да развива талантите и да следва желанията си, да се съсредоточи върху работата, която умееше да върши най-добре, без да се смущава от присъствието на Тони.

Само че той сякаш продължаваше да бъде постоянно около нея, тя непрекъснато чуваше гласа му, мислите ѝ се влияеха от начина, по който той гледаше на света.

Карол прокара раздражено пръсти през непокорната си руса коса.

— Майната му — процеди тя на глас. — Това вече си е моят свят, Тони.

Порови в чантата си, докато намери червилото, поправи набързо линията на устните си и се усмихна отново на отражението си — този път доста по-предизвикателно. Членовете на комисията я бяха помолили да се върне след час, за да я уведомят за решението си. Карол реши да слезе до стола на първия етаж, за да обядва — преди интервюто беше прекалено нервна, за да яде.

Излезе от тоалетната с пружинираща стъпка. Пред нея, малко по-надолу по коридора, се разнесе камбанката на пристигналия асансьор. Вратите се плъзнаха встрани и от асансьора излезе висок мъж в униформа, който веднага тръгна надясно, без да погледне към нея. Карол забави крачка. Беше разпознала капитан Пол Бишоп. Зачуди се

какво ли търси тук, в централата на НСС. За последен път бе чула за него, че е получил длъжност във вътрешно министерство.

След драматичния, анархистичен и смуцаващ дебют на националния отдел за профилиране, оглавяван от Бишоп, никой във високите етажи не искаше да го назначава на публична длъжност. За нейно удивление Бишоп влезе право в стаята, където се провеждаха интервютата, същата, от която бе излязла самата тя преди десетина минути.

Какво, по дяволите, ставаше тук? Защо им беше да разговарят за нея с Бишоп? Тя никога не бе работила под негово командване. Беше отказала трансфера в новоосновения отдел за профилиране, предимно защото той беше лично дело на Тони, а тя не искаше работата ѝ отново да бъде толкова пряко свързана с него. Но въпреки добрите ѝ намерения, Карол бе въввлечена в едно разследване, което въобще не трябваше да се проведе по този начин, и в процеса на работата беше допуснала нарушения на правила и граници, за които дори не ѝ се мислеше. Със сигурност не би искала хората от комисията, които преценяваха дали да я назначат за старши анализатор, да бъдат запознати с преценката на Пол Бишоп за поведението ѝ в миналото. Той никога не я беше харесвал, и тъй като Карол беше най-старша по чин сред полицейските служители, въввлечени в преследването на най-запомнящия се сериен убиец във Великобритания, той бе насочил гнева си, заради нетрадиционно проведената операция, към нея.

Карол предполагаше, че на негово място и тя би реагирала по същия начин. Но от това не ѝ олекваше при мисълта, че Пол Бишоп току-що бе влязъл в стаята, където в момента се решават бъдещето ѝ. Тя установи, че внезапно бе изгубила апетит.

— Прави бяхме. Тя е идеалната кандидатура — заяви Морган и почука с молив по тефтера си — жест, с който утвърждаваше позицията, която считаше, че заема сред колегите си.

Торсън се намръщи. Тя съзнаваше отлично колко много неща може да се объркат, когато в една операция се допусне присъствието на неконтролируеми емоции.

— Какво те кара да мислиш, че притежава необходимите качества?

Морган сви рамене.

— Не можем да бъдем абсолютно сигурни, преди да я видим в действие. Но пак ти казвам, не бихме могли да намерим по-подходящ човек, дори да тръгнем да търсим навсякъде.

Той запретна с делови жест ръкави и оголи мускулестите си ръце.

На вратата се почука. Съртийс стана и отвори на капитан Пол Бишоп. Колегите му дори не вдигнаха очи към него, увлечени в сериозния си разговор.

— Толкова по-добре. Щяхме да изглеждаме като последни глупаци, ако се наложеше да признаем, че на този етап все още нямаме подходящ човек за поста. И все пак, съществуват сериозни опасности — възрази Торсън.

Съртийс посочи на Пол Бишоп стола, на който беше седяла Карол. Той седна, като придърпа ръбовете на панталона си над коленете.

— Тя се е излагала на опасности и преди. Да не забравяме историята с Джако Ванс — припомни Морган и издаде упорито брадичка напред.

— Колеги, капитан Бишоп е тук — напомни настоятелно Съртийс.

Пол Бишоп се покашля.

— След като стана дума... Удобно ли е да коментирам операцията „Ванс“?

Морган кимна.

— Съжалявам, капитан Бишоп, не исках да бъда неучтив. Разкажете ни какво си спомняте за случая. Затова ви повикахме.

Бишоп наклони с елегантен жест красивата си глава.

— Когато се счита, че една операция е доведена до успешен край, е лесно да се замажат всички провали в процеса на работата. Но ако подложим на обективен анализ преследването и залавянето на Джако Ванс, от полицейска гледна точка то е абсолютен кошмар. Налага се да го определя като действия на ренегати. Честно казано, в сравнение с тях „Мръсната дузина“ приличат на отлично дисциплинирана бойна единица. Работеха неупълномощени, прегазиха безогледно всякаква служебна йерархия, нарушиха всички валидни за полицията ограничения с авантюристично пренебрежение и това, че

операцията приключи успешно, е истинско чудо. Ако Карол Джордан служеше под мое командване, щеше да ѝ се наложи да отговаря на вътрешно разследване и несъмнено щеше да бъде понижена. Така ѝ не разбрах защо Джон Брандън не ѝ наложи наказание — той се облегна назад с душа, затоплена от удоволствието на справедливото отмъщение. Джордан и нейната банда самодейци му бяха стрували скъпо, и това беше първата възможност да ѝ върне. Доставяше му искрено удоволствие.

Но за негово учудване членовете на комисията не бяха особено впечатлени. Морган дори се подсмиваше.

— Искате да кажете, че когато е притисната до стената, Джордан плюе на условностите и прави това, което трябва да се направи? Че умее да проявява инициатива и да се справя с неочаквани ситуации?

Бишоп леко се намръщи.

— Не бих го определил точно така. По-скоро бих казал, че действа така, сякаш е убедена, че правилата не се отнасят до нея.

— Някое нейно решение изложило ли е на опасност колегите ѝ или самата нея? — попита Торсън.

Бишоп сви елегантно рамене.

— Трудно е да се прецени. Всъщност полицейските служители, участвали в операцията, не бяха много откровени по отношение на някои аспекти от работата си.

Съртийс, третият член на комисията, вдигна очи. Бледото му лице почти фосфоресцираше в чезнещата следобедна светлина.

— Мога ли да обобщя? За да сме сигурни, че сме на прав път? Ванс се бе възползвал от фасадата си на популярна личност и телевизионна знаменитост, за да убие най-малко осем млади момичета. Деянията му бяха останали напълно неизвестни на съответните органи, докато по време на едно учебно упражнение на Националния отдел по профилиране не беше констатирано озадачаващо струпване на случаи, между които бе възможно да съществува някаква връзка. Въпреки това никой извън групата не прие сериозно този факт, дори след зверското убийство на човек от отдела. Нали не греша, като твърдя, че инспектор Джордан нямаше никаква връзка със случая до момента, в който Ванс не уби човек извън целевата си група? Докато не стана ясно, че ако не се предприемат мерки да бъде спрян, той със сигурност ще убие отново?

Бишоп доби леко притеснен вид.

— Нещата могат да бъдат представени и по този начин. Но в момента, когато тя се включи в преследването, полицията на Западен Йоркшър вече се бе заела със случая. Те бяха предприели подходящите мерки и водеха следствието по каналния ред. Ако Джордан държеше да допринесе за разкриването на убиеца, редно би било да предложи помощта си на тях.

Морган отново се усмихна.

— Но в крайна сметка тъкмо Джордан и нейната сбирщина имаха успех — каза той меко. — Считате ли, че начинът, по който Джордан е постъпила при преследването на Джако Ванс, доказва сила на характера?

Бишоп повдигна вежди.

— Няма никакво съмнение, че прояви инат.

— Упоритост — заяви Морган.

— Може би.

— А смелост? — намеси се Торсън.

— Не знам дали да го определя като смелост или като безогледност — отбеляза Бишоп. — Вижте какво, защо всъщност ме повикахте тук? Това не е обичайната процедура за назначаване на офицер в Националната следствена служба, дори когато става дума за офицер от висок ранг.

Морган не отговори. Вместо това се зае да проследява въртеливото движение на молива си. Бишоп не беше питал защо са го повикали, докато вярваше, че ще успее да препъне Джордан. Едва когато разбра, че разговаря с хора, които не споделят управленческите му възгледи, настоя за отговор. Според Морган това означаваше, че Бишоп не заслужава да му се отговаря.

Съртийс наруши мълчанието.

— Обмисляме дали да възложим на главен инспектор Джордан една много отговорна роля в ключова операция. Въпросът е строго поверителен, затова трябва да ви е ясно, че не можем да ви дадем никакви подробности. Но това, което ни казахте, ще ни бъде от полза.

Очевидно му казваха, че вече не им е необходим. Направо не му се вярваше, че го бяха накарали да прекоси Лондон заради това. Бишоп стана.

— Ако това е всичко...

— Младшите офицери харесват ли я? — въпросът на Торсън го хвана в крачка.

— Дали я харесват? — Бишоп изглеждаше искрено озадачен.

— Бихте ли казали за нея, че има чар? Харизма? — настоя Торсън.

— Не мога да твърдя такова нещо въз основа на личния си опит. Но тя действително бе успяла да накара моите подчинени от отдела за профилиране да се хранят от ръката ѝ. Следваха я, накъдето и да ги поведеше. — Сега вече горчивината в тона му не можеше да се прикрие. — Каквито и женски хитрини да е ползвала, те са били достатъчни да ги накарат да забравят обучението си, да забравят кому дължат подчинение и да хукнат към другия край на страната, щом тя им подсвирне.

— Благодаря ви, капитан Бишоп. Вашите сведения са много полезни за нас — отбеляза Съртийс.

Членовете на комисията не казаха нито дума повече, докато Бишоп не излезе от стаята.

Морган поклати глава и се ухили.

— Май наистина му е била трън в очите, а?

— Важното е, че научихме това, което ни трябваше — че е смела и инициативна, и че ако си науми, може да очарова когото си иска. — Съртийс продължаваше да драска в бележника си. — Освен това няма нищо против да застава лице в лице с опасностите.

— Но досега не се е сблъсквала с такива опасности. Ще се наложи да ѝ осигуряваме такова прикритие, каквото не сме обсъждали досега. Да вземем например това, че не можем да я оборудваме със записващи устройства. Такъв риск не можем да поемем. Така че всеки резултат ще се обезценява поради липсата на поддържащи доказателства — възрази Торсън.

Съртийс сви рамене.

— Тя има изключителна слухова памет. Пише го в препоръките ѝ. Подлагана е на независими тестове. В състояние е да възпроизведе дума по дума всичко, което е чула. Възможно е дори нейните доклади да са по-ясни от нечленоразделния боклук, който получаваме от половината проследявания.

Морган се усмихна тържествуващо.

— Нали ви казах, тя е идеална за случая. Обектът няма да може да устои.

Торсън изду устни.

— В наш общ интерес е да не устои. Но преди да вземем окончателното решение, държа да я наблюдавам в действие. Приемате ли?

Двамата мъже се спогледаха. Морган кимна.

— Прието. Нека видим как се справя, когато е притисната до стената.

ГЛАВА 3

Докато Тони Хил се изкачваше с колата по дългия хълм на излизане от „Сейнт Андрюз“, слънцето грееше право в очите му. Той спусна сенника и хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Видя зад себе си зеленината на гората Тентмуър, която контрастираше рязко с искрящо синьото устие на река Тей и по-далечното Северно море. Видя за миг и сивкавата начупена линия на градските покриви — там руините се редяха непосредствено до внушителни образци на архитектурата от деветнайсетото столетие, но от разстояние едните не се различаваха от другите. Тази гледка му бе станала добре позната през последните осемнайсет месеца — откакто прие длъжността на преподавател по поведенческа психология в университета тук — но покоят, който тя излъчваше, все още му доставяше наслада. Разстоянието ѝ придаваше очарование, превръщаше скелетите на кулата „Свети Регулус“ и катедралата в приказни готически фантазии.

Най-хубавото от всичко беше, че щом се бе озовал на такова разстояние, значи не му се налагаше да се занимава с колеги или студенти.

Макар професорът да се бе държал така, сякаш човек с неговата репутация е сериозна придобивка за катедрата, Тони не беше убеден, че е оправдал очакванията му. Винаги бе съзнавал, че не е подходящ за академичния начин на живот. Не го биваше да следи накъде духа вятърът, а заставането пред студенти все още му причиняваше изпотяване на дланите и пристъпи на паника. Но когато получи това предложение, такава работа му се стори далеч по-добра възможност, отколкото да остане на един пост, за който се считаше негоден. Навремето беше започнал работа като клиничен психолог — занимаваше се със серийни убийци в безопасната атмосфера на една психиатрична болница. Когато в министерството на вътрешните работи започнаха да проявяват интерес към ефективността на психологическото профилиране в рамките на полицейското

разследване, логично бе да изберат него, за да проведе първоначалните проучвания.

Това, че в процеса на възложената му работа бе пряко въввлечен в залавянето на убиец-психопат, който преследваше млади мъже, се отрази положително на репутацията и отрицателно на психиката му. Докато изпълняваше задачата си, собствените му слабости едва не го унищожиха. Пострада толкова тежко, че до ден-дневен нощем го преследваха кошмари, от които се будеше с викове, облян в пот, а тялото му се разтърсваше от спомена за претърпените страдания.

Когато бе създаден отделът за профилиране — в съответствие с препоръките, които бе дал самият той — бе ясно, че тъкмо към него ще се обърнат, за да обучава малцината внимателно подбрани полицейски служители на техниката на психологическото профилиране. Изпълнението на това задължение би трябвало да премине просто и лесно, но за Тони и неговите възпитаници обучението се превърна в слизване в ада. За втори път му се наложи да обърне гръб на правилата, според които би трябвало да се държи на разстояние от възпитаниците си. За втори път изцапа ръцете си с кръв — и придоби твърдата увереност, че не желае никога вече да се занимава с подобни неща.

Навлизането сред сенките в света на психологическото профилиране на престъпници му струваше повече, отколкото би желал да си признае. Оттогава бяха изминали две години, а той още не се бе освободил от бремето на миналото. Всеки ден, докато привидно изпълняваше функциите на един професионален живот, в който не вярваше, Тони неотклонно мислеше за всичко, на което бе обърнал гръб. Знаеше, че се е справял добре, но в крайна сметка и това се бе оказало недостатъчно.

Ядосан сам на себе си, той извади касетката на Филип Глас от касетофона. Музиката му даваше прекалено добри възможности за размисъл. Трябваша му думи — човешки говор би го отклонил от безкрайните и безцелни размишления. Изслуша края на някаква дискусия на тема появилите се нови вируси в Южна Африка, без да откъсва очи от пътя, който се виеше през живописния пейзаж на Ийст Нюк. Когато навлезе в отклонението за рибарското селце Селардайк, се разнесе познатият електронен сигнал, предшестваш новините в четири следобед.

Водещият зачете бюлетина с успокояващия си глас.

— Осъденият сериен убиец и бивш телевизионен водещ Джако Ванс обжалва произнесената срещу него присъда. Ванс, някогашен шампион по мятане на копие на Великобритания, бе осъден преди осемнайсет месеца на доживотен затвор за убийство на полицейски служител. Обжалването ще се гледа в продължение на два дни.

Тази вечер представител на полицията призова жителите на Северна Ирландия към спокойствие...

Новините продължаваха, но Тони вече не ги слушаше. Едно последно препятствие и всичко щеше да приключи окончателно. Надяваше се искрено, че още един от поводите му за безпокойство ще изчезне. Ако разсъждаваше логично, съзнаваше, че Ванс няма никакви шансове за успех при обжалването. Но докато решението още не бе произнесено, несигурността щеше постоянно да го гризе. Той бе помогнал за залавянето на Ванс, но арогантният убиец винаги бе твърдял, че ще намери пролука в обвинението и ще успее да излезе на свобода. Тони се надяваше, че освобождаването ще си остане само плод на фантазията на Ванс.

Докато колата се спускаше по виещия се път към селцето, разположено на морския бряг, в което Тони си купи къща преди година, той се чудеше дали Карол е чула за обжалването. Щеше да ѝ прати довечера един мейл за по-сигурно. Добре, че съществуваха електронните комуникации. Благодарение на тях бе съумял да избегне толкова много неловки моменти, които възникваха, когато двамата се изправяха един срещу друг и дори когато говореха по телефона. Съзнаваше, че не е оправдал очакванията на Карол — а заедно с това и своите. Тя присъстваше постоянно в мислите му, но да ѝ каже това би означавало да разкрие прекалено голяма част от себе си — нещо, което не можеше да се насили да стори.

Тони намали, спря в тясната уличка пред дома си и качи колата наполовина на тротоара. Прозорецът на дневната светеше. Преди време тази гледка би стегнала сърцето му в ледената прегръдка на страха. Но светът му се бе променил в много повече отношения, отколкото дори си бе представял. И сега той искаше всичко да остане такава, каквото си беше — ясно, подредено, лесно за контролиране.

Този живот далеч не беше идеален. Но беше повече от поносим — а за Тони „повече от поносим“ означаваше „по-добър, отколкото е бил някога“.

Шумът на двигателите го успокояваше — така бе открай време. Когато беше на вода, никога не му се случваше нищо лошо. Откакто се помнеше, корабите го пазеха. На борда имаше правила на живот — прости и ясни, правила, за които имаше ясни и логични основания. Но дори по времето, когато беше прекалено малък, за да разбира, направеше ли неволно нещо нередно, наказанието никога не го сполетяваше, преди да слязат на брега. Той съзнаваше, че то предстои, но винаги съумяваше да овладее страха, докато чуваше шума на двигателите, а смесеният мирис на немити мъжки тела, на готвено и дизелови изпарения изпълваше ноздрите му.

Болката го връхлиташе, само когато напускаха живота по водата и се връщаха във вмирисания апартамент край рибарското пристанище на Хамбург — там, където дядо му демонстрираше властта си над малкото момче, което бе поверено на неговите грижи. Наказанието започваше, докато той още залиташе, опитвайки се да привикне отново да ходи по сушата.

Дори сега, когато си припомняше, въздухът в дробовете му сякаш се втечняваше. Кожата се гърчеше върху плътта му. В продължение на години се бе опитвал да не мисли за тези неща, защото спомените го караха да се чувства крехък, почти чуплив, сякаш би рухнал всеки момент. Но постепенно разбра, че няма да може да им избяга. Можеше само да отложи връхлитането им. Затова сега се принуждаваше да си припомня, почти се наслаждаваше на ужасните физически изживявания, защото те доказваха, че е достатъчно силен да победи миналото си.

За дребни провинения той трябваше да седи свит в един ъгъл на кухнята, докато дядо му си пържеше салам, лук и картофи на печката. Миришеше много вкусно, по-вкусно от всичко, което сервираше корабният готвач. Той така и не разбра дали и вкусът на това ядене е по-добър — от него се искаше да седи в ъгъла, да чака и да гледа как дядо му се тъпче с пърженото, което димеше в чинията. Апетитната миризма се просмукваше навсякъде, а неговият стомах се свиваше от глад, устата му се пълнеше със слюнка.

Старият гълташе храната като ловно куче, прибрало се най-сетне в кучкарника, а очите му понякога се плъзваха, изпълнени с презрение, към момчето, свито в ъгъла. Когато свършеше, избърсваше чинията с къшей ръжен хляб. После вадеше моряшкия си нож и започваше да

реже още едри късове от хляба. Вземаше от шкафа консерва кучешка храна и я обръщаше в една купа, като смесваше хляба и месото. После поставяше купата пред момчето.

— Ти си син на кучка. Не заслужаваш нищо повече, докато не се научиш да се държиш като човек. Имал съм кучета, които се учеха по-бързо от теб. Аз съм твоят господар и ти ще живееш така, както аз ти наредя.

Треперещо от страх, момчето бе принуждавано да застава на четири крака и да яде храната, без да я докосва с ръце. И на това се бе научил с цената на страдания. Всеки път, когато вдигнеше ръка от пода и я протегнеше към купата, дядото го риташе, в ребрата с подкованите си обувки. Този урок момчето усвои доста лесно.

Ако прегрешението му беше дребно, му се позволяваше да спи на походното легло в коридора, който свързваше спалнята на дядо му с мръсната баня, в която имаше само студена вода. Ако се окажеше, че не е достоен за такъв лукс, трябваше да спи на пода в кухнята, върху мръсното одеяло, което още пазеше миризмата на последното куче на дядо му — бултериер, който през последните дни от живота си бе страдал от неспособност да задържа урина. Свит на топка, той често бе прекалено уплашен, за да заспи — демоните на уплахата го поддържаха в състояние на тревожна напрегнатост.

Ако неволните му грехове се окажеха по-сериозни, той трябваше да прекара нощта прав — в един ъгъл на спалнята на дядо си, а тесният лъч на една 150-ватова крушка бе насочен право в лицето му. Светлината, която осветяваше цялата стая, явно не смущаваше дядо му, който цяла нощ хъркаше като шопар. Но ако момчето се отпуснеше изтощено на колене или се облегнеше на стената и заспеше, някакво шесто чувство неминуемо караше стария човек да се буди. След като това се случи няколко пъти, момчето се научи да не се оставя да заспи. Би понесъл всичко, за да не се повтори онази адска болка в слабините.

Ако пък бе обвинен в предумишлено злодеяние, ако някаква негова детска игра бе нарушила протокола на поведение, който бе длъжен да разбира, тогава наказанието беше още по-лошо. Трябваше да застане прав в тоалетната чиния. Гол и треперещ, той се опитваше да заеме положение, от което мускулите на краката да не го болят толкова много. Дядо му влизаше в тоалетната, сякаш момчето бе невидимо, разкопчаваше панталоните си и изпразваше мехура си в

миризлива, гореща струя върху краката му. Изтръскваше се, закопчаваше се и излизаше, но никога не пускаше водата след себе си. Момчето балансираше мъчително, стъпило с единия си подгизнал крак на дъното на чинията, а с другия — на наклонената порцеланова стена.

Когато това се случи за първи път, той едва не повърна. Мислеше, че не може да стане по-лошо. Но, разбира се, се оказа, че не е прав. Следващия път, когато дядо му влезе в тоалетната, седна на чинията с очевидно намерение. Детето стоеше, притиснато към стената, а острата миризма го караше да се дави. Дядо му продължаваше да се държи, сякаш той е незабележим като привидение. Когато свърши, се избърса и излезе, като остави момчето сред мръсотията. Беше ясно какво иска да му каже — че за него той няма никаква стойност.

На сутринта дядо му влизаше в банята, пълнеше ваната със студена вода, сетне, все така без да забелязва момчето, най-сетне почистваше тоалетната. После, сякаш виждаше внука си за първи път, му заповядваше да се почисти от мръсотията, хващаше го и го хвърляше във ваната.

Нищо чудно, че щом се научи да брои, той всеки път броеше часовете до мига, когато щяха да се качат обратно на кораба. Никога не оставаха на сушата в продължение на повече от три дни, но когато дядо му бе недоволен от него, тези три дни му се струваха дълги като три отделни живота, изпълнени с унижения, страдания и мъки. Въпреки това той никога не се оплака на някой от екипажа. Не съзнаваше, че има от какво да се оплаква. Изолиран от живота на останалите хора, той предполагаше, че и те живеят като него.

Много бавно го обзе прозрението, че неговата истина не е единствена. Но когато дойде, избирането нахлу със силата на приливна вълна и остави у него безформен копнеж, които настояваше да бъде задоволен.

Той се чувстваше спокоен единствено, когато бе на вода. Тук той бе в състояние да държи под контрол и себе си, и околния свят. Но това не беше достатъчно. Той знаеше, че има нещо повече, и искаше нещо повече. Преди да заеме полагаемото му се място в света, той трябваше да избяга от сянката, която миналото му хвърляше върху всеки негов ден. Други хора съумяваха да бъдат щастливи, без дори да се опитват. В продължение на по-голямата част от живота си той не бе познал

нищо, освен здравата прегръдка на страха, която изключваше всичко друго. Дори когато нямаше конкретен повод за безпокойство, лекото пърхане на тревогата не го напускаше нито за миг.

Той се учеше полека-лека как да промени това. Сега вече имаше мисия. Не знаеше колко време ще му трябва, за да я доведе до край, дори не беше сигурен дали ще разбере, че я е довел до край — освен може би ако престанеше да трепери всеки път, когато се сетеше за детството си. Но това, което вършеше, беше необходимо, а беше и осъществимо. Беше направил първата крачка по дългия път. И дори само тя го караше вече да се чувства по-добре.

Сега, докато корабчето пореше вълните на Рейн в посока към холандската граница, настана времето да утвърди плановете си за втория етап. Съвсем сам в кабината, той взе клетъчния си телефон и набра един номер в Лайден.

ГЛАВА 4

Карол гледаше неразбиращо тримата членове на комисията.

— Искате да изпълнявам нечия роля за вас? — попита тя, като се стараеше тонът ѝ да не издава колко е удивена.

Морган подръпна крайчеца на ухото си.

— Знам, че звучи малко... необичайно.

Карол не можа да не повдигне вежди.

— Бях останала с впечатлението, че съм повикана на интервю във връзка с поста, за който се кандидатирах — посредник между Националната следствена служба и Европол. Не съм убедена, че разбирам какво става тук.

Торсън кимна съчувствено.

— Объркването ви е разбираемо, Карол. Но се налага да оценим способностите ви да работите под прикритие.

Морган я прекъсна.

— Имаме една текуща следствена операция, при която набирането на доказателствен материал изисква преминаването на няколко европейски граници. Убедени сме, че вие можете да имате уникален принос за успеха на тази операция. Но трябва да сме сигурни, че имате нужните качества да доведете работата си до край. Че можете да влезете в чужда кожа, без неудобството да ви личи.

Карол се намръщи.

— Съжалявам, сър, но това като че ли няма никаква връзка с работата на посредник за Европол. Мислех, че се кандидатирам за пост, на който се изисква да бъда аналитик, а не оперативен работник.

Морган погледна Съртийс, който кимна и пое щафетата.

— Карол, всички в тази стая са напълно убедени, че бихте били идеален посредник между Националната следствена служба и Европол. Но докато обсъждахме вашата кандидатура, ни стана ясно, че има нещо специфично, което само вие можете да осигурите в контекста на тази конкретна, сложна операция. Поради това ви молим да прецените дали бихте се заели да работите под прикритие в

продължение на един ден, за да наблюдаваме реакциите ви в напрегната ситуация. Какъвто и да бъде изходът, мога да ви обещаая, че това няма да повлияеш решението ни за вашата годност да се присъедините към НСС като посредник за Европол.

Карол обмисли бързо казаното от Съртийс. Звучеше така, сякаш ѝ казваха, че ще получи работата при всички положения. Убеждаваха я, че няма какво да изгуби, ако приеме ексцентричното им предложение.

— Какво точно искате от мен? — попита тя. Лицето ѝ не изразяваше нищо, тонът ѝ беше неутрален.

Торсън се включи в разговора.

— Утре ще получите пълни инструкции за ролята, която трябва да изпълните. В определен ден ще отидете там, където ви бъде посочено и ще направите всичко по силите си да постигнете целите, споменати в инструкцията. Не трябва да излизате от ролята си от мига, в който напуснете дома си, докато някои от нас не ви уведоми, че задачата ви е приключила. Ясно ли е.

— С представители на обществеността ли ще имам работа, или с колеги? — попита Карол.

На червендалестото лице на Морган се изписа усмивка.

— Съжалявам, но засега не можем да ви кажем нищо повече. Утре сутринта ще получите инструкциите. От настоящия момент сте в отпуск. Уредихме това с вашите ръководители. Ще имате нужда от време да проучите инструкциите и да се подготвите за ролята. Други въпроси?

Карол прикова в него хладния поглед на сивите си очи, който вършеше такава добра работа в стаите за разпит.

— Получих ли назначението?

— Получихте назначение, инспектор Джордан. Може нещата да не са се развили точно така, както очаквахте, но мисля, че би било честно да ви кажем, че няма още дълго да работите в централата на полицията.

Докато шофираше обратно към апартамента си близо до центъра по изкуствата „Барбикан“, Карол почти не забелязваше кипящото около нея улично движение. Макар да считаше, че като

професионалист е свикнала винаги да очаква неочакваното, събитията днес следобед я свариха напълно неподготвена. Първо неочакваната поява на Пол Бишоп и после странната насока, която взе интервюто за работа.

Докато се движеше някъде по високата част на Западната магистрала, изненадата ѝ започна да отстъпва място на раздразнение. Нещо тук не беше наред. Работата на посредник за връзките с Европол не беше работа на оперативен работник. Беше работа за анализатор. Не беше полева дейност; от нея се очакваше да си седи зад бюрото и да пресява и сортира сведения от всевъзможни източници на територията на Европейския съюз. Организирана престъпност, наркотици, незаконен трафик на емигранти — това бяха нещата, върху които трябваше да се съсредоточи. Постът на посредник, осъществяващ контактите с Европол, изискваше от офицера, който го заема, умения да обработва компютърни данни, следователски умения да установява евентуални връзки между тях, да прочиства излишното от фона и в крайна сметка да бъде в състояние да представи възможно най-ясна схема на престъпните дейности, които биха могли да имат някакво отношение към Обединеното кралство. Най-близкият контакт на такъв служител с първичните източници на сведения би се изразил във връзките, които трябваше да поддържа с полицейски служители от други държави, в изграждането на такъв вид контакти, които да му осигурят едновременно точна и изчерпателна информация.

Защо тогава искаха от нея да върши нещо, което не бе правила никога досега? Не можеха да не знаят, след като бяха чели досието ѝ, че никога не бе работила под прикритие, дори когато беше младши детектив. Нищо в досегашната ѝ кариера не подсказваше, че тя е годна да заживее чужд живот.

Когато се озова в постоянно спирация поток коли на Мерилебън Роуд, Карол разбра какво я тревожи най-много. Не беше убедена, че ще може да се справи с тази задача. А ако имаше нещо, което мразеше повече от това да я държат в неведение, то бе мисълта за провал.

Ако искаше да преодолее това предизвикателство, налагаше се да се заеме със сериозни проучвания — и то колкото е възможно по-бързо.

Когато Тони влезе, Френсиз режеше зеленчук. Авторитетните гласове на разговарящите на вълните на „Радио 4“ звучаха като контрапункт на потракването на острието върху дъската за рязане. Той спря за миг на прага, за да се порадва на нещо толкова обикновено, уютно и почти непознато в живота му — жена, която приготвяше вечерята в неговата кухня. Френсиз Маккий, трийсет и седемгодишна, преподаваше френски и испански в колежа „Сейнт Андрюз“. Синьочерната коса, сапфиреносините очи и бледата ѝ кожа говореха за много специфична генетична линия от келтското наследство. Тя поддържаше стройната си фигура с голф и се отличаваше със суховато, цинично чувство за хумор. Бяха се запознали, когато той се записа в местния клуб по бридж. Тони не беше играл от студентските си години, но знаеше, че ще си припомни играта, ако отново се заеме с нея — това бе леснодостъпна част от миналото му, която би му помогнала да изгради още няколко реда тухли в необходимата му фасада, това, което в себе си наричаше „да се представи за човешко същество“.

Нейната партньорка по бридж се бе преместила на нова работа в Абърдийн, и също като него, Френсиз имаше нужда от постоянен партньор, с когото да се споразумее за ходовете си. От самото начало двамата се разбираха отлично край покритата със зелено сукно маса. Скоро започнаха да ги канят тук и там на бридж — извън клуба, после той я покани на вечеря, за да планират някои подобрения в системата си преди един турнир. Само за няколко седмици успяха да отидат в театър „Байър“, да обядват няколко пъти из кръчмите на Ийст Нюк, разхождаха се, брулени от североизточния вятър, по плажа Уест Сандс. Той я харесваше, но не беше влюбен в нея, и това направи следващата стъпка възможна.

От известно време вече съществуваше физиологичен лек за импотентността, която го измъчваше през по-голямата част от досегашния му живот като зрял мъж. Тони устоя на примамката на „Виагра“, защото не искаше да използва фармакологичен препарат за психологически проблем. Но ако имаше сериозно намерение да си създаде нов живот, нямаше смисъл да се придържа към ограниченията на миналото. Затова започна да взема таблетките.

Самият факт, че беше в състояние да легне с жена, без призрактът на провала да го сподире и в леглото, беше за него ново усещане. Освободен от основната тревога, той се спаси и от плахата несръчност

в началото на сексуалната игра, която се дължеше на страха от предстоящото фиаско. Започна да се чувства самоуверен, да не се смущава да поиска това, което му трябваше, защото знаеше, че може да предложи нещо в замяна. На нея очевидно ѝ хареса, дотолкова, че прояви желание за още.

Той за първи път разбра гордостта на перчещия се мъжкар, който е задоволил женската.

И все пак, все пак... Въпреки физическата наслада, той не можеше да пропъди мисълта, че това е по-скоро козметична корекция, а не истинско лечение. Той дори не се бе опитал да лекува симптомите, а просто ги бе замаскирал. Единственото, което бе направил, бе да намери нова и по-добра маска, с която да прикрие непълноценността си като човек.

Всичко можеше да бъде различно, ако сексът с Френсиз имаше и емоционален заряд. Но любовта беше нещо, което се полагаше на другите. Любовта бе за хора, които са в състояние да предложат нещо в замяна — нещо повече от увредена психика и зависимост. Беше се приучил да не приема любовта дори като далечна възможност. Няма смисъл да копнееш по непостижимото. Езикът на любовта му бе непознат, и никакви копнежи и мечти не биха променили това положение. Затова той реши да погребее страховете си заедно с функционалната си импотентност и откри известен покой с Френсиз.

Дори бе започнал да приема този покой като нещо естествено. Такива моменти, в които стоеше отстрани и анализираше положението, ставаха все по-редки в съвместния им живот, който двамата бяха изградили внимателно. Каза си, че прилича на прохождащо дете, което прави неумело първите си стъпки. Първоначално му беше необходима огромна концентрация, понесе и задължителните удари и падания. Но постепенно тялото забравя, че една успешна крачка напред е неосъществено препъване, и за детето става възможно да ходи, без да приема всяка крачка като малко чудо.

Същото стана и в отношенията му с Френсиз. Тя задържа собствената си модерна къща близнак в покрайнините на Сейнт Андрюз. Нощуваха ту в нейния, ту в неговия дом, а през останалото време продължаваха да живеят сами. Този ритъм подхождаше на живота им и те се приспособиха към него почти без сривове. Когато се замислеше по този въпрос, Тони си казваше, че това спокойствие

вероятно се дължи на отсъствието на някаква всепоглъщаща страст, която може и да те изгори болезнено.

Френсиз вдигна поглед от чушките, които режеше на спретнати кубчета с малките си ръце.

— Добре ли мина днес? — попита тя.

Той сви рамене, прекоси стаята и я прегърна приятелски.

— Не беше зле. А при теб?

Тя направи гримаса.

— По това време на годината винаги е ужасно. Напролет тийнейджърските им хормони кипват, а приближаващите изпити допринасят за невротичната атмосфера. Все едно да се опитваш да учиш на нещо пълен кафез неразположени маймуни. Направих грешката да възложя на групата за напреднали по испански есе на тема „Моята свършена неделя“. Половината момичета ми поднесоха такива съзливо-романтични съчинения, че в сравнение с тях книгите на Барбара Картланд звучат като гангстерски трилър. А момчетата писаха за футбол.

Тони се разсмя.

— Същинско чудо е, че човешкият вид е способен да се възпроизвежда, като се има предвид колко малко допирни точки има между половете на тази възраст.

— Не знам кой броеше по-нетърпеливо минутите, които оставаха до звънеца — те или аз. Понякога си казвам, че това не е начинът, по който един интелигентен възрастен човек би трябвало да осигурява прехраната си. Пръска ти се главата от усилия да ги запознаеш с чара на един чужд език, а после някой ти превежда *coup de grace* като „косачка за трева“.

— Това си го измисли — заяви той, взе една гъба и я сдъвка.

— Де да бях. Между другото, телефонът звънеше точно когато влизах, но бях натоварена с пазарските торби и реших да оставя който звъни да се запише на секретаря.

— Ще проверя. Какво има за вечеря? — попита той, докато отиваше към кабинета си, малка стаичка в предната част на къщата.

— *Malaie con latte* с пържени зеленчуци — подвикна Френсиз след него. — Което ще рече „свинско, варено в мляко“.

— Звучи интересно — извика той в отговор и натисна копчето, за да изслуша записва. Разнесе се продължителен сигнал. После той чу

таса ѝ.

— Здравей, Тони — последва дълъг интервал. Тя очевидно се колебаеше. Бяха изминала две години, през които между тях цареше почти пълно мълчание. Свързваха ги единствено неколkokратните поредици от писма по електронната поща. Но само тези четири кратки срички бяха достатъчни да пробият бронята, която той бе изградил около чувствата си.

— Обажда се Карол. — Още шест срички, този път напълно ненужни. Би разпознал гласа ѝ сред ураган от смущения по линията. Сигурно беше чула новините за Ванс.

— Трябва да говоря с теб — продължи тя, вече по-уверено. Значи поводът беше професионален, не личен. — Възложиха ми задача, за която имам нужда от твоята помощ.

Стомахът му натежа, сякаш беше пълен с олово. Защо ѝ трябваше да му причинява това? Знаеше добре причините, поради които той бе обърнал гръб на профилирането. Тъкмо тя би трябвало да проявява най-много разбиране.

— Няма нищо общо с профилиране — допълни Карол. Говореше припряно в желанието си да поправи вероятното погрешно предположение, което той бе направил незабавно.

— Става дума за мен. Трябва да свърша нещо, а не знам как да го направя. Надявам се ти да ми помогнеш. Бих пратила мейл, но ми се струва, че ще обясня нещата по-лесно, ако разговаряме. Можеш ли да ми се обадиш? Моля те. Благодаря.

Тони стоеше неподвижен и се взираше през прозореца в безизразните фасади на къщите от другата страна на улицата. Всъщност така и не бе успял да повярва, че Карол е останала в миналото му.

— Искаш ли чаша вино? — гласът на Френсиз, долетял от кухнята, прекъсна унеса му.

Той отиде при нея и каза:

— Аз ще наля.

После мина зад нея и се упъти към хладилника.

— Кой беше? — попита Френсиз между другото — по-скоро от учтивост, отколкото от интерес.

— Колега от предишната ми работа — Тони се зае да отваря бутилката и да налива вино в чашите, като криеше лицето си. После се

прокашля. — Карол Джордан. Инспектор от полицията.

Френсиз се смръщи угрижено.

— Не беше ли тя...

— Същата, с която работих в двата случая с преследването на серийни убийци. Да, тя е.

Тонът му подсказваше, че няма да приеме да разговаря на тази тема. Тя знаеше историята в най-общи линии и винаги бе предполагала, че между него и някогашната му партньорка съществува нещо недоизказано. Сега, най-сетне, беше може би време да разрови костите на миналото и да види какво ще излезе.

— Били сте много близки, нали? — настоя тя.

— Работата по такива случаи винаги сближава колегите, докато трае следствието. Имате обща цел. Но после даже ви е неприятно да се събирате, защото така си припомняте неща, които бихте искали да изтриете от паметта си.

Отговорът му не издаваше нищо.

— Заради онова копеле Ванс ли се обажда? — попита Френсиз, съзнавайки, че той се опитва да я отклони от темата.

Тони остави чашата си до дъската за рязане.

— И ти ли знаеш?

— Нали казаха по новините.

— Но когато влязох, не го спомена.

Френсиз отпи от студеното сухо вино.

— Това е твоя работа, Тони. Мислех, че сам ще заговориш, когато пожелаеш. Ако сам не отвориш темата, значи не желаеш да разговаряме за това.

Той се усмихна накриво.

— Като че ли ти си единствената жена сред познатите ми, лишена от гена на любопитството.

— О, и аз съм любопитна, и то много. Но знам, че проявата на излишно любопитство е най-сигурният начин да провалиш една връзка.

Намекът за нейния провалил се брак беше доста смътен, също както малкото думи, с които Тони нарядко споменаваше бившата си работа на профайлър, но той разбра идеята.

— Ще й звънна набързо, докато ти приключиш тук.

Френсиз прекъсна работата си и го изпрати с поглед. Изпита усещането, че ѝ предстои една от нощите, когато се будеше в студените предутринни часове от стоновете, които Тони издаваше насън, докато се мятеше, усукан в завивките. Тя никога не се оплака пред него; беше чела достатъчно за серийните убийци, за да може да предположи какви ужаси се крият в подсъзнанието му. Радваше се на това, което двамата можеха да споделят, но не искаше да се среща с неговите демони.

Не можеше да предположи доколко се различаваше в това отношение от Карол Джордан.

ГЛАВА 5

Карол се беше облегнала на дивана. С едната си ръка стискаше телефонната слушалка, а с другата чешеше козината на черния си котарак, Нелсън.

— Наистина ли нямаш нищо против? — попита тя, съзнавайки, че го казва съвсем формално. Тони никога не предлагаше нещо, което не можеше да даде.

— Ако искаш да ти помогна, трябва да видя инструкциите, когато ти ги дадат. Най-разумно би било да ги донесеш тук, за да ги разгледаме двамата — отвърна Тони с крайно делови тон.

— Наистина съм ти много благодарна.

— Няма проблем. В сравнение с това, върху което сме работили преди, ще бъде чисто удоволствие.

По гърба ѝ полазиха мравки. Според едно поверие някой минаваше по гроба ѝ.

— Чу ли, че Ванс обжалва?

— Съобщиха по радиото — каза Тони.

— Няма да успее, нали знаеш — каза тя с далеч по-голяма увереност, отколкото изпитваше всъщност. — Сега, благодарение на нашите усилия, той си е редови клиент на затворите на Нейно величество. Опита всички възможни номера, включително и най-невероятните, по време на процеса, и въпреки това ние успяхме да убедим във вината му съдебните заседатели, които бяха предварително настроени в негова полза. Номерата му няма да минат и пред Апелативния съд.

Нелсън измяука възмутено, защото пръстите ѝ се бяха впили прекалено силно в гърба му.

— Ще ми се да вярвам, че е така. Но винаги съм имал някакво неприятно предчувствие за Ванс.

— Стига сме говорили за него. Утре, веднага щом инструкциите пристигнат, тръгвам право за летището и се качвам на първия самолет за Единбург. От там ще наема кола и ще ти се обадя веднага.

— Добре. Аз... ако искаш, можеш да спиш у дома — допълни той смутено. Но от разстояние е трудно да се различи несигурност от нежелание.

Колкото и да ѝ се искаше да разбере докъде са ги довели двете години раздяла, Карол знаеше, че трябва да си остави някакъв вариант за изход.

— Благодаря, но и без това ти създавам достатъчно неприятности. Запази ми място в някой хотел или пансион, което е по-удобно.

Настана кратко мълчание. После Тони подхвана:

— Има тук едно-две места, за които съм чувал добри отзиви. Ще се поогледам утре. Но ако все пак решиш...

— Ще ти кажа.

Празно обещание; подтикът трябваше да дойде от негова страна.

— Наистина ще те очаквам с нетърпение, Карол.

— Аз също съм нетърпелива. Толкова време мина...

Той се засмя тихичко.

— Всъщност не толкова много. Може би точно толкова, колкото е трябвало. До утре тогава.

— Лека нощ, Тони. И благодаря.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб. Довиждане, Карол.

Тя чу изщракването, после слушалката онемя. Изключи я и я остави да се плъзне на килима. После взе Нелсън на ръце, изправи се и отиде към прозореца. Оттам се виждаше старинната каменна църква, учудващо съхранена в центъра на комплекса от модерни бетонни сгради, който се бе превърнал в неин дом. Същата тази сутрин тя се бе взирала в тази гледка, обзета от елегични чувства, като на прощаване — представяше си как опакова вещите си и се пренася в Хага, за да заеме поста си на посредник за връзките с Европол. Тази представа ѝ бе изглеждала толкова ясна, толкова бе убедена, че има силата да я превърне в действителност. А сега вече не можеше изобщо да си представи какво ще ѝ донесе бъдещето, след като се наспи и закуси.

* * *

„Вилхелмина Розен“ мина покрай Арнхем и пристана за нощта. Кеят, който винаги ползваше, когато минаваше по долното течение на Рейн, беше едно от любимите места на двамата моряци от неговия екипаж. Само на пет минути от тук имаше селце с отличен ресторант и бар. Моряците бяха изпълнили задълженията си за рекордно време и само половин час, след като пристанаха, го оставиха сам на големия речен кораб. Изобщо не го попитаха дали иска да тръгне с тях; през всички тези години, откакто работеха заедно, той бе отишъл с тях един-единствен път, за да се почерпят, когато жената на Манфред роди. Отговорникът на машинното отделение настоя капитанът да полее бебето с него и Гюнтер. Той си спомняше онзи случай с отвращение. Бяха акостирали близо до Регенсбург и пиха в няколко бара, които задоволяваха нуждите на моряците. Имаше прекалено много бира, прекалено много шнапс, прекалено много шум и прекалено много уличници, които излагаха телата си на показ.

Колко по-хубаво беше да си остане на борда на кораба, да се наслаждава на своите тайни, без да се бои, че някой ще го прекъсне. Освен това винаги имаше нещо за вършене, ако искаше да поддържа в идеална форма стария речен кораб. Държеше месинговите части да блестят, боята винаги да е свежа и неолющена. Старото махагоново дърво, с което бяха облицовани каюткомпанията и рубката, сияеше с мек блясък от дългите години постоянно лъскане — ръцете му следваха традиция, предавана с поколения. Беше наследил корабчето от дядо си — единственото добро, което му бе направил старият мръсник.

Никога нямаше да забрави чувството на освобождение след злополуката със стария. Никой от тях не разбра нищо чак до сутринта. Дядо му беше слязъл на брега, за да прекара вечерта в някакъв бар — така правеше от време на време. Не пиеше никога с екипажа, предпочиташе да се усамотява в някоя бирария, далеч от другите хора, които слизаха от корабите. Държеше се така, сякаш беше повисокопоставен от тях, но внукът му подозираше, че се е изпокарал с всички шкипери по Рейн заради фанатичната си добродетелност.

На сутринта от стареца нямаше и следа. Само по себе си това беше забележително, защото той имаше непоклатими навици. Никога не бе позволил някоя болест да го повали, никога не се бе подал на слабостта да остане в койката и минута след шест часа. Без значение

дали беше зима или лято, старият се миеше, бръснеше и обличаше до шест и двайсет, а през това време капакът на двигателите седеше отворен, за да може той да ги прегледа — вечно подозираше, че нещо може да им се е случило през нощта. Но тази сутрин над кораба бе надвиснала тягостна тишина.

Той ходеше с наведена глава. Изхвърли помията, прочисти една помпа. Гледаше ръцете му да са заети, да избегне всякаква възможност да прояви нервност, която по-късно някой можеше да си припомни, ако възникнеха подозрения. Но през цялото време имаше чувството, че го озарява някакво вътрешно сияние — най-сетне бъдещето му бе в собствените му ръце. Най-сетне щеше да бъде господар на съдбата си. Милиони хора искаха да се освободят точно така, както бе сторил той, но само шепа от тях проявяваха достатъчно смелост да осъществят на практика това, което желяеха. Той си каза с необичаен за него прилив на гордост, че наистина е изключителен човек, по-специален, отколкото някой някога е предполагал, особено пък старецът.

Гюнтер беше зает да приготвя закуска в камбуза и не бе забелязал, че нещо не е наред. Ежедневието му бе не по-малко строго разграфено от това на шкипера. Тревогата вдигна Манфред, механикът. Обезпокоен от това, че старецът не даваше никакви признаци на живот, той се бе осмелил да открене вратата на каютата му. Леглото беше празно, а завивките — така изпънати, че ако някой пуснеше отгоре монета от пет марки, тя би отскочила до тавана. Обезпокоен, той излезе на палубата и започна да търси. Трюмът беше опразнен в очакване на дялания камък, който трябваше да товарят днес. Манфред отметна единия край на платницето и заслиза надолу по стълбата. Искеше да провери трюма от край до край, безпокоеше се, че старият може да е решил да обиколи лодката късно през нощта, както правеше понякога, и да е паднал или да му е станало зле. Но трюмът беше празен.

Манфред вече сериозно се обезпокои. Когато се качи отново на палубата, той започна да я обикаля, взирайки се във водата край кораба. Близко до носа видя това, което се боеше, че може да види. Притиснато между корабната стена и пилоните на кея, тялото на стария се полюляваше с лицето надолу във водата.

Заклучението се налагаше от само себе си. Старецът беше прекалил с пиенето и се бе препънал в някое от възетата, които

придържаха кораба към кея. Според данните от аутопсията, той бе ударил главата си, докато паднал, а вероятно е изгубил и съзнание. Дори да е бил само зашеметен, комбинацията от алкохола и удара по главата биха довели неминуемо до удавяне. Официалното заключение беше „смърт в резултат на злополука“. Никой не се усъмни в него нито за миг.

Беше станало точно така, както той бе запланувал. Беше се притеснил до смърт, докато прочетоха заключението, но накрая всичко стана точно както си го бе представял в мечтите си. Беше зашеметен от непознатото усещане на ликуване.

Тогава за първи път усети вкуса на силата — лукс, опияняващ като докосване на коприна до кожата, топлещ като бренди, което се стича в гърлото. Беше успял да открие една незабележима искрица сила, която бе оцеляла въпреки постоянните, брутални унижения, на които го подлагаше дядо му, и я беше подхранвал с подпалките на фантазията, а сетне и с по-силното гориво на омразата и отвращението от самия себе си, докато от искрицата лумна огън, който го подтикна към действие. Най-сетне бе успял да покаже на дъртия садист кой от двамата е истински мъж.

Не бе изпитал угризения, нито веднага след случилото се, нито по-късно, когато вниманието се отклони от смъртта на дядо му и премина към клюките на моряците от речните кораби. Мисълта за това, което бе сторил, го караше да се чувства лек, така, както не се бе чувствал никога досега. У него се разгоря страстно желание да си достави още такива усещания, но нямаше представа как да го задоволи.

Колкото и да бе невероятно, той намери отговора на погребението, на което за щастие присъстваха много малко хора. Старецът бе работил на корабите през целия си живот, но не притежаваше способността да се сприятелява с хората. Никой не го чувстваше толкова близък, че да си зареже товара и да отиде да му окаже последна почит на службата в крематориума. Новият собственик на „Вилхелмина Розен“ разпозна в присъстващите няколко пенсионирани моряци и шкипери, които явно разполагаха с излишък от свободно време.

Но когато те заизлизаха един по един след кратката и безлична служба, един възрастен човек, когото не бе виждал никога досега, го

дръпна за ръкава.

— Познавахме се с вашия дядо — каза той. — Да пийнем нещо, аз черпя.

Той не знаеше какво казват хората, за да се измъкнат от нежелани социални контакти. Толкова рядко му се беше случвало да го канят някъде, че такива познания не му бяха необходими досега. Затова каза:

— Добре — и последва непознатия. Двамата излязоха от неприветливата мемориална зала.

— Имате ли кола? — попита възрастният човек. — Дойдох до тук с такси.

Той кимна и го поведе към стария форд на дядо си. Имаше намерение да смени колата веднага след като адвокатите му съобщиха, че има правото да разполага с парите на стария. Когато седнаха в колата, непознатият му посочи някакъв път, който излизаше извън града. Накрая се озоваха в едно ханче на някакъв кръстопът. Старецът взе две бири и му посочи да седне отвън, в градината.

Седнаха в един закътан ъгъл. Воднистата светлина на слабите слънчеви лъчи топлеше едва-едва, но все пак можеше да се седи и навън.

— Казвам се Хайнрих Холц — думите бяха съпроводени с въпросителен поглед. — Говорил ли е някога за мен? За Хайни?

Той поклати глава.

— Не, никога.

Холц въздъхна полека.

— Не мога да твърдя, че съм учуден. Общите ни спомени не са нещо, за което човек обича да говори.

Той отпи предпазливо от бирата, като човек, който пие рядко.

Който и да бе Холц, очевидно не бе част от света на речното търговско корабоплаване. Беше дребен, съсухрен човечец, тесните му рамене бяха постоянно приведени напред, сякаш го брулеше студен вятър. Воднистите му сиви очи се криеха в същински гнезда от бръчици, проявяваше склонност да гледа събеседника си изкосо, а не право в очите.

— Как се запознахте с дядо ми? — попита той.

Отговорът, и разказът, който последва, промениха целия му живот. Най-сетне му стана ясно защо детството му бе превърнато в ад. Но тогава у него се надигна гняв, а не желание да прости. Най-сетне

видя светлината. Най-сетне имаше мисия, и ако я осъществеше, щеше да разбие ледената прегръдка на страха, която го парализираше от толкова време и го лишаваше от всичко, което другите хора считаха, че притежават по право.

Онази нощ в Хайделберг беше просто следващия етап на целия проект. Беше планирал всичко много старателно, и тъй като все още бе на свобода, очевидно не бе направил значителни грешки. Но от онази първа екзекуция успя да научи много, имаше едно-две неща, които щеше да върши по друг начин занапред.

Плановете му обхващаха дълъг период от бъдещето.

Той включи малкия кран, с който вдигаше лъскавия си фолксваген голф от задната палуба на „Вилхелмина Розен“ и го сваляше на дока. После провери дали е поставил в чантата всичко, от което имаше нужда: бележник, химикалка, скалпел, резервни остриета, лепенки, тънък канап и фуния. Там беше и малкото бурканче формалин със здраво затегнато капаче. Всичко на място, всичко както трябва. Той погледна часовника си. Имаше достатъчно време да стигне до Лайден, без да закъснява за срещата. Пъхна клетъчния телефон в джоба на якето си и започна да прикрепва колата към лебедката.

ГЛАВА 6

Аплодисментите се разбиваха като вълни над главата на Даниел Баренбойм, докато той се обръщаше с лице към оркестрантите, за да ги подкани да се изправят. „Моцарт е ненадминат в способността си да събужда добронамереността у хората“, мислеше Тадеуш, докато ръкопляскаше беззвучно в самотната си лежа. Катерина обичаше операта — почти толкова, колкото обичаше да се гласи за поредната вечер в запазената лежа в Берлинската опера. Кой го бе грижа откъде идват парите? Важно беше как ги харчиш. А Катерина умееше да харчи със стил — харчеше така, че всички около нея да почувстват живота си като нещо специално. Престижните места в операта бяха нейна идея, макар и на него идеята веднага да му се бе сторила подходяща. Днешното му идване тук бе нещо като помен, но той не бе пожелал да сподели с някого това пространство — най-малко пък с някоя от многото префърцунени дами, които му поднасяха демонстративно съболезнованията си във фойето преди представлението.

Той изчака, докато по-голямата част от публиката излезе, взирайки се невиждащо в противопожарната завеса, която бе вече спусната пред сцената. После се изправи и оправи гънките на консервативно скроения си смокинг. Навлече самуреното палто и бръкна в джоба, за да активира телефона си. После излезе от операта в звездната пролетна нощ. Промъкна се край групичките бърбреци хора, зави по „Унтер ден Линден“ и се насочи към осветената с прожектори Бранденбургска врата. Вдясно блестеше сградата на новия Райхстаг. До апартамента му в луксозния квартал Шарлотенбург имаше два-три километра, но тази вечер той не искаше да седи затворен в колата — предпочете да походи по берлинските улици. Също като вампирите изпитваше нужда в жилите му да се влее нов живот. Все още нямаше сили да навлезе в играта на социалните контакти, но в нощния град бликаше енергия, която го захранваше.

Тъкмо бе минал покрай паметника на съветската армия до зоологическата градина, когато телефонът завибрира до бедрото му. Той го издърпа нетърпеливо от джоба си.

— Ало?

— Шефе?

Тадеуш разпозна дълбокия бас на Красич.

— Да? — по телефона не се споменаваха имена; имаше прекалено много компютърни манияци, които си нямаха друга работа и се ровеха из ефира, за да прихващат произволни разговори. Да не говорим пък за множеството държавни агенции, които следяха гражданите така старателно, сякаш Червената опасност все още съществуваше.

— Имаме проблем — заяви Красич. — Трябва да поговорим. Къде да те намеря?

— Прибирам се пеш. След около пет минути ще бъда при Колоната на победата.

— Ще те взема от там — Красич прекъсна разговора без размяна на учтивости.

Тадеуш изпъшка. Поспря за миг и се взря в небето през напъпилите клони на дърветата.

— Катерина — каза той нежно, сякаш се обръщаше към жива любима жена. В такива моменти се чудеше дали мрачната пустота, която бе останала, след нея, щеше някога да изчезне. Точно сега му се струваше, че с всеки изминал ден се чувства по-зле и по-зле.

Изправи рамене и забърза към извисяващия се паметник на пруската военна мощ, който Хитлер бе преместил така, че да сгърчи наред уличното движение, изтъквайки още повече внушителната му височина. Позлатената крилата фигура на победата най-отгоре сияеше като сигнален фар сред градските светлини — предизвикателно обърната с лице към Франция, сякаш отричаща претърпените през изминалия век поражения. На ъгъла Тадеуш спря. Красич още не се виждаше, а пък не му се искаше да се върти на едно място и да се набива на очи. От опит знаеше, че предпазливостта никога не вреди. Прекоси улицата, отиде до самия монумент и започна да обикаля пиедестала, преструвайки се, че разглежда пищните мозаични пана, изобразяващи обединението на германския народ.

„Сърцето на баба ми, полякинята, щеше да се пръсне, ако ме видеше тук, каза си той, все едно, че я чувам. «Не съм те отгледала, за да се превърнеш в шарлотенбургски принц», така щеше да вика“. Устните му се извиха в иронична усмивка.

Тъмен мерцедес спря безшумно до бордюра и примигна дискретно с фарове. Тадеуш прекоси кръговото движение и се мушна през отворената врата в купето.

— Съжалявам, че ти развалих вечерта, Таджо — каза Красич. — Но нали ти казах, имаме проблем.

— Не се притеснявай — каза Тадеуш, облегна се и разкопча сакото си. Колата вече се движеше по Бисмаркщрасе. — Онова копеле, което кара мотор БМВ, ми развали вечерта, не ти. И така, какъв е проблемът?

— По принцип не бих те безпокоил за такова нещо, но... Помниш ли онзи пакет хероин, дето го купихме от китайците?

— Има си хас да забравя. От толкова време не бях пипал такова нещо, та не бих могъл да го объркам с друг. Какво за него?

— Ами като че ли има примеси на някаква гадост. Вече четирима наркомани са умрели в S-036, а доколкото разбирам, още седем са приети в болница и лежат в интензивното.

Тадеуш повдигна вежди. Източен Кройцберг, по-често назоваван с пощенския си код от времето на ГДР, беше мястото, където младите се забавляваха. Беше пълен с барове, клубове, заведения с жива музика и районът около Ораниенщрасе кипеше всяка нощ от оживление. Там живееха и повечето турци в града, а по улиците на неугледното, съмнително предградие се срещаха повече продавачи на дрога, отколкото на кебап.

— От кога взе да ти пука за измрелите наркомани, Дарко?

Красич повдигна нетърпеливо рамене.

— Не ми пука за тях. Утре нови четирима ще заемат мястото им. Работата е друга, Таджо. На един умрял наркоман никой не обръща внимание. Но дори на ченгетата им се налага да се поразмърдат малко, ако им тръснат четири трупа в моргата, а се очаква да пристигнат и още.

— От къде знаеш, че са измрели тъкмо от нашата стока? Не сме единствената фирма в района.

— Поразпитах тук-там. Всички, които са умрели, си купували стоката през дилъри, които се снабдяват от нашата верига. Ще се вдигне шум около тази история.

— И друг път ни се е случвало — каза спокойно Тадеуш. — Каква е разликата?

Красич изсумтя нетърпеливо.

— Разликата е в това, че този път стоката не е пристигнала по обичайните канали. Не помниш ли? Ти лично я връчи на Камал.

Тадеуш се намръщи. Онова чувство на празнота в стомаха му се появи отново. Припомни си неприятното предчувствие, което бе имал за тази сделка, тревогата, която го бе обзела в онази корабостроителница на брега на Дунава. Беше се опитал да измами съдбата, променяйки рутината, но се оказваше, че тъкмо мерките, които бе предприел, за да избегне неприятности, станаха причина да изпадне в затруднение.

— Камал е много далеч от уличните търговци — изтъкна той.

— Може и да не е толкова далеч — изръмжа Красич. — Преди между теб и Камал винаги е имало посредници. Никога не е бил в състояние да каже „Тадеуш Радецки лично ми достави този хероин“. Не знаем и какво точно е известно на ченгетата. Може почти да са се добрали до него. И ако му предложат сделка, която ще му спести много неприятности, може и да му хрумне да те накисне.

Сега вече Тадеуш слушаше внимателно, ленивото безразличие се бе изпарило от говора му.

— Мислех, че Камал е сигурен.

— Никой не е сигурен, ако му предложат подходяща цена.

Тадеуш се извърна на седалката и прикова яркосините си очи в лицето на Красич.

— Това и за теб ли важи, Дарко?

— Таджо, аз съм сигурен, защото никой не може да си позволи да плати толкова, колкото струвам — заяви Красич и постави масивната си ръка върху коляното на шефа си.

— И така, какво предлагаш? — Тадеуш отдръпна крака си, несъзнателно подчертавайки разстоянието, което съществуваше между двамата.

Красич се поразмърда на мястото си и се загледа през прозореца откъм страната на Тадеуш.

— Можем да се лишим от Камал.

Преди два месеца Тадеуш просто би кимнал и би казал нещо от рода на „Направи необходимото“. Но преди два месеца Катерина беше още жива. Не му се бе налагало да осмисля представата си за загуба на близък човек. Не че хранеше сантименталната представа, че Камал би могъл да бъде за някого това, което Катерина беше за него; познаваше Камал, неговата продажност, опитите му да се докопа до повече власт, перченето му, за да се представи като човек, с когото трябва да се съобразяват. Но това, което преживя, когато внезапна смърт му отне най-близкото същество, отвори в душата му неподозирани способности за съпреживяване. Мисълта да нареди убийството на Камал само поради отдалечената възможност смъртта му да им бъде от полза, смущаваше Тадеуш. Заедно с това съзнаваше, че не бива да разкрива слабите си места пред Красич. Би било наистина много глупаво да покаже на човек като него ахилесовата си пета, макар Красич досега винаги да бе доказвал непоклатимата си преданост. Всичко това премина през съзнанието му за миг.

— Да почакаме — каза Тадеуш на глас. — Ако премахнем Камал веднага, това само ще привлече вниманието на ченгетата в тази посока. Но ако има сигурни признаци, че са се насочили към него... знаеш какво да правиш, Дарко.

Красич кимна доволно.

— Остави всичко на мен. Ще проведе няколко разговора.

Колата мина покрай замъка „Шарлотенбург“ и зави в тихата улица, където живееше Тадеуш.

— Утре ще поговорим — каза той, отвори вратата и я затвори зад себе си тихо и категорично. После тръгна към входа на кооперацията, без да се обръща назад.

Въпреки че небето беше сиво и прихлупено, трябваше да минат няколко мига, докато очите на Карол се адаптират към мрака в малката крайпътна кръчма, където Тони бе предложил да се срещнат. Тя примигна бързо и отбеляза, че на фона се носи тиха кънтри музика. Барманът вдигна очи от вестника, който четеше, и ѝ се усмихна. Тя се озърна, видя окачените на тавана рибарски мрежи и пъстрите плувки, потъмнели от цигарения дим. По стените, облицовани с дървена

ламперия, бяха окачени акварелни картини на рибарските пристанища в Ийст Нюк. Единствените други посетители бяха двама възрастни мъже, потънали в игра на домино. Нямаше и следа от Тони.

— Какво да ви предложи? — попита барманът, когато тя доближи.

— Имате ли кафе?

— Готово — той се обърна и включи кафеварката, която стърчеше съвсем не на място сред редиците бутилки с ликьори и аперитиви под рафта с по-силните напитки.

Карол чу как вратата зад нея се отвори. Обърна глава и усети как нещо стегна гърдите ѝ.

— Здравей — каза тя.

Тони измина няколко крачки, които го делиха от бара. По лицето му бавно плъзна усмивка. Изглеждаше толкова не на място до бара, колкото и навсякъде другаде, освен в собствената си стая.

— Извинявай, че закъснях. Телефонът просто не спираше да звъни.

Двамата се поколебаха за миг, после Карол се обърна към него и се прегърнаха. Пръстите ѝ докоснаха изтъркания туид на сакото му като нещо безкрайно близко. Той беше съвсем малко по-висок, но достатъчно, за да подхожда по ръст на нейните метър и седемдесет.

— Хубаво е да те видя отново — каза той тихо, дъхът му погали ухото ѝ.

Отдръпнаха се един от друг и започнаха да се оглеждат взаимно. Тя забеляза, че косата му бе започнала да посивява по слепоочията. По-дълбоки бяха и бръчиците в ъгълчетата на тъмносините му очи, но призраците, които се криеха в дълбините им, бяха сякаш най-сетне прогонени. Имаше поздрав вид отпреди. Беше си останал слаб и жилав, но когато го прегърна, тялото му ѝ се стори по-плътено, сякаш покрито с нов слой мускули.

— Добре изглеждаш — каза Карол.

— Това е от свежия морски въздух — каза той. — А ти изглеждаш страхотно. Прическата ли си променила? Струваш ми се някак по-различна.

Тя сви рамене.

— Смених фризьора, това е всичко. Като че ли ме подстригва малко по-неравномерно.

„Не мога да повярвам, че разговаряме за моя фризьор — каза си тя объркано. — Не сме се виждали две години, а сега си говорим като случайни познати“.

— Както и да е, изглежда чудесно.

— Какво да е за вас? — намеси се барманът, докато поставяше чашата с кафе до Карол. — Сметана и захар има в кошничката на края на бара — добави той.

— Една пинта от осемдесет шилинга — каза Тони и извади портфейла си. — Аз ще платя.

Карол взе кафето си и се огледа.

— Къде предлагаш да седнем?

— Онази маса до прозореца, в далечния ъгъл — отвърна Тони, плати и я последва към масата, изолирана от останалата част на помещението с високата облегалка на седалката.

Карол бъркаше бавно кафето си, съзнавайки, че той няма да устои и с хладната точност на професионалист ще определи това като дейност за изместване на вниманието. Когато вдигна очи, тя установи с изненада, че той се е вторачил също толкова съсредоточено в бирата си. През изминалите две години се бе случило нещо, което бе променило тази част на поведението му — беше се научил да щади хората и да не ги подлага непрекъснато на безпощаден анализ.

— Благодаря ти, че отдели време за мен — каза тя.

Той вдигна очи и се усмихна.

— Карол, ако това е единственото, което може да те накара да ми дойдеш на гости, готов съм да платя и по-висока цена. Електронната поща е хубаво нещо, но тя е същевременно и удобен начин да се скриеш.

— Това важи и за теб.

— Не отричам. Но времето си минава.

Тя отвърна на усмивката му.

— И така, ще изслушаш ли моя вариант на „Мисията невъзможна“?

— Караш право към целта, както винаги. Виж какво, предлагам, ако не възразяваш, първо да те настаним в хотела, а после да отидем у нас и да обсъдим какво са ти сервирали. По-спокойно е, отколкото в кръчма. Предложих да се срещнем тук, защото мястото е по-лесно за намиране от къщата ми.

Очевидно беше, че той не ѝ каза всичко. Карол установи с облекчение, че все още може да се ориентира по поведението му.

— Нямам нищо против. Искам да видя къде живееш. Никога не съм била тук преди — много е живописно.

— О, живописно е, няма спор. Дори прекалено живописно. Човек е склонен да забрави, че страстите се разгарят силно и в някое рибарско селце, сякаш извадено от пощенска картичка — също толкова силно, колкото по улиците на града.

Карол отпи от кафето, което се оказа учудващо добро.

— Значи, идеалното място за възстановяване?

— В много отношения — Тони отклони очи за миг, после се обърна и я погледна право в лицето. Устните му бяха свити решително. Тя разбра какво ще последва и се мобилизира, за да успее да покаже само искрена радост. — Аз... от известно време имам връзка с една жена — завърши той.

Карол съзна ясно усилието, което положи с всеки мускул от тялото си, за да успее да се усмихне.

— Радвам се за теб — отвърна тя и се опита с усилие на волята да разбие камъка, натезал в стомаха ѝ.

Веждите на Тони трепнаха въпросително.

— Благодаря — отвърна той.

— Не, наистина се радвам — тя сведе очи към мрачнокафявата течност в чашата. — Ти го заслужаваш. — Вдигна поглед и заговори с насилно жизнерадостен тон. — Е, каква е тя?

— Каза се Френсиз. Учителка е. Много умна, много уравновесена. Мила жена. Запознахме се в бридж-клуба на Сейнт Андрюз. Все се канех да ти кажа, но не исках да избързвам, преди да бъда сигурен, че ще излезе нещо по-сериозно. А после... е, както казах, електронната поща е удобен начин да се прикриваш.

Той разпери ръце в жест, просещ извинение.

— Няма нищо, не си длъжен да ми даваш обяснения — погледите им се срещнаха и се приковаха един в друг. Дватама разбираха, че това е лъжа. Карол искаше да го попита дали обича тази Френсиз, но се боеше, че ще чуе това, което не иска да чуе. — Е, ще ме запознаеш ли с нея?

— Казах ѝ, че тази вечер ще работим, затова няма да дойде. Но мога да я повикам за вечеря, ако нямаш нищо против? — Тони

очевидно не беше убеден, че идеята е разумна.

— По-добре недей. Наистина имам нужда да измъкна от теб всичко, което можеш да ми кажеш, а утре трябва да се връщам — Карол допи кафето си. Тони последва примера ѝ и се изправи.

— Знаеш ли, наистина се радвам, че те виждам — каза той, а гласът му прозвуча този път по-меко. — Липсваше ми, Карол.

„Но не достатъчно много“, каза си тя.

— И ти ми липсваше — допълни на глас. — Хайде, работа ни чака.

ГЛАВА 7

Всяка насилствена смърт е потресаваща. Но по някакъв начин убийството, извършено в очарователна къща от деветнайсети век с изглед към тих речен канал, в град, който още от средновековието е академичен център и се гордее с внушителната си църква, предизвикваше по-остро възмущение у главен инспектор Кеес Мартенс, отколкото подобни сцени, на които се бе натъквал в задните улички на Ротердам. Беше се изкачвал постепенно в полицейската йерархия на пристанищния град, докато най-сетне успя да си уреди трансфер в централна Холандия. До този момент завръщането му в местата, където бе прекарал детството си, бе оправдало очакванията за по-спокоен живот. Не че в тази част на Холандия не се извършваха престъпления — напротив. Но в университетски град като Лайден наистина нямаше толкова насилие.

Или поне така смяташе главният инспектор до днес. Беше добре запознат с ужасите, които едно или няколко човешки същества, заслепени от ярост, са в състояние да причинят на себеподобните си. Сбивания в пристанищните кръчми и по доковете, при които действителни или въображаеми обиди предизвикваха неадекватни реакции, нанасяне на тежки побои и дори убийства, чиито най-чести жертви бяха проститутките — това беше ежедневие в отдела за сериозни престъпления на ротердамската полиция. Мартенс беше убеден, че с годините си е изградил броня, която му помагаше, когато се изправяше пред последиците от дивата ярост. Мислеше, че е привикнал към ужаса. Но се оказа, че греши и за това.

Нищо в двайсет и три годишния му стаж в отдела за тежки престъпления не го беше подготвило за такава картина. Беше някак непристойно, още повече на този неподходящ за такава сцена фон. Мартенс стоеше на прага на стая, която създаваше впечатлението, че не е променяна откакто е строена къщата. Стените бяха покрити от пода до тавана с рафтове от махагон, украсени с пищни орнаменти, които излъчваха мек блясък, плод на дългогодишно редовно полиране.

Рафтовете бяха претъпкани с книги и картотечни кутии, но Мартенс не можеше да различи нещо повече от прага. Подът беше тъмен, полиран паркет, покрит с два килима, които според инспектора бяха протрити и с прекалено тъмни цветове. „Не бих подбрал такива за такова тъмно помещение“, каза си той и веднага осъзна, че съзнанието му се опитва да избегне мисълта за това, което се намираше в центъра на стаята.

Двата високи прозореца гледаха към канала „Маресингел“, а подалеч се виждаше част от историческия център на града. Небето беше бледосиньо, като измито, облаците висяха на тънки, неподвижни ленти, сякаш времето беше спряло.

За човека, който се намираше в центъра на този кабинет, то наистина бе спряло. Не можеше да има съмнение, че е мъртъв. Лежеше по гръб на широкото махагоново бюро, разположено в средата на помещението. Китките и глезените му бяха завързани с тънък канап за стругованите крака на бюрото, така че тялото на мъртвия бе разпънато върху плота. Изглежда убиецът го бе завързал облечен, а после бе разрязал дрехите, за да ги свали от тялото, разкривайки леко загарялата кожа и по-бялата част на мястото на банските.

Това би било достатъчно ужасно — Мартенс, човек на средна възраст, се надяваше, че собственото му тяло никога няма да доживее такава гавра. Но това, което превръщаше непристойността в осквернение, беше съсирената червена каша под корема — ужасна рана, от която се стичаха червени струйки кръв и капеха по бюрото. Мартенс затвори за миг очи и се опита да не мисли за това.

Чу стъпки по стълбата зад гърба си. На площадката се появи висока жена в елегантен тъмносин костюм, косата ѝ с цвят на пчелен мед беше прибрана в опашка. Кръглото ѝ лице беше сериозно и спокойно, сините ѝ очи малко прихлупени под тъмните вежди. Тя беше хубава по ненатрапчив начин, умишлено дискретният грим ѝ придаваше още по-приятелски и предразполагащ вид. Мартенс се обърна с лице към капитан Марейке ван Хаселт, един от двамата координатори в неговия екип.

— Какво знаем, Марейке? — попита той.

Тя извади от джоба си бележник.

— Собственикът на къщата е доктор Питер де Гроот. Работи в университета, преподавател по експериментална психология. Разведен от три години, живее сам. Децата му идват на гости два пъти месечно.

Живеят с бившата му съпруга в предградие на Хага. Тялото е било открито тази сутрин от чистачката. Отворила си сама, както винаги, не забелязала нищо необичайно, почистила долния етаж и после се качила тук. Надникнала през вратата на кабинета и видяла това... — Марейке посочи с палец към вратата. — Казва, че направила няколко стъпки напред в стаята, после изтичала надолу по стълбата и се обадила по телефона.

— Това ли е жената, която чакаше пред вратата заедно с униформения полицай, когато пристигнахме?

— Да, тя е. Не искала да остава вътре в къщата. Не мога да я виня. Наложил се да разговарям с нея в колата. Том повика още хора от екипа и ги разпрати да разпитват съседите.

Мартенс кимна, одобрявайки решението на другия координатор.

— По-късно можеш да отидеш до университета, да видим какво ще ти разкажат там за доктор Де Гроот. Пристигнаха ли хора за данните от местопрестъплението?

Марейке кимна.

— Навън са, с патоанатома. Чакаат вашето разрешение.

Мартенс се обърна.

— Кажете им да влизат. Да пукна, ако има какво да правим тук, преди те да са свършили своята работа.

Марейке погледна през рамото му, докато той тръгваше към стълбата.

— Имате ли някакви предположения за причината на смъртта?
— попита тя.

— Доколкото виждам, има само една рана.

— Знам. Просто ми се струва... — Марейке млъкна.

Мартенс кимна.

— Няма достатъчно кръв. Трябва да е бил кастриран горе-долу по времето, когато е настъпила смъртта. Ще видим какво ще кажат патоанатомите. Засега единственото, което можем да кажем със сигурност, е, че става дума за смърт при подозрителни обстоятелства.

Марейке хвърли поглед към киселата физиономия на шефа си, за да разбере дали се шегува. Но не забеляза и следа от ирония. През двете години, откакто работеше за Мартенс, такова нещо почти не се бе случвало. Други полицаи използваша черния хумор като самозащита — инстинкт, с който тя бе напълно наясно. Но Мартенс като че ли си

бе поставил за цел да поддържа хората от екипа си в постоянна неяснота. Нещо ѝ говореше, че строгостта на шефа ѝ няма да бъде достатъчна да се справят с такова ужасно убийство. Докато го гледаше как слиза, сърцето ѝ натежа също като стъпките му.

Марейке прекрачи прага и се озова на местопрестъплението. Следственият отдел работеше по строго установена система, макар убийствата да не бяха толкова често явление в техния участък, та работата по тях да се е превърнала в рутина. Докато Мартенс даваше инструкции на патоанатомите и хората от лабораторията, нейно задължение беше да следи никой да не докосва нищо на сцената на престъплението. Тя извади от чантата си гумени ръкавици и найлонови калцуни и ги нахлузи. После тръгна по права линия от вратата към бюрото, така че когато спря, се намираще точно до главата на убития. Огледът на трупа беше нейна работа — работа, от която Мартенс винаги гледаше да се измъкне. Тя така и не можеше да разбере дали е гнуслив или просто счита, че може да свърши някоя по-важна работа другаде. Той умееше да възлага на хората подходящи задачи — тя никога не се бе стряскала от вида на мъртвец. Предполагаше, че това е така, защото бе отрасла на село. От най-ранно детство бе свикнала да гледа мъртви животни. Всъщност не се впечатляваше ни най-малко от звуците, които издаваха, когато ги колят.

Това, което я интересуваше, бе какво може да разбере от този труп за убиеца и за жертвата. Тя беше амбициозна; нямаше никакво намерение да завърши кариерата си като полковник в местната полиция. Всеки случай за нея беше потенциална възможност да се изкачи още едно стъпало по-горе към някой от елитните полицейски отряди в Амстердам или Хага, и Марейке беше твърдо решена да се отличава всеки път, когато имаше тази възможност.

Тя се взря в трупа на Питер де Гроот с поглед на клиничен аналитик. Докосна с пръст разтегнатата кожа на корема. Беше студена. Значи е мъртъв от доста време. Тя се намръщи и погледна по-надолу. Върху полираната повърхност на бюрото видя едно кръгло петно — нещо като ореол около главата на мъртвия, сякаш нещо беше разлято там. Марейке си каза, че трябва да го посочи на лаборантите. Всичко необичайно трябваше да бъде проверено.

Въпреки намерението ѝ да огледа методично тялото и всичко около него, очите ѝ постоянно се насочваха към покритата със спечена

кръв рана. Плътта приличаше на месо, оставено открито през нощта на кухненската маса. Когато осъзна какво вижда, неочаквано ѝ се повдигна. От разстояние тя бе предположила същото, което считаше и Мартенс. Но Де Гроот не беше кастриран. Гениталиите му не бяха отделени от тялото, но всичко около тях беше потънало в кръв. Тя си пое дълбоко дъх.

Човекът, който бе убил психолога, не го беше лишил от половите му органи. Беше скалпирал окосмената част около тях.

Карол се беше облегла на рамката на прозореца. Парата, която се дигаше от кафето ѝ, образуваше мъгливо петно на стъклото. Изведнъж времето се беше смрачило и устието на Форт приличаше на намачкан къс сива коприна с бели петънца тук-там, където някоя вълна се разбиваше далеч от брега. Прииска ѝ се да вижда пред себе си добре познатата гледка на лондонските покриви.

Идването ѝ тук беше грешка. Ползата от пътуването в професионално отношение не можеше да компенсира болката от чувствата, които присъствието на Тони бе събудило у нея. Тя си призна с горчивина, че се е била вкопчила в последната надежда, че в отношенията им най-сетне може да се възпламени някаква искра след този интервал във времето и пространството. Надеждата беше рухнала като пясъчен замък, когато той ѝ призна, че е успял да се откъсне от миналото — както самата тя се бе надявала, че ще стори. Само че не бе избрал нея за спътница в новия си живот.

Надяваше се, че не бе проявила разочарованието си в цялата му дълбочина, когато двамата излязоха от кръчмата. Беше се насилила усмивката ѝ да изрази приятелска радост. После се бе обърнала с надеждата, че острият североизточен вятър ще послужи за извинение, ако той забележи насълзените ѝ очи. Качи се на колата си и последва неговата — тръгнаха нагоре по хълма, излязоха от живописното пристанище и спряха пред малкия хотел, където той ѝ беше запазил стая. Обзета от дух на предизвикателство, тя отдели десет минути да оправи грима и косата си така, че да изглежда възможно най-добре. Освен това смени джинсите си с тясна пола, която разкриваше много повече, отколкото бяха виждали някога колегите ѝ от полицейската централа. Може и да беше загубила битката, но нямаше намерение да

напуска бойното поле със свалени знамена „Нека види какво е изпуснал“, каза си тя, предизвиквайки не само него, но и себе си.

На път към къщата му двамата не говориха за нищо важно, коментираха повърхностно живота в малкото градче. Къщата изглеждаше до голяма степен така, както си я беше представяла Карол. Каквото и да означаваше тази жена за Тони, тя не бе успяла да остави отпечатък от личността си тук. Тя разпозна повечето мебели, картините по стените, книгите, наредени на рафтовете по стените. „Дори телефонът“, каза си тя и потръпна, нападната от спомени.

— Изглежда си успял да се подредиш — бяха единствените й думи.

Той сви рамене.

— Не ме бива много да подреждам къща. Минах навсякъде с една кофа бяла боя, после внесох моите вектории. За щастие по-голямата част се оказаха подходящи.

Когато най-сетне се разположиха в кабинета с чашите кафе, напрежението започна полека-лека да се изпарява, и някогашната непринуденост, която ги свързваше, започна да взема връх. Така че докато Тони четеше инструкциите, които Морган й беше пратил по куриер тази сутрин, Карол се сви в изтърбушеното кресло и започна да разглежда безразборно натрупаните списания — от „Ню Сайънтист“ до „Мари Клер“. Спомни си с нежност, че Тони винаги четеше най-разнообразни и невероятно различни неща. Тя неминуемо успяваше да си намери нещо за четене, когато се озовеше в дома му.

Докато четеше, Тони от време на време си записваше по нещо в бележник, поставен на страничната облегалка на креслото. Понякога се смръщваше, понякога устните му трепваха в беззвучен въпрос. Текстът на инструкциите беше дълъг и той четеше бавно и внимателно, понякога прелистваше обратно към началото и се връщаше назад, след като стигна края. Най-сетне вдигна очи от листовете.

— Трябва да си призная, че съм озадачен — заяви той.

— От какво по-точно?

— От факта, че карат теб да се занимаваш с такова нещо. Това няма никаква връзка с досегашния ти опит.

— Така си казах и аз. Предположих, че в опита и уменията ми има нещо, което компенсира липсата на всякакъв опит в работата под

прикритие.

Тони отметна косата от челото си с добре познатия ѝ жест.

— Същото бих предположил и аз. Сам по себе си текстът на инструкцията е съвсем ясен. Вземаш наркотика от въпросния дилър, разменяш стоката срещу пари и се връщаш при първата връзка. Разбира се, предполагам, че ще ти създадат умишлени затруднения. Иначе в цялата работа не би имало никакъв смисъл.

— Предполага се, че това е някакъв тест на способностите ми, така че е редно да очаквам неочакваното — Карол пусна на пода списанието, което четеше, и подви крака под себе си. — И така, как да го изиграя?

Тони хвърли поглед към бележките си.

— Задачата има два аспекта — практически и психологически. Ти как си я представяш?

— Практическата страна е лесна. Имам четири дни да се подготвя. Знам адреса, от който трябва да взема парите, познат ми е районът, където трябва да се осъществи размяната. Смятам да проверя къщата, където ще трябва да отида за парите. После трябва да разуча всички възможни маршрути между точка А и точка Б, докато ги опозная като собствения си дом. Трябва да мога да реагирам на всякакви неочаквани промени на условията, значи трябва да познавам терена, до съвършенство, за да съобразявам бързо. Трябва да преценя и как ще съм облечена и как да променя външния си вид така, че да заблудя всеки, който би могъл да ме наблюдава.

Той кимна одобрително.

— Но разбира се, някои елементи на практическата страна са функции на психологическата.

— Точно тук не съм добре ориентирана. Затова дойдох, за да попитам оракула за съвет — Карол се поклони присмехулно.

Неговата усмивка също съдържаше самоирония.

— Ще ми се студентите да проявяваха същото уважение към познанията ми.

— Не са те виждали в действие. Ако бяха, щяха да запеят друга песен.

Устните му се свиха така, че се превърнаха в едва забележима черта. Тя забеляза в очите му сянка, която досега не съществуваше.

— Да, разбира се — отвърна той след кратко мълчание. — Запишете се на моята обиколка, за да видите някои кръгове на ада, които Данте никога не би могъл да си представи.

— То си върви със съответната територия — отбеляза Карол.

— Затова и вече не съм от там — той отклони поглед през прозореца, към улицата. — И тъй, искаш да знаеш какво ти е необходимо, за да приемеш чужда самоличност, нали? — Обърна се отново с лице към нея, демонстрирайки фалшива жизнерадост.

— Да вляза в чужда кожа.

— Добре. Ето как ще започнем. Ние преценяваме хората по външния им вид, по това, което правят и говорят. Всички наши преценки се основават на тези показатели. Езикът на тялото, дрехите, действия и реакции. Говор и мълчание. Когато срещнем някого, мозъкът ни започва да изравнява това, което регистрира в момента, с данните, които се съхраняват в паметта. В повечето случаи ползваме запаметеното само като контролни данни спрямо видяното при нова среща. Но можем да го ползваме и като основа за нови начини на действие.

— Искаш да кажеш, че вече знам това, от което се нуждая? — Карол явно не беше убедена.

— Ако не знаеш, дори интелигентен човек като теб няма да се научи за една седмица. Първото, което искам от теб, е да се опиташ да си спомниш за човек, когото вече си срещала, и който би изглеждал що-годе на място в подобен сценарий — той почука по купчината листове с химикалката. — Не задължително да се чувства като риба във вода, но все пак обстановката да му подхожда.

Карол се смръщи и започна да рови в паметта си, прехвърляйки някои от закононарушителите, с които се бе сблъсквала през годините. Никога не бе работила в отдела за борба с наркотиците, но беше срещала предостатъчно дилъри и преносвачи — по времето, когато ръководеше следствения отдел в пристанищния град Сийфорд. Но никой от тях не ѝ се струваше подходящ. Търговците на дрога бяха или прекалено нагли, или прекалено съсипани от собствената си стока, преносвачите прекалено пасивни. Тогава се сети за Жанин.

— Мисля, че се сетих за подходящ човек — заяви тя. — Жанин Джерълд.

— Разкажи ми нещо за нея.

— Започнала като проститутка по доковете. Необичайното при нея е, че никога не е имала сводник. Работела сама — в горната стаичка на кръчмата, която държала леля й. Когато аз я видях за първи път, се беше заела с нещо по-изгодно, предполагащо по-малък физически риск. Ръководеше верига организирани крадли по магазините. Понякога спипвахме някое от момичетата, но никога не можахме да стигнем до Жанин Джерълд. Всички знаеха, че тя ги ръководи. Но никое от момичетата не би я натопило, защото тя винаги се грижеше за тях. Ходеше в съда да им внася гаранциите — внасяше пари в брой, без грешка. Ако не успееше да ги измъкне, винаги намираще някой да ги пази, докато са в затвора. Беше умна и имаше много контакти.

Тони се усмихна.

— Добре, Жанин е във фокуса на вниманието ни. Това е лесната част. А сега трябва да изградиш в съзнанието си личността на Жанин така, че да можеш да се превъплътиш в нея. Трябва внимателно да премислиш всяка нейна постъпка, която си наблюдавала, всички нейни думи, които си чувала, и да прецениш кои са съставките, от чието смесване се е получила жената, която е тя в момента.

— За четири дни?

— Очевидно говорим само за груба скица, но ще успееш да си изясниш това-онова в такъв срок. После идва най-трудното. Трябва да излезеш от кожата на Карол Джордан и да станеш Жанин Джерълд.

Карол изглеждаше притеснена.

— Мислиш ли, че ще се справя?

Той наклони глава на една страна и се замисли.

— О, убеден съм, Карол. Мисля, че ти можеш да постигнеш почти всяка цел, която си си поставила.

Настана кратко мълчание, заредено с напрежение. После Тони скочи на крака и каза:

— Още кафе. Имам нужда от още кафе. А после започваме да правим план на по-нататъшните си действия.

— По-нататъшни? — повтори Карол, докато вървеше подир него към коридора.

— Да. Нямаме много време. Трябва да започнеш да репетираш ролята си още сега.

Преди Карол да успее да отговори, се чу звук от превъртане на ключ в ключалката. Двамата се обърнаха рязко към входната врата, с лица, изопнати от изненада. Вратата се отвори и на прага застана стройна жена някъде към четиридесетте. Извади ключа от ключалката и им се усмихна, но топлината на усмивката не се отрази в очите ѝ.

— Здравей, ти трябва да си Карол — каза Френсиз, затвори вратата зад себе си, натъпка връзката ключове в джоба си и подаде ръка. Очите ѝ оглеждаха Карол от глава до пети. Късата пола я накара да повдигне леко вежди.

Карол стисна механично подадената ѝ ръка.

— Карол, това е Френсиз — измънка Тони.

— Защо стърчите в антрето? — попита Френсиз.

— Тъкмо отивахме да сварим още кафе — каза Тони и се мушна в кухнята.

— Съжалявам, че ви прекъснах — каза Френсиз и върна с жест Карол в дневната. — Наистина стана много глупаво. Но се оказа, че съм оставила тук една купчина тетрадки, които проверявах снощи. А тази сутрин толкова бързах, че съм ги забравила. А наистина трябва да върна есетата утре.

„Да бе“, отбеляза Карол цинично наум, наблюдавайки Френсиз, която взе куп тетрадки, поставени някъде зад дивана.

— Исках само да прескоча до тук и да ги взема. Но щом правите почивка и пиете кафе, може и аз да изпия едно. — Френсиз се обърна и впери острия си поглед в Карол. — Стига да не преча.

— Наистина тъкмо бяхме спрели да работим — каза сухо Карол. Съзнаваше, че е редно да каже нещо в смисъл колко се радва да се запознае с Френсиз, но макар скоро да ѝ предстоеше да приеме чужда самоличност, не ѝ беше приятно да лъже при нормални социални контакти.

— Тони? — подвижна Френсиз. — Ще остана да пия кафе с вас, ако нямаш нищо против.

— Чудесно — беше отговорът от кухнята. Карол отбеляза с удовлетворение, че той е точно толкова възторжен, колкото и тя самата.

— Представях си те по-различна — каза Френсиз. Гласът ѝ преливаше от ледено пренебрежение.

Карол се почувства отново на четиринайсет години, когато вечно си патеше от сарказма на учителката по математика.

— Повечето хора нямат реална представа как изглежда един цивилен полицаи. Искам да кажа, всички сме ходили на училище и знаем какво можем да очакваме от един учител. Но иначе хората черпят представите си за служителите на криминалната полиция от детективските сериали.

— Аз рядко гледам телевизия — възрази Френсиз. — Но съдейки по това, което съм чувала от Тони, очаквах да видя по... като че ли позряла жена. А пък ти приличаш по-скоро на някоя от моите ученички от последния клас на гимназията, отколкото на старши офицер от полицията.

По-нататъшният словесен дуел бе спестен на Карол, защото Тони се появи в дневната. Поседяха двайсетина минути на общи приказки, после Френсиз си взе тетрадките и си тръгна. Когато я изпрати, Тони се върни, поклащайки разкаяно шава.

— Извинявай — каза той.

— Не я виня — отвърна Карол. — Добре все пак, че не ни завари да ми показваш хубавата гледка от прозореца на спалнята.

Целта на забележката бе да предизвика смях, но Тони само пъхна ръце дълбоко в джобовете на панталона и загледа упорито килима.

— Ще продължаваме ли? — попита той след малко.

През остатъка от вечерта разработваха различни роли, не спряха дори, за да вечерят. Работата изискваше цялата концентрация, на която Карол бе способна. Когато дойде таксито, за да я откара обратно в хотела, тя бе напълно изтощена от постоянното напрегане на въображението, съчетано с насилствено пропъждане на всякакви емоционални пристъпи. Сбогуваха се на прага на къщата, прегърнаха се неловко и устните му докоснаха меката кожа под ухото ѝ. Тогава Карол едва не избухна в сълзи, но устоя. Когато най-сетне влезе в хотела, изпитваше само чувство на празнота.

Сега, когато седеше до прозореца и се взираше в морето, Карол си позволи да даде воля на гнева си. Той не бе насочен към Тони; не можеше да отрече, че той никога не ѝ бе обещавал нещо, което не бе в състояние да изпълни. Гневът ѝ бе насочен изцяло към нея самата. Нямаше кого другите да вини за мъката, която изгаряше сърцето ѝ.

Знаеше, че за нея има две възможности. Можеше да остави гнева да бълбука бавно в нея, докато отрови цялата ѝ психика. Другият вариант бе да тегли окончателно черта под миналото и да ползва

енергията на гнева, за да успее да се оттласне напред в бъдещето. Знаеше какво би избрала, но не беше убедена, че ще успее да го направи.

АНАМНЕЗА

Име: Питер де Гроот

Сеанс №: 1

Коментар: Неспособността на вълнение е силно изразена у пациента. Проявява нежелание за общуване и обезпокоително високо ниво на пасивност. Независимо от това има високо мнение за собствените си способности. Единствената тема, на която е склонен да разговаря, е собственото му интелектуално превъзходство. Изградил си е грандиозна представа за собствената си личност.

Поведението му не е оправдано от реалните му постижения, които могат по-скоро да бъдат определени като посредствени. Независимо от това представата за собствените му способности е поддържана от група колеги, които по неясни причини демонстрират нежелание да поставят под въпрос образа, който сам си е създал. Той цитира това тяхно нежелание като доказателство, че те подкрепят неговата представа за мястото му в обществото.

Пациентът не може да осъзнае състоянието си.

Препоръчителна терапия: Начало на лечение с промяна на физиологичното състояние.

ГЛАВА 8

Натовареният кораб пореше вълните на Рейн надолу към Ротердам. Лъскавият като стъкло килватер почти не се променяше, докато кафеникавата река ставаше все по-широка, долното течение на Рейн незабележимо преминаваше в Лек, а от там в още по-широкото русло на Нюве Маас. През по-голямата част от сутринта той не бе забелязал нито една от нижещите се покрай него картини. Минаваха през малки, но богати градчета, всяко със своята смесица от високи градски домове, ъгловати индустриални постройки и църковни камбанарии, които сякаш пронизваха ниското сиво небе, но той не би могъл да опише нито едно от тях — освен по памет, от някое предишно пътуване. Не бе видял нито обраслите с трева диги, които препречваха гледката към обширните равни земи, нито пък как елегантните дъги на мостовете, по които минаваха шосета и железопътни линии, начупваха речния пейзаж.

Картините, които виждаше той, бяха много различни. Виждаше как Питер де Гроот се бе свлякъл на пода, след като той го бе ударил по тила с палката, която си бе направил сам — беше зашил здраво меката кожа, а после я бе натъпкал със сачми за стрелба по птици. Не можеше да си представи как самият той би сторил това, което направи Де Гроот — да се довери на непознат, и то дотолкова, че да се обърне с гръб към него пет минути, след като го бе видял за първи път. Който проявяваше такава небрежност към собствената си безопасност, заслужаваше всичко, което можеше да му се случи.

Имаше още по-вълнуващи картини. Виждаше паниката в очите на онова безсърдечно копеле, когато дойде на себе си и разбра, че лежи гол, завързан за собственото си бюро. Колкото и да бе странно, ужасът му като че ли намаля, когато шкиперът проговори.

— Ти ще умреш — бе казал той. — Ще умреш, защото го заслужаваш. Мислеше, че можеш да си играеш на Господ. Е, сега ще видиш какво става, когато някой друг реши да се направи на Господ и да си поиграе с теб. Прекалено дълго унищожаваш мозъците на хората,

сега е твой ред да бъдеш унищожен. Мога да те убия бързо, а повярвай ми, в твой интерес е да не те убивам бавно. Но ако започнеш да крещиш, като ти отвържа устата, ще ти причиня такава болка, че ще се молиш да умреш.

Реакцията на Де Гроот го изненада. Човекът, който бе негова първа жертва, се беше борил, беше отказал да приеме, че съпротивата е безсмислена. Това му се струваше естествена реакция. Подразни го, защото му пречеше да си върши работата, но предизвика уважението му. Един истински мъж би трябвало да се държи именно така.

Но не и професорът от Лайден. Той се държа съвсем различно. Като че ли веднага разбра, че човекът, който се взираше в него отгоре, отдавна е изгубил способността да възприема всякакви аргументи, които той би могъл да изтъкне в своя защита. Беше се предал още тогава, очите му бяха помътнели от съзнанието, че е загубен.

Той бе извадил предпазливо кърпата от устата му. Психологът дори не се опита да умолява. В този миг той изпита ужасяваща близост с жертвата си. Не знаеше какво се бе случило в живота на този човек, че да породи у него такава способност на примирение, но откри у него отзвук от собственото си заучено поведение, и заради това Де Гроот му стана още по-омразен.

— Много разумно решение — отбеляза той мрачно и се обърна, за да прикрие объркването си.

Не обичаше да си припомня този момент.

Следваха още прекрасни образи. Мъчително повдиганият се гръден кош, конвулсивното потръпване на тялото, което се бореше да не потъва във вечността. Колкото по-често се връщаше към тези новопридобити спомени, толкова по-добре започваше да се чувства. Не си спомняше нещо друго да го е карало да се чувства толкова приятно оживен.

После идваше другото удоволствие, което не бе успял да предвиди. Сега най-сетне можеше да покаже на онези долни улици кой е господар. След като уби професора в Хайделберг, установи с удивление, докато се връщаше към кораба, че изпитва нужда да бъде с жена. Не повярва много на желанието, което по-рано го бе поставяло в толкова много унижителни ситуации, но си каза, че вече е нов човек, и че ще може да прави всичко, което си поиска.

Затова зави обратно към пристанищния квартал и качи една проститутка. Тя имаше стая, в която го заведе, а той плати допълнително, за да му разреши да я завърже за мръсното легло също както бе разпънал жертвата си — на собственото му бюро. Този път нямаше унижителни моменти. Беше твърд като скала, бърз и брутален, накара я да стене и да моли за още, но през цялото време не виждаше нея, а обезобразеното тяло, което бе оставил зад себе си. Чувстваше се като бог. Когато свърши, я развърза и я обърна по корем, за да отпразнува новооткритата си потентност. После си тръгна, след като ѝ хвърли шепа монети с демонстративно презрение.

Докато шофираше обратно към кораба, бе изпаднал в неизпитван дотогава екстаз — не се беше чувствал така дори след като уби стария.

Това, което научи от Хайнрих Холц след погребението на дядо си, не повдигна завесата на мрака, покрила съзнанието му, нито пък му помогна да прости на стария. Понякога си задаваше въпроса дали изобщо е способен на прошка; толкова много реакции, които другите хора считаха за естествени, бяха изтръгнати от него със сила. Ако, разбира се, изобщо бяха съществували някога в душата му.

Това, което бе разбрал, бе кого може да използва, за да си създаде нова колекция от спомени, която да му носи светлина и радост. Дълго време бе размишлявал по какъв начин можеше да принуди мъчителите да си платят. Пътят към спасението се откри пред него след ужасното унижение, на което го подложи една унгарска проститутка. Не за първи път му се присмиваха, но за първи път някой говореше с него точно както дядо му навремето. Погълна го мрачен шемет, той не чувстваше нищо, освен неутолима ярост. За миг ръцете му се стегнаха около шията и, лицето ѝ стана мораво, езикът ѝ изскочи като на фигурите по средновековните водоливници. Но в този момент, в който буквално държеше живота ѝ в ръцете си, разбра, че не иска да убие нея.

Бе се свлякъл от нея, задъхан и потен, но със съвсем прояснено съзнание. Беше стъпил на своя нов път. Излезе, залитайки, в нощта. Беше вече нов човек. Имаше мисия.

Манфред пристигна с димяща чаша кафе и наруши удоволствието от спомените за отминали преживявания. Но той не му се разсърди за прекъсването. Време беше да се върне към действителността. Цяла сутрин бе оставил кораба на автопилот, а това

не беше подходящо за тази отсечка от реката, в която навлизаха. Претовареният трафик във водите около Ротердам криеше смъртоносни капани за невнимателния шкипер. Докато Маас влачеше води през широките си завой към множеството канали, а от там към доковете и кейовете, наоколо гъмжеше от моторници, влекачи, и други корабчета. Много често някой изскачаше безгрижно иззад ъгъла, при това с убийствена скорост. Цялото му внимание трябваше да бъде съсредоточено в екрана на радара и водите около кораба. Горе, на носа, Гюнтер също наблюдаваше водата — втори чифт очи трябваше да следи какво има пред кораба, там, докъдето погледът на шкипера не стигаше.

Засега се налагаше да се съсредоточи, за да закара кораба на сигурно място в пристанището. Корабът беше най-важен; без него той беше загубен; мисията му би се провалила. Освен това беше горд с шкиперските си умения. Нямаше намерение да става прицел за насмешките на зяпльовците по доковете.

По-късно щеше да има достатъчно време да се отдаде на насладите си, да пропъди мрака и да отвори път на светлината. Докато останалите разтоварваха, той можеше да се върне към спомените си. А може би и да почне да съставя нови планове, за да прибави нови картини в съкровищницата си.

Капитан Марейке ван Хаселт сбръчка нос. Да не се притесняваш от вида на мъртъвци беше едно; но да издържиш на миризмите и гледките, свързани с една аутопсия, изискваше много по-голяма мобилизация. Първоначално беше поносимо. Нямаше нищо смущаващо във вземането на мерки, свалянето на различните пластмасови покрития, вземането на проба изпод ноктите — коментарът на патолога Вим де Врийс се записваше методично на видеокасета. Но тя знаеше какво предстои, а то не беше препоръчително за хора със слаби нерви.

Поне Де Врийс не беше от патоанатомите, които се забавляваха да унижават полицаите, присъстващи на аутопсия. Никога не показваше отделни органи като злорад касарин. Работеше спокойно и внимателно, и проявяваше уважение към покойниците — доколкото разкриването на физическите им тайни го позволяваше. Освен това,

ако откриеше нещо, което представляваше интерес за присъстващия служител на полицията, го обясняваше на разбираем език. Всичко това действаше успокоително на Марейке.

Той продължи да коментира деликатно външния оглед.

— Следи от пяна около ноздрите — говореше Де Врийс. — Явление, обичайно съпровождащо смърт чрез удавяне. Но странното е, че няма пяна в устата — допълни той, докато осветяваше устата на мъртвеца. — Всъщност... почакайте — той надникна по-внимателно и посегна за лупата. — Забелязвам някакво кръвонасядане в задната част на гърлото, има и охлузни рани по вътрешността на бузите и по устните.

— Какво означава това? — попита Марейке.

— Рано е да бъдем категорични, но изглежда, че нещо е било насила напъхано в устата му. По-нататък ще си изясним това.

Той взе необходимите проби с опитна ръка и продължи да оглежда външните контузии.

— Изрязването на окосмяването по гениталиите е много чисто — отбеляза той. — Само няколко несигурни среза под пъпа — той посочи мястото с облечения си в гума пръст. — Нали виждате? Никога досега не съм срещал такова нещо. Скалпиране на гениталната област — така горе-долу би трябвало да се определи. Вашият убиец е внимавал много да не увреди самия полов орган.

— Жив ли е бил човекът, когато е станало това?

Де Врийс сви рамене.

— Скалпирането почти е съвпаднало по време с настъпването на смъртта. Или е умираал, или току-що е бил издъхнал. — Продължи да оглежда тялото и спря, когато стигна до лявата страна на главата. — Тук има голяма цицина. — Пръстите му опипаха издутината. — Леко ожулване на кожата. Удар с тъп предмет. Ударен е бил по главата малко преди да умре — Той кимна на санитаря. — Обърни го.

Марейке огледа изпъстрения със синини гръб на жертвата. Основата на врата, частите под кръста и под свивките на коленете бяха морави, защото натам се бе стекла кръвта под въздействие на гравитацията. Там, където тялото се бе опирало на масата, плътта беше ужасяващо бяла. Напомняше на странен образец на абстрактна живопис. Де Врийс натисна с пръст едното рамо. Когато го дръпна, не се забеляза промяна в оцветяването.

— Така значи — каза той, — втори етап на хипостаза. Лежал е мъртъв в това положение поне десет до дванайсет часа. Не е бил местен, след като е настъпила смъртта.

Сега настъпи моментът, от който се страхуваше Марейке. Обърнаха трупа по гръб и започна дисекцията. Тя насочи погледа си встрани. Ако човек не погледнеше отблизо, би си казал, че тя следи внимателно действията на Де Врийс, но всъщност бе приковала очи в таблата с инструментите, като чели животът ѝ зависете от това да запомни точната им поредност. Ето го скалпела за дисекции — за срезове и за отделяне на органи, с метална дръжка от две части и десетсантиметрови подменящи се остриета. Ножът за мозъка — с тънко трийсетсантиметрово острие, за фини срезове на деликатната тъкан. Още ножици, скалпели и клещи, за чието предназначение предпочиташе да не мисли. Блестящото острие на триона, с който се режеха костите, без да се нараняват околните тъкани. Длетото с форма на буквата Т, наречено „черепен ключ“, за разделяне на отделните части на черепната кутия.

Така че тя успя да не види момента, когато Де Врийс отвори гръдния кош и бледите, раздути бели дробове изскочиха от кухнята.

— Така си и мислех — в професионално сухия глас на анатома се прокрадна задоволство и привлече вниманието ѝ като котка, която се търка в нечий крак.

— Какво има? — Марейке откъсна с нежелание очи от хирургическия набор.

— Обърнете внимание на състоянието на белите дробове — той натисна с пръст сивкавата тъкан, която се издуваше между ребрата. На мястото остана вдлъбнатина. — Бил е удавен.

— Удавен ли?

Де Врийс кимна.

— Няма никакво съмнение.

— Но нали казахте, че не е бил местен след настъпването на смъртта!

— Така е.

Марейке се намръщи.

— Но там нямаше никаква вода. Той лежеше по гръб, завързан за бюрото в кабинета си. Не е бил в банята или кухнята. Как би могъл да бъде удавен?

— По крайно неприятен начин — отвърна Де Врийс с равен тон. Очите му следяха това, което ръцете продължаваха да вършат. — Ако съдя по състоянието на устата и на дихателния тракт, мога да предположа, че някаква тръба е била насилствено вкарана в ларинкса и по нея е била наливана вода. Вие казахте, че е бил вързан, а и сам виждам следите. Не би могъл да се съпротивлява кой знае колко.

Марейке потръпна.

— Господи! Ужасно е.

Де Врийс сви рамене.

— Това вече е по вашата част. Аз само разчитам това, което може да каже трупът. За щастие не ми се налага да имам вземане-даване с мозъка, който е родил такова нещо.

„Но на мен ми се налага — помисли Марейке. — А тъкмо този е особено отблъскващ“.

— Значи можем да пишем удавяне като причина за смъртта? — попита тя.

— Знаете, че не мога да бъда абсолютно категоричен на този етап. Но изглежда почти сигурно — Де Врийс отново се обърна към трупа и се зае с вътрешните органи.

„Удавяне — мислеше си тя. — Такъв начин на убийство, който не би хрумнал на човек в момент на афект. Който и да е извършил това, е планирал деянието си много внимателно. Дошъл е, снабден с всичко, от което се е нуждаел“. Ако това беше убийство, подтикнато от някаква емоция, то тази емоция бе наистина извънредно необичайна.

Карол затвори вратата на апартамента зад себе си, облегна се на нея и изрита обувките си. Постави едното си стъпало върху другото и се зае да масажира освободените си най-сетне пръсти. Беше прекарала деня, кръстосвайки пеш уличките на Стоук Нюингтън, Далстън и Хакни, като през цялото време се опитваше да наблюдава света около себе си през очите на престъпник. Гледната точка не беше много различна от тази на полицаия. И престъпникът, и полицаят се опитваха да намерят възможни пътища за бягство, възможни обекти на евентуално престъпление, възможни пролуки в охраната. Но винаги досега тя беше играла ролята на ловеца. Сега трябваше да прецени от какво се нуждае дивечът.

Беше запаметила задните улички, пустеещите парцели, местата, годни за скривалище. Бе проверила кои кръчми имат задна врата, в кои закусвални човек с бързи реакции, който умее да си проправя път с лакти, би могъл да се добере до втория изход, беше набелязала такситата, карани от цигани, които чакаха малко встрани от главните улици, готови да потеглят незабавно, ако клиентът трябва да бяга. Беше проверила в кои задни дворове се минава лесно, защото това осигуряваше друг вариант за бягство. Беше прекарала три дни сред бензинови изпарения, застояли миризми на готвено и евтини парфюми, беше успяла да се облече така, че облеклото ѝ да е характерно и за хората, които се надяваха да се измъкнат от този начин на живот, и за тези, които съзнаваха, че от тук нататък пътят им ще ги води все по-надолу. Беше се вслушвала в акценти от пет континента, беше проверила кои от минавачите привличаха вниманието на останалите, и кои минаваха незабелязани.

Всичко това далеч не беше достатъчно, но трябваше да се задоволи с толкова. Утре щеше да отдели време за доусъвършенстване на изпълнението, а след това настъпваше моментът за истинската работа.

ГЛАВА 9

Усещането беше подобно на това, което изпитваш, когато чоплиш коричка на рана. Беше едновременно приятно и мъчително, и неустойимо. Тадеуш седеше пред огромната полирана дъбова плоча, която служеше за писалище в домашния му кабинет, и прехвърляше снимки на Катерина. Имаше официални снимки; на една се виждаше как двамата пристигат на филмова премиера, а лъчезарната ѝ красота кара фотографите да я мислят за някоя от по-младите и неизвестни звезди; на благотворителна вечеря — Катерина поставяше късче месо от омар в устата му; Катерина на официалното откриване на детската градина, за която бе събирала волни пожертвувания. Имаше и една поредица фотопортрети — той я бе убедил, че това е единственият подарък за рождения ден, който искаше да получи. Чувственото излъчване на всяка снимка показваше как и обективът на фотоапарата бе проявил слабост към нея.

После идваха десетки любителски снимки, които той ѝ бе правил — някои заснети съвсем без подготовка, други старателно аранжирани. Катерина в Париж — беше я накарал да наклони глава така, че Айфеловата кула да се отрази в стъклата на тъмните ѝ очила. Катерина в Прага, на драматичния фон на площад „Свети Вацлав“; Катерина, застанала на пазарния площад във Флоренция, търка муцуната на статуята на глигана — за късмет; Катерина, проснала се по бикини на шезлонга, единият ѝ крак свит в коляното, чете някакво глупаво романче, купено някъде по летищата. Дори не можеше да си спомни дали тази снимка бе правена на Капри или на Кайманските острови. Кой знае защо се бе озовала сред снимките от Прага. Като че ли твърдението, че снимките съхраняват спомена, не отговаряше особено на истината.

Той все се канеше да подреди снимките в албуми, но докато тя беше жива, все не им оставаше време, а той постоянно попълваше архива с нови и нови кадри. Сега имаше повече от достатъчно свободно време и можеше да подрежда снимките на Катерина както си

поиска. Тадеуш въздъхна и посегна към един от албумите с кожена подвързия, които бе купил миналата седмица на едро. Отвори нов плик със снимки и започна да се рови из тях — отделяше настрани снимките на пейзажи и архитектурни забележителности, вземаше най-добрите снимки на Катерина, и най-сетне постави трите най-хубави на първа страница. Прикрепи ги внимателно, после написа до тях с ясен почерк: „Катерина, Амстердам, първият уикенд, който прекарахме заедно“. Трябваше да провери за точната дата в дневника си — когато забеляза, че не я помни, се ядоса. Стори му се нередно, че и най-малката подробност не е запечатана в паметта му, като че ли не бе в състояние да окаже необходимата почит на Катерина.

Прекъсна го бръмченето на видеодомофона. Той затвори албума, стана, прекоси фойето и погледна екранчето, вградено дискретно до входната врата. Долу стоеше Дарко Красич, наполовина обърнат към улицата — очите му се стрелкаха бдително напред-назад. Дори тук, в достопочтеното предградие Шарлотенбург, помощникът му не се предоверяваше на случайността. Красич често цитираше думите на баща си, който бил рибар: „С едното око гледаш лодката, с другото — себе си“. Тадеуш не се дразнеше от това, което други хора биха определили като параноя; в крайна сметка тази нагласа предпазваше не само Красич, но и самия него, и затова бе по-скоро предимство, отколкото недостатък.

Натисна звънеца, за да пусне Красич да влезе долу, отключи входната врата и отиде в кухнята, за да включи кафеварката. Още не бе извадил кафето на зърна от хладилника, и Красич влезе забързано, свел глава между широките си рамене, като човек, който търси накъде да насочи гнева си. Нямахше да го насочи срещу шефа си, разбира се, затова и когато каза:

— Стана беля — гласът му звучеше учудващо спокойно.

Тадеуш кимна.

— Слушах новините по радиото. Още двама наркомани хвърлили топа в някакъв мизерен бар на Ораниенщрасе.

— Стават седем с онзи, който почина в интензивното — Красич разкопча палтото си и извади кутия цигари от вътрешния джоб.

— Знам — Тадеуш пусна зърната в мелничната, така че в продължение на няколко секунди разговорът беше невъзможен.

— Мога да броя, Дарко.

— И журналистите могат. Разсмърдели са се ужасно, Таджо. Това няма да се разнесе. Ченгетата са притиснати отвсякъде.

— Нали тъкмо за такива случаи им се плаща? За да поемат удара и да отклонят подчинените си по друга следа — той пресипа смляното кафе в кафеварката и наля врялата вода.

— Има неща, които не са в състояние да пренебрегнат. Като например седмина мъртъвци.

Тадеуш се намръщи.

— Какво искаш да кажеш, Дарко?

— Минахме границата, до която обичайната ни защита върши работа. Тази вечер ще арестуват Камал. Вече сме белязани — и това сведение е най-доброто, с което може да ни послужи нашият човек.

Красич запали пура и запуши с наслада.

— Майната му. Можем ли да овладеем положението?

Той сви рамене.

— Зависи. Когато бъде изправен пред обвинение в седем убийства, Камал може да предпочете да рискува и да спомене името ми. Или дори твоето. Ако му обещаят защита, може да реши, че единственият му шанс е да ни разкара от играта. Така ще има време да обмисли по-нататъшните си ходове — ако се довери на програмата за защита на свидетели.

Тадеуш натисна цедката бавно надолу, докато прехвърляше наум възможностите.

— Няма да оставим нещата да стигнат дотам — каза той. — Време е да жертваме пешка, Дарко.

Дарко си позволи да се усмихне едва забележимо. Значи Таджо все пак не беше откачил.

— Искаш да направя необходимото той да не стигне до участъка?

— Искам да направиш необходимото. Но внимавай как ще представиш нещата, Дарко. Трябва да дадем на пресата нещо, което ще отклони вниманието от тези измрели боклуци — сипа две чаши кафе и побутна едната към сърбина.

— Имам вече една-две идеи — помощникът му повдигна чашата като за наздравица. — Разчитай на мен. Няма да те разочаровам.

— Не — каза уверено Тадеуш. — Знам, че е така. Само че без Камал веригата се прекъсва. С кого ще попълним липсата, Дарко? Кой

може да върши работата на покойния?

Изминалият ден беше изтощителен, но капитан Марейке ван Хаселт беше прекалено напрегната, за да заспи. Беше предала резултата от аутопсията — заключението гласеше „смърт чрез удавяне“, както бе предсказал Де Врийс — на съвещанието с шефа, Мартенс, и втория координатор, Том Бруке. Нито един от двамата не каза нещо конкретно, но на нея ѝ беше ясно, че нямат никакви идеи.

Бяха прикрили неувереността си, като прибегнаха до рутинната полицейска работа, с която бяха напълно наясно. Мартенс нахвърли набързо основните насоки, по които трябваше да се движи разследването, възложи задачи на отделните екипи, и през цялото време се държеше, като че ли ръководи операция, чийто план вече е напълно ясен. Но на всички беше ясно само едно — че за да открият убиеца на Питер Де Гроот, трябва да търсят опипом в тъмното.

Разследването на повечето убийства не беше трудно. Те попадаха в една от трите грубо определени категории — битови скандали, прехвърлили границата на допустимото; пиянски сбивания, прераснали постепенно в нещо по-сериозно; както и резултати от друга престъпна дейност, най-често свързана с наркотици или кражби с взлом. Лайденското убийство не влизаше в нито една от тези категории. Нито един човек от непосредственото обкръжение на жертвата нямаше явен мотив, нито пък убийството бе резултат от избухването на дълго потискани семейни конфликти. Освен това и бившата му жена, и сегашната му приятелка имаха алиби — едната си беше стояла у дома с децата, а другата била по същото време на гости при сестра си в Маастрихт.

Мартенс беше отбелязал, че не е зле да се поровят в професионалния му живот. Не можеше да си представи преподавател в университета, който да прибегне до убийството като средство за разрешаване на академичен спор, но при отсъствието на улики не би било зле да проверят, да не би да пропускат очевидното. Бил чувал, че в префинената атмосфера на академичното общество се разгаряли силни страсти, а пък и в сферата на висшето образование се срещали странни птици, особено сред психолозите.

Марейке премълча, за да не провокира още повече предразсъдъците, които хранеше шефът ѝ към хората с висше образование. Въпреки че по отношение на съвременните изисквания към полицейската работа Мартенс беше подготвен не по-зле от останалите ѝ колеги, той продължаваше да се придържа към някои от възгледите на старата школа, които помнеше от младини, а тя не искаше да усложнява допълнително и без това трудното разследване. Беше приела с бързо кимване задачата на своя екип — да проучат положението в университета. Почти сигурно беше, че ще е пълна загуба на време, а и не можеха да направят нищо през почивните дни, но тя щеше да се постарее работата да бъде свършена както трябва.

Хората на Том Бруке бяха започнали вече да разпитват съседите, но досега нямаха никакъв реален резултат. Никой не бе видял или чул каквото и да било, което биха могли да свържат по някакъв начин с убийството. Не беше такъв квартал, в който непозната кола би била забелязана веднага от съседите, а по такава оживена улица хората рядко забелязваха някой определен минувач. Който и да бе убиецът на Питер де Гроот, той се бе постарал да не привлича внимание.

През останалата част от деня Марейке ръководеше огледа на къщата на убития — опитваха се да намерят нещо, което да им помогне да си изяснят гротескната сцена, която се бе разиграла в кабинета на горния етаж. Но не намериха нищо. Все пак, тя беше отбелязала очебийната липса на няколко неща. Нямаше следа от някакъв бележник например, а Марейке бе сигурна, че човек като Де Гроот е отбелязвал някъде предстоящите си срещи. Дори накара един колега от техническия отдел да прерови компютъра му, за да провери дали не е регистрирал уговорките в електронен бележник, но и там не откриха нищо.

Но понякога отсъствието на един или друг предмет също можеше да бъде улика. Според Марейке липсата на бележник доказваше, че човекът, убил Де Гроот, не се бе озовал случайно в дома му. Сигурно е бил очакван, и затова се е постарал да заличи всички следи от съществуващата уговорка. Ако предположението ѝ беше вярно, може би в друг подобен бележник в кабинета на Де Гроот в университета би се намерила същата записка. Тя си записа да провери, когато отиде там, и прати един от подчинените си да уреди да бъдат допуснати в университета на другия ден.

Най-сетне си призна, макар и с нежелание, че просто няма какво повече да прави. Подчинените ѝ се бяха заели с досадното, рутинно прехвърляне на материали и сведения, които почти сигурно щяха да се окажат безполезни. Те нямаха нужда от нея. Ако искаше да бъде полезна за разследването, най-умно би било да се прибере у дома и да обмисли малкото, което бяха научили. Знаеше от опит, че сънят помага най-добре на търсенето на нови подходи.

Но Марейке знаеше, че сънят няма да дойде скоро. Наля си чаша вино и седна пред компютъра. Преди няколко месеца се беше абонирала за онлайн сайт за размяна на информация между хомосексуални полицейски служители. Не че в Холандия имаше някакъв проблем да бъде хомосексуална и полицейски служител, а и тя не обичаше да се държи като обитател на гето. Но понякога ѝ беше от полза да общува с хора като нея, и чрез този сайт бе установила контакти с други полицейски служители, чиито възгледи подчертано хармонизираха с нейните. Нещо повече, беше установила много близък контакт с една служителка на немската полиция. Петра Бекер беше следовател в берлинската криминална полиция и също като Марейке заемаше прекалено висок чин, за да общува свойски с подчинените си. Също както при нея, и предишните връзки на Петра се бяха разпаднали заради кариерата. Първоначално и двете се държаха предпазливо, излизаха от сайта в отделен чатрум, за да разговарят пооткрито за мислите и преживяванията си. И двете съзнаваха, че си допаднат, но и двете не прибързваха с настоявания за среща, за да не разрушат това, което толкова ценяха.

Затова бяха развили навика няколко вечери седмично да прекарват около час във виртуално общуване. Нямаха предварителна уговорка за тази вечер, но Марейке знаеше, че ако Петра е у дома и не спи, е влязла в общия чатрум на сайта и смяташе да я отдели от общия разговор.

Отвори сайта и натисна иконката „чат“. Имаше списък с темите на общите дискусии, и тя влезе право във форума за дебати — място, където участниците обсъждаха тенденциите в полицейската дейност и начина, по който тя се отразяваше на конкретната им работа. Петима или шестима участваха в разгорещена дискусия на тема „работа под прикритие“, но Петра не беше сред тях. Марейке излезе и влезе в страницата за обсъждане на хомосексуални проблеми. Този път имаше

късмет, Петра беше една от трите жени, които коментираха един скорошен случай на датската полиция — предполагаемо изнасилване на жена с хомосексуални наклонности, но когато видя името на Марейке, напусна разговора и двете се преместиха в самостоятелен чатрум, за да могат да разговарят, без някой да чете репликите им.

Петра: Здравей, мила. Как си тази вечер?

Марейке: Току-що влизам. Днес започнахме работа по едно убийство.

П.: Това никога не е удоволствие.

М.: Не е, а това е особено гаден случай.

П.: Домашно насилие? Улично сбиване?

М.: Нито едно от двете. Убийство от най-лошия вид. Ритуално, предумишлено, никакви заподозрени. Очевидно поводът е личен, но не съществува лична връзка, ако разбираш какво имам предвид.

П.: А жертвата?

М.: Професор от университета в Лайден. Питер Де Гроот. Чистачката открила тялото. Намираще се в кабинета в собствения си дом, разпънат гол върху бюрото. Убиецът го е удавил, като е пъхнал фуния или тръба в гърлото му и наливал вътре вода.

П.: Много гнусно. Да не е от онези учени, които правят експерименти с животни?

М.: Работел е в областта на експерименталната психология. Не знам подробности за работата му. Но не мисля, че има нещо общо със защитниците на правата на животните. Мисля, че омразата на убиеца е била по-лична. Има и нещо друго. Който и да е той, не се е ограничил с убийството. Гаврил се е с трупа.

П.: Нещо сексуално?

М.: И да, и не. Убиецът не е засегнал половите органи, а е скалпирал окосмената част. Никога не съм виждала такова нещо. Стори ми се по-ужасно, отколкото ако беше кастриран. Това би имало някакъв смисъл, би било по-типично за убийство със сексуална мотивация.

П.: Знаеш ли, това ми напомня нещо. Някакъв бюлетин, който преглеждах скоро. Не наш, доколкото си спомням, беше молба за помощ от друго място.

М.: Искаш да кажеш, че е имало подобен случай в Германия?

П.: Не мога да кажа нищо със сигурност, но нещо ми се върти в главата. Ще преровя компютрите, когато отида на работа.

М.: Просто не те заслужавам, нали?

П.: Да, заслужаваш нещо много по-добро. А сега, като приключихме с работата, да минем ли на лични теми?

Марейке се усмихна. Петра ѝ беше припомнила, че в този живот има и други неща, освен убийствата. Най-сетне имаше вероятност да намери път към съня.

ГЛАВА 10

„Вилхелмина Розен“ газеше необичайно високо. Тази сутрин се беше освободила от товара, но в корабната агенция нещо се беше объркало, та новата стока не можа да бъде натоварена още същия ден и остана за следващия. Това не го безпокоеше особено. Когато потеглеха обратно, сигурно щеше да успее да навакса изгубения ден, дори да се наложеше да нарушат правилата за продължителността на вахтите. А и екипажът беше доволен. Нямаше да започнат да се оплакват от възможността да прекарат една нощ в Ротердам, защото закъснението нямаше да се отрази на заплащането им.

Когато остана сам в каютата си, той отключи малкия сандък с месингов обков, който някога бе принадлежал на дядо му, и започна да разглежда съдържанието му. В двата буркана някога бе имало кисели краставички, но сега съдържанието им беше ужасяващо. Съхранени във формалин, които бе откраднал от едно погребално бюро, късовете кожа бяха изгубили естествения си цвят и бяха бледи като консервирана риба тон. Частите от мускули бяха по-тъмни и се открояваха на бледия фон, подчертавайки приликата с рибен стек на скара. Космите си бяха останали накъдрени, но бяха станали сивкави като на зле направена перука. И все пак не можеше да има никакво съмнение какво вижда пред себе си.

Когато за първи път започна да фантазира за това, разбра, че ще има нужда от нещо, което да му напомня какво е извършил. Беше чел книги за убийци, които изрязвали гърди и полови органи, съхранявали кожа от жертвите си, която поставяли върху себе си, но това не му се струваше подходящо — бяха все неща, правени от луди и перверзни типове, а неговият мотив беше далеч по-възвишен. Но все пак имаше нужда от нещо, което да има значение единствено за него.

Започна да си припомня униженията, претърпени от стария. Бяха се запечатали до съвършенство в паметта му. Дори постоянно повтарящите се мъчения не бяха се смесили в неясна обща картина. Всяка подробност от всяко унижение се открояваше ясно и точно.

Какво можеше да вземе, за да поддържа целеустремеността си и да не забравя смисъла на това, което правеше?

Тогава си спомни за бръсненето. Беше се случило малко след дванайсетия му рожден ден, на който не бе получил нито поздравителни картички, нито подаръци. Знаеше, че е рожденият му ден, само защото преди няколко месеца бе видял случайно акта си за раждане, когато старият се ровеше из някакви документи. До този момент нямаше дори дата в годината, която да нарече своя. Никога не бе получавал картички за рожден ден, да не говорим пък за торти, подаръци и празненства. Пък и кого би могъл да покани на рождения си ден? Нямаше приятели, нямаше и роднини, освен дядо си. Доколкото му бе известно, единствено членовете на екипажа на „Вилхелмина Розен“ знаеха името му.

Знаеше, че е роден през есента, защото всяка година заедно с листопада гневните проповеди на стареца се променяха. Вместо да казва „Вече си на осем години, а се държиш като бебе“, старият ръмжеше: „На девет години си, и е крайно време да се научиш да поемаш отговорност“.

Когато стана на дванайсет, започна да забелязва промените в себе си. Беше станал по-висок, раменете му едва не пукаха работните му ризи по шевовете. Гласът му постоянно се менеше, ту тънък, ту плътен, като че ли беше обсебен от демон. Между краката му израснаха къси, тъмни косми. Той го очакваше — беше живял достатъчно дълго в постоянна близост с трима възрастни мъже, и можеше да предположи, че рано или късно тялото му ще заприлича на тяхното. Но в действителност за него това се превърна в още една причина за тревога. Обръщаше гръб на детството, без да има представа как някога ще се превърне в мъж.

Дядо му също беше забелязал промените. Трудно бе да си представи човек, че ще намери начин да се държи още по-жестоко, но тези промени като че ли му помогнаха да намира нови поводи за унижение. Ужасът достигна нови висоти, когато една сутрин, докато приставаха в Хамбург, едно от въжетата се скъса. Не беше по ничия вина, но старецът реши, че някой трябва да плати за тази неприятност.

Когато се прибраха в жилището си, той нареди на момчето да се съблече. Детето стоеше треперещо наред кухнята и се чудеше кое от познатите мъчения го очаква, докато дядо му беснееше в банята,

ругаеше и го обсипваше с обиди. Когато старецът се върна, носеше наточения си бръснач — отвореното острие блестеше като сребро на мътната следобедна светлина. Ужасът се надигна в гърлото му, горчив като жлъчка. Убеден, че дядо му най-малкото ще го кастрира, той се нахвърли върху него с вдигнати юмруци, в отчаян опит да избегне това, което предстоеше.

Така и не успя да забележи юмрука, който го улучи в слепоочието със силата на чук. Усети за миг страшна болка, после загуби съзнание. Когато отново отвори очи, беше тъмно. Беше повърнал и струята се беше спекла по бузата му, а изгарящата болка в слабините го изплаши така, че не обърна внимание на пулсиращото главоболие. Лежа дълго така, сгърчен на студения линолеум, и не смееше да провери с ръце, за да не се натъкне на това, от което се боеше.

Най-сетне се осмели. Пръстите му се плъзнаха надолу по корема, плахо и бавно. Първо напипа студената, гладка кожа на корема си. После, точно над срамната кост, пръстите му почувстваха рязка промяна, а острата болка, която го прониза, почти му взе дъха. Той стисна зъби и се подпря на лакът. Беше прекалено тъмно, за да види каквото и да било и той реши да рискува и да запали лампата. Това можеше да му причини нови неприятности, но мисълта, че не може да разбере какво му е било сторено, беше по-непоносима.

Движението му причини няколко различни болки, от които едва не се заплака, но успя да се изправи на колене. Постоя така, докато замайването и гаденето отминаха, после се хвана за масата, изправи се на крака и измина, залитайки, няколкото стъпки до ключа на кухненската лампа. Подпря се на стената и натисна копчето с треперещи пръсти. Мътна жълтеникава светлина обля мизерната стая и той събра сили да погледне надолу.

Кожата около гениталиите му беше червена и разранена. Окосмяването беше обръснато до дъно, а бръсначът беше смъквал и най-горния слой кожа. Там, където острието беше минавало най-дълбоко, се виждаха капчици кръв, но болката се дължеше най-вече на жестокото остъргване на тънката кожа. Чувстваше се по-скоро одран, отколкото обръснат. Това беше сторено, за да му се напомни още веднъж, че няма право да се мисли за мъж. Тогава изпита омраза към

самия себе си, презрение, което се надигна като черна вълна и го погълна.

Сега, когато си спомняше онзи ден, той съзнаваше, че паническата му съпротива отбеляза рязка промяна в отношенията с дядо му. Оттогава старият като че ли не изпитваше вече желание да го подлага на физически мъчения. Започна да се държи настрана, и се ограничаваше само да го ругае, но и тези ругатни все още можеха да докарат момчето до състояние на страх и безпомощност. Тогава беше мислил да избяга, но къде би могъл да отиде? „Вилхелмина Розен“ беше целият му свят, и той не беше убеден, че ще оцелее другаде. Постепенно, след като навърши двацет години, започна да разбира, че има и други начини да спечели свободата си. Процесът беше бавен и мъчителен, но най-сетне той бе спечелил.

Но тази победа не му беше достатъчна. Той разбираше това още преди Хайнрих Холц да му разкаже своята история в онази бирария. Това, което му даде разказът на Холц, беше идеята как най-сетне да се върне към себе си. Беше му дал идея как да стане мъж.

Той взе едно от бурканчетата и го поразклати, наблюдавайки как съдържанието му изпълнява вътре зловеция си танц. Усмихна се и започна да разкопчава джинсите си.

Тадеуш Радецки беше прекалено умен, за да бъде обикновен шеф на банда. Беше си изградил напълно законна търговска империя — верига от видеотеки, която не само му осигуряваше значителен легален доход, за да поддържа нормални отношения с данъчните власти, но и осигуряваше достатъчно пролуки в счетоводните операции, така че през нея се изпираха доста сериозни суми. Ако някоя от конкурентните фирми се добереше до счетоводните книги на фирмата му, шефовете сигурно щяха да се удивят как е успял да се задържи с толкова високи наемни цени, а можеха дори да уволнят хората от собствените си отдели по маркетинг. Но нищо такова не би могло да се случи. Освен това Тадеуш много внимаваше всичко в неговия бизнес да бъде безукорно от гледна точка на закона. В неговите заемни пунктове никой не би могъл да открие порно и наркотици под тезгяха. Тези неща също бяха негова стока, но те не се продаваха в търговската верига на официалния му бизнес.

Днес следобед бе отишъл да провери как вървят нещата в централния магазин от веригата, на Курфюрстендам — там не само даваха касети под наем, но и ги продаваха. Искаше да види как изглежда магазинът, след като бе обновен по проект на един от най-прочутите специалисти по вътрешна архитектура, и остана наистина впечатлен. Интериорът се отличаваше с изчистени линии, меко осветление и малък бар в средата на залата — резултатът беше идеалната атмосфера, подканваща клиентите да прекарат тук доста време, да се поровят и да пазаруват.

След като обиколиха магазина, управителят го заведе в кабинета си, за да пийнат по чаша вино и да отпразнуват обновяването. Когато влязоха, по телевизията излъчваха новини. Репортерът стоеше на някаква улица, която Тадеуш разпозна веднага — беше Фризенщрасе в Кройцберг. Зад него се виждаше четириетажната сграда, където се помещаваше предварителният арест. Тадеуш не бе припарвал там по никакъв повод — познаваше улицата, защото на нея се намираше и една книжарница, откъдето си купуваше криминални романи.

Устата на репортера се отваряше и затваряше беззвучно, а смръщеното му лице говореше, че новината, която съобщава на зрителите, е от сериозно естество. Картината се смени, и сега на екрана се появиха кадри от любителски видеозапис, на който се виждаше как измъкват някакъв човек от паркирала кола и го водят към тежката сива врата на предварителния арест. От двете му страни вървяха униформени полицаи. Внезапно една жена се промъкна под бариерата, която спираше колите да влязат от улицата право в двора на ареста. Полицаяте, които седяха на пост в будката на входа, не успяха да реагират — те тъкмо излизаха от будката, когато жената вече бе изтичала към арестувания и охраната, размахвайки нещо в ръка. Тя спря на няколко крачки зад арестувания и след миг на тила му разцъфна аленочервено петно, все едно някой го беше плиснал със сос за спагети. Двамата полицаи отскочиха встрани, а той се свлече на земята. Полицаяте се проснаха по корем на земята, бледите им лица бяха обърнати към жената. Дори от такова разстояние се виждаше, че очите им са разширени от ужас.

Тадеуш се взираше в екрана, обзет от отвращение. Беше видял жертвата само за секунди, и то в профил. Но знаеше за кого става дума.

Забеляза, че управителят на магазина му говори нещо, и откъсна очи от екрана.

— Извинете — каза той.

— Казах само, че ми се струва странно как престрелките в истинския живот далеч не изглеждат толкова драматично като онези във филмите, които продаваме.

Управителят взе отворената бутилка и наля червено вино в две чаши.

— Не си спомням да съм виждал истинска престрелка — излъга Тадеуш. — Дори съм шокиран, че показват всичко в такива подробности по вечерните новини.

Управителят се разсмя и подаде едната чаша на шефа си.

— Убеден съм, че пазителите на националния морал вече са нагрили телефоните на телевизията до червено. Наздраве, Тадеуш. Решението ти да наемеш онези хора беше правилно. Свършиха страхотна работа.

Тадеуш повдигна механично чашата и затърси с другата ръка мобилния си телефон.

— Да. Сега трябва да намеря начин да оправдая обновяването на всички пунктове от веригата. Извини ме за момент. — Той натисна цифрата за бързо избиране на Красич и веднага след това заговори: — Аз съм. Трябва да се видим. Ще те чакам след един час у дома. — Приключи разговора, без да изчака отговора на Красич, и отпи от чашата. — Виното е чудесно, Юрген, но трябва да тръгвам. Нали знаеш, имаме да градим империи и да завоюваме нови светове.

Двайсет минути по-късно той крачеше напред-назад в дома си пред телевизора и сменяше постоянно каналите, за да види дали някъде няма да попадне на репортаж за убийството на Камал. Найсетне попадна на последните кадри от видеозаписа и веднага увеличи звука. Говорителят в студиото продължи коментара.

— Убитият, чието име още не е официално съобщено, беше арестуван във връзка със седмината починали наркомани през миналата седмица. Източници, близки до следствието, съобщават, че жената, която го застреля, била приятелка на един от наркоманите, умрели от примеси в дрогата. Полицията се опитва да изясни как жената е разбрала за ареста, още преди той да стане официален факт. — Говорителят сведе очи към листовите пред себе си. — А сега да

видим какво има да ни каже нашият кореспондент в Райхстага, където депутатите обсъждат нов начин за блокиране на разпространението на болестта „луда крава“...

Тадеуш спря звука. Беше чул всичко, което му трябваше. Когато най-сетне Красич пристигна, с петминутно закъснение, той го притисна още от вратата.

— На какво си играеш, по дяволите?

— Какво искаш да кажеш, Таджо? — Красич забави отговора си, но по неспокойния му поглед личеше, че разбира много добре какво има предвид шефът му.

— Да му се не види, Дарко, не се прави на глупак пред мен. Какво те прихвана? Как можа да наредиш убийството на Камал точно пред шибания предварителен арест? Доколкото си спомням, бях наредил да отклоним вниманието от това следствие, а не да го превърнем в тема на заглавията на първите страници! Божичко, и да искаше, не би могъл да вдигнеш повече шум около случая!

— А какво друго би могъл да предложиш? Нямах достатъчно време да инсценирам подходяща пътна злополука... — гласът му утихна, когато осъзна какво е казал.

Лицето на Тадеуш изгуби всякакъв цвят. Сенките и мекото осветление в стаята му придаваха ужасяващ вид.

— Безчувствено копеле — изръмжа той. — Не си въобразявай, че ще отклониш вниманието ми от този гаф, като ми напомняш за Катерина.

Красич отвърна лице и се намръщи.

— Нямах нищо подобно предвид. Просто исках да кажа, че нямах време да организирам убийство, което да прилича на злополука. И тогава си казах, че щом убийството ще си прилича на убийство, да направя така, че то да има личен характер, да не изглежда свързано с нечии търговски интереси. Затова уредих Марлене да свърши мръсната работа. Марлене работи за нас, пласира стока от две години, но самата тя не се друса. И е достатъчно интелигентна, за да изиграе ролята на отчаяната приятелка, полупобъркана от скръб. Ще се отърве с незначителна присъда, и няма начин да ни натопи. Има шестгодишна дъщеря, за която ѝ обещах да се погрижа. Познава ме достатъчно добре, за да разбере какво означава това. Изпусне ли дори само една дума, наистина ще се погрижа за детето, но не така, както тя би искала.

Шефе, това беше единственият начин. Налагаше се работата да бъде свършена, и то да бъде свършена точно така — Красич не се опитваше да убеждава, тонът му беше категоричен.

Тадеуш го изглежда ядосано.

— Нещата се развиват все по-зле — каза той кисело. — Идеята беше цялата история да се разнесе, а вместо това сега ще огледат цялото житие-битие на Камал под микроскоп.

— Не, шефе, не си прав. Ще се занимават предимно с Марлене. Преди края на процеса тя ще се е превърнала с наша помощ в героиня, която е прочистила града от една напаст — някакъв гаден дилър на наркотици. Казах ти вече, тя не се друса. Както и да проверяват миналото ѝ, няма на какво да се натъкнат. Ще уредим един куп свидетели, които могат да я накарат да изглежда в очите на хората като майка Тереза. Снимки на тъжното шестгодишно момиченце, материали по вестниците как се е опитвала да излекува приятеля си от зависимостта. Освен това сега, когато видяха как се оправихме с Камал, никой друг няма да посмее да пропее пред полицията. Вярвай ми, Таджо, така е най-добре.

— Да се надяваме, Дарко. Защото ако нещата се объркат, ще знам кого да обвинявам за това.

ГЛАВА 11

Когато излезе от аудиторията, Тони хвърли поглед към часовника на стената. Беше единайсет и пет. Карол вече бе започнала с изпълнението на задачата си. Замисли се къде ли е тя в момента и какво прави, как ли се чувства. Посещението ѝ го бе развълнувало повече, отколкото бе склонен да си признае. Беше разбъркала чувствата му не само на ниво лични отношения — той беше очаквал това и бе направил всичко по силите си да се предпази от добре познатите му силни подводни течения, които винаги се криеха под тихата повърхност на всяка тяхна среща.

Това, което не беше предвидил, бе, че тя ще го смути и на професионално ниво. Удоволствието, което изпита, докато двамата подготвяха предстоящата ѝ задача, му подейства като студен душ. Тази работа оживи възприятията му така, както никакво общуване със студенти не би могло да постигне. Припомни му, че в университета ползва половината от работния си потенциал — нещо, което може би подходящо за един период на възстановяване от това, което сблъсъкът с Джако Ванс му бе причинил, но не беше начин да прекара остатъка от живота си. Ако бе имал нужда от нов подтик, той току-що му бе паднал от небето.

Винаги се беше боял от този момент. Дълбоко в себе си знаеше, че зовът на работата, която умееше да върши най-добре, ще достигне до ушите му като песен на сирена и щеше да го изтръгне от сънливото съществуване, което си бе избрал. Беше направил всичко възможно, за да се предпази от този момент. Но съчетанието от новината, че Джако Ванс обжалва присъдата си и завръщането на Карол Джордан срина укрепленията му.

Нещата се бяха променили от времето, когато бе за последен път на фронтовата линия. Спокойно, без много шум, вътрешно министерство беше замразило програмата за ползване на професионални психолози като консултанти при разследване на серийни убийства. Шумът, който предишната им политика вдигна в

медиите, им бе причинил прекалено много напрегнати моменти, за да искат да продължават по същия начин. Не всички психолози разполагаха с таланта на Тони; малцина умееха да си държат езика зад зъбите като него. Въпреки че все още имаше шепа експерти на разположение, към които се обръщаха в определени случаи, полицията се бе заела да разработва собствените си ресурси в Националния факултет по криминални разследвания в Брамсхил, без да дава гласност на инициативата. Сега вече съществуваше новата порода криминален аналитик — полицейски служители, получили внушителна специална подготовка в областта на психологията, както и в областта на компютърния анализ. Също като ФБР и Канадската полиция, във външно министерство бяха решили, че е по-добре да разчитат на специално подготвени свои служители, вместо да прибегват до невинаги подходящите умения на клинични психолози и учени, които в крайна сметка нямаха опит в залавянето на престъпници. Така че в известен смисъл за Тони вече нямаше поле, в което да върши това, което по своя преценка умееше най-добре. А и след последните паметни събития никой политик не би приел той да участва в обучението на кадрите или в по-нататъшното развитие на новата стратегия.

Но може би имаше още нещо, което той би могъл да предложи. Може би съществуваше все още някаква ниша, в която от време на време да демонстрира аналитичните си способности при преследването на престъпници с тежки психически увреждания, способни да извършат престъпления, които озадачаваха сериозно полицията.

Освен това сега, когато Карол почти сигурно щеше да заеме новия си пост в Европол, той щеше да избегне душевните сътресения, които съпровождаха последните му два сблъсъка със серийни убийци.

Единственият въпрос беше към кого да се обърне, за да направи плах опит да се върне към тази дейност. Обжалването на присъдата на Ванс щеше да припомни на хората и за съществуването на Тони. Може би това бе най-подходящият момент да поразбуди още повече спомените им, да ги убеди, че може да им предложи нещо, което друг не би им осигурил. Той не само умееше да предвиди начина, по който разсъждаваха серийните престъпници; той беше един от малкото хора

на тази земя, които действително бяха помогнали някои от тях да бъдат прибрани на такова място, където вече не можеха да причиняват зло.

Можеше поне да опита.

* * *

Този понеделник, в Берлин, Петра Бекер също мислеше за серийни убийци. Казваше си, че ако тъкмо тя успее да докаже съществуването на сериен убиец, който действа в няколко европейски страни, това би било от огромна полза за кариерата ѝ.

За целта трябваше първо да открие случая, за който си беше спомнила. Петра седеше и се мръщеше пред компютъра си. Мрачното ѝ изражение подчертано контрастираше с жизнерадостната, артистично разчорлена прическа на късата ѝ коса. Широкото ѝ чело беше пресечено от няколко успоредни бръчки, веждите надвисваха над очите ѝ така, че те изглеждаха тъмосини. Знаеше, че съвсем наскоро беше попаднала на този случай в бюлетина, но тогава го бе подминала, защото не представляваше интерес за нея. Петра ръководеше екип на криминалната полиция, чиято основна задача беше да набира информация за организираната престъпност, да изгражда основа за евентуално по-нататъшно повдигане на обвинение, и да прехвърля резултата на правораздавателните органи. Сега, след Шенгенското споразумение, когато вдигането на границите позволяваше свободно преминаване не само на съблюдаващите закона, но и на престъпниците, това често налагаше контакт с колеги от други държави, най-често с посредничеството на Европол. През изминалите три години Петра беше работила по най-разнообразни случаи — като започнем с измами в маркировката на стоки и свършим с трафик на наркотици, злоупотреби с кредитни карти и трафик на хора. По принцип рядко се занимаваше с убийства, освен с някое, което според следователите имаше връзка с организираната престъпност. Това беше, мислеше си тя цинично, начин на прехвърляне другиму работата по всеки труден случай, който най-вероятно се свеждаше до убийството на един боклук от друг. Повечето служители на полицията не отделяха кой знае колко време на такива случаи, стига да можеха да представят някой виновник.

Следователно случаят, който търсеше, е бил представен като възможно дело на гангстерска групировка. Но след като е бил отхвърлен като неотговарящ на показателите, нямаше да е в нито един от файловете в компютъра. Можеше дори да е изцяло заличен от системата, за да не обременява излишно паметта.

Но Петра поначало не обичаше да изхвърля нищо, и надали беше заличила случая без следа. Човек никога не знаеше дали данни, отписани от всички, нямаше да послужат за нещо при някое ново разследване. Беше развила навика да си взема кратки бележки дори за неща, които привидно нямаха никакво значение. Така винаги знаеше кои колеги са подали сведенията, за да се обърне към тях, ако ѝ трябваха подробности.

Отвори папката с бележките и прегледа най-новите файлове. През последните седем седмици бяха въведени данни за четири убийства. Отмина данните за стрелба от минаваща кола в малко градче между Дрезден и полската граница, и за убийството на един турчин в Щутгарт. Той беше починал от загуба на кръв, след като двете му ръце били отрязани. Петра си беше помислила, че това повече ѝ прилича на разчистване на сметки между враждуващи родове, отколкото на дело на престъпни групировки, тъй като местната полиция не бе могла да свърже починалия с нищо по-престъпно от изтекъл срок на визата.

Оставаха още две убийства. Едно много странно убийство в Хайделберг и друго в Хамбург, където известен търговец на наркотици бил разпънат на кръст. В бележките никъде не се споменаваше скалпиране на гениталното окосмяване, но тя като че ли си спомняше, че бе прочела нещо подобно в данните за едно от тези убийства. Провери входящите номера и изпрати съобщения до двата полицейски екипа, които се занимаваха със съответните престъпления. Ако имаше късмет, отговорите можеха да пристигнат преди края на работното време.

Много доволна от себе си, Петра отиде да си вземе кафе от автомата. Тъкмо си сипваше захар в чашата, когато до нея застана шефката ѝ, Хана Плеш.

— Явно си в добро настроение — отбеляза тя.

— А ти смяташ да го развалиш, така ли? — Петра повдигна едната си вежда и я изгледа.

— Искам да се поровиш малко около онова убийство пред предварителния арест на Фризенщрасе — Плеш се наведе през нея и натисна бутона за шварц.

Петра разбъркваше замислено кафето си.

— На пръв поглед няма нищо общо с нашата работа, нали? Доколкото разбирам, се счита за лично отмъщение. Жената, която застреля жертвата, била приятелка на един от починалите наркомени, така ли беше?

Плеш се усмихна иронично.

— Това е официалната версия. Лично аз смятам, че работата не е чиста. Разбираш ли, жената, която застреля свидетеля, има досие при нас. Казва се Марлене Кребс. Имаме сведения, че търгува с наркотици в центъра. Но е дребна риба, затова не сме се занимавали с нея досега. Само че сме чували, че е свързана по някакъв начин с Дарко Красич.

— Което означава, че чрез нея можем да стигнем до Радецки — допълни Петра. — Значи искаш да разговарям с нея?

Плеш кимна.

— Може и да си струва труда. Тя сигурно е убедена, че ще ѝ се размине с лека присъда, защото ще успее да предизвика симпатията на публиката — жена, полудяла от скръб, решава да отмъсти на злия дилър на наркотици, станал причина за смъртта на любимия ѝ. Трябва да успеем да я убедим, че нищо подобно няма да се случи.

— Тя наистина може и да ни каже нещо, с помощта на което да изградим обвинение срещу Красич и Радецки — Петра отпи от кафето и се намръщи, защото беше много горещо.

— Именно.

— Остави тази работа на мен — каза Петра. — Мисля, че щом разбере коя съм и какво знам за нея, ще схване, че няма никакъв шанс да изиграе коза с ролята на отчаяна влюбена жена. Ще ми дадеш ли досието ѝ?

— Вече е на бюрото ти — подхвърли през рамо Плеш, докато си тръгваше.

— Освен това, Хана...

Тя спря и се обърна.

— Трябва ти още нещо — това беше констатация, а не въпрос.

— Трябва ми още някой. Някой, който познава уличния живот в центъра. Трябва ми доказателство, че Марлене не е била приятелка на

починалия.

— Несъществуващото се доказва по-трудно.

— И така да е. Но ако успеем да разберем с кого е спяла всъщност Марлене, можем да изключим връзка с мъртвия наркоман. Същото важи, и ако успеем да докажем, че той е имал постоянна връзка с друга жена...

Плеш сви рамене.

— Вероятно си струва да опитаме. Акулата няма спешна работа, прати го да си търси плячка.

Докато отиваше към бюрото си, настроението на Петра спадна рязко. „Акулата“ беше присмехулното прозвище на най-младия член на екипа. Беше си го заслужил, защото се страхуваше от кръв и не беше способен да се връща назад и да оценява данни на базата на съществуващия вече опит. Всички бяха убедени, че няма да се задържи дълго в полицията. Не беше човекът, когото сама тя би подбрала, за да се скита из баровете и кафенетата в централната част на града, разпитвайки техните информатори за всякакви данни за Марлене Кребс. Това доказваше, че според Плеш идеята беше чисто губене на време. Но и това беше по-добро от нищо. Освен това и тя самата можеше да се позавърти там вечерта, ако дотогава не бе успяла да измъкне нещо полезно от Кребс в замяна на обещание за лека присъда.

Тъй или иначе, нямаше по-интересни занимания тази вечер.

Денят беше влажен и ветровит, но Карол се беше изпотила. Беше се справила безукорно с първата част от задачата, но съзнаваше, че има още много време до момента, в който щеше да може да приключи и да бъде в безопасност. Подробното упътване бе пристигнало по куриер малко след седем. Беше отворила тънкия плик толкова припряно, че едва не скъса съдържанието. Вътре имаше само един лист. На него пишеше, че трябва да се яви на предварително посочения адрес в десет сутринта — там щяла да получи по-нататъшни инструкции.

Първоначално инстинктът я подтикна да отиде точно на време на адреса, невзрачна редова къща в Стоук Ньюингтън. Но може би това беше именно началото на теста. Може би не трябваше да върши това, което можеше да се очаква от самата нея. Взе набързо душ и облеche дрехите, които според нея би носила Жанин Джерълд на такава среща.

Къса, силно опъната черна пола от ликра, бяла блуза с дълги ръкави и широко поло яка под шито по поръчка черно яке от изкуствена кожа. В голямата чанта, праметната през рамо, носеше всичко, което ѝ трябваше, за да промени външния си вид. Бейзболна шапка, пилотски очила със стъкла без диоптри, чифт тесни джинси и лек водонепроницаем анорак в неприятен оттенък на светлосиньото. В чантата имаше и непозволен газов спрей за самозащита, както и метален гребен с много остра дръжка. Последните два предмета ѝ бяха спомен от времето, когато работеше в криминалната полиция на Сийфорд — беше ги конфискувала и така и не ги предаде. Не ѝ беше много ясно как биха реагирали хората, които я наблюдаваха, ако решеше да ги ползва, но от нея се очакваше да проявява инициативност и да се държи като истински преносвач на дрога. После винаги можеше да оправдае решението си.

Тъй като реши да подрани, Карол напусна апартамента си малко след осем и тръгна по заобиколни пътища към крайната си цел. Беше убедена, че някой ще я следи, но нямаше намерение да улеснява задачата му. Един вариант да затрудни предполагаемия наблюдател беше да се възползва от най-натоварения час в метрото. На всичкото отгоре изскочи от вагона в последния момент, върна се три спирки назад, после излезе от метрото и взе автобус.

Когато зави по тихата странична уличка, подир нея не вървеше никой, но това не означаваше, че не е наблюдавана. Изкачи се по трите стъпала към входната врата на къщата, в която трябваше да влезе. Боята беше пострадала от лондонската мръсотия, но общо взето, къщата изглеждаше в добро състояние. Карол натисна звънеца и зачака. Изминаха няколко секунди, които ѝ се сториха много дълги, после вратата се откряна на няколко сантиметра. През пролуката се видя бледо лице, оградено от набола брада и рошава черна коса.

— Търся Гари — каза тя, точно по инструкциите.

— Коя сте вие?

— Приятелката на Джейсън — и тази реплика съответстваше на инструкциите.

Вратата се отвори докрай и мъжът на прага я пропусна да влезе, като внимаваше да стои вътре така, че никой от улицата не би могъл да го види.

— Аз съм Гари — каза той и я въведе в първата стая. Беше бос, облечен в изтрити джинси и учудващо чиста бяла тениска. Мръсни тюлени пердета бяха спуснати пред прозорците, така че улицата не се виждаше ясно. Цветът на килима беше неопределен, нещо средно между сиво и кафяво, изтрит така, че почти се виждаше основата. Имаше и един изтърбушен диван, поставен срещу широкоекранен телевизор с DVD плейър.

— Сядай — Гари махна с ръка към дивана. Идеята ѝ се стори непривлекателна. — Ей сега идвам.

Карол остана сама с телевизора и видеото. До тях имаше купчина дискове и това беше единственият опит за придаване на уют на помещението, което иначе приличаше на стая за разпит. Ако се съдеше по заглавията, Гари имаше слабост към екшъни с голяма доза насилие. Нямаше нито един филм, който Карол би гледала дори срещу заплащане, а би платила значителна сума, за да не гледа някои от тях.

Гари се върна след по-малко от минута. В едната си ръка носеше пакет бял прах, откован в прозрачно фолио, а в другата — ръчно свита цигара, от която се носеше лесна за разпознаване миризма.

— Ето стоката — каза той и ѝ подхвърли пакета Карол го хвана, без да се замисля, и веднага след това си каза, че сега по него са останали отпечатъци от пръстите ѝ. Не биваше да забравя да избърше пакета при първа възможност. Не беше наясно дали ще пренася истински наркотик, но се съмняваше. Последното, което ѝ трябваше, беше някое престараващо се ченге, което работи извън операцията, да я привика да дава обяснение за пакет с половин килограм кокаин, целият изпъстрен с нейните отпечатъци.

— Къде трябва да го предам?

Гари седна на страничната облегалка на дивана и смукна дълбоко от цигарата. Карол огледа слабото му лице и започна по обичая си да запаметява чертите му — за всеки случай. Тънък, дълъг нос, хлътнали страни, дълбоко поставени кафяви очи. Гладка сребърна халка на дясната вежда. Издадена челюст, подчертана обратна захапка.

— Има едно кафе на „Дийн Стрийт“ — каза той. — Казва се „Дамокъл“. Човекът, с когото трябва да се срещнеш, ще те чака на масата в ъгъла, седнал с гръб към тоалетните. Даваш пакета, той ти дава парите. Ти връщаш парите тук и ми ги даваш. Ясно ли е?

— Как ще разбера дали наистина е този, който ми трябва? Искам да кажа, масата може да е заета.

Гари подбели очи.

— Ще четете списание „Q“ и ще пуши „Житан“. Това достатъчно ли е? Или искаш и обиколката на горната част на бедрото му?

— Едно описание би било от полза.

— Мечтай си.

— Някакво име?

Кривата усмивка на Гари разкри равни, но пожълтели зъби.

— Ей сега ще ти го кажа. Виж какво, я върви да си свършиш работата. Трябва да се върнеш тук преди два следобед.

Карол пхна наркотика в чантата си — постави го между гънките на джинсите и се възползва да изтрие повърхността му с плата. Не я беше грижа дали Гари ще я види. Не би било зле някой да спомене проявеното от нея благоразумие, ако Гари беше, както тя предполагаше, един от съгледвачите на Морган.

— Ще се видим по-късно — каза тя, като внимаваше да не прояви обзелата я неприязън. Нямаше смисъл в крайна сметка. Най-вероятно той беше човек като нея, ченге в чужда роля, която изпълняваше също като нея — без да знае каква е крайната цел.

Тя излезе отново на улицата и потръпна, когато леденият вятър проникна през тънките ѝ дрехи. Ако искаше да стигне възможно най-бързо до Сохо, трябваше да завие наляво и да излезе обратно на главната улица, за да се качи на автобуса. Вероятно хората, които я наблюдаваха, очакваха да постъпи точно така. Поради което тя зави надясно и тръгна забързано към края на улицата. От предварителните си проучвания знаеше, че през плетеницата от малки улички има пряк път към един къс проход между няколко магазина, през който излизаше в другия край на Стоук Нюингтън, а от там щеше да вземе влак. Предполагаше, че не очакват да направи това.

На ъгъла тя ускори още повече крачка, докато почти затича. Надяваше се да завие зад ъгъла преди предполагаемият съгледвач да успее да я настигне. Когато пресече, извади анорака от чантата си. Непосредствено преди следващия завой хлътна в един вход, нахлузи анорака през главата си и нахлупи бейзболната шапка. После излезе обратно на улицата, но този път тръгна бавно, полюлявайки бедра, като че ли се разхождаше съвсем безцелно.

Когато стигна пряката, хвърли поглед през рамо. Не се виждаше никой, освен някакъв старец с найлонова торбичка в ръце, който се тътреше в обратна посока на отсрещния тротоар. Карол знаеше, че и това не означава нищо. Не можеше да си позволи да се държи така, като че ли се е отървала от „опашката“.

Наближаваше прохода — нещо като тесен коридор между високи тухлени стени, който човек можеше да не забележи, ако не знаеше за съществуването му. Понесена от прилива на адреналин поради изпитаното облекчение, Карол хлътна в мрачния коридор.

Беше изминала около една трета от разстоянието, когато осъзна, че е направила много сериозна грешка. Точно срещу нея вървяха двама млади мъже. Проходът беше толкова тесен, че те не можеха да вървят един до друг и нямаше начин тя да се размине с тях. Приличаха на биячи; така погледнато, напоследък повечето мъже малко под и над двайсетте имаха подобен вид. Внезапно Карол се зачуди откога всъщност дойде тази мода — почтени мъже да се обличат като потенциални бандити. Двамата, които идваха насреща ѝ, отговаряха до съвършенство на стандарта — ниско остригани глави, водонепроницаеми анораци над спортни блузи с дълъг ръкав, широки панталони и обувки „Док Мартенс“. Не се различаваха по нищо от хиляди други мъже на тяхната възраст. „Може би точно това е целта“, каза си тя, докато двамата неумоливо приближаваха.

Отчаяно ѝ се прииска да погледне назад, да провери има ли път за бягство, но знаеше, че това веднага ще се разчете като признак на слабост. Разстоянието между нея и двамата мъже се стапяше с всяка секунда и тя забеляза едва доловимата промяна в походката им. Сега се движеха по-предпазливо, почти на пръсти — като хищници, които оглеждат жертвата си. Наложиха си да мисли, че това е част от играта. Кое то означаваше, че нямаше да ѝ причинят нещо наистина лошо. Не искаше да мисли за другия вариант, защото щеше да се уплаши. Като жена Карол беше привикнала да контролира средата, която я заобикаля, и не ѝ се искаше да се замисля колко лесно бе всъщност да се превърнеш в потенциална жертва.

Изведнъж тя се озова между мъжете, които я притискаха от две страни към стената.

— Я да видим какво сме си намерили! — каза по-високият. Присмехулните думи бяха произнесени с гърления акцент на жителите

на Северен Лондон.

— Хайде, кажи ни как се казваш, скъпа — захили се другият.

Карол хвърли поглед към другия край на прохода. Беше чисто. Двата бяха сами.

Краткото отклонение на вниманието ѝ беше достатъчно за хулиганите. По-високият сграбчи чантата ѝ и изръмжа:

— Не я стискай, ще отървеш боя.

Карол се вкопчи с все сили в чантата и се облегна по-здраво на стената, за да балансира. Ритна яростно с левия крак и го улучи точно под капачката на коляното. Той изрева от болка и гняв, и залитна назад, като пушна дръжката на чантата, за да притисне коляното си, докато се свличаше на земята.

— Мръсница — тихо изсъска другият. Думите му прозвучаха по-застрашително от всякакви крясъци. После скочи върху ѝ, изнесъл дясната си ръка назад, за да нанесе удар. Карол видя всичко ясно, но като в забавен каданс. Докато юмрукът му се насочваше към нея, тя се сниши и инерцията го заби в стената.

Това ѝ даде няколкото скъпоценни секунди, които ѝ трябваха, за да извади спрея от чантата. Когато първият нападател се изправи с мъка на крака, тя насочи струята право в лицето му. Сега той наистина започна да вие като животно, попаднало в капан.

Другият се завъртя, готов да нападне отново. Когато я видя, ухилена до ушите, като луда, насочила спрея към него, той вдигна ръце, обърна длани към нея, за да покаже, че се предава.

— По-леко, кучко — извика той.

— Разкарай ми се от пътя — изръмжа Карол.

Той се притисна послушно към стената. Тя се промъкна край него, като внимаваше спреят да е насочен право в лицето му. Приятелят му продължаваше да крещи, от очите му се стичаха сълзи, устата му беше разкривена от болка. Карол тръгна назад, в посока към улицата, без да откъсва очи от двамата. Този, който беше ударил с юмрук стената, сега беше прегърнал другия през рамо, и двамата тръгнаха, залитайки, към другия край на прохода. Цялата им напереност се бе изпарила като въздух от спукан балон. Карол си позволи да се усмихне. Ако това беше най-доброто, което Морган можеше да изправи срещу нея, тя щеше да издържи изпита с чест.

Обърна гръб на нападателите и излезе обратно на оживената улица. Трудно бе да се повярва, че само на няколко метра от утринния поток от минувачи, които пазаруваха и се разхождаха, тя се бе изправила лице в лице с физическа заплаха. Когато приливът на адреналин се уталожил, тя можа да прецени в какво състояние се намира. От кръста нагоре беше потънала в пот — двойното покритие на якето от изкуствена кожа и найлоновия анорак действаха като мини сауна. Под бейзболната шапка косата беше залепнала за главата ѝ. Освен това умираше от глад. Ако трябваше да завърши успешно тази мисия, би било глупаво да не обръща внимание на сигналите на организма си.

Малко по-нататък по улицата се виждаха златистите дъги на „Макдоналдс“. Там можеше да хапне, а после да се поосвежи в тоалетната и да смени полата с джинси. Ако имаше късмет, сешоарът там щеше да работи, и тогава можеше дори да си промени прическата — благодарение на това, че се беше изпотила от ужас.

Двайсет минути по-късно Карол отново вървеше по улицата. Косата ѝ беше изсушена назад и пригладена с малко гел. Очилата дискретно променяха формата на лицето ѝ. Ципът на якето беше дръпнат догоре, така че блузата изобщо не се виждаше. Изглеждаше доста по-различно от жената, която бе позвънила на вратата на Гари — достатъчно, за да заблуди един повърхностен наблюдател. Знаеше, че надали би заблудила някого при сериозен оглед, но все пак благодарение на промяната можеше да спечели няколко ценни секунди при нужда.

Позабави се, преди да влезе в станцията на метрото. Спираше се пред всяка витрина, като че ли беше излязла на пазар и се чудеше какво да купи за вечеря. Но щом влезе в станцията, изтича бързо надолу по стълбите и хвана влака в последния момент. Добре, че проверих разписанието, каза си тя, когато се отпусна задъхано на ъгловата седалка във вагона. Вътре миришеше на прах. Сега имаше възможност да си поеме дъх и да обмисли следващия си ход.

ГЛАВА 12

Петра влезе в приемната на предварителния арест. Помещението беше потискащо като всички подобни, които беше виждала преди. Пердетата, които прикриваха решетките пред трите прозореца, бяха пожълтели от тютюнев дим, стените и пода бяха боядисани в различните нюанси на сиво, които преобладаваха и в другите части на сградата. „Същата прелестна гама — от гълъбовосиво до антрацит“, помисли си кисело Петра. Полицаяте, които работеха тук, се бяха опитали да разведрят атмосферата с обичайните безвкусни аранжimenti от пощенски картички, карикатури и снимки на домашни любимци. Две изтощени на вид стайни растения се опитваха да оцелеят въпреки липсата на пряка слънчева светлина. В резултат помещението бе добило още по-потискащ вид.

В момента вътре имаше само една полицейска служителка, която тъкмо поставяше на един от рафтовете пластмасова кутия с вещи на задържани. Тя се обърна, когато Петра се изправи до преградата и се покашля.

— Аз съм от криминалната полиция — каза Петра. — Казвам се Петра Бекер. Искам да разговарям с Марлене Кребс. Тя е още тук, нали?

Жената кимна.

— Ще се яви след два часа пред съдия-следователя и после сигурно ще я преместят. Защо не изчакате дотогава?

— Налага се да говоря с нея незабавно. Може ли да ползвам стаята за разпити?

Жената явно се колебаеше.

— По-добре питайте шефа. Той е в общата стая.

— Това е в края на коридора с килиите, нали?

— Да, зад стаята за снемане на отпечатъци. Но трябва да оставите пистолета си тук.

Петра извади пистолета от презраменния кобур и го заключи в едно от шкафчетата за посетители. После излезе от приемната и тръгна

по коридора с килиите. Хвърли поглед нагоре към електронната алармена инсталация, която полицаите наричаха иронично „табло за обслужване по стаите“. Не светеше нито една от лампичките; като никога арестуваните бяха примерни и не бяха подлудили дежурните с постоянни повиквания.

Отделението с килиите беше учудващо чисто и модерно обзаведено. Вместо обичайния линолеум подовете и част от стените бяха облицовани с червеникава теракота. Повечето врати бяха затворени, което означаваше, че в килиите има арестанти. Някои стояха отворени и през тях се виждаше малко антре, зад което имаше решетки, преграждащи пътя към килия от четири квадратни метра, в която имаше легло и дупка в пода, покрита с хромирана решетка — за в случай, че арестуваните не пожелаеха да бъдат заведени до тоалетната и замърсяваха килията. Повечето правеха тази грешка само по веднъж — разноските за почистването на килията се плащаха от арестанта.

Петра се зачуди зад коя ли врата е Марлене Кребс, и как ли се чувства сега. Надяваше се да не е спокойна. Това щеше да улесни задачата ѝ.

Намери началника на смяната в компютърната зала, където се мръщеше пред един компютър от ново поколение. Тя обясни за какво е дошла, а той я помоли да почака, докато доведат арестуваната.

— Всъщност мястото ѝ не е тук — мърмореше началникът. — Редно беше да я приберат направо в следствена полиция, но тъй като убийството стана пред вратата ни, наредиха да я приберем на първо време.

— Няма да са повече от двацет и четири часа — припомни Петра.

— И така да е, пак са ми много. Хленчи, откакто я прибрахме. Иска адвокат, иска да ползва тоалетната, иска вода. Като че ли си мисли, че не е в ареста, а в хотел. Явно счита, че трябва да се отнасяме с нея като с героиня, а не като с престъпница — той стана и се запъти към вратата. — Ще пратя някого след малко. Ако искате, разгледайте документацията — в онази тава е — и посочи една купчина листа, която преливаше от тавата за документи.

Началникът съдържа думата си. След десет минути тя вече седеше в стаята за адвокатите, а срещу нея, от другата страна на маса със

завинтени за пода крака, седеше Марлене Кребс. Възрастта ѝ беше трудно определяема — можеше да е между трийсет и четиридесетгодишна, но Петра знаеше от документацията, че Марлене е само на дваайсет и осем години. Косата ѝ беше боядисана в гарвановочерно и разрошена след нощта, прекарана в килията. Гримът и беше размазан, вероятно по същите причини. Лицето и ръцете ѝ бяха подпухнали като на човек, който пие редовно, а склерите на очите ѝ бяха жълтеникави. Въпреки всичко жената отсреща се отличаваше със своеобразна ленива чувственост, която привлича мъжете, и тя явно го съзнаваше.

— Марлене, аз съм Петра Бекер от криминалната полиция — Петра се облегна назад и изчака събеседницата ѝ да осмисли добре чутото.

Лицето на жената остана безизразно.

— Имаш ли цигари? — попита тя.

Петра извади наполовина пълнен пакет от джоба си и го плъзна по масата към Кребс. Тя го хвана и пъкна една цигара между пълните си устни. После попита:

— Ами запалка?

— Цигарата беше безплатна, но за запалката ще трябва да получа нещо.

Кребс се намръщи и каза:

— Кучка.

— Не звучи добре за начало — поклати глава Петра.

— За какво е всъщност всичко това? Каква работа има с мен криминалната полиция?

— Малко закъсня, Марлене. Това всъщност трябваше да бъде първият ти въпрос.

Кребс извади цигарата от устата си и я тръсна, въпреки че на края ѝ още нямаше пепел.

— Виж какво, аз си признах, че застрелях онова копеле Камал, който търгуваше с наркотици.

— Е, в това отношение няма място за съмнения.

— Имах всички основания. Той продаде на моя Дани боклука, който го уби. Какво повече да говоря? Бях полудяла от мъка.

Петра бавно поклати глава.

— Никога няма да направиш кариера като актриса, Марлене. Тази сцена трябваше да е много добре отрепетирана, преди да я представиш пред съдия-следователя. Виж какво, и на двете ни е ясно, че това, което разправяш, са пълни глупости. Защо не прескочим празните приказки, за да си изясним мога ли да ти помогна с нещо?

— Не разбирам за какво говориш. Нали казах вече. Камал уби Дани, а аз го обичах. Когато разбрах, че са арестували Камал, нещо в мен се пречупи. Исках да му отмъстя, задето ми отне Дани.

По лицето на Петра плъзна ленива усмивка и тя заприлича на хищник, подушил кръв.

— Виждаш ли, Марлене, тук е и първият проблем. Момчетата, които докараха Камал тук, не са се мотали. Отишли са право в неговия ресторант, измъкнали го през предната врата и го вкарали в колата си. От там дошли право тук. Видях описанието на операцията по минути. Ти едва ли си имала време да чуеш, че е имало арест, камо ли пък да намериш пистолет и да стигнеш до Фризенщрасе на време, че да му пуснеш куршум в главата — Петра остави Марлене да обмисли това, което бе казала. — Освен, разбира се, ако някой не те е предупредил за ареста. А защо някой би направил такова нещо, ако не е искал Камал да умре? И така, кажи ми как разбра за ареста на Камал?

— Не съм длъжна да ти отговарям.

— Не, разбира се. Но не е зле да слушаш какво ти говоря, защото всяка дума прави пробойна в надеждите ти за смекчаване на присъдата. Слушай, Марлене, тази работа няма да стане така, както ти я е представил човекът, с когото си говорила. Твоята версия ще рухне веднага щом криминалистите се заемат с нея. Да, знам на какво разчиташ — че няма да се ровят много, защото си им спестила едно много трудно подготвяне на обвинението срещу Камал, да не говорим, че за тях в крайна сметка това е просто отървяване от още един дилър от средна ръка. Но разбираш ли, мен тази версия не ме задоволява, защото се интересувам от хората, които са ръководили Камал.

— Нищо не разбирам — заинати се Кребс. — Ще ми запалиш ли шибаната цигара или не?

— Нали ти казах, получавах запалка срещу сведения. Хайде, Марлене, погледни фактите в очите. Ще те приберат за много дълго време. Това не е престъпление в момент на афект, а предумишлено

убийство. Ние можем да го докажем. Докато излезеш на свобода, вече ще си станала баба.

За първи път в студените очи на Марлене Кребс проблесна някаква искрица.

— Не можете да докажете, че една истина е лъжа.

Петра се разсмя на глас.

— О, моля ти се, Марлене, нали хората като вас твърдят, че правим тъкмо това! Добре, да приемем, че доказването на неистината понякога може да бъде... сложно. Но в сравнение с това да докажеш нещо, за което знаеш, че отговаря на истината, не представлява никакъв проблем. Знаем много добре, че си била принудена да извършиш това. Знаем също и че хората, които са те подготвили, са разчитали, че ние няма да се загрижим особено да разберем кой точно е пречукал Камал и защо го е сторил. Само че те не залагат своите глави, а твоята. И така, твоята версия вече издиша по отношение на данните за времето. Мисля, че следващият ти провал ще бъде, когато се опиташ да обясниш откъде имаш пистолета.

— Пистолетът беше на Дани — каза припряно Марлене. — Беше го оставил в моя апартамент.

— Който се намира на около десет минути път с кола от ресторанта на Камал и на още двайсет минути път до тук. А ченгетата са стигнали от ресторанта на Камал до тук само за тринайсет минути. Никога не би могла да дойдеш навреме, дори някой да ти се е обадил в секундата, когато колегите са арестували Камал. Така че твърдението ти, че си стреляла с пистолета на Дани, прави втора пробойна във версията ти.

Петра взе пакета с цигарите и го прибра обратно в джоба си.

— Точно в момента — продължи тя, — екип от мои хора разговаря с всички, които са познавали теб и Дани. Готова съм да се обзаложа на доста пари, че няма да намерим нито един, който да е чувал, че между вас двамата е имало нещо. Е, може и да се намерят един-двама. Но е повече от сигурно, че тъкмо те ще са свързани също толкова тясно с Дарко Красич, колкото и ти самата.

Когато чу името на Красич, Марлене не можа да възпре реакцията си. Показалецът ѝ удари толкова силно цигарата, че тя се отчупи от филтъра. За един кратък миг нещо проблесна в очите ѝ.

Петра ликуваше вътрешно. Беше се появила първата пукнатина. Време бе да влезе в действие лостът.

— Зарежи го, Марлене. Той те е подхвърлил като изкупителна жертва. Ако се съгласиш да говориш пред мен, можеш да се отървеш. Ще можеш да се радваш на дъщеря си, докато расте.

Нещо помръкна в очите на Кребс и Петра разбра, че е сбъркала. Споменаването на детето, това беше причината. „Разбира се, каза си тя. Красич е прибрал детето. То му е вместо застрахователна полица“. Преди да се опита да накара Кребс да проговори, трябваше да намери дъщеря ѝ. Все пак си струваше да направи един последен опит.

— Скоро ще се изправиш пред съдия-следователя — подхвана тя. — Няма да те пуснат под гаранция. Колкото и да е ловък адвокатът ти, колкото и да подчертава, че не представляваш опасност за обществеността, няма да те пуснат — защото ще кажа на прокурора, че си под наблюдение заради връзките си с организираната престъпност. Ще лежиш в затвора заедно с всички останали. Имаш ли представа какво те чака, ако успея да убедя съкилийниците ти, че ми сътрудничиш? Помисли си сериозно, Марлене. Колко време ви отне организацията на убийството на Камал? — Петра се изправи. — Помисли си.

Тя отиде до вратата и почука по нея в знак, че разговорът е приключил.

Когато дежурният полицай отвори, Петра погледна през рамо арестуваната. Марлене Кребс се беше привела напред и дългата коса скриваше лицето ѝ.

— Ще мина пак, Марлене.

Кребс вдигна очи. Омразата в погледа ѝ се долавяше осезаемо дори в другия край на стаята.

— Майната ти — каза тя.

Ще приема това за „да“, каза си тържествуващо Петра, докато отиваше към приемната, за да си прибере пистолета. Най-сетне бе успяла да накладе бавен огън, на който щеше да се пече Дарко Красич, а с него можеше да запали чергата и на Радецки.

Карол винаги бе обичала атмосферата на Сохо. Беше наблюдавала как от западнало средище на порноиндустрията

постепенно се превръща в район на стилни заведения и клубове, но винаги го бе намирала за привлекателен. Тук китайският квартал преливаше неусетно в квартала на театрите, по тротоарите се разминаваха рокери и сутеньори, медийни магнати се блъскаха с дребни гангстери, за да докопат такси. Въпреки че никога не бе работила като полицай по тези тесни, задушаваци се от автомобили улички, бе прекарала много време из тях — най-често в един клуб на Бийк Стрийт, с една от най-старите си приятелки, литературна критичка, която беше и съоснователка на клуба.

Но днес всичко беше съвсем различно. Тя виждаше света през съвсем друга призма. От гледна точка на един преносвач на наркотици нищо не изглеждаше по същия начин. Всяко лице на минувач беше потенциален източник на безпокойство. Всеки съмнителен вход можеше да представлява някаква безименна опасност. Минаването по Олд Комптън Стрийт беше равносилно на предпазливо навлизане в опасна зона — с изопнати нерви и напрегнати до краен предел сетива. Зачуди се как ли се справят престъпниците с тези постоянни приливи на адреналин. Само една сутрин ѝ беше достатъчна да развие постоянно нервно напрежение, стомахът ѝ беше свит, кожата — влажна от пот. Само старанието, което полагаше, за да върви бавно и да създава впечатление, че се разхожда, ѝ струваше максимално напрежение.

Зави по Дийн Стрийт. Очите ѝ сновяха по тротоарите и платното, непрекъснато се опитваше да установи дали някой не проявява прекалено голям интерес към нея. Неминуемо я очакваше някаква спънка, и много ѝ се искаше да успее да предположи каква ли ще бъде тя.

Карол забеляза „Дамокъл“ — беше на отсрещния тротоар, малко по-нататък по улицата. Изглеждаше типично за Сохо — кафе и бар, столове с елегантен дизайн, масички с мраморни плотове, аранжimenti на екзотични цветя се виждаха през витрините от опушено стъкло. Тя продължи да върви, докато стигна следващия ъгъл, после зави и обиколи карето сгради, така че се появи отново на Дийн Стрийт, вървейки в обратната посока.

Почти се беше изравнила с тях, когато ги забеляза. Никога не беше работила в отдела за борба с наркотиците, но познаваше немаркираните коли, които те ползваха. На пръв поглед тази

изглеждаше като стандартен форд мондео, но двойните тръби на ауспуха я издаваха. Моторът ѝ явно можеше да предложи много повече от стандарта за такъв модел. Късичката радиоантена, която стърчеше до задното стъкло, беше достатъчно потвърждение, ако някой се нуждаеше от такова. Шофьорът седеше зад волана и демонстративно четеше вестник. Беше нахлупил бейзболна шапка, чиято козирка скриваше половината от лицето му.

Там, където беше един от тях, неминуемо присъстваха и още. Сега, когато започна да ѝ се изяснява за какво трябва да следи, Карол продължи да върви бавно надолу по улицата. Видя още една кола, за която беше почти сигурна, че е на отдела за борба с наркотиците. И в нея шофьорът четеше вестник. Точно срещу „Дамокъл“ двама мъже миеха прекалено старателно витрината на магазинчето за вестници. Трети се беше навел над едно колело и помпаше много бавно задната гума, като проверяваше налягането на всеки две секунди.

„Две коли“, каза си тя. Това означаваше шест до осем полицаи. Беше набелязала петима, значи имаше най-много още трима, които не бе успяла да види. Ако целта им беше да я хванат, останалите сигурно вече бяха в бара. Чудесно. Така да бъде.

Време беше за една малка импровизация.

Това, което Карол не забеляза, беше очуканият бял микробус, спрял точно зад форда. Отвътре микробусът беше оборудван с най-добрите съоръжения за наблюдение и проследяване. Морган, Торсън и Съртийс седяха на високи столчета със слушалки на ушите.

— Тя е, нали? — попита Торсън. — Променила е външния си вид, но е тя.

— Винаги си личи по походката — отбеляза Съртийс и се пресегна през нея за термоса, в който имаше кафе с мляко от любимото му кафене на Олд Комптън Стрийт. — Походката е единственото нещо, което почти не се поддава на дегизировка.

Морган гледаше втренчено в един от мониторите.

— Отива към ъгъла. Минава вече втори път. Значи ще влезе на третия.

— С двамата биячи се справи чудесно — каза Съртийс, сипа си кафе и демонстративно не предложи на колегите си. Морган така или иначе пиеше минерална вода и сигурно се беше запасил с любимата си

„Сан Пелегрино“. А Торсън така и не можа да му стане достатъчно симпатична, та да иска да поделя с нея каквото и да било.

Торсън го изгледа мрачно, когато долови наситения аромат на кафето. Тя никога не успяваше да се подсигури като това предвидливо копеле Съртийс. Винаги я караше да се чувства неподготвена. Подозираше, че и Морган го знае, и че тъкмо по тази причина държи двамата постоянно да работят заедно. Той обичаше да държи подчинените си в напрежение. Така действително постигаше добри резултати, но тя постоянно си казваше, че го прави за сметка на нервната система на колегите си. Проточи врат, за да погледне в монитора над рамото на Морган.

— Всички на място, обектът влиза — се чу през пукота в слушалките. — Действате по моя заповед, никой да не избързва.

Карол се беше появила отново. Този път се движеше целеустремено към тежките врати от стъкло и хром на „Дамокъл“. Морган смени картината на дисплея и на монитора се появи картина от вътрешността на заведението. Натисна още веднъж копчето на мишката и екранът се раздели на две. В едната част имаше цялостна картина на интериора, а на втората се виждаше в близък план някакъв мъж, който седеше на една от масичките в дъното и четеше. Видяха как Карол влезе и се упъти към бара. Избра столче, по-близо до дъното на помещението, недалеч от човека, с който бе инструктирана да се свърже. Но не се опита да привлече вниманието му. Каза нещо на бармана, който ѝ наля минерална вода.

— Жалко, че не можахме да направим аудиовръзка — каза Съртийс.

— Има прекалено много паразитни шумове — отвърна Торсън. — Опитахме с микрофон под масата, но мраморът изолира почти изцяло звука.

Карол бръкна в чантата си и извади пакет цигари. Извади една и я ухапа.

— Доколкото знам, тя не пуши — отбеляза Торсън.

— Така е — Морган загледа намръщено екрана. — Какво ли е намислила?

Карол разигра цяла сцена, започна да рови из чантата си и направи гримаса на раздразнение. Огледа се и очите ѝ сякаш случайно се спряха на мъжа край ъгловата масичка. Тя се смъкна от столчето,

оставяйки чантата си на бара, и тръгна към него. Наведе се и след малко се изправи със запалена цигара между пръстите.

— Доста дълго време пали тази цигара — каза подозрително Морган. — Не действа по сценарий.

— Браво на нея — каза тихо Торсън, докато Карол се връщаше към бара. Тя започна да отпива от чашата и да си играе с цигарата, като я загаси, преди да е изгоряла дори до половината. После за секунди се смъкна отново от столчето, този път с чанта в ръка, и се упъти към тоалетната. Докато отваряше вратата, мъжът от ъгловата маса също скочи, остави списанието и я последва.

— О, по дяволите — каза Морган. — Има ли там друг изход? Съртийс сви рамене.

— Нямам представа. Мери се занимаваше с оглед на мястото. Торсън се изчерви.

— Има аварийен изход за случай на пожар. Но е с аларма...

Още докато говореше, зави сирената на алармената инсталация. В същия момент до ушите им долетя адски шум.

Карол тичаше по тесния проход зад високите сгради. Не ѝ беше необходимо да поглежда зад рамо, за да се убеди, че мъжът, с когото трябваше да се свърже, е зад нея — чуваше тежките му стъпки, които с всеки момент скъсяваха разстоянието между тях. Излязоха на тясна странична уличка, пълна с хора, които се връщаха на работа след обяд. Карол забави стъпка, така че вече не тичаше, а вървеше бързо. Мъжът се изравни с нея.

— Майната му — каза той. — Какво се опитваш да направиш, да ме убиеш ли?

— Видях един от отдела за борба с наркотиците — седеше в някаква кола пред бара — каза тя, без да излиза от ролята си. — Той и щурмоваците му прибраха едно приятелче преди два месеца. Но тогава не успяха да докопат нищо, и нямам намерение да им бутна нещо сега. — Наблизо зави полицейска сирена. — Трябва да се махнем от улицата.

— Моторът ми е на Грийк Стрийт — каза той.

— Може да са го засекли вече — каза нетърпеливо Карол. Шмугна се между спрелите заради задръстването коли и затича към една невзрачна кръчма на ъгъла. Отвори вратите и влезе. Вътре беше още пълно с хора, които не бяха приключили с обеди. Карол започна да

си проправя път към дъното на помещението, след като се увери, че мъжът продължава да я следва. Успяха да се мушнат в един ъгъл между бара и стената. Карол държеше ръка в чантата си.

— В теб ли са парите?

Неговата ръка беше в джоба на якето. Когато я извади, в нея държеше плик, сгънат до размерите на двайсетпаундова банкнота, дебел като телефонния справочник на Лондон. И двамата държаха ръцете си ниско, а тялото му ги скриваше от любопитни погледи. Карол му подаде наркотика и взе парите.

— Радвам се, че свършихме работа — каза тя тихо и се промуши покрай него. Огледа се, видя къде е дамската тоалетна, проправи си път към нея и се мушна в една от кабинките. Седна на тоалетната чиния, отпуснала глава в ръце. Трепереше цялата. Каква, по дяволите, беше истинската задача, за която я готвеха, след като това беше тяхната представа за упражнение?

Постепенно успя да възстанови нормалното си дишане и нормалния ритъм на сърдечната си дейност. Изправи се и се замисли дали има смисъл да се опитва да промени отново външния си вид. Свали клина и сложи отново полата, после, нахлупи ниско бейзболната шапка. Защо пък да не опита? Оставаше само да се добере жива и здрава обратно до Стоук Нюингтън. Каза си мрачно, че би трябвало да се справи.

Когато излезе на улицата, не забеляза признаци, че някой я следи. По много заобиколен път стигна до станцията на метрото на Тотнъм Коурт Роуд. Опитваше се да не мисли за многото неща, които все още можеха да се объркат. Сега поне нямаше наркотици в себе си. За парите винаги можеше да намери някакво обяснение. Единственото съмнително притежание, което ѝ оставаше, беше газовият спрей. Когато се убеди, че никой не я наблюдава, го мушна между седалката и стената на вагона. Беше доста безотговорна постъпка, но тя вече не разсъждаваше като Карол Джордан. Мислеше като стопроцентова Жанин Джерълд.

След три четвърти час тя зави по улицата, където бе започнало изпълнението на днешната ѝ задача. Не забеляза нищо нередно. Странно как само за няколко часа нормалното обкръжение бе започнало да ѝ се струва заредено с потенциална опасност. Но сега

поне краят приближаваше. Пое си дълбоко дъх и тръгна към вратата на къщата.

Този път на вратата не се появи Гари. Човекът, който ѝ отвори, имаше тяло на състезател по вдигане на тежести. Червеникавата му коса беше ниско остригана, а погледът на изпъкналите му, бледосини очи я стресна.

— Да? Какво искате? — попита той войнствено.

— Търся Гари — отвърна тя. Нервите ѝ отново се опънаха. Той не ѝ приличаше на ченге, но може би това беше нов капан?

Той изду устни и се провикна през рамо.

— Гари, да чакаш някакво гадже?

Откъм стаята, където бе влязла по-рано, долетя приглушено:

— Да, пусни я да влезе.

Масивният мъж отстъпи и отвори широко вратата. Карол не видя нищо смуцаващо в антрето, затова потисна съмненията си и влезе. Той се мушна веднага зад нея и хлопна вратата.

Хлопването послужи очевидно като сигнал. Трима мъже се появиха от коридорите, които водеха нанякъде.

— Полиция! Не мърдай! — извика онзи, който бе отворил вратата.

— Какво, по дяволите... — успя да каже тя, преди тримата да връхлетят върху нея. Като я бутаха и блъскаха, те я изтикаха в дневната. Един от тях посегна към чантата ѝ, но тя я стисна здраво, поддържайки ролята на засегната невинност.

— Не ме докосвай! — извика тя.

Блъснаха я на дивана.

— Как се казваш? — попита тежкоатлетът.

— Карен Барстоу — тя каза името, което фигурираше в инструкциите ѝ.

— Така да бъде, Карен. По каква работа търсиш Гари?

Тя се опита да се направи на учудена.

— Какво означава всичко това? От къде да знам, че наистина сте ченгетата?

Той извади портфейл от джоба на анцуга си и размаха пред очите ѝ някаква карта — движението беше прекалено бързо, за да може да се разчете името, но ѝ беше ясно, че картата е истинска.

— Това стига ли ти?

Тя кимна.

— Но все пак не разбирам. Какво става тук? Защо сте се заяли с мен?

— Не се прави на света вода ненапита. Ти си от дистрибуторите на Гари. Разнасяш му стоката. Всичко ни е известно.

— Глупости. Дойдох да му донеса печалбата. Не съм чувала нищо за някакви си наркотици — заяви тя предизвикателно. Подаде му чантата, изпълнена с облекчение, че се беше отървала от спрея. — Хайде, гледайте. Всичко е тук, вътре.

Той взе чантата и изтърси безцеремонно съдържанието ѝ на пода. Взе веднага плика и го разкъса, после прехвърли набързо с палец пачката и каза:

— Тук трябва да има към две хиляди.

— Не знам. Не съм ги броила. Няма да откриете мои отпечатъци по тях. Знам само, че една моя приятелка, Линда, ме помоли да донеса на Гари печалбата.

— Трябва да е играл с доста пари — отбеляза един от полицаите, облегнат отпуснато на стената.

— Нямам представа. Вярвайте ми, не мога да разбера какво ми говорите. Аз дори не употребявам дрога, камо ли пък да я продавам.

— Кой е казал нещо за продаване — попита тежкоатлетът, докато напъхваше пачката обратно в плика.

— Продаване, разнасяне, каквото и да е. Нямам нищо общо с такива неща. Кълна се в гроба на майка си. Донесох просто печалбата на Гари — сега вече изпитваше увереност. Нямахше за какво да се хванат. Никой не я беше видял да предава дрогата на онзи човек, в това отношение беше чиста.

— Гари каза, че днес те пратил да отнесеш един пакет дрога — каза рижият.

— Нямам представа защо ви го е казал, но е излъгал — тя беше почти напълно сигурна, че полицаят блъфира. Достатъчно беше да не се отклонява от това, което бе казала първоначално. Да видим дали ще могат да кажат нещо конкретно.

— Отишла си да отнесеш дрогата. Той те чакаше да му донесеш парите. И ето на, ти идваш с пачката.

Тя сви рамене.

— Казах вече, това е печалбата му от конните състезания. Все ми е едно какви лъжи е разправял Гари, това е истината и вие не можете да докажете нещо по-различно.

— Ще видим тази работа. Сега ще се поразходим до участъка, някоя служителка ще те претърси. Тогава ще видим дали ще се придържаш така упорито към дрънканиците си.

Карол едва не се усмихна. Чувстваше се все по-уверена. Знаеше си правата.

— Никъде не отивам със свине като вас — освен ако не сте решили да ме арестувате, а ако ще ме арестувате, майната ви, нищо не казвам, докато не се видя с адвокатата си.

Тежкоатлетът хвърли поглед към колегите си. Това ѝ беше достатъчно. Нямаха никакви доказателства срещу нея. Бяха излъгали за това, което бил казал Гари, защото ако той наистина я беше натопил, това би било достатъчно, за да я арестуват по подозрение. Тя се изправи.

— И, така, какво решавате? Ще ме арестувате ли или мога да си вървя? При това смятам да взема парите на Гари със себе си, защото нямате право да ги задържите.

Тя клекна и започна да прибира нещата си обратно в чантата.

Преди някой да успее да отговори, вратата се отвори и Морган влезе в стаята.

— Благодаря ви, господа — каза той. — Вашата помощ беше от голяма полза за нас. Но от тук аз поемам нещата.

Тежкоатлетът като че ли щеше да възрази, но един от другите полицаи постави успокоително ръка върху рамото му. Четиримата се изнизаха от стаята. На прага онзи, който се беше облегал на стената, се обърна.

— Държа да се отбележи, сър, че не сме доволни от начина, по който беше проведена операцията.

— Ще бъде отбелязано — каза сухо Морган. Смигна на Карол, постави пръст на устните си и го задържа там, докато не чуха полицаите да затварят външната врата зад себе си. После се усмихна. — Наистина успя да вбесиш колегите от отдела за борба с наркотиците — каза той.

— Така ли?

— Провалихме им истинска операция — той отиде до дивана и седна. — Имаха намерение да спипат онзи тип, на когото ти предаде дрогата. Идеята беше ти да видиш звезди посред бял ден, но да ти се даде възможност да избягаш. За съжаление ти изигра ролята си по начин, съвсем различен от това, което предвиждахме. И онова приятелче си замина с пакета дрога, който трябваше да се върне обратно в ръцете ни.

Карол преглътна мъчително. Беше се получила точно такава каша, каквата бе искала да избегне.

— Съжалявам, сър.

Морган сви рамене.

— Няма защо. Някой от нас би трябвало да прояви достатъчно здрав разум, и да обезопаси аварийния изход. Ти от своя страна демонстрира забележителна съобразителност в рискована ситуация. Реагираше напълно в съответствие с образа, който ти бяхме изградили. Справи се с онези грубияни от НСС интелигентно и умело, направи всичко необходимо да прикриваш следите си и да променяш външния си вид, и успя да надхитриш противника във всеки един от конфликтните моменти. Не бихме могли да си представим по-добра демонстрация на вашите таланти, инспектор Джордан.

Карол се поизправи.

— Благодаря, сър. Ще получа ли работата при това положение?

По обикновено откритото лице на Морган премина сянка.

— О, да, работа ще получиш — той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади визитна картичка. — Ела утре сутринта в моя кабинет. Тогава ще ти обясним всичко. А сега е най-добре да се прибереш и да предприемеш всичко необходимо, за да не се забележи предстоящото ти отсъствие. Ще се наложи да заминеш за известно време. И няма да можеш да се прибереш у дома, преди да приключиш със задачата.

Карол се намръщи.

— Значи не отивам в Европол?

— Засега още не — той се приведе напред, поставил лакти на коленете си. — Карол, ако се справиш с тази работа, ще можеш да си избереш всеки пост, който ти се прииска.

Тя забеляза, че той ѝ говори на малко име. От опит знаеше, че по-високопоставените офицери започват да интимничат с подчинените

си единствено, когато има опасност нещата да се оплескат, и
въпросните подчинени могат да им послужат вместо щит.

— А ако не се справя?

Морган поклати глава.

— Не си позволявай да мислиш такива работи.

ГЛАВА 13

На „Вилхелмина Розен“ нямаше много място за безделници винаги имаше какво да се върши. Старият беше установил такъв ред и той нямаше намерение да остава по-назад. Беше ясно, че екипажът го смята за маниак, но на него му беше все едно. Какъв смисъл имаше да си собственик на един от най-красивите кораби по Рейн, ако не го поддържаш в блестящо състояние? Ако не те е грижа, можеш със същия успех да командваш и някоя от онези модерни стоманени кутии, които притежават толкова индивидуалност, колкото и пакет овесени ядки.

Тази вечер целта му беше да възвърне мекия блясък на месинговите части на мостика. Разбира се, напоследък беше прекалено ангажиран с личните си планове, но тази сутрин бе забелязал, че месингът беше потъмнял. Затова бе решил да прекара вечерта в компанията на кутия препарат за лъскане на месинг и един куп парцали — трябваше да пресече проявите на немарливост от корен, за да се превърнат в навик.

Работата беше еднообразна и беше неизбежно мислите му да се отклонят към неща, по-близки до сърцето му. Утре щяха да потеглят обратно по Рейн, към мястото, където бе започнало всичко. Замъкът Хохенщайн се извисяваше на една отвесна скала край реката малко след Бинген. Готическите му прозорци се взираха мрачно надолу, в пропастта, към буйните рейнски води. Със стени от сив камък, страховит като буреносен облак, замъкът беше останка от владенията на някакъв полузабравен средновековен барон разбойник. В продължение на години „Вилхелмина Розен“ сновеше нагоре-надолу по тази отсечка от реката и дядо му, застанал на носа, не бе издал дори с някой неволен поглед встрани какво означаваше за него този замък.

Маже би, ако замъкът се издигаше край някоя по-спокойна част на реката, подчертаното нежелание дори да погледне тази местна забележителност би било своеобразно доказателство, че тя има някакво специално значение за него. Но тук, където Рейн минаваше

през тясното ждрело, шкиперите трябваше да съсредоточават цялото си внимание в речните води. Тази отсечка винаги бе представлявала сериозно изпитание за уменията им — с остри завои, скалисти брегове, неочаквани водовъртежи и подводни течения, и дори само заради бързината, с която течеше реката. Напоследък преминаването беше по-лесно, защото междувременно бяха изкопани дълбоки канали и дъното беше прочистено, за да се овладеят капризите на реката. Но все пак някой турист, изминал тази отсечка веднъж в живота си, би имал по-ясен спомен от крайречния пейзаж, отколкото един шкипер, който я изминавате стотици пъти. Затова и упоритото нежелание на дядо му да вдигне поглед към замъка Хохенщайн никога не му бе направило впечатление.

Сега, когато знаеше причината за това нежелание, замъкът бе добил за него дълбока и трайна привлекателност. Дори една вечер, когато бяха пристанали няколко километра по-нагоре по реката, той отиде с колата до него. Беше вече късно, затова не можа да си купи билет за обиколка на замъка, но бе стоял дълго пред каменния, сводест вход с дялана украса, през който преди шестдесет години бе минал дядо му. Възможно ли бе човек да гледа тази мрачна фасада и да не почувства на какви ужаси бяха станали свидетели високите, тесни прозорци? Той имаше чувството, че в камъка са се запечатали виковете и писъците на стотици деца. Болка и ужас се бяха отлагали в самите стени. Достатъчно му беше да ги погледне, за да се изпоти от страх, а спомените за собствените му страдания се възраждаха ясно и осезаемо като в дните, когато му бяха причинявани. Този замък трябваше да бъде изравнен със земята, вместо да го превръщат в туристическа атракция. Той си задаваше въпроса дали някой от екскурзководите на увеселителните корабчета, които пореха водите в пролома, споменаваха тези подробности от най-новата история, които хвърляха неизлицимо петно върху замъка Хохенщайн. Не му се вярваше. Никой не обичаше да си припомня този къс от миналото. Предпочитаха да се преструват, че тези неща не се бяха случвали никога. Затова и никому не се бе наложило да плаща за стореното. Е, сега той щеше да накара копелетата да си платят, това поне беше сигурно. Той продължаваше да търка с месинга, припомняйки се разговора, който бе водил с Хайнрих Холц — всъщност това беше по-скоро монолог.

— Ние бяхме късметлиите — бе казал той. Сълзящите му очи постоянно се стрелкаха насам-натам, не оставаха нито за миг в покой. — Защото оцеляхме.

— Оцеляхте от какво? — беше попитал по-младият мъж.

Холц продължи, сякаш не беше чул въпроса.

— Всички са чували за концентрационните лагери, всички говорят за ужасите, причинени на евреи, цигани и хомосексуалисти. Но имаше и други жертви — забравените. Ние двамата с твоя дядо сме от забравените. Защото се озовахме не в концентрационен лагер, а в болница.

Знаеш ли, че през 1939 година в немските психиатрични болници е имало триста хиляди регистрирани пациенти, а през 1946 година от тях са били останали живи само четиридесет хиляди? Останалите са загинали от ръцете на психолози и психиатри. В това число не влизат всички малки деца и бебета, загинали в името на чистотата на расата. В една така наречена болница дори е имало тържество — специална церемония в чест на изгарянето на десетхилядния душевноболен. Лекарите, медицински сестри, санитарите, административен персонал, всички присъствали на тържеството. По случай събитието на всеки била отпусната по една бутилка бира.

Но не беше необходимо да си луд, за да им паднеш в лапите. Достатъчно беше човек да е сляп или глух, бавноразвиващ се или инвалид — за предпочитане беше да се отърват от такива екземпляри, за да не петнят висшата раса. Някои деца ги прибираха заради заекване или заешка устна — той замълча и отпи предпазливо от бирата си. Раменете му бяха толкова присвити, че позата изглеждаше невъзможна.

— Ние с дядо ти не бяхме нито бавноразвиващи се, нито инвалиди. Не бяхме луди, бяхме просто момчета с лошо поведение. Антисоциални елементи, така ни наричаха. Постоянно вършех бели. Никога не слушах майка си. Баща ми беше починал, и тя така и не успя да ме възпита. Така че аз вилнеех — крадах, замерях хората с камъни, присмивах се на войниците, които маршируваха през нашия град. — Холц поклати шава. — Бях само на осем години. Никой не беше успял да ми обясни, че човек може да се държи и по друг начин.

Така или иначе, една сутрин у нас пристигна някакъв лекар, съпроводен от мъже с бели престилки и есесовски ботуши. Борих се

като тигър, но те просто ме напердашиха и ме хвърлиха в така наречената линейка. Тя приличаше всъщност повече на полицейска камионетка. Привързаха ме с белезници към стената и потеглихме. Към края на деня в камионетката имаше няколко дузини деца като мен — изплашени до смърт, потънали в собствената си мръсотия. Дядо ти също беше сред нас. Седяхме един до друг — така започна нашето приятелство. Вероятно благодарение на него и оцеляхме. Съумяхме да съхраним някакво подобие на човешки отношения помежду си, въпреки всичко, което ни се случи — Холц най-сетне срещна погледа на шкипера. — Това беше най-трудното. Да не забравяме, че сме хора.

— Къде ви заведоха? — попита шкиперът. Съзнаваше, че това е може би най-маловажното от всичко, за което би могъл да пита, но вече бе подразбрал, че разказът на Холц няма да бъде никак приятен. Всичко, което би могло да го отложи или отклони, му се струваше добра идея.

— В замъка Хохенщайн. Никога няма да забравя първото си впечатление от него. Беше достатъчно само да го погледнеш, и страхът веднага се надигаше и сякаш те задушаваше. Огромен замък, като изваден от филм на ужасите. Вътре винаги беше тъмно и студено. Подовете бяха настлани с каменни плочи, прозорците бяха студени и разположени високо в стените, по които постоянно избиваше влага. Нощно време лежахме в леглата си, треперехме и се чудехме дали ще сме живи на другата сутрин. Но никога не плачехме. Ако някой създаваше проблеми, му биеха инжекции. А всички, на които поставяха инжекции, умираха. Все едно, че живеехме в кошмар, от който не можехме да се събудим.

Замъкът беше реквизиран от правителството и превърнат в така наречения Институт за психология на човешкото развитие. Разбираш ли, целта им не беше просто да избият всички нас, непригодните деца. Искаха да ни използват — живи или мъртви.

Мозъците на мъртвите поставяха в спирт или ги използваха за дисекции. И с мозъците на живите правеха, каквото си поискат, само че ние, оживелите, трябва да привикнем да живеем с последиците — Холц бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади пакет с тънки, тъмни пури. Изтърси една от пакета и я предложи на младия човек, който отказа с поклащане на глава. Холц махна опаковката на пурата и се зае да я пали.

— Нали знаеш как учените експериментират с бели мишки и маймуни? Е, в замъка Хохенщайн използваха за тази цел нас, децата. — Холц си играеше с пурата, тя по-скоро му трябваше, за да жестикулира с нея, отколкото да я пуши. — По-отраканите деца, такива като нас с дядо ти, се ориентираха бързо. Затова и останахме живи. Но живяхме в ада. Как мислиш, че се обучаваха нацистките инквизитори? Практикуваха занаята си върху нас. Понякога не ни оставяха да спим в продължение на седмици, докато започвахме да халюцинираме и да изпадаме в дезориентация дотолкова, че не бяхме в състояние да кажем собствените си имена. Измъчваха ни с електрошокове в гениталиите, за да проверят колко дълго можем да пазим нещо в тайна. Изнасилваха момичета в предпубертетна възраст, за да могат да сравнят ефекта върху психиката им. Понякога принуждаваха момчетата да участват в насилието, за да наблюдават и техните реакции. Вкарваха гумени маркучи в гърлата ни и наливаха вода право в белите ни дробове. Ние двамата с дядо ти останахме живи точно след такова мъчение, един бог знае как. Не можех да ям в продължение на дни след това, гърлото ми беше като жива рана. Но мнозина не оцеляха. Удавиха се.

Често провеждаха и демонстрации. Канеха лекари от други болници, офицери от СС, местни висши държавни служители. Вземаха някое нещастно дете със синдром на Даун или с доказана дебилност. Представяха ги на публиката и обясняваха, че трябва да бъдат изтребвани в интерес на обществеността. Обясняваха, че за нас се харчат излишно държавни средства. Казваха например: „С парите, с които се издържа един такъв зеленчук в специализирано заведение, могат да се обучат дузина войници.“

Нямаше начин да се избяга. Спомням си едно момче, което доведоха заедно с нас в замъка. Казваше се Ернст. Единственият му грях се състоеше в това, че баща му бе обявен за враг на държавата, защото бил безделник. Ернст мислеше, че ще може да ги надхитри. Опита се да спечели доверието им, стараеше се с все сили. Постоянно метеше подовете, чистеше тоалетните, все гледаше да им бъде от полза. Един ден успя да излезе от главната сграда на двора и хукна да бяга. — Споменът накара Холц да потръпне. — Хванаха го, разбира се. Бяхме в трапезарията и ядяхме помията, която ни даваха за вечеря, когато го доवлякоха — за косите. Бяха го съблекли гол. Четири

медицински сестри го държаха легнал на една маса, докато лекарите го биеха с тояги по стъпалата и брояха ударите на висок глас. Ернст пицеше като попарено бебе. Биха го, докато краката му се превърнаха в кървава маса, плътта висеше от костите, а кръвта се стичаше по масата. Накрая той припадна. А директорът на института седеше отстрани с бележник, за да запише след колко удара е припаднал. После се обърна към нас и каза спокойно, като че ли ни съобщаваше какво ще има за десерт, че не бива да забравяме какво ще се случи с всяка част на телата ни, която не се държи, както подобава. — Холц прекара ръка по лицето си, за да избърше потта, която бе избила по челото му. — Знаеш ли, че този садист остана член на Дружеството на психиатрите в Германия до смъртта си през 1974 година? Никой не би искал това, което ни бе причинявано, да стане обществено достояние.

Разбираш ли, вината е прекалено голяма. Достатъчно тежко беше за Германия да приеме това, което сторихме с евреите. Но това, което се случи с деца като нас, беше по-страшно. Защото родителите ни, съвестни германци, го допуснаха. Позволяваха на държавните служители да ни отвеждат, в повечето случаи без възражения. Просто приемаха това, което им се казваше — че трябва да ни приберат в името на общественото добро. А после никой не пожела да ни изслуша.

Да си призная, аз самият се постарях да забравя повечето от това, което се случи тогава. Само по този начин можех да продължа да живея. Но белезите съществуват, макар и дълбоко в мен.

Настана продължително мълчание. Накрая младият шкипер пресуши чашата си и попита:

— Защо ми разказвате всичко това?

— Защото съм убеден, че дядо ти не го е сторил. Срецахме се понякога да пием по чаша, и той признаваше, че не ти е разказал нищо. Мисля, че не беше прав. Мисля, че ти имаше право да разбереш какво го е направило такъв, какъвто беше. — Холц протегна ръка и докосна с костеливите си пръсти ръката на мъжа срещу себе си. — Не съм сигурен, но предполагам, че не ти е било лесно да раснеш редом с него. Но искам да разбереш, че ако е бил суров с теб, го е правил за твое добро. Не е искал да се превърнеш в такова момче, каквото е бил той самият, за да не те постигне съдба като неговата.

Хора като мен и дядо ти съзнават с разума си, че нацистите никога няма да се върнат, че никой няма да причини на нашите деца и внуци това, което те причиниха на нас. Но дълбоко в себе си все още тръпнем от ужас, че може би съществуват хора, които биха могли да сторят същото с тези, които обичаме. Тези лекари не се появиха от нищото. Тези чудовища не бяха част само от едно поколение. Разбираш ли, те така и не платиха за това, което бяха вършили. Продължиха живота си като уважавани и добре платени специалисти, изкачваха се до върховете на така наречената си професия, използваша наученото на наш гръб, за да обучават своите наследници. Чудовища все още има, но те се крият. А може би просто не са тук, а другаде. Така че ми се иска да знаеш, че каквото и да ти е причинил, колкото и жестоко да е било то, подбудите му не са били лоши. Искал е да те опази.

Тогава той бе отдръпнал ръката си. Не можеше да понесе докосването на сухата старческа кожа до своята. Главата започна да го боли с тъпа болка, която тръгваше от тила и се разпространяваше като стоманени пръсти, стиснали мозъка му. Почувства как познатият мрак се надига у него и поглъща удоволствието от сбогуването с дядо му. Не знаеше как да се справи с това, което току-що бе научил, а физическият контакт с този съсипан стар човек не му помагаше.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Хората от екипажа ме чакат.

Холц се взираше в масата.

— Разбирам — каза той.

По обратния път към града двамата седяха мълчаливи и се взираха в пътя пред себе си. Когато стигнаха покрайнините Холц каза:

— Остави ме тук. Ще взема автобус. Не искам да те отклонявам — той бръкна в джоба си и остави едно листче. — Записал съм ти адреса и телефона си. Ако поискаш да поговорим отново за тези неща, обади ми се.

Холц излезе в падащия мрак и си тръгна, без да се обърне. И двамата знаеха, че никога няма да се видят отново.

Той потърка слепоочията си и се опита да пропъди мрачните мисли, да даде път на възторга, който бе изпитал, когато бутна стареца във водата. Но не успя. Подкара стария форд обратно към доковете. Винаги беше мислил, че за това, което се случва с него, трябва да има някаква причина. Жестокостта, забраната да общува с другите деца,

категоричният отказ да му се позволи да продължи с образованието си след началното училище, защото от много ум можел само да си докара неприятности — всичко това трябваше да има основания. Но каквото и да си бе представял, то нямаше нищо общо с действителността. Сега поне знаеше кого да обвинява.

Тони паркира колата в алеята пред къщата близнак, в която живееше Френсиз. Тя беше спретната и се състоеше само от прави линии. Беше строена преди предприемачите да започнат да разкрасяват редовите къщи, затова и беше съвсем невзрачна. За разлика от някои свои съседи, Френсиз не беше правила никакви опити да разчупи правите линии на вратите, прозорците, стрехите и предния двор. Не беше слагала цветни стъкла с псевдожорджиански мотиви на входната врата, нито пък бе сменяла самата врата с някакво пищно произведение от различни плоскости с дърворезби. В градината нямаше хамаци и декоративни кладенчета, а само спретнати правоъгълни лехи с добре подкастрирани розови храсти. Първоначално Тони беше харесал тази спретнатост, защото тя беше в подчертан контраст с бъркотията и неяснотите в собствения му живот.

Но сега съзнаваше, че ненапразно бе избрал да заживее в стара къща с криви стени и градинка, пълна с хаотично избуяли мушката. Когато опозна по-отблизо Френсиз, си припомни, че хора, които налагат такъв полувоенен порядък на заобикалящата ги среда, обикновено изпълват и вътрешния си живот с ограничения и забрани, защото се боят, че непокорните им души могат да разбият оковите и да предизвикат хаос.

Имаше моменти, в които той копнееше за хаос.

Същата вечер бяха поканени на бридж у едни познати, които живееха в Купар. Тони знаеше, че Френсиз вече приготвя вечерята, така че да може да сервира веднага щом той се прибере, за да потеглят навреме. Искаше му се да се обади на Карол, да разбере как е минал денят, а знаеше, че по-късно няма да има възможност. Беше се опитал да се свърже с нея от кабинета си, но тя още не се беше прибрала у дома. Може би през десетте минути, докато той се прибираше от Сейнт Андрюз, и тя бе успяла да се прибере.

Той набра номера ѝ на мобилния си телефон и зачака. Три позвънявания и се свърза с телефонния ѝ секретар.

— Здравей, Карол, Тони се обажда. Исках...

— Тони? Тъкмо влизам. Чакай малко.

Разнесе се електронният сигнал, съпровождащ изключването на секретаря. После чу отново гласа ѝ.

— Колко хубаво, че се обаждаш.

— Отдай го на професионално любопитство. Исках да разбера как е минало.

— Мислех да пратя мейл, но така е по-добре.

Дори през стотиците километри разстояние, което ги делеше, той долавяше еуфорията в гласа ѝ.

— Много си възторжена. Какво стана?

Тя се засмя тихичко, но заразително. Чувстваше се как усмивката постепенно озарява цялото ѝ лице.

— Предполагам, че всичко зависи от гледната точка.

— Започни със собствената си гледна точка.

— От моя гледна точка мина блестящо. Имаше един-два случая, когато закъсах страшно, но нито за миг не изпитах чувството, че губя контрол върху положението. Това, че се готвих заедно с теб, ми придаде страхотна увереност. Знаех, че мога да се справя с всичко, което са ми подготвили, и наистина го направих.

— Радвам се — отвърна той. — В такъв случай от чия гледна точка не е минало блестящо?

— Ох, божичко — простена тя. — Тази вечер съм най-омразният човек за всички служители от отдела за борба с наркотиците.

— Защо, какво се е случило?

Карол започна да му описва фиаското, но гласът ѝ преливаше от едва сдържан смях.

— Знам, че трябва да ме е яд, но съм прекалено доволна от себе си.

— Просто не е за вярване — как е възможно да те държат в неведение до такава степен! Трябвало е да предположат, че си достатъчно опитна да забележиш, че те следят. Немалко престъпници си следила самата ти през годините. Само това би трябвало да им бъде достатъчно, за да преценят, че ще намериш начин да им избягаш. Какво още ти сервираха? — Той се облегна по-удобно на седалката и

се заслуша в разказа на Карол. Когато най-сетне ентузиазмът ѝ се поизпари, той каза: — Наистина трябва да се гордееш със себе си. Достатъчен ти беше само един ден на улицата и веднага започна да мислиш не като преследвач, а като преследвана. Впечатлен съм.

— Не бих се справила без теб.

Той се усмихна.

— Нямах представа какво удоволствие изпитах от усещането, че отново съм част от играта, макар и съвсем периферно. Напоследък животът ми стана толкова предсказуем, че работата с теб беше истинска наслада. Всъщност беше дори по-приятно от преди, защото в случая ничий живот не беше изложен на опасност.

— Не си ли мислил за връщане към старата работа? — попита Карол.

Тони въздъхна.

— В съвременната правителствена стратегия по въпросите на психологическото профилиране няма място за хора като мен.

— Не е необходимо да си на фронтовата линия. Можеш да се занимаваш с подготовка на профайлъри. Обмисли го, Тони. Ако в нашето вътрешно министерство не ти дадат възможности, можеш да отидеш другаде в Европа. Служителите на Европол имат нужда от обучение по психологическо профилиране на престъпници, за да локализират по-лесно съществуващи връзки между отделни престъпления. Не може никъде да няма място за човек с твоя талант — настоя Карол.

— Добре, ще видим. Казаха ли ти, че ще получиш въпросната работа?

— Казаха, че съм я получила, но още не знам каква е. Утре ще ме инструктират. Най-хубавото е, че ако се справя и с действителната задача, ще мога да си избира назначението. Светът ще бъде в краката ми.

Тони не можа да потисне неволното потръпване. За да дадат такова обещание, задачата, която щяха да възложат на Карол, сигурно беше много рискована. Сигурно беше нещо такова, което би предизвикало у всеки човек инстинктивен отказ. След като трябваше да е толкова подсладен, хапът сигурно беше много горчив.

— Страхотно — каза той и хвърли поглед към часовника на арматурното табло. Трябваше да побърза, за да остане време за вечеря,

преди да тръгнат към Купар.

— Виж какво, Карол, трябва да тръгвам. Но ми обещавай, че ще се обадиш веднага, щом разбереш какво се иска от теб. Не го казвам, защото се съмнявам в способностите ти. Просто... имам чувството, че ще имаш нужда от много помощ, а вероятно ще те поставят в такова положение, от което ще е много трудно да търсиш помощ. Каквото и да ти трябва от мен, имаш го.

Тя замълча за миг, после каза:

— Нямах представа колко е важно това за мен. Благодаря ти. Ще се обадя.

— Пази се.

— И ти. Благодаря, че се обади.

Той затвори мобилния телефон и го прибра обратно в джоба си. После излезе от колата. Когато влезе, долови апетитната миризма на месо и доматиен сос. Докато минаваше покрай отворената врата на дневната, чу гласа на Френсиз.

— Тук съм — каза тя.

Тони влезе в дневната. Вътре беше тъмно, но той забеляза силуета на Френсиз, изрязан на фона на прозореца.

— Чух колата и не можах да разбера защо не влизаш, затова дойдох да погледна през прозореца — да не би нещо да не е наред.

— Телефонът звънна точно когато паркирах.

„Съществуват необходими лъжи“, помисли си той.

— Дълго разговаря — отбеляза Френсиз.

Не виждаше лицето ѝ, но нещо в гласа ѝ накара сърцето му да се свие.

— Съжалявам. Дано вечерята да не е изстинала.

— С такива проблеми умея да се справям — Френсиз се обърна с гръб към улицата. Сега лицето ѝ беше в пълен мрак. — Карол ли беше?

— Защо реши, че е Карол? — още докато произнасяше фразата, той осъзна, че се издава. Реакцията му беше до известна степен професионална. Отговаряй на въпроса с въпрос, не давай на обекта възможност да овладее положението. Но този подход беше и инстинктивно предпочитаният от човек, който има какво да крие. Невинният човек би отвърнал: „Да, Карол беше, много е развълнувана, защото е получила работата, която толкова искаше.“ Но когато ставаше

дума за Карол Джордан, Тони никога не можеше да се държи непринудено.

— Тя е единствената, с която би предпочел да говориш насаме, а не в мое присъствие.

Тони се изчерви.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че имаш какво да криеш във връзка с отношението ти към Карол Джордан.

— Грешиш. Разговаряхме за секретна полицейска операция — това е единствената причина, поради която предпочетох да остана в колата.

Френсиз изсумтя.

— За пълна идиотка ли ме имаш? Предпочете да разговаряш насаме с нея, защото не искаше да забележа очевидното.

Тони пристъпи няколко крачки напред.

— Нямам представа за какво говориш, Френсиз.

— Не ме разигравай. Влюбен си в нея. Господи, стигаше ми да ви видя заедно само в продължение на пет минути, за да си изясня положението.

— Не — каза той. — Не е вярно.

— Вярно е. А пък аз не съм до такава степен лишена от собствено достойнство, че да стоя и да гледам как ми натриват носа.

— Разбери, Карол ми е приятелка, работили сме заедно. Как е възможно да ме ревнуваш от жена, с която не съм спал никога?

— Твоя грешка. Трябваше да опиташ малките сини хапченца порано, нали? Защото тя очевидно си го проси.

Думите ѝ му подействаха като шамар.

— Не намесвай Карол в нашите разправии. Каквото и да си си внушила, то засяга само мен и теб.

— Там е проблемът, Тони. Въпросът не засяга само мен и теб. Проблемът е между вас двамата с Карол, но досега ти не ми беше позволил да го забележа. Криеше се, преструваше се, че искаш да бъдеш с мен, а истината е, че тя е жената, която желаш.

— Грешиш ужасно, Френсиз. За мен и Карол няма никакво бъдеще. Единственото, което ни свързва, е мъчителното минало. С теб съм, защото искам да бъдем заедно.

Неочаквано Френсиз взе една малка кристална вазичка, поставена на перваза на прозореца и я хвърли към него.

— Лъжливо копеле — извика тя. Тони отскочи встрани и вазичката се разби със звън в стената. — Не съм мазохистка, Тони — продължи задъхана от яд Френсиз. — Животът е прекалено кратък, за да пропилявам чувствата си за мъж, който отчаяно иска да бъде с друга. Така че се махай от тук.

Тони не можа да се сети как да отговори. Само се учуди колко малко го наскърби очевидният край на връзката им. Обърна се и тръгна към вратата.

— Остави ключовете на масичката в антрето — подвикна подир него Френсиз.

Тони не спря. За негово учудване основното чувство, което изпитваше, беше облекчение. Облекчение и внезапен прилив на надежда. От години не го бе обземал такъв оптимизъм.

ГЛАВА 14

Понякога на Петра ѝ се искаше Марейке Ван Хаселт да не живееше толкова надалеч. Би било добре, ако тази вечер можеше да седне на бутилка вино с човек, едновременно обективен и запознат с полицейската работа, и да обсъди днешните събития. Тя установи доволно, че Марейке поне беше онлайн. Излязоха от общия чатрум и Петра направо се насочи към въпроса, който я вълнуваше. Беше готова да говори за всичко, което можеше да я отклони от мислите за задънената улица, до която беше стигнала аферата с убийството на Камал.

П.: И така, какво става с убийството?

М.: Много работа и почти никакъв напредък. Прекарах целия ден в университета, разговарях с колеги и студенти на убийтия, но не открихме дори една улика, която да си струва да се проследи.

П.: Искаш да кажеш, че най-сетне си открила човек, станал жертва на убийство, но обичан от всички?

М.: Много хора не са харесвали Де Гроот, но никой няма и помен от мотив. Човек не убива друг само защото е провалил защитата на дипломната му работа или се е възпротивил на повишението му.

П.: Божичко, колко цивилизовани сте вие, холандците...

М.: Още по-вбесяващо е, че така и не успяхме да намерим бележника, в който е записвал срещите си. Излиза, че имал някакъв бележник, който носел винаги със себе си. Но от него няма и следа.

П.: Вероятно го е взел убиецът, за да прикрие следите.

М.: А ти успя ли да се сетиш какво ти се въртеше в ума, когато ти разказах за Де Гроот?

П.: Сведох нещата до две вероятности, но още не съм получила сведенията за двата случая. Нали знаеш, човек не може да обясни на провинциалистите понятието „спешно“.

М.: В Холандия не съществува нито един документиран случай, който да наподобява и най-отдалечено на убийството на Де Гроот.

П.: Значи продължавате да се лутате в тъмното. Нещо от патоанатомията?

М.: Засега нищо. Много е дразнещо — изпълняваме задължителната процедура, без да имаме и най-бледа представа какво търсим всъщност.

П.: Няма нищо по-трудно от разследването на такъв тип убийство.

М.: Знам. Защо не се опиташ да ме поразсееш? Разкажи как мина денят ти.

П.: Неуспешно. Опитвам се да докажа отрицателно твърдение — една жена твърди, че е била любовница на човек, който междувременно е починал. Само че аз мисля, че двамата дори не са се познавали. Струва ми се, че с помощта на този факт можем да се доберем до ключова фигура от организираната престъпност. Този човек се пази много старателно, винаги е далеч от мръсната работа. Никога не сме имали за какво да го пипнем, и много искам аз да съм тази, която ще го тикне в затвора. Единственият проблем е, че споменатата жена има дете, а нашият човек като че ли го е спипал и скрил някъде, и го използва, за да я изнудва. Така че трябва да намеря и детето.

М.: Някакъв успех?

П.: Засега никакъв. Ако детето не се появи утре в училище, ще накарам Плеш да го обяви за национално издирване. Ще представим нещата така, като че ли детето може да е жертва на педофил. Така ще притесним майката, а ще изнервим извънредно много и човека, при когото е детето.

М.: Стига да не ги изнервите до там, че да направят някоя глупост.

П.: Не мисля, че тези хора ще възложат такава задача на човек, който лесно се паникьосва. Ако нещо се случи с детето, нямат вече с какво да притискат майката. Нещо повече, тя би се превърнала в отмъстителна фурия, която иска само да пролее кръвта им.

М.: А какво да кажем за сигурността на майката в случай, че ти успееш да се добереш до детето?

П.: Животът ѝ няма да струва и пукната пара. Това означава, че в момента, в който вземем детето, трябва да извадим майката от затвора и да я скрием на абсолютно сигурно място.

М.: Май наистина си взела случая много присърце.

П.: Страшно много искам да спипам този тип. Освен това се носят слухове, че скоро срещу него ще бъде организирана голяма операция и случаят ще излезе извън нашата компетентност. Така че нямам и много време.

М.: Внимавай. Не е лесно да бъдеш в отлична форма, когато непрекъснато се озърташ, да не би да те настигат. Точно в такива случаи се правят грешки, нали?

П.: Знам. Част от мен съзнава, че няма значение кой ще го прибере, стига операцията да бъде успешна. Но аз съм лакома.

М.: Известно ми е.

П.: Е, какво ще правим по въпроса с моята лакомия?

М.: Мислех, че никога няма да попиташ...

Петра се усмихна. Понякога разстоянията нямаха чак толкова голямо значение.

* * *

Кабинетът на Морган изглеждаше точно така, както би го описала Карол, ако някой я попиташе как си го представя. Беше просторно помещение, отделено със стена от голямата зала. Матираниите стъкла, които трябваше да го изолират от работещите отвън, бяха облепени с всевъзможни листчета със записки. Имаше и карти, и снимки, на някои от листчетата бе записана с маркер само по една дума с едри, разкрасени букви — така че работещият в стаята действително бе изолиран от погледа на хората, които минаваха отвън. Шкафовете бяха отрупани с папки и справочници. Компютърът на бюрото приличаше на остров, очертан с прави линии, наред морето от зигзагообразни очертания на купчини хартия. Кабинетът беше в пълен хаос, но Карол подозираше, че при нужда Морган е в състояние да намери веднага всеки документ, който му трябва. В помещението

нямаше вещи от личен характер — никакви семенни снимки, или снимки, на които Морган да се вижда редом с богатите и силните на деня. Единственото нещо, което доказваше, че кабинетът е негов, беше сакото му, окачено на една кука на вратата. Не беше поставено на закачалка, висеше си просто така.

Той я чакаше при асансьорите и я преведе през външната зала толкова бързо, че тя не можа да забележи почти нищо, освен многото бюра, повечето празни. Хората, които седяха зад останалите, едва повдигаха глави от работата си, когато те минаваха, после веднага се обръщаха отново към мониторите или телефонните слушалки. Морган отвори широко вратата на кабинета си и каза:

— Изчакай ме пет минути. Трябва да свърша нещо. Чай или кафе?

Тя седеше на стола за посетители вече около петнайсет минути, когато Морган влезе отново, бутайки вратата с хълбок. В ръцете си държеше чаши.

— Заповядай — каза той и остави едната върху купа хартии, който се намираще най-близо до Карол. — Съжалявам, че се забавих.

Той заобиколи бюрото си и седна, като побутна стола си встрани, за да не му пречи мониторът. Претъпканото пространство на кабинета само подчертаваше огромния му ръст. Беше висок към два метра, а и достатъчно едър за ръста си. Но макар да бе прехвърлил четиридесетте, не се беше отпуснал. Карол виждаше как мускулите на раменете му издуват ризата, а платът на корема не се опъваше и нямаше опасност копчетата да се разхвърчат. Имаше едро, грубовато лице. Раздалечените очи му придаваха невинно изражение, но Карол беше наясно колко измамно е това впечатление. Сега, когато ѝ се усмихваше, около очите му се образуваха дълбоки бръчки.

— Страхотна работа свърши вчера — отбеляза той. — Онези от отдела за борба с наркотиците пикаят газ, разбира се, но вината за провала си е само тяхна. Шефът им ми наду главата снощи, но аз пък му казах, че никога не трябва да се подценява противника, особено ако на страната на противника играе мой човек.

— Не ви ли притеснява това, че по улиците се продава цял пакет кокаин, който можеше да бъде унищожен? — попита Карол, отчасти за да не изглежда самодоволна, но най-вече за да припомни на Морган, че не е престанала да бъде полицейски служител.

— Понякога се налага човек да приеме някоя предварително калкулирана загуба. Занимавам се с много по-голям периметър — Морган взе чашата си и отпи от кафето. Хвърли към нея бърз, преценяващ поглед, после каза успокоително: — Освен това още снощи хванаха онова копеле. Знаеха, че той няма да има време да пласира стоката, затова нахлуха в жилището му половин час, след като им казах да ми се махат от главата. Хванали го в момента, в който го делял, за да го продаде на по-висока цена. Съвестта ви може да бъде спокойна, инспектор Джордан — той ѝ се усмихна разбиращо. — Приятно е да се установи, че работата под прикритие не е притъпила полицейските ви инстинкти.

Карол премълча. Взе чашата си и отпи внимателно. Кафето беше почти толкова хубаво, колкото ако го беше правила тя, тоест около триста процента по-добро от всички кафета, които бе пила на територията на полицията. Уважението ѝ към Морган нарасна още повече.

Той се приведе през бюрото и извади една папка изпод купчина надраскани бележки. Отвори я, прегледа съдържанието, после я плъзна по бюрото към Карол.

— Хайде — подкани я той, защото тя само гледаше ненадписаната корица. — Отвори я.

Карол отвори папката. Погледът ѝ падна върху черно-бяла снимка на забележително хубав мъж. Снимката не беше портретна, зърнестият образ показваше, че това е увеличена моментна фотография, правена без знанието на човека. Беше застанал в три четвърти профил и гледаше към нещо, което се падаше вдясно от обектива. Беше се понамръщил, така че между веждите му се очертаваше едва забележима бръчка. Лъскавата черна коса, която стигаше до раменете му, беше сресана назад от високото чело и падаше на леки вълни над фино очертаните уши. Очите му бяха хлътнали, поставени над високи славянски скули. Носът беше орлов, плътните му устни бяха леко отворени и между тях проблясваха много бели зъби. Изглеждаше блестящ и твърд като диамант.

— Тадеуш Радецки. Приятелите му го наричат „Таджо“ — каза Морган. — От полски произход, но е роден в Париж, а образованието си е получил в Англия и Германия. В момента живее в огромен апартамент в Берлин. Баба му е била някаква графиня. Синя кръв в

изобилие, но баща му бил комарджия, и когато Тадеуш завършил университета, не били останали много пари. Затова решил да стане бизнесмен. По документа притежава верига от процъфтяващи заемни пунктове за видеокасета из цяла Германия. Развъртя се сериозно, след като падна стената, и направи добри пари от изгладнелите за холивудска култура източногерманци.

Карол чакаше. Разбираше, че предстои да чуе още много. Никога не бе намирала смисъл в задаването на излишни въпроси, само за да се наслаждава на собствения си глас. Морган се облегна на стола и склучи ръце зад главата си.

— Разбира се, това не е цялата история. Нашият човек разбрал отрано, че повече пари се правят, ако нарушаваш законите, отколкото ако ги спазваш. Използвал семейни контакти, за да пренесе оръжие за воюващите страни, докато се разпадала бившата Югославия. Намерил си доставчици от бившия Съветски съюз — той действал само като посредник. Не си цапал ръцете. Операцията била извънредно успешна за него. Направил страхотни пари, а освен това се сдобил и с първия си помощник, една смъртоносна твар, сърбин на име Дарко Красич.

Част от печалбата от търговията с оръжие Таджо и Дарко инвестирали, за да си осигурят безопасността, и се заели с пренасяне на големи количества наркотици. Винаги внимават да са много далеч от действителната търговия по улиците и си остават чисти, а всъщност прибират парите. През последните години те прибират лъвския пай от печалбите в пренасянето на твърда дрога в централна Германия, а финансират и големи международни сделки, включително пренасяне на хероин във Великобритания. Никой не ги е пипнал, най-вече защото на Дарко му се носи славата, че е абсолютно безмилостен. Пречиш ли му, умираш. При това по много неприятен начин.

Морган се поизправи и даде знак на Карол да продължи да разглежда съдържанието на папката. На следващата снимка се виждаше някаква разпределителна железопътна гара. Вратите на един товарен вагон бяха отворени, и вътре се виждаше купчина човешки трупове.

— Помниш ли случая? — попита той.

Карол кимна.

— Осмина иракски кюрди — бяха открити мъртви в товарен контейнер във Феликстоу. Миналото лято беше, нали?

— Точно така. Разтоварването на ферибота се забавило, и тези нещастници практически се изпържили живи, когато достъпът на въздух в контейнера спрял. Те са жертви на последната търговска инициатива на Тадеуш Радецки. Трудно е да се прецени какво допринася за повече човешки нещастия — дали организираните от него канали за нелегален транспорт на бежанци, или наркотиците, които пренася. Но ние не се интересуваме от броя на новите наркомани, с които трябва да се оправят немските ни колеги благодарение на него. Задачата ни е да прекратим участието му в притока на нелегални емигранти в тази страна — в бройки, които можем да преценим само приблизително.

Карол понечи да премине към следващата снимка в папката.

— Чакай — каза Морган. Тонът му беше категоричен.

Тя отпусна ръка и попита:

— Значи, той е от големите играчи?

— Един от най-големите. Имал е първоначалния капитал, за да прескочи ниските стъпала. Имал е и готова инфраструктура. Ако си успял да подкупиш държавни чиновници, за да не ти пречат да пренасяш дрога, не е необходимо да положиш много повече усилия, за да ги накараш да си затварят очите и пред цели товари човешки отломки. Докарва ги от Китай, Далечния Изток, Балканите и Афганистан. Ако имат пари или дрога, за да си платят пътя, е готов да ги откара, където искат. А повечето от тях искат да дойдат тук.

— Какво става с тях, когато пристигнат? Свързва ли ги с някаква вътрешна организация тук? Или просто ги стоварва и ги оставя да се оправят, както могат?

Морган се усмихна.

— Добър въпрос. Според нас това зависи от парите, които могат да му дадат. Ако си платят, получават документи, а може би дори и работа. Но ако нямат достатъчно пари, ги стоварва някъде, където и без това вече е пълно с хора, търсещи политическо убежище, и те се присъединяват към тълпата.

— Сигурно би било наивно да попитам защо немската полиция не е арестувала Радецки досега?

— По обичайните причини. Липса на доказателства. Както вече казах, той се държи на разстояние. Между него и търговията на улицата има издигнати стени. А веригата видеотеки представлява

идеална перачница за пари, с която оправдава солидна част от приходите си. Притежава привидно законен източник на средства, с които може да си позволи да живее на широка нога. Немските колеги от отдела за борба с организираната престъпност следят Красич и Радецки много отдавна, но нито веднъж досега не са успели да намерят нещо компрометиращо. Вероятно съществуват само шепа хора, чиито показания биха могли да свържат Радецки с нещо от споменатата престъпна дейност, а те се страхуват прекалено много, за да проговорят. Сега погледни следващата снимка.

Карол прелисти и погледна. На снимката се виждаше труп на мъж, който лежеше проснат върху няколко каменни стъпала. По-голямата част от главата му липсваше. Не беше приятна гледка.

— Немската полиция е убедена, че този човек е бил един от малкото, които биха могли да компрометират Радецки. Арестували го преди два дни като доставчик на дрога, съдържаща отровни вещества, която станала причина за смъртта на няколко наркомани. Теглили му куршума на входа на полицейския участък. До такава степен не се боят от нищо.

Карол почувства, че я обзема странната смесица от тревога и възбуда, която винаги предшествахше началото на преследването. Нямаше представа какво ѝ готви Морган, но каквото и да беше то, очевидно беше много сериозно.

— Каква е моята роля?

Морган внезапно прояви силен интерес към съдържанието на чашата си.

— Радецки имал любовница. Катерина Базлер. Били заедно от четири години. Ако е имал изобщо някаква ахилесова пета, това е била Катерина — той вдигна поглед и срещна очите на Карол. — Общото мнение е, че е бил луд по нея.

— Защо „бил“?

— Катерина загинала преди два месеца при автомобилна катастрофа. Радецки бил съсипан. Доколкото разбирам, все още е. Затворил се в луксозния си апартамент и оставил Красич да се занимава с ежедневната работа. Но сега е прекратил отшелничеството си. И тук трябва да се намесиш ти. Погледни следващата снимка.

Карол послушно прелисти страницата. Кожата по ръцете ѝ настръхна — погледът ѝ бе паднал върху собствения ѝ огледален

образ. Жената на снимката имаше дълга коса, но като изключим това, първото ѝ впечатление беше, че вижда своя близначка. Да види своя двойница в полицейско досие беше едно от най-шокиращите неща, които ѝ се бяха случвали. Дланите ѝ овлажняха, тя осъзна, че задържа дъха си. Издиша полека, като че ли освобождаването на задържания въздух би пропъдило видението.

— Господи — промърмори тя в опит да възрази срещу това оспорване на собствената ѝ неповторимост.

— Приликата е стряскаща, нали?

Карол се вгледа по-внимателно в снимката. Сега вече можа да забележи разликите. Очите на Катерина бяха малко по-тъмни. Формата на устата беше по-различна. Брадичката на Карол беше по-силно очертана от тази на Катерина. Ако застанеха една до друга, човек би могъл да ги различи без проблем. Но първото впечатление за абсолютна идентичност се беше запечатало дълбоко в съзнанието на Карол.

— Зловещо е да си помислиш, че някой се разхожда с твоето лице. Много странно съвпадение.

— Странните съвпадения се случват понякога — отвърна Морган. — Можеш да си представиш колко бях сащисан, когато видях лицето ти на снимката на формуляра, с който кандидатстваше за работа. Тогава ни дойде идеята за въпросната операция.

Карол продължаваше да поклаща учудено тава.

— Би могла да ми е сестра.

Усмивката на Морган приличаше на лъвска прозявка.

— Да се надяваме, че и Таджо ще бъде на същото мнение.

ГЛАВА 15

„Вилхелмина Розен“ беше вече на път и пореше мътните води на реката. В тази отсечка нямаше шлюзове, нямаше навигационни проблеми, затова на руля беше Гюнтер, а той можеше да седи спокойно в капитанската каюта и да прехвърля документацията. Товарителници, квитанции за покупка на гориво, финансови отчети — трябваше да отдели внимание на всичко това. Но мислите му постоянно се отклоняваха от работата.

Разказът на Хайнрих Холц будеше толкова много въпроси. Хората от екипажа му смятаха, че е откровен човек, който няма какво да крие, но той открай време не позволяваше да се разбере какво става в главата му. Откакто се помнеше, бе привикнал да живее с мислите си, тъй като бе лишен от компанията на връстници. Единственото, което пречеше на мрака да нахлуе в мислите му, беше четенето, въпреки че дядо му се бе опитал да забрани и това. В пубертета се беше научил да взема тайно книги със себе си на кораба — окъсани книжки с меки корици, които купуваше от сергии по пазара или от магазини със стоки на втора ръка. Когато успееше да остане сам в койката на носа на кораба, той поглъщаше лакомо приключенски романи, биографии, документални описания на истински престъпления, а когато свършеше книгата, я хвърляше зад борда, за да не го залови старецът, че се занимава с нещо, което в най-добрия случай щеше да бъде окачествено като пилеене на време. Четенето го научи да се взира под повърхността, в това, което се криеше от долу.

И така, разкритията за тайната на замъка Хохенщайн се превърнаха в ключ към собственото му минало. Предстоеше му да се лута още дълго из коридорите и стаите, които бяха стояли заключени досега, докато разбере какво съдържаха те в действителност. Някои от стаите си останаха потънали в мрак, защото нямаше никаква възможност да ги освети. Да вземем например баба му. Тя беше починала още преди той да се роди. Той така и не можа да разбере дали и тя е страдала от садизма на дядо му, или го е обичала толкова,

че е съумявала да укротява яростта му, докато е била жива. Нямахте как да разбере.

За майка си също не знаеше почти нищо. Дядо му я бе споменавал рядко, и то само за да каже, че е била уличница, кучка, омърсила родния си дом. Сред личните вещи на дядо му нямаше дори една нейна снимка. Можеше да я подмине стотици пъти на улицата и нямаше как да я познае. Обичаше да си мисли, че в нейно присъствие омразата би го ударила като електрически ток, но съзнаваше, че това са напразни надежди.

Беше успял да научи някои подробности от акта си за раждане. Името ѝ беше Инге. Била е деветнайсетгодишна, когато го родила, в графата за професия пишеше „секретарка“. Там, където се вписваше името на бащата, беше оставено празно място. Тя или не е знаела от кого е заченала, или е имала други причини да мълчи. Може да е спала с женен мъж. Може пък той да е бил някой глупак, с когото да не е искала да се обвързва за цял живот. Може да е искала да го опази от гнева на баща си. Всички тези варианти бяха еднакво възможни, като се вземе предвид, че той нямаше представа що за човек е била тя, нито дори дали старецът се е отнасял така жестоко с нея, както с него самия. Това не му пречеше да я ненавижда, задето го е изоставила на съдбата, от която е съумяла да се спаси.

След погребението на стария той разпита хората от екипажа за майка си. Те никога не биха се осмелили да си отворят устата, докато старият беше жив, но сега, когато бе на сигурно място под земята, Гюнтер му разказа малкото, което знаеше.

Инге била възпитавана много строго. Майка ѝ не ѝ позволявала никакви волности, държала да я превърне в образец на германска женственост. Но когато тя починала, Инге се възползвала от новооткритата свобода. Когато старецът се прибирал у дома, тя се държала скромно както винаги, сервираща му храната, чистела и подреждала жилището, обличала се като почтено момиче и си отваряла устата само когато я заговорел. Но когато „Вилхелмина Розен“ вдигнала котва, картината се променяла.

Гюнтер научавал от други моряци, че Инге редовно посещавала кръчмите по доковете и пиела с клиентелата до ранно утро. Имала, разбира се, и много приятели — достатъчно, за да си създаде име на „весело момиче“, макар и не съвсем уличница.

Трябва да е съзнавала, че дърпа дявола за опашката, мислеше си той. Моряците имат силно развито чувство за солидарност, а и обитават един затворен свят, можело да се очаква, че рано или късно баща ѝ ще научи за лекото ѝ поведение. Но още преди да се случи нещо такова, тя забременяла. Сега, когато той обмисляше цялата история, се чудеше защо не го е махнала. Абортът не е представлявал никакъв проблем в Хамбург в средата на седемдесетте години. Трябва да е искала да запази бебето на всяка цена, щом е рискувала да се изправи срещу гнева на баща си.

Според Гюнтер тя съумяла да крие бременността си през първите пет-шест месеца, ходела облечена в широки и развлечени пуловери. Когато баща ѝ най-сетне узнал, бил толкова разярен, че за известно време се лишил от дар слово. В продължение на няколко седмици животът на борда на кораба се превърнал в ад — старецът бил в отвратително настроение, а каквото и да правели моряците, все не било както трябва. Той си представяше много ясно какво е било положението и изпитваше задоволство, че не е бил там по онова време.

Последвали два месеца на затишие пред буря. После, една сутрин, след тридневен престой на котва в Хамбург, старият пристигнал на кея с натоварена до покрива кола. Моряците зяпали с отворена уста, докато той разтоварвал спокойно багажа — люлка с два пълни комплекта бебешко спално бельо, няколко торби бебешки дрешки, и една кутия, пълна с шишета, биберони, препарати за стерилизиране и сухо мляко. Накрая старецът прекарал една бебешка количка по мостчето. В нея имало бебе.

Никой не се осмелил да попита стареца какво е станало с Инге, пък и потеглили незабавно, така че не могли да научат нищо от клюките. Но следващия път, когато се озовали в Хамбург, Гюнтер обиколил моряшките кръчми с надеждата, че ще научи нещо. Както и подозирал, когато старецът се прибрал предния път у дома, намерил там Инге с новороденото. Изхвърлил я в буквалния смисъл на думата от жилището, а после изхвърлил и дрехите ѝ на стълбището. Сменил ключалките и се заел да отгледа бебето сам.

Говорело се, че Инге напуснала Хамбург. Един от бившите ѝ приятели работел на увеселителен кораб и ѝ намерил работа на него като келнерка. Когато корабът се върнал обратно в Хамбург, Инге не била на него. Когато пристанали в Берген, съобщила, че напуска, и

потънала в норвежката нощ, без да остави адрес. Доколкото му беше известно, никой в Хамбург не бе чувал нищо повече за нея.

Питаше се какво ли е станало с нея, но без вълнение, с безразлично любопитство. Дори като малко дете той не се бе отдавал на мечти за чудотворно спасение. През ум не му бе минавало да си представя как майка му ще се качи на борда на кораба, облечена в палто от визон и окичена с диаманти, как ще го измъкне от ада и двамата ще заживеят райски живот.

Напоследък, когато се сетеше за нея, предполагаше, че в крайна сметка е започнала да се продава по един или друг начин — явно, като проститутка, или неофициално, ставайки съпруга на човек, който ѝ е гарантирал спокоен живот. Такова нещо, мислеше си той, би било много повече, отколкото тя заслужава.

Но разказът на Хайнрих Холц го накара да разбере, че няма смисъл да обвинява майка си или дядо си. Все едно да обвиняваш пистолета или куршума за извършено убийство. Пръстът, дръпнал спусъка в неговия случай, не принадлежеше на дядо му. Виновни бяха психолозите, които бяха възприемали себеподобните си като законен обект за научни експерименти.

Всеки се държеше така, сякаш всичко бе приключило с края на нацизма. Но той знаеше, че това не отговаря на истината. Беше правил проучвания. От преживяното с дядо си бе научил, че няма смисъл да се прибързва с отмъщението. Важно беше да опознаеш противника, да изучиш силните и слабите му страни. След погребението той се зае да изчита всичко, което успеше да намери на тема психология — теоретична и практическа. Първоначално имаше чувството, че се опитва да чете на непознат език. Четеше и препрочиташе, докато думите се размиваха пред очите му и главата започваше да го боли, но не се отказваше. Сега вече беше в състояние да насочи собствените им оръжия срещу тях. Умееше да облича идеите си в техния таен жаргон. Кой от тях би повярвал, че обикновен моряк е в състояние да проникне в затворения им свят?

Той знаеше, че те още ползват хора за експериментите си — като морски свинчета. Продължаваха да увреждат мозъците на жертвите си, да се крият зад някакво научно и професионално любопитство, за да причиняват страдания. Дори когато се предполагаше, че помагат на хората, им причиняваха само вреда. Докато им се позволяваше да

вършат каквото си искат, неговият случай нямаше да е изолирано явление. Още много нещастници щяха да бъдат осакатени душевно, също като него. Мисията му беше ясна. Трябваше да се обърне към света с послание, което не може да бъде пренебрегнато.

Нямаше смисъл да се ограничава с един или два случая за назидание. Трябваше да нанася тежки удари в редовете им. Подбираше жертвите си старателно, ровеше се из купища научни трудове, публикувани в списанията за експериментална психология. Интересуваше се само от хора, които можеха да бъдат приемани в професионално отношение като преки наследници на неговите мъчители — германци, разбира се, както и подлите им съюзници — французи, белгийци, австрийци и холандци. Не се занимаваше с хора, които провеждаха експерименти с животни — трябваша му хора, които не само използваха човешки същества за трамплин, с чиято помощ да постигнат професионално издигане, но и се хвалеха с това в писмена форма. Беше отблъскващо — да четеш подробните им описания как са манипулирали обектите на изследванията си, как са обработвали мозъците и променяли поведението им. Стори му се чудно, че не успя да намери повече такива учени, но предположи, че не всички са толкова глупави да коментират публично деянията си. Отне му доста време, но най-сетне успя да състави списък от двайсет имена. Реши да започне с тези, които живееха най-близо до водни пътища, но ако се наложеше, по-нататък щеше да се отклонява и повече от обичайните си маршрути.

Засега трябваше да бъде много, много внимателен. Трябваше да планира всеки ход прецизно, сякаш ставаше дума за военна операция. Досега тази прецизност оправда очакванията му.

Погледна през илюминатора към блискащата се в него кафеникава вода. Скоро щяха да пристанат в Бремен. Бурканчето беше приготвено.

Петра Бекер беше бясна като котка, на която някой прекалено чувствителен човек е отнел мишката. Зад гърба ѝ остана още един ден, прекаран в безплодни опити да докаже твърдение с отрицателен знак. Бяха успели да открият мъжа, с когото е спяла Марлене Кребс, но той не можа да им даде никаква важна информация. Беше свил рамене и

беше казал, че Марлене е свободна жена, че е чувал, че тя спи и с Дани и че му било все едно, стига да вземала необходимите предпазни мерки, както постъпвала винаги, когато спяла с него самия. Предпочитал тя да не рискува, когато има вземане-даване с наркомани, допълни той добродетелно.

Приятелката на Дани бе заявила, че не е чувала нищо за някаква негова връзка с Марлене, но двамата не живееха заедно и тя не можеше да твърди със сигурност къде е прекарвал нощите, когато не е бил с нея.

Петра и Акулата успяха да открият общо трима души, които заявиха, че знаят за съществуването на такава връзка. Детективите от криминална полиция намираха това за напълно задоволително, но Петра не беше на същото мнение. Единият от тримата свидетели имаше присъди за търговия с наркотици на дребно, а вторият работеше в една от видеотеките на Радецки. Третият пък беше задлъжнял до такава степен на една заложна къща, че срещу съответно заплащане би заявил дори, че спи с канцлера. Тя не беше склонна да вярва на нито един от тримата. Но това съвсем не ѝ помагаше в намерението да обори версията, към която Марлене се придържаше с ожесточение.

Беше се върнала в кабинета си, решена да се заеме със следващата фаза от стратегията си. Нито един от обичайните ѝ източници не можа да ѝ помогне в търсенето на дъщерята на Марлене. Единственото, което успя да научи, беше, че в деня, когато Марлене застреля Камал, голям черен мерцедес чакал Таня пред училището и тя се качила в него. Никой не забелязал как изглежда шофьорът на мерцедеса, никой не помнеше никакви подробности за регистрационния му номер. Момичето можеше да е навсякъде. Като се вземат предвид връзките на Радецки, можеше и да е извън Германия.

Но бяха длъжни да опитат. Затова се появи в кабинета на Хана Плеш и изложи пред нея идеята си. Плеш я изслуша намръщено. После поклати червенокосата си глава.

— Прекалено е рисковано.

— Няма друг начин. Ако афишираме навсякъде изчезването на детето, неминуемо ще предизвикаме някаква реакция. Където и да я държат, все някой трябва да я е видял. Или поне да е забелязал нещо подозрително. Трябва да намерим детето, за да се успокои Марлене и да ни каже това, което знае.

— А какво ще стане, ако онези решат да рискуват и убият детето? Какви обяснения ще даваме пред пресата? Вярваш ли, че Кребс ще се постарее да ти помогне, ако разбере, че носиш вина за смъртта на дъщеря ѝ? — Плеш се вторачи неотклонно в очите ѝ. Очевидно се беше заинатила не по-малко от самата Петра.

— Нямаме друг избор — упорстваше Петра.

— Виж какво, така няма да стигнем доникъде. Може да се наложи да признаем, че отново сме се озовали в задънена улица. Продължаваме да работим по случая, но нямам намерение да излагам на опасност живота на дете в името на успеха ни.

— Животът на детето и без това е в опасност.

— Кребс знае това много добре. Знае също така как трябва да постъпи, за да запази детето си живо. Ти не можеш да промениш нищо. Петра, приеми, че може да се наложи да се откажеш. Ще имаш и други възможности.

Петра изгледа мрачно шефката си.

— Доколкото разбирам, няма да имам.

— Което ще рече?

— Което ще рече, че се носят слухове за някаква голяма операция за залавянето на Радецки. И операцията няма да бъде възложена на нас. Госпожо началник, в продължение на години работя като луда, за да изградя обвинение срещу това копеле, и ако това е последният ни шанс да го приберем, не искам да пропускам нито една възможност.

Плеш отклони поглед.

— В тази работа няма нищо лично, Петра. Ти нямаш някакво отсъдено свише право да бъдеш тази, която ще разбие организацията на Радецки. Няма значение кой ще го унищожи, стига някой да го стори.

— Значи потвърждавате, че нещо се готви? Нещо, което ще ни отнеме операцията? — Петра кипваше и вече ѝ беше все едно, че може да прехвърли границата на допустимото. Беше присвила очи, по бузите и шията ѝ избиваха червени петна.

— Не прекалявай — Плеш стана. — Върви да си вършиш работата. Ще поговорим още по този въпрос, но не точно сега. Слушай, Петра. Мисля, че работим достатъчно дълго заедно, за да си разбрала, че понякога можеш да ми се доверяваш. Това не е моментът

да поемаш рискове. Не го прави. Не е необходимо и не е препоръчително — тя се усмихна пресилено. — Между другото, това е заповед. Няма да излагаш детето на опасност.

Петра беше изхвърчала от кабинета, кипяща от гняв, стиснала юмруци. Малко по-късно, когато първоначалният пристъп на ярост се уталожи, тя започна да обмисля казаното от Плеш. Шефката ѝ беше потвърдила, макар и не директно, че предстоят големи промени в преследването на Радецки. Тя като че ли намекна, че в новата операция има предвидена роля за Петра, стига тя да не се злепостави. Това все още не беше обещание, но я накара да приеме малко по-спокойно отхвърлянето на плана ѝ.

Тя се отпусна на стола и влезе в интернет, за да отвори пощенската си кутия. Не очакваше нищо особено, но все пак това беше по-добре, отколкото да се вира в стената срещу себе си. Прехвърли краткия списък на новопостъпилите съобщения. Единственото, което събуди интереса ѝ, беше отговор на запитването, което бе изпратила в полицията в Хайделберг. Припомни си колко не ѝ вървеше напоследък и потисна първоначалния ентузиазъм, но отвори съобщението. Очите ѝ се плъзнаха по екрана, тя започна да преглежда основните данни: Валтер Нойман, 47 г. Преподавател по психология в университета „Руперто Карола“ в Хайделберг.

Нещо щракна в съзнанието ѝ. Пак учен, пак психолог. Това звучеше обещаващо. Тя превъртя страницата. Преди три седмици убитият бил открит от свой студент — в апартамента му, близо до университетския квартал в стария град. Компютърът му бил разбит и се търкалял на пода, а убитият бил разпънат по гръб на бюрото си. Подробностите напълно съвпадаха със сведенията, които ѝ беше дала Марейке за убийството на Де Гроот в Лайден, включително и причината за смъртта — удавяне. Споменаваше се и скалпирането на областта около гениталиите.

— Бинго — каза Петра тихичко. Тя знаеше, че по правилата трябва да има три еднакви случая, за да говорим за сериен убиец, но при две убийства с такова пълно съвпадение на такива необичайни детайли нямаше как да се говори за случайност. Тя се зачуди как така случаят не е попаднал в отдела за борба с организирана престъпност. Продължи да чете, и попадна на обстоятелственото обяснение едва в края на писмото:

„Първоначалното разследване не можа да установи никакви лични мотиви за убийството. Въпреки това, съгласно наши данни, Нойман има връзка с търговци на наркотици. Говори се, че дълги години е пушил канабис и е ползвал амфетамини. Екипът на отдел «Борба с наркотици», който отговаря за университетските среди, е попадал на сведения, че Нойман продава дрога на студентите си. Въпреки че не разполагаме със сигурни доказателства, че е замесен в търговията с наркотици, не е изключено такова жестоко убийство да е свързано с контактите му с организираната престъпност. Накратко казано, това може да е екзекуция, чиято цел е да предаде послание, което може да бъде разчетено единствено от пряко засегнатите, за да не се изкушават да нарушат неписаните правила, налагани в престъпния свят.“

— Нафукани глупаци — измърмори Петра, когато прочете и последното изречение. — Всичко това означава в превод „Не разбираме абсолютно нищо от цялата работа, затова ще я прехвърлим на някой друг“.

Въпреки всичко за първи път беше доволна от обичая на колегите от провинцията да прехвърлят другиму сложните случаи. Ако не бяха толкова мързеливи и некадърни, тя никога не би имала възможността да направи връзка между това убийство и случая на Марейке в Лайден.

Въпросът беше как да действа от тук нататък. Нямахше ефективна система за сътрудничество между полицейските служители от отделните държави — членки на Европейския съюз. Случаят не беше за Интерпол. Европол беше създаден за обмяна на данни и развитие на дългосрочни стратегии, а не за водене на операции, надхвърлящи границите на една държава. Ако обявеше съмненията си публично, всичко щеше да потъне в тинята на бюрокрацията и локалните политически амбиции.

Но ако двете с Марейке започнеха да работят паралелно по двата случая, като си обменяха данните и сравняваха уликите... Тъй като

явно щяха да ѝ отнемат разследването на Радецки, се налагаше да търси друг път към славата. Може би току-що го беше открила.

Петра натисна клавиша за отговор.

„Моля, пратете пълни данни от патоанатомичните и лабораторните анализи във връзка с убийството на Валтер Нойман. Предпочитаме материалите да не са на хартиен носител. Въпросът е спешен и строго поверителен.“

Изпрати съобщението и се облегна на стола си с доволна усмивка. Ако Плеш се окажеше права и ѝ поверяха дял от операцията срещу Радецки, това щеше да бъде добре. Но ако шефката само искаше да я успокои, тя си беше осигурила друг вариант.

ГЛАВА 16

Три дни наистина не бяха достатъчни. Карол се взираше намръщено в дрехите, окачени в гардероба ѝ. Някои от тях щяха да свършат работа, но повечето не ставаха. Морган ѝ беше отпуснал за тоалети сума, която я накара да повдигне вежди, но пазаруването щеше да ѝ отнеме цял ден. После трябваше да се заеме с приготвянето на багажа в съответствие с новата си идентичност, и трябваше да внимава да не сложи в него нещо, което да я издаде.

Брат ѝ Майкъл вече беше обещал да се погрижи за Нелсън; той трябваше да пристигне тази вечер от Брадфийлд, за да отведе котарака в елегантния, просторен апартамент, в който живееха някога двамата. Майкъл поне не задаваше неудобни въпроси, като например защо се налагаше да гледа котарака за неограничен период от време, докато сестра му заминава в неизвестна посока. В момента, когато тя каза, че не може да дава никакви обяснения, защото става дума за секретна операция, той млъкна.

Много ѝ се искаше да може да се довери на Тони. Знаеше, че идеите му могат да ѝ бъдат от полза, и нещо повече — подкрепата му щеше да ѝ даде допълнителна увереност. Но случаят беше толкова сериозен, че не можеше да споделя сведения нито по телефона, нито по интернет. Беше се свързала с него след срещата си с Морган, и колкото и да ѝ беше неприятно, не сподели нищо. Намекна, че мълчанието ѝ се дължи единствено на съмнение в сигурността на съобщенията, и също като Майкъл, той не настоя повече.

Карол започна да рови сред закачалките, да подбира дрехи, които ѝ се струваха подходящи, и да ги хвърля на леглото зад себе си. Беше доволна, че ще може да остави почти всичко, което отразяваше истинската ѝ личност. Мисълта, че Карол Джордан може да има нещо общо с новоизлюпената Каролайн Джексън, дори на съвсем повърхностно ниво, не ѝ се нравеше. Малко се притесняваше от голямата прилика в имената, въпреки че Морган обясни какви са причините.

— По-добре е малкото име да е колкото е възможно по-близко до истинското, за да се избегнат ужасните ситуации, в които някой се обръща към теб по име, а ти не реагираш. Добре е и това, че инициалите съвпадат. Специалистите твърдят, че това улеснява психологически задачата и намалява риска да се издадеш.

Карол приключи с подбора на подходящи дрехи от личния си гардероб и затвори двойната врата. Започна да се разхожда из спалнята, галеше познатите предмети по нощното шкафче и библиотеката, като че ли с докосването на пръстите щеше да ги запечата в паметта си, така че да се връща към тях всеки път, когато ѝ се налагаше да си припомни коя е всъщност. Спря пред трите снимки, поставени срещу леглото ѝ. На едната се виждаше Майкъл, прегърнал жената, с която живееше от две години. Изглеждаше истински щастлив. На другата бяха родителите ѝ на празненството по случай сребърната им сватба. Майка ѝ беше отпуснала глава на рамото на баща ѝ и го гледаше с израз на нежна привързаност; баща ѝ гледаше право в обектива, познатата крива усмивка повдигаше ъгълчето на устата му. Накрая беше снимката ѝ с Тони и бившия ѝ шеф Джон Брандън, направена когато празнуваха успешното приключване на първото си съвместно разследване. Тримата имаха леко разконцентрирания поглед на хора, които са пийнали, но не са още съвсем пияни.

Мислите ѝ бяха прекъснати от рязкото избръмчаване на звънеца на входната врата, Карол се намръщи. Не очакваше никого. Отиде в дневната и взе слушалката на домофона.

— Да?

През пропукването на статичното електричество се разнесе глас с метален тембър.

— Карол? Аз съм, Тони.

Тя отдръпна слушалката от ухото си и се вторачи в нея, като че ли я виждаше за първи път. Свободната ѝ ръка натисна автоматично копчето за отваряне на вратата, докато тя се опитваше да осмисли това, което бе чула току-що. Постави обратно слушалката като насън и тръгна да отвори вратата на апартамента. Апартаментът имаше чудесна звукоизолация, но когато отвори вратата, чу познатото бръмчене на асансьора.

Вратата се плъзна встрани и тя се стегна, за да прикрие познатото вълнение, което я обземаше всеки път, когато го видеше. На яркото осветление кожата на лицето му изглеждаше сива като дървесна пепел, той ѝ заприлича на черно-бяла снимка. После Тони пристъпи напред и лицето му възстанови нормалната си окраска. Докато идваше към нея, тя отбеляза, че се беше подстригал, откакто се видяха за последен път, и изглеждаше непривично доволен от себе си.

— Дано не съм ти попречил — започна той.

Карол отстъпи назад и го покани с ръка да влезе.

— Какво правиш тук? — трудно ѝ беше да преглътне смеха, който напираше в гърлото ѝ.

Тони влезе, докосна леко лакътя ѝ, наведе се и я целуна приятелски по бузата.

— Извини ме, ако се натрапвам, но по телефона ми звучеше като жена, която има нужда от морална подкрепа. А съдейки по малкото, което зная за теб, бях убеден, че няма да откровеничиш пред друг, за да я получиш — той разпери ръце в жест на всеотдайност. — И ето ме тук.

— Но... не си ли на работа? Как дойде? Кога пристигна?

Преди той да успее да отговори, се появи Нелсън, дочул познат глас. Котаракът започна да се търка в краката на Тони и по джинсите му веднага полепнаха черни косми. Тони клекна, за да го почеше между ушите.

— Здравсти, Нелсън. Ти си все същият красавец.

Нелсън започна да мърка, присви очи и загледа Карол, сякаш искаше да ѝ каже, че би могъл да я научи на това-онова. Тони също вдигна очи.

— Пристигнах с редовния полет от Единбург тази сутрин. Днес нямам часове, затова реших да рискувам с надеждата, че ще те намеря у дома.

— Скъпичко ти е излязло — отбеляза Карол. — Можеше да се обадиш по телефона, за да си сигурен.

Тони се изправи.

— Понякога ми омръзва да се държа прозаично.

Карол не успя да се сдържи и попита:

— А на какво мнение е Френсиз по този въпрос?

Още щом произнесе думите, в лицето му нещо се промени. Като че ли зад очите му се спусна завеса.

— Френсиз няма вече нищо общо с нещата, които решавам да правя — каза той. Тонът му отрязва темата като с нож.

Тя почувства как стомахът ѝ се свива от удоволствие. Не можеше да е съвпадение, че се беше разделил с Френсиз толкова скоро след като се бяха срещнали отново. Което означаваше... много неща, които тя не можеше да си позволи да мисли. Трябваше да се задоволи с това, че сега той беше при нея — при това по свой избор, не по нейна молба.

— Седни някъде — каза тя. — Ще пиеш кафе, нали?

— Да, разбира се. Може да са успели да разшифроват човешкия геном, но още не са се научили да сервират прилично кафе в самолетите.

— Чувствай се като у дома — Карол махна с ръка към двете канапета, поставени под ъгъл така, че седящите на тях да могат да се наслаждават на гледката. — Идвам след минута.

Тя тръгна към кухнята.

Тони обаче не седна, а закрачи из стаята. Повечето от вещите тук му бяха познати, но имаше и нови. Имаше два големи плаката на Джек Ветриано от поредицата, които беше правил за филмови трилъри. В тези тежки позлатени рамки, купени от някой антикварен магазин, плакатите нямаше да са на място в къщичката, където живееше Карол преди, но сега стояха ефектно на високите бели стени. Имаше нови дискове — съвременни китаристи, чиито имена му звучаха познато, но никога не беше слушал техни изпълнения. Не му беше познат и пъстроцветният ориенталски килим, който беше естественият център на помещението.

Но и новите вещи хармонираха напълно с представата му за Карол. Тя си оставаше човек, когото той познаваше. Той застана на прозореца и се вгледа в старата църква, толкова несъвместима с модерните сгради наоколо. Не беше убеден, че е постъпил правилно, но смяташе, че понякога трябва да се поемат и рискове. Как иначе човек би осъзнал, че е жив?

Гласът на Карол прекъсна мислите му.

— Ето го кафето — каза тя и постави кафеник и две чаши на ниската стъклена масичка.

Той се обърна с лице към нея и се усмихна.

— Благодаря.

Свали якето си и остана по черен пуловер от фина вълна. Карол отбеляза, че е започнал да се облича по-модерно. Двамата взеха чашите си и седнаха — на различни канапета, но достатъчно близо до ъгъла, така че можеха да се докоснат, стига да искаха.

— И така — започна Тони. — Искаш ли да разговаряме за твоята задача?

Карол подви крака под себе си и стисна чашата в две ръце.

— Умирам да си поговорим. Искат от мен да се потопя напълно. Работа под прикритие, включваща цялостно приемане на чужда самоличност.

— По линия на Европол ли?

— Не точно. Операцията се ръководи от Обединеното кралство. Откровено казано, има големи неясноти. Не съм наясно докъде свършват функциите на специалния отдел и откъде почват прерогативите на митническите власти и икономическата полиция. А не бих се учудила, ако се установи, че и разузнаването има някакво участие — тя се усмихна криво. — Единственото, което знам със сигурност, е, че аз получавам нареждания от Морган, който е началник на отдел в НСС. Доколкото разбирам, нямам и право да знам нещо повече.

Тони беше натрупал достатъчно опит при разпитите на серийни престъпници, затова и успя да прикрие нарастващото си безпокойство. От самото начало цялата история звучеше зле. От няколкото случая, когато беше сътрудничил на британската полиция, беше разбрал, че неуточнените отговорности в една операция дават възможност да се отрече всякакво участие в нея. Ако се стигнеше до провал, единствената, която щеше да пострада, беше Карол. Притесняваше го и това, че тя самата отказва да го признае дори пред себе си.

— Какво трябва да правиш?

Карол разказа всичко, което беше научила от Морган за Тадеуш Радецки.

— Морган каза, че когато видял молбата ми за работа в Европол, не могъл да повярва на очите си. Катерина била мъртва, но се оказало, че съществува нейна двойница, която обича да участва в рискови полицейски операции. От там му дошла идеята да организира операция, в която да ме ползва като примамка, за да хване Радецки.

— Приемаш чужда самоличност, за да прелъстиш Радецки? — Тони имаше чувството, че губи почва под краката си. Досега мислеше, че тези похвати са изчезнали след края на Студената война.

— Не, не, планът е много по-рафиниран. Става дума за ужилване. Според Морган Тадеуш имал изгодна уговорка с някакъв мошеник от Есекс на име Колин Озбърн. Озбърн поемал част от нелегалните емигранти, докарани от Радецки, и ги пращал да работят в нелегални цехове за изработка на облекло в Източен Лондон. През няколко месеца уведомявал свой познат чиновник в имиграционните служби, оттам организирали проверка, прибирали нелегалните и после ги репатрирали. А Озбърн поставял на тяхно място новата пратка от Радецки. Привидно си оставал незамесен, защото цеховете били регистрирани под фалшиво име, с чужди документи.

— Чиста работа — отбеляза Тони.

— И още как. Така или иначе, преди няколко седмици Озбърн бил застрелян при някакво разчистване на сметки между гангстери. Гадната му малка империя още не е разпределена между наследниците. А засега никой не предлага удобен канал за нелегалните, които прекарва Радецки.

— И тук се намесваш ти?

— Именно — тя се усмихна — Появявам се в Берлин с делово предложение за Радецки. Името ми е Каролайн Джексън — тя посочи с палец към малкия кабинет, който се виждаше през отворената врата на дневната — Там има една дебела папка с животоописание на Каролайн Джексън. В какви училища е учила, кога е загубила девствеността си, кога и как са починали родителите ѝ, къде е живяла, какво е работила. Понастоящем тя е заможна бизнес дама с доста съмнителни връзки.

Тони вдигна предупредително пръст.

— Не „тя“, Карол. Отсега нататък говори в първо лице.

Карол изду устни, признавайки грешката си.

— Взела съм на лизинг една бивша база на американските военновъздушни сили в Източна Англия. Имам там фабрика за производство на дървени играчки, поддържам и сградите на някогашната казарма. Имам източник, който ме снабдява с фалшиви италиански паспорти. Познавала съм Колин Озбърн и съм знаела, че Радецки го снабдява с работници. А сега, след като Колин е мъртъв,

имам желание аз да поема тази работа. Имам нужда от работници и мога да направя предложение, което е по-изгодно от някогашните условия на Колин. Работят ми безплатно в продължение на година и после получават документи за Европейския съюз. А Радецки отново ще си има пазар за нелегалните.

Тони кимна.

— Това действително ще му се стори привлекателно. И за какво им е предложението да идва тъкмо от жена, която прилича на починалата му приятелка?

— Морган казва, че не за първи път обмислят подобна операция. Но досега имали задръжки, защото се опасявали, че така ще получат доказателства само за края на нелегалния канал. Така че, дори да можели да намерят доказателства срещу Радецки, не биха могли да разбият мрежата му. Тогава попаднали на мен. Надяват се, че пред мен би се разкрил повече, отколкото пред когото и да било друг. Ако успея да спечеля доверието му, ще мога да разбера как точно функционира организацията му. Ако си изиграя добре козовете, ще можем да разбием едновременно търговията с оръжие и наркотици, и канала за нелегални имигранти. Това би си струвало риска.

Ентусиазмът ѝ го разтревожи. Знаеше, че за да се справи успешно с толкова трудна задача, Карол трябваше да е много уверена в себе си. През по-голямата част от времето щеше да разчита единствено на себе си, и ако започнеше да изпитва съмнения, всичко щеше да пропадне. Но му се струваше неприсъщо за нея да си затваря очите за рисковете на една задача, изтъкана от опасности.

— От психологическа гледна точка е ясно, че подходът им е правилен — започна той. — Радецки неминуемо ще се почувства привлечен от теб. А емоционалният му ангажимент ще те облекчи при поддържането на фалшивата ти самоличност. Няма да бъде толкова подозрителен към теб, колкото би бил към друг. Но въпреки всичко ти ще работиш абсолютно сама. Ако маскарадът пропадне, опасността за теб ще бъде далеч по-голяма, отколкото за друг полицаи, работещ под прикритие. Няма да му бъде достатъчно просто да те елиминира. Ще иска да те накара да страдаш. Разбираш ли?

— Не отричам, че ми е минавало през ума. Но нали знаеш, не обичам да се отдавам на черни мисли.

— Трябва да си наясно с възможните клопки. Няма да ти бъда от полза, ако започна да те успокоявам с банални фрази в смисъл, че ще се справиш свършено. Работата под прикритие е най-трудната задача, която може да бъде възложена на един полицаи. — Той се приведе напред и я загледа сериозно. — Докато изпълняваш тази задача, няма предвидено време за почивка. Не можеш да си позволиш да изпитваш носталгия по истинската си личност. Трябва да живееш новия си живот, а няма по-самотна съдба от тази. На всичкото отгоре ще бъдеш и в чужда страна, което ще усилва усещането за изолация.

Думите му сякаш увиснаха във въздуха между тях — напрежението подсказваше нещо повече от повърхностния им смисъл. Изведнъж ѝ стана ясно, че той ѝ говори за себе си и за начина на живот, който си е избрал.

— Говориш така, като че ли тези усещания са ти познати — каза тя тихо.

„Да се представяш за човешко същество“, мина му през ума.

— Толкова са ми познати, че са ми омръзнали — той се опита да говори шеговито. — Академичната общност не е естествената ми среда. — Карол изглеждаше разочарована и той си каза, че има основания. Тя заслужаваше да бъде по-откровен с нея. — Нито пък животът с Френсиз — добави той. — Но не съм дошъл тук, за да говорим за мен. Ще имаме ли някаква възможност да поддържаме връзка?

— Надявам се. Морган обеща да ми намерят сигурен интернет достъп.

Тони допи кафето и си наля още.

— Това би било добре. Не че мога да ти оказвам практическа помощ, но ще е добре да знам, че не си в опасност. А сигурно и на теб ще ти е приятно да има място, където ще можеш да бъдеш Карол Джордан, макар и по за няколко минути дневно. От друга страна, това може да ти попречи да поддържаш илюзията. Най-добре е да решаваш в движение, когато видиш как ще се почувстваш на практика.

Карол остави чашата си на масата и стана. Отиде до прозореца и се загледа навън. Той виждаше профила ѝ — съчетание от равнини и линии, което бе ясно запечатано в съзнанието му. Някои от бръчиците край очите ѝ бяха станали по-дълбоки, но това беше единствената промяна от деня, в който се бяха запознали. Тъкмо сега, въпреки че

устните ѝ бяха упорито и решително стиснати, в погледа ѝ се таеше безпокойство.

— Страх ме е, Тони. Опитвам се да не се страхувам, защото знам, че не бива да започна операцията със страх. Но наистина, наистина ужасно ме е страх.

— Не пренебрегвай ползата от страха — каза Тони. — До края на задачата ще караш на адреналин, а страхът ти го осигурява гарантирано. Освен това страхът те предпазва от самодоволство. Каквото и да мислиш сега, неминуемо трябва да започнеш да харесваш Радецки. Ще започнеш да играеш съзнателно роля, ще се правиш, че той ти се нрави, но дори само упоритото поддържане на тази илюзия ще те накара накрая наистина да се почувстваш привлечена от него. Това е вариант на така наречения „стокхолмски синдром“ — когато заложниците започват да се идентифицират с хората, които са ги пленили. Независимо от това дали ти е приятно или не, ще установиш, че се сближавате, и най-вероятно, че си се привързала към него. Страхът е добра противоотрова и за такива случаи.

Карол потърка очи.

— Толкова искам да осъществя успешно тази операция, че се страхувам от готовността си да направя всичко, каквото е необходимо за успеха ѝ. Ами ако се влюбя в този човек? — тя се обърна към него. По лицето ѝ беше изписана тревога.

— Няма да си първата. Няма и лесна рецепта как да го избегнеш — той отиде при нея и взе ръцете ѝ в своите. — Ако той е мил с теб — а няма причини да не е — ще бъде много изкусително да се поддадеш на усещанията, предизвикани от поведението му. Трябва да се вкопчиш в някакъв факт, свързан с него, който за теб е абсолютно ужасяващ. Не знам какво да ти препоръчам, но сигурно в досието му има някаква подробност, която ти се струва особено отблъскваща. Не я забравяй, и си я повтаряй като мантра — той стисна здраво пръстите ѝ, почувства хладното им докосване по горещата си кожа и пропъди представата как същите тези пръсти докосват гърба му.

— Това е лесно — каза тя. — Най-ужасно е коравосърдечието му. Начинът, по който успява да организира всичко това, без да си цапа ръцете. Не мога да пропъдя спомена за онзи убит търговец на наркотици — как лежи проснат на стълбите, а мозъкът му изтича по паважа. А през това време Радецки седи в луксозния си апартамент в

Шарлотенбург, далеч от мръсотията, и слуша Верди или Моцарт, като че ли всичко това няма нищо общо с него. Това ми се струва най-противно.

— Тогава всеки път, когато се почувстваш особено привлечена от него, прибягвай до тези конфликтни представи. Те ще те приземяват и ще ти припомнят истинската ти цел — той отпусна ръце и отстъпи назад. — Можеш да се справиш, Карол. Имаш необходимите способности. Силна си. Освен това имаш и при кого да се върнеш, когато всичко приключи — той се вгледа в очите ѝ. За първи път, откакто се познаваха, ѝ даваше обещание, което се надяваше да успее да спази.

Ако доктор Маргарете Шилинг знаеше, че това е последният следобед от живота ѝ, сигурно би предпочела да го прекара по различен начин. Може би щеше да отиде на разходка с човека, когото обичаше, по любимия им маршрут из гората. Или щеше да поседи край кухненската маса с най-близките си приятели, за да хапнат, да пийнат и да побъбрят. Но най-вероятно щеше да предпочете да поиграе на компютъра с осемгодишния си син Хартмут. Дори онзи коравосърдечен мръсник, бившият ѝ съпруг, не би отказал да наруши строго определените дати за срещи с детето ѝ, ако знаеше, че тя ще умре.

Вместо това, тъй като не можеше да знае какво я очаква, тя считаше, че е оползотворила добре времето си в университетската библиотека. Научните ѝ интереси бяха ориентирани предимно към психологическия ефект на религиозните убеждения, а скорошното ѝ посещение на Римския музей в Кьолн я бе навело на някои идеи относно въздействието, което въвеждането на римските божества бе имало върху местното население, след като Рим е завоювал тези територии. Интересуваше я и изследването на конфликта между двете религиозни системи, и дали той е имал обратен ефект върху римските завоеватели.

Проучванията ѝ бяха още в зародишен стадий. Необходимо беше да набере достатъчен обем информация, преди да започне да гради теории. Това беше уморителната, досадна част от научния процес — часове, прекарани в прашни архиви, проследяване на хрумвания, които

най-често те довеждаха до задънена улица. Бе чувала дори за научни работници, които наистина са се разболявали от забравени болести, инфектирани при ровене из материали, които не са били докосвани в продължение на векове, но засега не ѝ се беше случвало нищо чак толкова драматично.

Обичайните рискове, свързани с работата ѝ, бяха доста по-различни. Маргарете работеше от години с живи хора, интересувахе се от точките, в които се пресичаха действителните им личности и техните религиозни убеждения. Част от работата ѝ налагаше да се опитва да подкопае тези убеждения, и понякога резултатите бяха, меко казано, обезпокоителни. За обектите на опитите ѝ напомнянето, че са дали писменото си съгласие да участват в клиничен експеримент, не представляваше особено успокоение — нерядко ѝ се случваше да става жертва на ожесточени лични нападки. Въпреки професионалната си подготовка Маргарете страдаше от такива конфликтни ситуации, и си признаваше, че изучаването на реакциите на хора, които отдавна са покойници, е далеч по-спокойна работа.

Тя излезе от библиотеката малко след четири следобед, когато установи, че главата започва да я боли от продължително съсредоточаване върху трудноразбираеми материали. Да излезе навън в облачната привечер ѝ се стори истинско блаженство, въпреки че въздухът беше влажен и сигурно всеки момент щеше да завали. Не ѝ се искаше да се прибира по-рано от необходимото в празното си жилище. Още не беше привикнала да живее сама — стаите ѝ се струваха прекалено големи и кънтяха на празно, откакто синът ѝ не беше при нея.

Това, че основната причина за съсипването на брака ѝ се оказа и най-съществен фактор в битката за родителските права върху детето, ѝ се струваше горчива ирония на съдбата. Бившият ѝ у съпруг беше лентяй и хрантутник, който не искаше да работи под предлог, че гледа детето. Нямаше значение, че той не пипваше нищо в къщи и тя беше тази, която готвеше, чистеше и пазаруваше в промеждутъците между работата си и малкото време, което можеше да отдели на Хартмут. Нямаше значение, че тъкмо той се виждаше с любовницата си, докато детето им ходеше на училище. Той се оказа в идеална позиция да настоява, че тъкмо той се е грижел винаги за Хартмут, и че една промяна би се отразила зле на детето. Това не би било толкова лошо,

ако тя можеше да повярва, че той постъпва така от любов към детето. Но тя подозираше, че от негова страна това е последен опит да ѝ наложи своята воля.

Затова и не обичаше да се прибира рано у дома. Работеше до късно, ходеше на театър или концерти, на гости, или оставаше до късно в апартамента на приятеля си. Но не само желанието да не се прибира я накара да се упъти тази вечер към центъра на Бремен. Открай време обичаше да се разхожда по тесните калдъръмени улички на Шнор — квартала с облагородени средновековни къщички, обитавани някога от местните рибари, да разглежда витрините на антикварните магазинчета, въпреки че не би мота да си позволи да купи нещо от изложените стоки. Университетът, където работеше и кварталът, в който живееше, не предлагаха особени естетически наслади за окото, но старият град компенсираше този недостиг.

Тя погледна часовника си. Оставаха ѝ два часа до срещата с журналиста от новото електронно издание. Идеята ѝ се стори интересна — а и винаги беше препоръчително да намериш нова трибуна, от която да представиш научната си работа, особено в наши дни, когато това, че си успял да обучиш добре студентите си, не беше критерий за високо професионално ниво. Маргарете обиколи Шнор и накрая тръгна по една от уличките към придошлата Везер, която влачеше бързо кафеникавите си пролетни води. Повървя няколко минути край реката и после зави по най-ексцентричната улица на Бремен — Бьотхерщрасе, която представляваше произволно съчетание на стилове — готика, ар нуво и чисти архитектурни фантазии, плод на въображението на архитектите от двайсетте години на двайсети век, чиито проекти били финансирани от откривателя на безкофеиновото кафе. Маргарете намираще особено забавна представата, че тази толкова колоритна смесица на стилове е била осъществена благодарение на приходите от толкова безцветен продукт.

Когато стигна края на уличката, тя се упъти към любимото си заведение — „Клайнер Ратскелер“ в приземния етаж на общината. Две чаши бременско бяло вино и чиния горещи наденички щяха да ѝ помогнат да се възстанови и да посрещне предизвикателствата на предстоящото интервю.

Клиентите на заведението, които я забелязаха да влиза, нямаха представа, че утре ще бъдат свидетели в полицейско разследване на

убийство.

ГЛАВА 17

Ръцете му движеха ловко контролните лостове на малкия кран, с който вдигаше фолксвагена си от задната палуба на „Вилхелмина Розен“. Това беше моментът, в който той преминаваше от един живот в друг, когато преставаше да бъде уважаваният шкипер на един красив рейнски кораб и се превръщаше в изпълнител на смъртни присъди. Довечера щеше да ликува отново, щеше да отпразнува новата си победа между бедрата на някоя бременска проститутка.

Обви с ръце широкия си гръден кош, прегръщайки се сам. Само ако знаеха кого приемат в леглата си! Той беше човекът, който ставаше причина от мрака да се роди светлина. Той беше превърнал мрака на душата си в скъпоценност, която грееше вътре в него, и сега насочваше ярките ѝ лъчи към мрачните тайни на миналото, за да ги извади на бял свят.

Той предполагаше, че все някога, макар и не много скоро, някой полицаи ще направи връзка и ще забележи, че всички негови жертви са превръщали човешки същества в експериментални животни в името на собствените си егоистични цели. Всеизвестно беше, че полицаите не умеят да пазят тайна. Информацията щеше да изтече в медиите и в момента, в който хората осъзнаеха, че в името на науката се извършват престъпления, експериментаторите с мозъци трябваше да преустановят работата си. Щеше да има публични протести, нещата нямаше да продължават постарому. Тогава той щеше да може да спре.

Това нямаше да му струва усилие, защото щеше да знае, че е изпълнил мисията си. Той не беше някакъв психопат, който убива за удоволствие. Вярно беше, че отмъщението просветли най-сетне съзнанието му и му даде възможност да заеме своето място в света като истински мъж, но това беше допълнителен късмет. И да престанеше да убива, нямаше да стане отново импотентен, защото не се възбуждаше от самите убийства. Не беше перверзен тип, а човек с мисия. Не изпитваше никакво удоволствие от това, което вършеше — удоволствие му доставяше символичното значение на делото му. За

него удоволствието беше да пори водите на борда на „Вилхелмина Розен“. Другата част от живота му беше просто работа, нищо повече. Корабът му доставяше истинска радост.

Бяха пристигнали по разписание. Пуснаха котва край кея на Везер навреме, така че успяха да разтоварят още същия следобед. Щяха да товарят отново едва утре сутринта в десет. Всичко се развиваше по план. Прекараха „Вилхелмина Розен“ до мястото, където щяха да товарят въглища, и той остави Гюнтер на борда, за да може да се заеме с личните си дела на сушата.

Спусна внимателно колата на дока и освободи куките.

— Тръгвам — подвикна той към Гюнтер.

— На някое интересно място ли ще ходиш? — Гюнтер дори не вдигна очи от книгата, която четеше.

— Имам срещи в две корабни агенции. Не бих имал нищо против да взема още поръчки.

Гюнтер измърмори нещо неясно.

— Вече почти не се прибираме у дома.

— За какво ти е притрябвал Хамбург? Разведен си, и дори когато сме у дома, не се виждаш с децата си.

Гюнтер вдигна очи от книгата.

— Приятелите ми са в Хамбург.

— Ти имаш приятели навсякъде — отвърна той и заслиза по стълбичката. Не искаше да се разделя с Гюнтер, но намирането на нов член на екипажа не беше толкова неосъществима задача. Ако Гюнтер не харесваше новите маршрути, наложени от неговата мисия, можеше да напусне. Но разбира се, в наши дни трудно се намираше добра работа на речен кораб. Доколкото можеше да прецени, надали щеше да се наложи да му търси заместник. Но му се щеше той да не беше подхващал разговор за Хамбург тъкмо сега. Темата му заприлича на кука, която го дърпаше назад, към миналото, а той толкова искаше да върви напред, към бъдещето.

Засега бъдещето го чакаше в Бремен, само на няколко километра от тук. Не можеше да се отрече, че беше успял да съчини много убедителна легенда. Беше я разработвал дълго и старателно. Първоначално мислеше да се представи като колега, но прецени, че така може лесно да бъде разкрит. Учените постоянно се срещаха по разни конгреси и конференции; съществуваше сериозна опасност

жертвата да познава лицето, за което щеше да се представи. Освен това сега, с тези бързи връзки по електронната поща, проверката можеше да се направи много бързо. Но какво друго би накарало хората, които го интересуваха, да приемат да се срещнат с него?

Суетата, това беше разковничето. Всички те обичаха да говорят за себе си и за своята работа. Бяха толкова уверени, толкова убедени, че знаят всичко най-добре. Но как би могъл да се възползва от тази самоувереност?

Трябваше да открие отговора в новите технологии. Те създаваха огромни възможности да се представяш за друг човек. Вече имаха компютър на борда — голяма част от поръчките и инструкциите им пристигаха по електронен път.

Беше впечатлен от възможностите, които се откриваха за осъществяването на мисията му по този начин. Затова нареди на момчетата да потеглят обратно за Хамбург, даде им едноседмична почивка, купи си лаптоп и се зае да изучава усилено възможностите на интернет и уебдизайна. Регистрира домейн на името „психодиалог.ком“ и създаде уебсайт, на който се рекламираше предстоящата поява на „Психодиалог“ — онлайн списание, посветено на съвременните постижения в областта на експерименталната психология. Беше се нагълтал с достатъчно професионален жаргон от трудовете на собствените си жертви, за да успее да придаде на сайта убедителен вид.

После си поръча визитни картички, които го представяха като Ханс Хохенщайн, главен редактор на „Психодиалог“. Прати по електронната поща на жертвите си писма с покани за среща, на която да поговорят за тяхната работа. Останалото тръгна от само себе си. Един от преподавателите му в компютърния курс, който сам си беше признал, че е бил хакер, му показва как да изпраща съобщения, съдържащи нещо като логическа бомба със закъснител, благодарение на която се самоизтриваха от компютъра на получателя след изтичането на определен период от време. Така успя да заличи и тези дребни потенциални улики.

Тази вечер доктор Маргарете Шилинг щеше да понесе последиците на собствената си суета и жестокост. Провери упътването, което му беше изпратила, наслаждавайки се на доброволния ѝ принос за собственото ѝ унищожение. После потегли.

Тя живееше на една улица в покрайнините на града. Това беше място, където провинцията се беше вкопчила в града с разкривени старчески пръсти — няколко разкривени дървета и проскубана тревица напомняха, че тук някога е имало незастроени пространства. Сега последните останки от природа разделяха новопостроените сгради, за да създават у обитателите им илюзията, че живеят извън града. Те можеха да поглеждат през прозорците към хилавите горички и да си въобразяват, че владеят всичко, което виждат, докдето поглед стига, да пренебрегват факти, че грозните им квадратни къщи, всяка с по две дневни, три спални, отделна баня и тоалетна и вградена кухня, се повтаряха до безкрайност по улицата като уродлива поредица близнаци. Не разбираше какво ги бе привлякло да живеят тук. Би предпочел малък апартамент в центъра, вместо да живее на просторно, но грозно място. А още по-добре беше да живееш на кораб, в един подвижен свят, който те съпровожда в пътуванията ти, и всеки ден да виждаш през прозорците си нова гледка.

Той подкара бавно колата по улицата. Лампите вече бяха запалени, за да разпръснат мрака на дъждовната вечер. Започна да оглежда номерата на къщите. Домът на Маргарете Шилинг не се отличаваше по нищо от къщите на съседите ѝ. Въпреки че вратите бяха боядисани в различни цветове и пердетата се различаваха по десен, къщите се сливаха в една аморфна маса. Нейната кола беше паркирана пред входа на гаража. Замисли се дали колата му няма да се набие на очи, ако я паркира направо на улицата, докато всички останали коли бяха прибрани в гаражи или поне паркирани във входните алеи на къщите. Забеляза, че зад нейното старичко ауди е останало достатъчно свободно място, затова реши да паркира голфа си там.

Тръгна към входната врата с чанта в ръка. Надяваше се съседите да са заети със собствените си грижи и да не го забележат. Но и да го видеха, надали биха запомнили толкова невзрачен човек. У него забележителна беше душевността, не външността. Позвъни и зачака. Вратата се отвори и на прага застана не много едра жена, средна на ръст. „Мога лесно да я вдигна“, помисли си той доволно. Прошарената ѝ руса коса беше прибрана назад в конска опашка, така че откриваше умореното и угрижено лице. Тушът за мигли беше леко размазан около очите ѝ, като че ли ги беше търкала неволно. Беше облечена в черен

панталон и кафяв пуловер от изкуствена материя, който прикриваше очертанятия на фигурата ѝ.

— Господин Хохенщайн? — попита тя.

Той кимна.

— Доктор Шилинг, приятно ми е да се запознаем.

Тя отстъпи назад и го покани с жест да влезе.

— Направо — насочи го тя. — Дано нямате нищо против да разговаряме в кухнята — тя е най-удобното място в цялата къща.

Беше се надявал, че ще го покани в кабинета си. Но когато влезе в кухнята, установи, че тя е идеална за целите му. Насред помещението стоеше изподраскана чамова маса — напълно подходяща за предстоящата церемония. По-късно щеше да отиде в кабинета ѝ и да остави каквото трябва в документацията ѝ. Засега кухнята щеше да свърши работа.

Обърна се, когато Маргарете влезе след него, и ѝ се усмихна.

— Уютно място.

— Прекарвам тук по-голямата част от времето — тя мина покрай него и отиде при печката. — Какво да ви предложи? Чай, кафе или нещо по-силно?

Той прецени разстоянията. Хладилникът даваше най-добра възможност.

— Една бира, ако може — отвърна той, съзнавайки, че тя трябва да му обърне гръб, за да я извади.

И всичко започна отначало. Ръцете и мозъкът му действаха в съвършен синхрон, спазваха утвърдената рутина без объркване и грешки. Той тъкмо се беше навел, за да завърже левия ѝ глезен за крака на масата, когато резкият звук на звънеца го накара да трепне и да се изправи. Въжето се изплъзна от пръстите му. Сърцето му се заблъска в гърдите. Паника се надигаше в гърлото му и заплашваше да го задуши. Пред вратата стоеше някой — само на десетина метра разстояние от него. Някой, който очакваше Маргарете Шилинг да отвори вратата.

Не би могла да има друга уговорка, започна да се убеждава той. Знаеше, че той ще дойде, следователно не би поканила още някого. Сигурно беше някой от търговците, които предлагат стоки от врата на врата, каза си той, налагайки си да запази спокойствие. Или някой от съседите, който бе видял колата ѝ отпред и предполагаше, че тя си е у дома. Сигурно беше така. Нали?

Отново се разнесе звън, този път по-продължителен. Не можеше да реши какво да предприеме. Отстъпи встрани от масата, където лежеше разпъната Маргарете, все още напълно облечена. Ами ако посетителят се окаже упорит и заобиколе отзад? Достатъчен щеше да бъде само един поглед през прозореца в ярко осветената кухня. Той затърси ключа на лампата. Тъкмо когато го натискаше, се разнесе друг звук, който го изплаши повече от звънеца. Звукът на ключ, който се превърта в ключалката.

Той се закова на място, с пресъхнала уста, и затърси изход. Външната врата се отвори и се чу мъжки глас:

— Маргарете?

Вратата се затвори и се чуха стъпки, които приближаваха към кухнята.

— Аз съм — каза мъжът.

Той сграбчи един тежък чугунен тиган от печката и се прилепи към стената зад вратата. Вратата се отвори и пред него се очерта висока фигура на мъж, който прекрачи прага и спря. Отвън влизаше достатъчно светлина, за да може новодошлият да забележи проснатата на масата жена.

— Маргарете? — повтори той и посегна към ключа на лампата.

Тиганът се стовари върху тила му и мъжът се свлече на колене като заклан бик. Горната част на тялото му се залюля за миг, после той се строполи по очи.

Хвърли тигана, който издрънча шумно, и запали отново лампата. Натрапникът се търкаляше на пода, от носа му се стичаше струйка кръв. Беше му все едно дали е мъртъв или в безсъзнание, стига само да не му пречеше да си свърши работата докрай. Ритна го яростно в ребрата. Копеле. За какъв се имаше, че се беше осмелил да му обърква плановете?

Той се зае припряно със задачата си. Приключи със завързването, после отлепи рязко лентата от устата ѝ. Налагаше се от време на време да проверява дали мъжът не идва в съзнание и това го бавеше допълнително. Не си направи труд да обяснява на мръсницата защо съдбата ѝ ще послужи за назидание. Тя му беше объркала ритуала, беше му съсипала удоволствието от добре свършената работа, и не заслужаваше да узнае, че това, което трябваше да ѝ се случи, има съвсем основателна причина.

Това, че трябваше да действа прибързано, го раздразни повече, отколкото би предположил. Успя да се справи добре със скалпирането, но все пак работата не беше толкова прецизна, колкото би искал. Ругаеше като истински моряк, докато довършваше работата си в кухнята, забърсваше всички повърхности, до които ръцете му биха могли да се докоснат, и накрая, когато мина покрай непознатия, го ритна за последен път в бъбреците.

Оставаше само папката. Изтича нагоре и започна да оглежда стаите — не искаше да пали лампи, за да не привлече нечие внимание. Първата стая очевидно беше нейната спалня — вътре имаше голямо легло и едната стена беше заета от вграден гардероб. Втората приличаше на детска — на стената имаше окачен плакат на „Вердер“ — Бремен, на масата под прозореца — Плейстейшън.

Най-сетне стигна до задната стая, която беше обзаведена като работен кабинет. Извади едно от чекмеджетата на старинната кантонерка и пъкна вътре папката. Не го интересуваше дали я оставя на точното място. Искаше само да приключи и да излезе от тук, преди нещата да се объркат още повече.

Провери за последен път дали непознатият все още е в безсъзнание, после отвори предпазливо външната врата. Навън цареше спокойствие. Видя един фолксваген пасат, паркиран пред къщата, но за щастие изходът за неговата кола не беше блокиран. Свел глава, той напусна бързо дома на Маргарете Шилинг и влезе в колата.

Потните му ръце се хлъзгаха по волана, пръстите му бяха изтръпнали и трепереха. Струйки пот се стичаха и по слепоочията, и под косата му. Наложил си да се движи бавно по спокойните улици на предградията. В мислите си чуваше отново и отново ужасния звук на отварящата се врата, и всеки път сърцето му се свиваше от ужас. Страхът заемаше познатото си място в душата му, и той се бореше срещу него, стенойки, докато продължаваше да шофира. Когато стигна улицата, която водеше към доковете, беше успял да успокои дишането си. За първи път, откакто се беше заел с изпълнението на мисията си, бе застанал лице в лице с опасностите, които тя криеше. И това никак не му хареса.

Но това не беше повод да се отказва. Имаше нужда от нещо, което да го накара да забрави паниката. Имаше нужда от жена. Когато приближи една редица барове, чиито витрини грееха с жълтеникава

светлина, той намали. Тук щеше да намери това, което му трябваше. Щеше да открие някоя уличница и да прави с нея, каквото си поиска, докато отново постигнеше просветление.

АНАМНЕЗА

Име: Маргарете Шилинг

Сеанс №: 1

Коментар: Пациентката страда от комплекс за божественост. Внушила си е, че има божественото право да подкопава и унищожава искрените убеждения на хората в името на собственото си професионално издигане. Лишена е от всякакво чувство за реалност.

Стойностната и система е непоправимо изкривена от неправилното схващане за собствената ѝ непогрешимост. Независимо от това се опитва да наложи собствения си мироглед на околните и отказва да приеме възможността да греши.

Повече от ясно е, че тя компенсира по този начин неосъзнато чувство за малоценност. Както повечето работещи жени, отказва да признае вродените си слабости в сравнение с мъжкия пол, и реагира на този факт, като се опитва да кастрира мъжете психически.

Препоръчителна терапия: Начало на лечение с промяна на физиологичното състояние.

ГЛАВА 18

Тадеуш прекоси тротоара и се разположи на задната седалка на черния мерцедес. Ако някой от съседите му го беше видял, сигурно щеше да се учуди на външния му вид. Вместо обичайното безукорно елегантно облекло той беше избрал стар кожен панталон, протрити работни обувки и войнишко яке върху дебел спортен пуловер. Но ако човек имаше намерение да прекара следобеда, занимавайки се със стрелба, а тъкмо такива бяха намеренията на Тадеуш, не се обличаше в „Армани“.

Дарко Красич се беше облегал в другия ъгъл на задната седалка. Беше навлякъл изтъркано кожено яке върху дебела карирана риза, измъкната над джинсите, които бяха толкова стари, че кадифето беше протрито между бедрата.

— Подходящ ден — отбеляза той.

— Надявам се — отвърна Тадеуш. — Чувствам се настроен да убия човек, чиято смърт ще прочисти света.

Говореше с отвращение, като човек, захапал ябълка и установил, че тя е гнила отвътре. Апатията и цинизма бяха единствените му състояния след смъртта на Катерина. Правеше всичко възможно, за да се измъкне от задушавачата го прегръдка на тези две чувства, но досега не беше успял. Не вярваше, че и този следобед ще промени нещо.

— Но тъй като няма как да ни падне полицаи, който контролира движението — продължи той в неумел опит да се пошегува, — ще се ограничи с нещо дребно и беззащитно, било то с перушина или козина. Взе ли пушките?

— Отзад са. Къде отиваме?

— На края на Шорфхайде има една приятна горичка. Най-хубавото на природните резервати е, че дивечът не признава границите им. Имам един приятел, чийто имот граничи със защитения район. А патиците не знаят, че не бива да прелитат над неговата гора. Очаквам добър лов. Приятелят ми ще ни даде и две от кучетата си, за да

направим всичко както трябва. — Тадеуш бръкна в джоба си и извади плоска бутилка от полиран калай. Развинти капачето и отпи глътка коняк, после подаде бутилката на Красич. — Искаш ли?

Красич поклати глава.

— Нали знаеш, че не обичам да пия, когато наоколо има огнестрелно оръжие.

— Като стана дума за огнестрелно оръжие, има ли някакви новини около Марлене?

— Някаква кучка от криминалния отдел ходила да души около нея. Разговаряла с нея в предварителния арест, а после ходила и в затвора. Марлене се прави на луда и мълчи, но тази работа я изнервя.

— Сигурен ли си, че можем да разчитаме на нея?

По устните на Красич плъзна ленива усмивка.

— Докато държим детето, Марлене не може да си позволи грешки. Странно е как реагират жените, когато става дума за децата им — като че ли не могат да си родят други. При това забравят, че те могат да им докарат само грижи. Особено когато става дума за жена като Марлене. Като че ли не разбира, че дъщеря ѝ няма друго бъдеще, освен на наркоманка или проститутка. Но това явно не я впечатлява. Очевидно за нея няма нищо по-важно от хлапето.

— Толкова по-добре за нас — отбеляза Тадеуш. — Къде е детето?

— Един мой братовчед има малък имот в покрайнините на Ораниенбург. Най-близкият му съсед живее на около километър разстояние. Освен това той има две деца, така че ще успее да се оправи с малката.

— А Марлене убедена ли е, че не блъфираме?

Горната устна на Красич се присви присмехулно.

— Марлене е убедена, че съм способен на всичко. Няма да изложи на опасност живота на детето си. Не се безпокой, Таджо, всичко е обмислено.

— Ще ми се да можех да кажа същото за проблемите ни в Англия. Хората, които искат да поемат работата на Колин, са жалки кокошкари — прекалено дребни риби, за да се справят със сериозна работа като тази. Не им вярвам, а междувреме в Ротердам вече ще се получи задръстване. Не можем да тъпчем склада с нелегални имигранти до безкрайност.

— Не можем ли просто да ги откарáme в Англия и да ги зарежем?
— Красич говореше с тона на капризно дете, което отказва да разбере, че светът не се върти около него.

— Не можем да изсипем наведнъж такъв голям брой, какъвто се насъбра. Веднага ще стане ясно, че се е провалил някакъв сериозен канал. Последното, което ни трябва, е да привлечем вниманието на имиграционните власти. Нямам провали вече толкова време, именно защото не си позволявам да постъпвам така — подчерта Тадеуш. — Уговорката ни с Колин беше толкова изгодна. Просто не ми се вярва, че се оказа такъв глупак, че да опере пешкира при някаква глупава гангстерска разправия.

— Това трябва да ти послужи като предупреждение — отвърна Красич. — Такива неща се случват, когато си позволиш да отидеш прекалено близо до фронтвата линия. Не трябваше да тръгваш на онова пътуване миналата седмица. Не ми харесва, когато се излагаш на опасност.

Тадеуш загледа намръщено през прозореца. Знаеше, че Красич е прав, но не обичаше да го критикуват, дори когато ставаше дума за доверения му помощник. Точно затова почувства, че не постъпва справедливо.

— Няма нищо лошо в това да напомняш от време на време на хората кой е шефът — каза той.

— Таджо, можеше да стане голяма бея. Ако Камал беше проговорил... Следващия път може да нямаме късмет.

— Не може да става дума за късмет. Имаме гаранции за сигурността си — той се извърна и загледа втренчено Красич. — Имаме гаранции, нали?

— Разбира се. Нали затова плащаме на ченгетата.

— А като стана дума за плащане на ченгета, защо все още нямаме никакви сведения от разследването около катастрофата на Катерина? Тази работа се проточи прекалено. Искам да знам подробности за оня шибан моторист. Притисни ги, Дарко. Не ги оставяй да си мислят, че могат да ме оставят на сухо.

Красич кимна.

— Ще ги подгоня, шефе.

— Направи го. И им напомни, че който плаща, той поръчва музиката. Трябва ми човекът, който уби Катерина. Изобщо не ме

интересува законовата процедура. Ще го накарам да си плати така, че да ме помни, докато е жив. Кажи на онези копелета да престанат да се мотаят. Искам резултати.

Красич въздъхна скрито. Имаше чувството, че въпросното следствие рано или късно ще бъде прекратено. Не искаше да мисли за момента, в който щеше да се наложи да уведоми шефа си за това. Засега трябваше да продължава да се държи естествено.

— Ще поговоря с когото трябва довечера — обеща той.

— Добре. Омръзна ми да се занимавам с всякакви проблеми. Крайно време е да открием поне един изход, каквото и да ни струва това — той отново се отпусна на меката кожена облегалка и притвори очи, с което показва, че разговорът е приключил. Не му отиваше да се държи грубо, но от смъртта на Катерина насам все по-често забелязваше, че изпада в такива състояния. Неприятно му беше да си мисли, че оттук нататък го чака само поредица от кризи и проблеми. Имаше чувството, че с нейната смърт всички удоволствия бяха изчезнали от живота му. Чудеше се дали някога щеше да се почувства отново спокоен и доволен от себе си. Може би от мъщението щеше да му помогне.

Това беше единственото, на което се надяваше.

Петра Бекер идваше за първи път в Хага и установяваше с учудване доколко градът е лишен от колорит в сравнение с Амстердам. Къщите край каналите бяха образец на ненатрапчив класицизъм, почти лишени от пицната украса, която превръщаше разходката из центъра на Амстердам в такъв пир за очите. Това беше град, строен със сметка, лишен от бохемската атмосфера и пъстротата на Амстердам. Тук навсякъде се чувстваше атмосфера на преуспяване и улегналост, дух на приличие и пуританство, от който Петра имаше чувството, че се задушаваше. Беше тук от половин ден и вече изпитваше желанието да направи нещо нередно.

Не знаеше какво да очаква от деня, който ѝ предстоеше. Трябваше да се срещне с британската полицейска служителка в единайсет часа. Някоя си Карол Джордан — инспектор от криминалната полиция. Петра трябваше да ѝ разкаже всичко, което знаеше за Тадеуш Радецки, но имаше чувството, че думите ще ѝ

преседнат. Струваше ѝ се нечестно да искат от нея да предаде толкова трудно събираната информация на човек, който няма никакви заслуги в това отношение. Когато Хана Плеш ѝ обясни, че новото ѝ задължение е да изпълнява ролята на свързка за друг човек, който ще работи под прикритие, тя се почувства измамена. Разбира се, лицето ѝ беше прекалено добре познато в Берлин, за да може самата тя да изпълнява такава функция, но я вбесяваше мисълта, че шефовете ѝ са предали безропотно операцията на англичаните. Каква представа имаха те от организираната престъпност в Германия? За какви се имаха, че се натрапваха на тяхна територия? И от къде на къде си бяха въобразили, че ще се справят там, където техният отдел се беше провалил?

Плеш беше прочела реакцията по лицето и, въпреки опитите ѝ да се прикрие. Беше обяснила на Петра, че пред нея има две възможности. Да работи с Джордан или да се откаже изцяло от участие в операцията за залавянето на Радецки. Петра прие задачата с нежелание. Никой не можеше да я задължи да бъде доволна от новото си назначение.

Утешаваше се с мисълта, че арестът ще трябва да бъде осъществен от немската полиция. Англичаните не можеха да повдигнат обвинението срещу него. На края на операцията, когато настанеше време за ареста, Карол Джордан отдавна щеше да си е заминала. Затова Петра Бекер щеше да си е още тук, и тъкмо нея щяха да запомнят като полицейския служител, който е спомогнал за окончателното рухване на престъпната организация на Радецки.

Влезе в едно кафене, взе си кафе и две топли кифли и седна на една маса до прозореца. Извади тънка папка от протритата си кожена чанта и започна да чете.

Главен инспектор Карол Джордан беше завършила висше образование в университета в Манчестър и оттам бе постъпила направо в столичната централа на полицията. Бързо я бяха препоръчали за повишение, и беше достигнала чин сержант от криминалната полиция за възможно най-кратко време. Бяха ѝ възлагани криминални следствия от общ характер, а беше работила и в специализирания отдел за тежки престъпления, който се занимаваше с убийства и други по-сериозна престъпност. Когато беше преминала успешно изпита за инспектор, тя беше напуснала столичната полиция

и се беше преместила на север, в промишления център Брадфийлд. Именно там бе започнала истинската ѝ кариера.

„Инспектор Джордан е работила заедно с доктор Тони Хил, специалист по психологическо профилиране на серийни убийци, сътрудник на Министерство на вътрешните работи, във връзка с поредица от убийства в Брадфийлд. Тя не само е спомогнала за разкриването на извършителя на убийствата, но е спасила и живота на доктор Хил“.

Докато четеше, Петра си каза, че после трябва да провери подробностите по случая в интернет. Серийните убийства намираха голям отзвук в мрежата.

Тя продължи да чете.

„Инспектор Джордан впоследствие се премества на работа в полицията на Източен Йоркшър, където е повишена в главен инспектор и ѝ е поверено ръководството на криминалната полиция в Сийфорд, пристанищен град на Северно море. Докато е била на работа в Сийфорд, тя подновява професионалните си контакти с доктор Хил, и поема водещата роля в следствието, което приключва със залавянето на серийния убиец Джако Ванс. Инспектор Джордан има основната заслуга за осъждането на Ванс, който е убил поне осем млади момичета.“

Още едно разследване на серийни убийства, каза си Петра. Трябваше да проучи и този случай. Може би Карол Джордан щеше да ѝ направи и друга услуга, освен съвместната им работа по разследването на Радецки. Не се срещаха често полицейски служители с богат опит в залавянето на серийни убийци. Може би Петра щеше да успее да се възползва от опита на инспектор Джордан, за да изгради собствена стратегия за залавянето на убиеца, който според нея беше

нанесъл вече два удара — в Лайден и в Хайделберг. Ако Джордан беше свястно ченге, както изглеждаше по написаното в доклада, такъв вариант си струваше да се обмисли.

Петра се зае отново с папката.

„Преди две години главен инспектор Джордан се връща отново на работа в лондонската централа на полицията, където, освен преките си задължения в отдела за тежки престъпления се занимава с повишаване на квалификацията си по отношение на систематизацията и анализа на данни. За целите на работата под прикритие е назначена временно в националната следствена служба.“

Това беше краят на доклада. По нищо не личеше Карол Джордан да има предварителен опит в работата под прикритие. Може би просто си бяха спестили подробностите. Не ѝ се вярваше да включат в такава операция човек, който няма представа какво го очаква. Радецки беше прекалено проникателен, за да повярва на първото, което чуе. Можеше да се очаква, че той ще бъде извънредно мнителен по отношение на всеки, който се появи пред него с толкова удобно разрешение на проблемите му. Джордан трябваше да е свършено подготвена, дори само за да оживее, да не говорим пък за възможността да му влезе под кожата и да научи нещо, което да си струва усилията.

В папката имаше още някакъв лист. Петра го обърна и видя, че това е фотокопие на снимка. Не можа да потисне удивеното си възклицание. Ако под снимката не пишеше, че това е Карол Джордан, тя щеше да е напълно убедена, че вижда снимка на покойната приятелка на Тадеуш Радецки.

Какво ставаше тук всъщност? Приликата беше толкова удивителна, че Петра почувства как настръхва. От къде, по дяволите, бяха намерили тази служителка на криминалната полиция? Беше ясно, че с този външен вид Карол Джордан е получила безусловно назначението, независимо дали има някакъв опит в това отношение или не. Можеше да си представи как всички са убедени, че ако някой успее да накара Радецки да свали гарда, това е точно тази англичанка и никой друг. Вероятно имаха право, макар че точно такова съвпадение

би ѝ скъсало нервите, ако се беше случило с нея. Като начало помощниците на Радецки щяха да бъдат извънредно подозрителни, но самият той надали щеше да успее да устои на двойницата на Катерина. Тя сведе отново поглед към снимката и на лицето ѝ бавно изгря усмивка. За първи път, откакто Плеш я беше уведомила за тази операция, тя установяваше, че очаква началото ѝ с нетърпение.

Когато се върна в хотела, оставаше още време до срещата. Петра реши да си отвори пощата, но не видя нищо особено спешно или интересно, затова реши да прехвърли новините по интернет, за да разбере има ли някакви интересни събития в Германия. Започна да прехвърля списъка на събитията за деня, докато нещо в самия му край прикова вниманието ѝ.

„УНИВЕРСИТЕТСКА ПРЕПОДАВАТЕЛКА ЖЕСТОКО УБИТА В БРЕМЕН“

Когато прочете заглавието, сърцето ѝ подскочи. Отвори бързо страницата, за да прочете целия материал.

„Преподавателка по психология беше намерена убита по особено жесток начин в собствения си дом в едно бременско предградие. Приятелят на убитата, който явно смутил убиеца, бил пребит и оставен на местопрестъплението. Вероятно убиецът е решил, че и той е мъртъв.

Йохан Вайс, четиридесет и шестгодишен, архитект, бил пребит от непознат нападател, когато влязъл в дома на доктор Маргарете Шилинг, четиридесет и три годишна. Когато дошъл на себе си, той повикал полицията, и открил трупа на приятелката си.

Доктор Шилинг била преподавател по експериментална психология в Бременския университет, разведена, с осемгодишен син. Момчето живее при баща си близо до Ворпсведе.

Полицията отказва да даде подробности за престъплението, но от източник, близък до следствието, научихме, че доктор Шилинг била намерена гола и завързана, тялото ѝ било обезобразено в някакъв садистичен ритуал.

Говорител на полицията заяви: Разследването на обстоятелствата около смъртта на доктор Шилинг продължава. Проследяваме различни линии. Убийството е извършено по изключително жесток начин и ние сме твърдо решени да предадем убиеца на доктор Шилинг на правосъдието. Обръщаме се с молба към всички, които са забелязали някой да се навърта около дома на доктор Шилинг вчера вечерта, да се обадят незабавно в полицията. Особено много държим да разговаряме с шофьора на фолксваген голф, тъмен на цвят, който е бил забелязан в квартала“.

Петра се взираше в екрана — едновременно ужасена и развълнувана. Изглежда убиецът беше нанесъл нов удар, отново в Германия. И този път като че ли имаше някаква улика, която можеше да бъде проследена.

Карол вървеше след Лари Гандал, представител на британската полиция в Европол, който я беше посрещнал на летището. Дватама вървяха по коридорите на централата на Европол, която се намираше на Раамвег. С безукорно изгладения си костюм и ниско подстриганата, оредяваща коса, Гандал приличаше по-скоро на високопоставен финансист, отколкото на полицейски служител. Но около него витаеше нещо неуловимо, което го бележеше като англичанин — и това не беше характерният акцент на жител на Средна Англия.

Той я въведе в една малка стая за конференции на третия етаж. Единственият прозорец на стаята гледаше към вътрешния двор — нямаше как хората в помещението да бъдат наблюдавани отвън. Докато Карол се разполагаше в единия край на дългата маса от светло дърво, вратата се отвори и в стаята влезе висока, тъмнокоса жена с едър

кокал. Движеше се с небрежната грация на спортист, който се чувства добре в кожата си. Беше облечена спортно — с черни джинси, черен пуловер и износено кожено яке. През рамото ѝ висеше платнена чанта с рекламен стикер от Берлинския филмов фестивал. Приличаше повече на филмов продуцент, отколкото на полицай. Косата ѝ беше подстригана ниско и екстравагантно разрошена. Имаше триъгълно лице — с широко чело и заострена брадичка, и много тънки устни.

Изглеждаше смущаващо строга, но когато се усмихна, сините ѝ очи се присвиха в ъгълчетата, издавайки известна мекота.

— Здравей — каза тя. — Аз съм Петра Бекер.

Прекоси стаята, без да обръща внимание на Гандал, и се упъти право към Карол.

— Ти трябва да си Карол Джордан.

Говореше английски с лек американски оттенък, който прикриваше немския акцент.

Петра протегна ръка на Карол, а Карол се изправи и я стисна.

— Радвам се да се запознаем. Това е Лари Гандал, един от британските служители в Европол.

Петра кимна и издърпа стола, който беше непосредствено до стола на Карол, така че двете седнаха под ъгъл една спрямо друга. Това изолираше Гандал, макар той да не го съзнаваше. Той се беше разположил срещу Карол, така че широката маса ги разделяше.

— Приятно ми е да се запознаем, Петра — каза той малко снизходително. — Тук съм, за да ви улесня и да отговарям на евентуално възникнали въпроси, които може да влизат в моята компетентност. Но по принцип това е съвместна операция на британската и немската полиция, така че вие двете решавате как точно да я проведете.

— Благодаря, Лари — тонът на Карол не го изолираше напълно, но тя явно беше съсредоточила вниманието си върху Петра — жената, която щеше да бъде единствената ѝ връзка с действителността, когато потънеше в ледените води на работата под прикритие. Петра щеше да бъде единствената ѝ защита, но колкото и парадоксално да звучеше, тъкмо тя можеше да я изложи и на най-голяма опасност. За Карол беше извънредно важно да установи някаква близост с нея, основаваща се поне на взаимно уважение. Симпатията би била допълнително предимство. — Много се радвам, че можа да дойдеш, за да обсъдим

нещата извън територията на операцията — продължи тя. — Сигурна съм, че имаш също толкова работа в Берлин, колкото имам и аз в Лондон. Никога не е лесно да се измъкнеш от ежедневните задължения.

Петра изкриви уста в подобие на усмивка.

— Тадеуш Радецки е основното ми задължение от много време насам. Можеш да ми вярваш, нямам чувството, че съм се измъкнала от ежедневието.

— Да, разбирам. Радвам се, че свързката ми ще бъде човек, който е толкова добре запознат с положението. Аз съм още напълно неориентирана, и ще имам голяма нужда от помощта ти. Искаше ми се да обсъдим подробно практическата страна на задачата, докато Лари е тук, за да ни казва кое е осъществимо и кое — не. А после двете можем да отидем в моя хотел и да се заемем с всичко, което трябва да знам за Радецки и неговата организация. Съгласна ли си?

Гандал понечи да възрази, но Петра забеляза раздвижването му и го превари:

— Чудесно. Тези офиси действат ужасно потискащо, нали?

— Именно. А на мен ми е необходимо да разбере личността на Радецки не само с разума, но и с душата си. Разчитам на теб да ми го разясниш.

Петра повдигна вежди.

— Ще направя всичко по силите си — тя помълча, наклонила глава на една страна, разучавайки Карол. — Знаеш ли, бяха ми казали, че приличаш на Базлер, и наистина е така, забелязах го още на снимката. Но като те видях в плът и кръв — приликата е направо плашеща. Все едно си нейна близначка. Радецки ще се побърка. Мога да се закълна, че няма да може да дойде на себе си, когато те види.

— Да се надяваме, че това ще ни бъде от полза — Карол малко се смущавате от оценяващия поглед на другата жена.

— О, убедена съм. Не мога да си представя, че би устоял — Петра се усмихна. — Мисля, че номерът ще мине.

— Ще мине — заяви уверено Гандал. — Инспектор Джордан е много сигурен работник.

Петра продължаваше да не му обръща внимание, беше се съсредоточила изцяло върху Карол.

— И така, като начало трябва да уточним къде ще живееш в Берлин, как да те въведем в света на Таджо, и накрая как аз и ти ще поддържаме връзка.

— Като начало, да.

Петра отвори чантата си и извади отвътре елегантен бележник. Краищата на страниците му бяха маркирани в различни цветове, черната подвързия имаше щампована декоративна рамка. Тя го отвори на зелената част и откъсна една страница.

— Струва ми се, че не е подходящо да отседаш в хотел. Прекалено много хора могат да имат достъп до стаята ти, прекалено лесно е за хората на Радецки да подкупят някоя камериерка и да влязат. Самият Радецки може и да бъде зашеметен от приликата ти с Катерина, но смятам, че хората около него — особено Красич, дясната му ръка — ще бъдат изпълнени с подозрения. Красич ще направи всичко възможно да те провери до последна подробност. Предлагам нещо по-добро — на една тиха уличка между Курфюрстендам и Оливаерплац има един бивш хотел. Сега сградата е разделена на апартаменти, които се дават под наем — ползват ги предимно хора на делови посещения в Берлин, на каквото се предполага, че си и ти. Апартаментите имат дневна, спалня, баня и малка кухня. Наемат се на седмица, два пъти седмично идва камериерка, която почиства и сменя спалното бельо. На такова място ще бъдеш по-сигурна, а вероятно ще се чувстваш и по-добре. Ще бъдеш по-спокойна, нали?

Карол кимна.

— Звучи добре.

Петра ѝ подаде листа, на който беше записала адрес и телефонен номер.

— Проверих тази сутрин, имат свободни апартаменти. Представих се като твоя сътрудничка и ги помолих да ти запазят един. Очакват да им се обадиш. Имаш кредитни карти на новото си име, нали?

— Имам всичко. Паспорт, шофьорска книжка, кредитни карти, стари сметки, банкови извлечения. Нямам у себе си нищо, което би могло да ме свърже с Карол Джордан — предадох всичко на Лари за съхранение — тя му се усмихна. — Гледай да не продадеш полицейската ми карта на черно.

Лари повдигна вежди.

— Не ме изкушавай.

— А сега да се уговорим как ще поддържаме връзка — продължи Петра.

— Имам нещо, което ще ви бъде от полза — намеси се Гандал.
— Карол, ти ще носиш лаптоп със себе си, нали?

— Разбира се. Момчетата в Лондон го нагласиха. Всичко вътре принадлежи на Каролайн Джексън. Малко стари мейлове в пощата, различни файлове, свързани с работата ѝ, писма. Има всякакви детайли, които подкрепят легендата ми, и нищо, което би могло да ме издаде.

Гандал постави елегантното си алуминиево куфарче на масата и отвори ключалките. Извади плоска черна кутия. От единия ѝ край висеше кабел.

— Това е спомагателен харддиск, който можеш да включваш директно в твоя лаптоп. Вътре са заредени всички кодове за достъп до TECS.

— Което ще рече? — попита Петра.

— Компютърната система на Европол. В нея е вградена същата аналитична система, на която си се обучавала ти, Карол, има и показалец. Системата действа пълноценно, така че ще можеш да имаш директен достъп до всички данни в нашето досие на Радецки и познатите му помощници. Ще можеш да отваряш с помощта на един клавиш всичко, което Петра и колегите ни са ѝ предали. Има и криптографска система, с чиято помощ ще можеш да пращаш мейлове на всички, които разполагат с ключа на шифъра. Петра, ще го дадем и на теб, за да можете да поддържате безопасно връзка по електронната потя, което е много по-безопасно от телефонни разговори... А за да не се набива на очи... — Гандал бръкна отново в куфарчето си и извади синя пластмасова кутия, от която стърчеше късичка антена. — Най-модерният портативен радиоприемник — поясни той. — Продава се в най-скъпите магазини. Само че това радио е малко по-различно. Нашите хора са го изкормили и са вградили в него миниатюрен приемник, който работи като оригиналния, но като отвориш кутията — той плъзна един метален капак в основата на радиото и тя се разтвори — виждаш къде можеш да скриеш харддиска си.

Карол и Петра се спогледаха и се разсмяха.

— Момчетата никога не се отказват от играчките си — каза Карол през смях.

Гандал доби засегнат вид.

— Обаче върши работа. Никой няма да се занимава с радиото ти.

— Извинявай, Лари. Хитро е, наистина — отвърна Карол. Не й се искаше да обтяга отношенията си с човека, който щеше да осъществява връзката й с Англия. — Освен това си прав, никому не би дошло на ума да заподозре нещо. Тя взе радиото, пъкна хард диска на мястото му, после го затвори, натисна едно копче и нещо запука в говорителя.

— Чудесно. Точно такова нещо ми трябваше, макар че ме кара да се чувствам малко като Джеймс Бонд.

— Е, това решава проблемите ти с комуникацията — каза Гандал и затвори куфарчето със самодоволна усмивка.

— Само техническата им част — отбеляза Петра.

— Моля? — попита Гандал.

— Това не е достатъчно. Работата под прикритие е гадно нещо. Попадаш в пълна изолация, това е едно от най-страшните неща, които могат да се случат някому. А в допълнение съществува и опасността от синдрома на Зелиг.

— Какво представлява този синдром на Зелиг? — поинтересува се намръщено Гандал.

— Наречен е на името на един филм на Уди Алън, „Зелиг“. Героят, Зелиг, е толкова неуверен в себе си, че се превръща в нещо като хамелеон — възприема не само маниерите и поведението на хората, с които общува, но и тяхната външност. Това е най-голямата опасност за полицаия, който работи под прикритие. Прекарваш толкова много време с тези хора, до такава степен се отчуждаваш от естествената си среда, че започваш да се идентифицираш с тях.

— Държиш се като местните — поясни Карол.

— Именно. Електронната поща е много подходяща за размяна на сведения, но не може да те защити от теб самата. За тази цел е необходим личен контакт.

Гандал явно изпитваше съмнения.

— Ти сама каза, че хората на Радецки ще бъдат много подозрителни по отношение на Карол. Ще я наблюдават постоянно. Моите уважения, Петра, но ти си берлинско ченге. Рано или късно

някой ще те разпознае. Последното, което ни трябва, е да поемем риска, свързан с някакви ваши редовни срещи.

— Мисля, че можем да го организираме без никаква опасност за Карол — каза категорично Петра. — На няколко преки от сградата, в която е апартаментът ѝ, има много луксозен дамски фитнес клуб. Освен гимнастическа зала и басейн предлагат и сауна, която членките могат да наемат по за половин час. На такова място не могат да ни проследят нито Красич, нито който и да било друг от приближените на Радецки. Можеш да ми вярваш, Лари, не бих предложила нищо, което може да навреди на Карол.

Гандал продължаваше да се колебае, но Карол кимна.

— Съгласна съм. За мен е много важно да продължавам да поддържам връзка с истинския си свят. Освен това има неща, които се обсъждат най-добре на четири очи. Може да видя или чуя нещо, без да мога да оценя реалната му стойност, може да пропусна някакви подробности в писмените си доклади, защото не съм осъзнала тяхната значимост. Но Петра ще знае какви точно въпроси да задава, за да получи от мен нужната информация. Тя е права, Лари. Имаме нужда от някакви редовни срещи.

Гандал си играеше с копирената си вратовръзка.

— Не съм убеден, Карол. Ти ще напускаш Берлин всяка седмица или на десет дни, после ще се връщаш отново, и ние мислехме да организираме такъв вид срещи по време на въпросните интервали. Тук или в Лондон.

— Десет дни могат да бъдат ужасно много време, когато си сама на фронтовата линия — каза Петра. — Карол ще реши, разбира се... — тя се обърна с очакване към Карол.

Другата жена кимна едва забележимо.

— Не забравяйте, че никога досега не съм работила под прикритие. Имам нужда от цялата подкрепа, която може да ми бъде оказана. Ако стане провал, трябва да мога да се измъкна незабавно. При най-добро желание ти не можеш да ми бъдеш от полза, докато си стоиш в Хага, Лари. Ако стане гаф, Петра е тази, която ще реагира на място. Трябва да имаме вариант, които да предвижда и такава възможност. Тя не може да седи залепена за монитора двацет и четири часа в денонощието в продължение на седем дни. Ако наистина стане бяла, аз може и да не успея да вляза в апартамента, за да имам

достъп до лаптопа си. Трябва ми двойна осигуровка, Лари, и доколкото мога да разбера, тази работа ще може да свърши Петра.

Гандал изду устни.

— Това не ми харесва. Не знам дали няма да е по-добре и аз да дойда в Берлин. Тогава ще можеш да се виждаш направо с мен.

Карол поклати глава.

— Ти не си запознат с обстановката така, както я познава Петра. Повече от сигурно е, че не познаваш и града така добре, както го познава тя. — Гандал продължаваше да се цупи. Време беше тя да изиграе коза си. — Морган каза, че мога да организирам работата си така, както ми е най-удобно. А този вариант ме устройва. Ако въпреки това нещо те смущава, предлагам да му се обадим.

Гандал се изчерви.

— Няма нужда. Ако държиш на този вариант, аз ще те подкрепя. Но държа да се знае, че имам някои възражения.

— Благодаря — каза Карол с подчертана любезност. Добре беше да се убеди, че името на Морган действително произвежда ефекта, на който беше разчитала. — Тогава вариантът е приет. Петра, ти каза, че трябва да поговорим за начина, по който ще мога да проникна в обкръжението на Радецки. Какво имаше предвид?

— Ако ще правим такова нещо, да го правим както трябва. Имам план, който е едновременно елегантен и насочен точно към слабото място на Радецки — отвърна Петра.

Карол се усмихна широко.

— Умирам от нетърпение да го чуя.

ГЛАВА 19

Когато Тони влезе в кабинета си след лекцията, която вероятно бе отегчила студентите му не по-малко от него самия, телефонът звънеше. Той вдигна слушалката, отпусна се на креслото и каза:

— Тони Хил — надяваше се, че е успял да прикрие отегчението си с изкуствена жизнерадост.

— Доктор Хил? На телефона е Пени Бърджис. Не знам дали ме помните...

— Помня ви — каза той рязко.

Пени Бърджис беше криминален репортер на „Брадфийлд Сентинъл Таймс“, когато Тони сътрудничеса на местната полиция и за първи път участва в разкриването на сериен убиец. Тя го преследваше на всяка крачка и направи всичко по силите си, та името му да не слиза от първите страници на вестниците.

— Вижте какво, надявах се да се съгласите да поговорим. Във връзка с това, което се случи днес следобед в апелативния съд.

Пред очите му примигна сигнал за опасност. Ако обжалването на Ванс не беше успяло, никой нямаше да го търси за разговор.

— Съжалявам — отвърна той уклончиво. — Днес не съм слушал новините. За какво става дума?

— Никой ли не ви се е обаждал? — попита Пени удивено.

— Имах часове. Влязох в кабинета си в момента, в който звъннахте. Какво се е случило в апелативния съд?

— Съдиите решиха, че присъдата срещу Ванс за убийството на Шаз Боуман е нестабилна.

Тони изпита чувството, че пред краката му се е раззинала пропаст. Зави му се свят и той се хвана с една ръка за бюрото. През шума в ушите си долови, че Пени Бърджис продължава да говори. Наложил си да се вслуша в думите ѝ.

— Новината не е толкова лоша, колкото звучи първоначално — обясняваше тя. — Незабавно го арестуваха повторно по обвинение в убийството на Барбара Фенуик. Пак е в затвора, като следствен.

Според един от моите източници в полицията, по време на първоначалното разследване имало някакви показания на един търговец от пазара, които подкопали сериозно обвинението и прокурорът решил да не развива тази линия.

— Помня — каза Тони.

— Е, доколкото разбрах, някаква радиорепортерка на Би Би Си проучвала самостоятелно случая и успяла да запише свидетеля как си признава, че е говорил така по настояване на самия Ванс. Сега той отрича изцяло предишните си показания. Така че предстои нов процес. Говори се, че кралските прокурори са настроени умерено оптимистично. Искан да разбере какво мислите вие по въпроса.

— Нямам какво да кажа — отвърна той уморено.

— Не искам от вас да коментирате новото обвинение, това не е и редно. Но не може да не сте разстроен от факта, че е бил оправдан за убийството на вашата възпитаничка.

— Както вече казах, не коментирам — той остави внимателно слушалката на мястото ѝ. Исканше му се да я удари толкова силно, че да счупи пластмасовата кутия, но железният самоконтрол се беше превърнал в неразделна част от личността му. Притвори очи и издиша бавно и продължително. Онзи мръсник Ванс го беше заплашил, че ще превърне живота му в ад и като че ли беше на път да изпълни закана си. Можеше и да го осъдят по обвинение в други убийства, но беше успял да се отърве от присъдата, която имаше най-голямо значение за Тони. Не беше и само това — относителната анонимност, която беше постигнал, се разби от едно-единствено телефонно обаждане.

Преди да направи каквото и да е друго, телефонът отново иззвъня. Този път той не вдигна слушалката. Зачуди се колко дълго ще издържи така, докато някой светъл ум в пресслужбата на университета не реши, че едно интервю на Тони Хил в медиите ще се отрази положително на учебното заведение. Скочи на крака и тръгна към вратата. Време беше да мине в нелегалност.

Понякога имаше голяма полза от това брат ти да е компютърен експерт. Карол беше научила достатъчно от Майкъл, за да може да разпознае програмен файл, което означаваше, че можеше да се ориентира и в криптографската програма на втория хард диск, който ѝ

беше дал Гандал. Бяха ѝ необходими само няколко минути, за да прати програмата на брат си в Манчестър, и да го помоли да я препрати на Тони заедно с инструкции как да я инсталира в компютъра си. Благодарение на това сега двамата можеха да си разменят съобщения по електронната поща в пълна секретност. Разбира се, тази постъпка беше крайно неправилна — в най-добрия случай беше нарушила закона за защита на класифицираната информация. Карол се беше поколебала за миг, съзнавайки как би изглеждало нейното аристократично пренебрежение към правилата в очите на някой, който не познаваше Тони. Но колебанието бе продължило наистина само миг. Не познаваше по-дискретен човек от Тони, не познаваше и човек, който би ѝ бил от по-голяма полза, докато тя се намираще в най-рисковата зона на една сложна операция. Карол открай време се доверяваше на независимото си мислене. Беше предупредила Майкъл да не разпространява програмата под страх от смъртно наказание, и знаеше, че той никога не би го сторил. Ако по някакъв начин нарушението ѝ излезеше на бял свят, тя щеше да се позове на позволенията, получено от Морган, да се ръководи от стремеж към собственото си удобство.

Тази вечер тя беше по-щастлива от всякога, че има възможност да се свърже с Тони. Защото се беше добрала до нещо, което можеше да го примами да се откаже от отшелничеството, което сам си беше наложил. Нещо повече, можеше да го накара да дойде при нея. Карол се взря намръщено в монитора. Трябваше да представи много внимателно данните. Бутна нетърпеливо стола си назад, стана и закрачи из стаята, опитвайки се да си събере мислите.

Берлинският апартамент беше точно такъв, какъвто ѝ го бе описала Петра. Удобен, без излишна пищност, тих и сигурен, анонимен, но не толкова безличен, колкото една хотелска стая. Тя беше сигурна, че Каролайн Джексън би имала точно такива изисквания към временното си жилище. Малкото лични вещи в апартамента бяха типични за нейното второ „аз“. Самата Карол никога не би избрала точно тези книги, точно такава рамка за снимка, не би си купила такъв пищен и екстравагантно-аранжиран букет. Но тъкмо тази вечер ѝ беше необходимо да си припомни, че е Карол Джордан. Каролайн Джексън не можеше да ѝ помогне при внимателното съставяне на писмото,

което искаше да изпрати — за него ѝ бяха необходими собствените ѝ душевни характеристики.

Изминалите няколко дни бяха същински водовъртеж от мозъчна дейност. Карол беше удивена от огромния обем информация за Тадеуш Радецки, който Петра Бекер беше успяла да събере. Можеше и да си представи колко е изтормозена немската ѝ колежка от очевидната неспособност на собствения ѝ екип да приключи операцията и да намери повод за ареста на Радецки. Той като че ли си вършеше работата абсолютно безнаказано — най-вече защото никога досега не беше правил грешката на повечето престъпници, които започваха да вярват в собствената си недосегаемост. Именно това неоснователно самочувствие водеше рано или късно до провала им. Карол го знаеше от собствен опит. Но Радецки така и не беше изгубил склонността да проявява постоянна предпазливост. Такава беше рецептата за успеха му — доверяваше се на извънредно малко хора, можеше да прави разлика между стремежа към добра печалба и чистата алчност, и очевидно никога не вдигаше бариерата между безукорния си публичен образ и мръсния бизнес, който му осигуряваше високо обществено положение. Най-хубавото в тази съвършена рецепта беше присъствието на Красич, който си беше изградил репутация на абсолютно безмилостен човек и очевидно ѝ се наслаждаваше.

Но въпреки че Радецки досега винаги бе успявал да стои извън обсега на правораздаването, той не бе останал напълно недокоснат от пипалата, които Петра Бекер бе пускала упорито към него. Досието му, което тя беше събрала, беше внушително. В него фигурираше всичко — от музикалните му предпочитания до имената на магазините, от които купуваше дрехите си. Заучаването на всичко това беше първата задача на Карол, и тя я накара за първи път да почувства какво значи да приемеш чужда самоличност. Трябваше да запамети колкото е възможно повече от тази информация и същевременно да я складира в някой по-отдалечен ъгъл на съзнанието си. Каролайн Джексън не би трябвало да знае почти нищо за вкусовете и наклонностите на Радецки, и необходимостта да разцепи съзнанието си на две, подежда на Карол доста дезориентиращо. Точно тогава реши да пренебрегне професионалните ограничения и да се свърже с Тони.

Ако първоначално бе изпитвала някакви съмнения относно правилността на решението си, те се изпариха през втората вечер,

прекарана в компанията на Петра Бекер. Сутринта бяха прехвърлили всички данни, събрани от Петра за престъпната организация на Радецки, а следобеда бяха посветили на работа върху легендата на Карол — търсеха евентуални пробойни, опитваха се да установят наличието на вероятни опасни точки, изучаваха личността на жената, в която Карол трябваше да се превърне за неопределено време. Най-сетне Петра угаси двайсетата си цигара за деня и се облегна на стола си.

— Струва ми се, че е време за малка почивка — каза тя. — Не можем да си позволим да ни виждат заедно, когато се върнем в Берлин, затова нека се възползваме от сегашната си анонимност и да вечеряме някъде, за да отпразнуваме успешното приключване на първа фаза от операцията.

Карол се протегна и простена.

— Смятам да пия за това.

Половин час по-късно двете седяха в закътано сепаре, под приглушените светлини на един индонезийски ресторант. В средата на залата имаше ярко осветен бюфет, но засега на двете им стигаше да седят, да отпиват от питиетата си и да отпускат нервите си. Карол отпи голяма глътка от своя джин с тоник, а Петра вдигна чашата си.

— За мен беше удоволствие да работим заедно през последните няколко дни, Карол — каза тя. — Признавам си, бях много отрицателно настроена към тази операция, но ти ми вдъхна нова увереност.

— Защо беше отрицателно настроена? Мислела си, че няма да се справя, така ли?

Петра си играеше със столчето на чашата си и течността се плъзгаше нагоре-надолу по стъклената стена.

— До известна степен беше и затова. Но най-вече се дразнех, защото си скъсах задника да събирам доказателства срещу Радецки и ми се струваше нечестно, че вие ни отнемате операцията.

— Разбирам те. Аз бих чувствала точно същото на твоето място. Когато се занимаваш много дълго с някой случай, развиваш дълбоко лични чувства по въпроса.

Петра хвърли преценяващ поглед към събеседничката си. После като че ли взе решение, опря лакти на масата и се приведе напред.

— Такова ли беше отношението ти, когато преследваше Джако Ванс? Или обратния убиец от Брандфийлд?

Спокойните черти на Карол незабавно се изопнаха и тя застана нащрек.

— Подготвила си си домашното — каза тя. Хладният ѝ тон преряза връзката на развилата се през последните дни близост.

Петра вдигна ръце с длани, обърнати към Карол, в успокоителен жест.

— Разбира се, че съм си подготвила домашното. Какъв криминалист бих била иначе? Но не споменавам тези случаи от болезнено любопитство. Имам съвсем основателна причина да искам да поговорим за тях.

Карол не беше склонна да омекне толкова лесно.

— Не разговарям за тези случаи — каза тя сухо. „Да разговарям ли? Та аз дори не искам да мисля за тях! Ще ми се да можех да не ги сънувам“. Допи остатъка от джина си и направи знак на келнера да ѝ донесе нов.

— Чудесно. Аз не се интересувам от кървавите подробности. Не съм търсач на силни усещания. Но не познавам друго ченге, освен теб с такъв опит по отношение на серийните убийци. Имам нужда от съвет.

Карол си зададе уморено въпроса дали някога щеше да успее да загърби истински тази част от миналото си. Беше се надявала да попадне на място, където хората щяха да се интересуват единствено от сегашните ѝ постижения.

— Виж какво, Петра, аз не съм специалист по серийните убийства. Първия път по стечение на обстоятелствата се оказах на работа в криминалната полиция на град, в който се появи сериен убиец. А втория път се замесих... е, може да се каже, за да услужа на един приятел.

— Става дума за доктор Тони Хил, нали? — Петра не се предаваше.

Карол разтърка челото си с палец и показалец, така че обърнатата надолу длан засенчи очите ѝ.

— Да, става дума за Тони Хил — каза тя уморено. Отпусна ръка и загледа Петра със студено предизвикателство. Като че ли предизвикваше другата жена да покаже докъде може да стигне.

Петра почувства, че споменаването на Тони Хил засегна дълбоко Карол, но не можеше да прецени дали чувството, което предизвика, беше положително или отрицателно.

— Съжалявам, Карол. Не исках да те дразня със споменаването на тези случаи. Сега съзнавам, че ти е било много трудно, докато си работила по тях. Наистина не съм искала да будя лоши спомени. Но ако ми позволиш да ти обясня...

Карол сви рамене. Налагаше се да работи с Петра по най-тежката задача в досегашната си кариера. Вече бе започнала да я харесва и уважава и съзнаваше, че нещата трябва да останат такива и занапред. Нямахме нищо лошо в това да я изслуша.

— Слушам те — каза тя, когато келнерът пристигна със следващото питие. — Ще пиеш ли още нещо?

Петра поклати шава.

— По-късно. Така. Започвам с това, че съм лесбийка.

Карол си беше помислила нещо такова, но тези неща нямаха особено значение за нея, затова и не се беше съсредоточила върху този въпрос.

— За мен това няма значение.

— Така и предположих, но не заради това ти го казвам. Опитвам се да обясня как започна всичко. Често посещавам един чатрум за полицейски служители с хомосексуални наклонности. Там се запознах с Марейке. Тя е капитан от холандската полиция, работи в Лайден. Разговаряме три-четири пъти седмично в самостоятелен чатрум, и от известно време доста се сблизихме — кривата усмивка на Петра преливаше от самоирония. — Да, знам какво говорят за хора, които се запознават по интернет, но тя наистина е такава, за каквата се представя. Не е нито измамничка, която се опитва да измъкне информация, нито си пада да се прави на ченге. Така че всяка от нас откри у другата човек, с когото да споделя проблемите си.

— Това е съвсем естествено — Карол ѝ се усмихна окуражаващо.

— Така е. Тъй или иначе, ние с Марейке свикнахме да споделяме професионалните си проблеми. Преди около седмица тя беше натоварена с разследването на убийство, извършено в Лайден. Разказа ми за него, защото случаят беше много странен и липсваше очевиден заподозрян. Убитият, на име Питер Де Гроот, бил преподавател по

психология в местния университет. Намерили го гол, разпънат по гръб и завързан на собственото му бюро. Убиецът го удавил, като наливал с помощта на тръба или фуния вода в гърлото му.

Карол потръпна.

— Това наистина е ужасно.

— Има и още. Убиецът скалпирал жертвата си — но не скалпирал главата, а гениталиите.

Карол почувства как настръхва. Беше се сблъсквала достатъчно с психопати, за да разпознае делото на човек, страдащ от дезинтеграция на личността.

— Е — каза тя, — звучи така, като че ли има някакви елементи на сексуални подбуди. Което означава, че човекът много вероятно е убивал преди и ще продължи да убива и занапред.

— Мисля, че и едното, и другото е вярно. Когато Марейке ми разказа за случая, нещо започна да се върти в съзнанието ми. Най-сетне открих на какво ми напомня — убийството на доктор Валтер Нойман — Петра изреди накратко това, което беше научила за случая в Хайделберг. — Така че започнах да си мисля, че може да става дума за един сериен убиец, който извършва престъпленията си в различни страни — тя погледна към Карол в очакване на отговор.

— Логично заключение. Съдейки по това, което ми разказа, престъпленията носят „подписа“ на един и същи престъпник — тя погледна въпросително Петра, за да види дали се налага да обяснява по-подробно.

Петра кимна уверено.

— Именно, затова и реших, че сме изправени пред сериозен проблем. Както знаеш, няма официална оперативна връзка между отделните национални полиции в рамките на Европейската общност, независимо от съществуването на Европол и Интерпол. Действително, от нас се очаква да разменяме информация и да си сътрудничим при преследването на международни престъпници, и понякога наистина става така, както в случая с операцията срещу Радецки. Но и на двете ни е ясно колко ревниво полицаите пазят собствената си територия. Когато става дума за ефектен случай като преследване на сериен убиец, никой не би искал да възбуди преследване, при което някой друг да обере лаврите по залавянето. По-скоро биха се съгласили да им извадят зъб, отколкото да приемат да работим заедно.

Тонът ѝ беше циничен, но Карол знаеше, че Петра е напълно права. Подозираше също така, че самата Петра проявява, интерес към тези случаи, за да постигне слава и почести, но в това нямаше нищо лошо. Тя самата проявяваше по-голям интерес към случаи, които биха могли да подпомогнат кариерата ѝ. Не се гордееше особено с това, но така си беше.

— И ти си решила да организираш самостоятелно разследване?

Петра доби малко притеснен вид.

— Не мога да твърдя, че съм вземала такова решение — каза тя. — Наистина, исках аз да бъда тази, която ще обърне внимание върху приликите в двете убийства, затова помолих Марейке да ми прати всички подробности около убийството в Лайден. Защото, ако се окаже права, убиецът е започнал работата си в Германия, а това би ни дало известно първенство в разследването. — Петра замълча и посегна към цигарите си. — Но преди няколко дни беше извършено ново убийство. Все още не съм събрала достатъчно данни, но по всичко личи, че някоя си Маргарете Шилинг, доктор по психология и преподавател в Бременския университет, е станала жертва на същия убиец.

— Сега вече сигурно и други хора ще забележат връзката — каза Карол.

Петра сви рамене.

— Не е задължително. Полицейските централи на отделните страни не поддържат официални контакти. Не съществува обменна банка за данни, засягащи убийства например — нещо подобно е създадено само по отношение на организираната престъпност. Германия е голяма страна и честно казано, повечето полицейски служители са прекалено заети със собствените си ангажменти, за да се интересуват какво се случва в други градове, на стотици километри от техния. А сега тук стана като в Америка, серийните убийства се превръщат в естествена част от околната среда. Макар в Европа хората все още да не вярват, че такова нещо може да се случи не на филм или в книга, а в действителност. Не, Карол, единствената възможност съществуващата връзка да бъде установена е някой по-любопитен криминалист като мен да попадне случайно на нея. Пък и кому ще дойде на ума да търси нещо общо между убийството на някакъв мъж в Хайделберг и на една жена в Бремен, само защото и двамата са преподаватели по психология?

— Така че ти имаше намерение да огласиш находката си — каза Карол.

— О, не знам — отвърна Петра и издиша дим през ноздрите си. — Малко е притеснително. Първият случай в Германия изобщо не е бил мой, а аз да пращам доклад в Европол с молба да координират международно разследване... Ще трябва също да обясня, че Марейке е нарушила следствената тайна, като е споделила с мен подробности за лайденския случай. Шефовете ѝ никак няма да се зарадват.

— Разбирам — отвърна замислено Карол. — Съществува ли някакъв друг начин да си попаднала на сведения за лайденския случай, и да си забелязала общите черти с известното ти вече убийство в Хайделберг, а после да си установила връзката и с убийството в Бремен?

Петра поклати глава.

— В медиите не бяха публикувани почти никакви подробности. Нямахте нищо, което би могло да ме накара да се сетя за предишен случай.

— Вероятно и Марейке не е пускала циркуляр в Европол с молба да ѝ потърсят случаи с подобни отлики?

— Съмнявам се, че изобщо са обсъждали такъв вариант. Повечето полицаи, особено провинциалните, изобщо не считат, че съществуването на Европол ги засяга пряко. Организацията функционира пълноценно прекалено отскоро, за да са привикнали автоматично да се сетят за възможностите, които им предлага. Лично аз бих се сетила, разбира се, защото работата ми има връзка с разузнаването. Но на човек като шефа на Марейке такова нещо и през ум не би му минало.

— Е, ако наистина искаш тя да не пострада, това е единственият изход. Накарай я да пусне молба до Хага за издирване на подобни случаи, да изтъкне като основание, че убийството има някои отлики, които навеждат на мисълта, че може да е дело на сериен убиец, който може да е извършил други престъпления в други европейски страни. Това ще мине в редовния бюлетин на Европол — предполагам, че ти го следиш?

Петра кимна.

— Струва ми се, че хората от моя екип са едни от малкото, които наистина четат всичко, което се получава от Хага — отвърна тя сухо.

— Чудесно — тогава вече ще можеш да обясниш как си направила връзка със случая в Хайделберг, а после и с бременското убийство.

Петра се взираше в пространството и обмисляше предложението на Карол. Ще стане, каза си тя. Нямаше да вдигне толкова шум, колкото се бе надявала, но щеше да ѝ остане заслугата, че първа е забелязала връзките между случаите. В крайна сметка бе възможно дори да ѝ възложат координирането на отделните следствия, тъй като операцията можеше да мине за базирана предимно в Германия, а никой не би я поверил на онези дръвници в Хайделберг. Но макар да не бяха особено проникателни, и хайделбергските ѝ колеги не бяха пълни идиоти.

— Има един проблем — отбеляза тя.

— Казвай.

— Миналата седмица писах в Хайделберг с молба да ми пратят подробности за техния случай. Ако започне ново следствие, не може да не се сетят за писмото ми.

— Да му се не види — каза Карол. — Права си, надали ще са забравили. Виж какво, хайде да хапнем нещо и да обмислим всичко още веднъж. Може да ни дойде нещо на ум, след като събудим вкусовите си усещания.

Те отидоха при бюфета, напълниха чиниите си с различни ордьоври и известно време ядоха в мълчание, прекъсвано само от коментари за качеството на храната. Когато беше преполовила пилешкия специалитет, лицето на Петра внезапно грейна.

— Струва ми се, че се сетих. Първоначално бяха изпратили сведения за случая при нас, защото мислеха, че има данни за участие на организираната престъпност. Нека не забравяме, че мрежата на организацията на Радецки стига и до поречията на Рейн и Некар. Мога да обясня, че докато съм се готвела за сегашната операция, съм се интересувала от всичко, което би могло да има връзка с Радецки. Всеизвестно е, че съм се вманиачила на тази тема. Никой не би се учудил, ако разбере, че съм готова да се хвана и за сламка.

Карол се замисли. Не беше много убедително, но пък надали някой щеше да подложи обяснението на подробен анализ. След като преследването на серийния убиец започнеше, никой нямаше да се интересува как и откъде е тръгнала цялата история.

— Ще свърши работа — каза тя накрая. Тъгълчето на устата ѝ се изкриви в иронична усмивка. — Имам чувството, че не ти е за първи път да заглавикваш шефовете си.

Петра се намръщи.

— Каква е тази дума? Не разбирам.

— Да се измъкнеш от затруднено положение с приказки.

— В това ме бива много. Благодаря ти за помощта.

Карол сви рамене.

— Няма защо. Направих го с удоволствие. Налагаше се още някой да погледне положението, това е всичко.

Петра бутна настрани празната си чиния.

— Има още нещо, свързано с този убиец, което ме безпокои.

„Жена на място“, каза си Карол. „Аз нямаше да съм обезпокоена, ами направо побъркана от тревога“.

Тя кимна.

— Този човек няма да спре. А ти виждаш как разследването ще затъне в ничия земя, в тинята на войни за надмощие и спорове кой да ръководи операцията. Междувременно това чудовище ще продължи да убива, без никой да се опита да му попречи.

По изражението на Петра стана ясно, че е съгласна с нея. Карол осъзна с учудване, че е започнала да говори като Тони, и също като него започваше да разсъждава от гледна точка на събеседника си, за да разбере по-добре неговите страхове.

— Ти формулира проблема много точно. Този убиец работи по план. Върши си работата много добре, и няма причина да спре, преди някой да успее да го залови. Междувременно бюрократите ще започнат да играят техните игри, а следователите ще седят с вързани ръце. Вбесяващо е.

— Дори повече от вбесяващо. Всичко това е в разрез с инстинкта ти на полицаи.

— Именно. При това положение как би постъпила ти, ако беше на мое място, Карол?

Въпросът за милион паунда, на който има само един възможен отговор.

— Ще се обадя на приятел — каза иронично Карол. Петра я изгледа учудено. Карол се замисли дали „Стани богат“ се върти вече и в Германия. После продължи: — Не бих се отказала. Ще направя

всичко по силите си, за да мога аз самата да поема следствието, и изобщо няма да обръщам внимание на официалната процедура. А най-първото, което бих направила, е да се снабдя с психологически профил на престъпника.

Лицето на Петра се проясни.

— Аха — каза тя. — Разбирам. Би се обадила на доктор Хил.

— Той е най-добрият. Затова наистина бих се обадила на него и бих го убедила да се откаже от отшелничеството си и да се върне в играта.

— Оттеглил ли се е? — разочарованието на Петра беше осезаемо. — Мислех, че не е толкова възрастен.

Едва сега Карол схвана, че целият разговор е бил подготовка на опита на Петра да си осигури Тони като консултант при преследването на серийния убиец. Петра наистина се нуждаеше и от съвет за начина, по който да придаде официален характер на преследването, но основната ѝ цел беше да привлече Тони и Карол на своя страна. Странно, но Карол не се почувства измамена. Напротив, забавляваше се искрено, защото съзнаваше, че на нейно място тя би постъпила по същия начин.

— Не е възрастен, просто вече не се занимава с психологическо профилиране. След случая „Ванс“ реши да престане да сътрудничи на полицията.

Петра изглеждаше объркана.

— Лошо — каза тя. — А аз си мислех, че може... — поклати глава, очевидно се сърдеше на себе си.

— Мислела си това, което бих мислила и аз на твое място — каза меко Карол. Съчувстваше на Петра, защото знаеше колко разочарована би била тя в подобно положение. Тогава, без много да му мисли, взе решение.

— Виж какво, остави тази работа на мен. Видях се с Тони преди няколко дни, и имам чувството, че не е изключено да се хване на въдицата. Спокойният живот не му се нрави толкова, колкото предполагаше първоначално. Този случай може да го заинтригува, защото ще го върне отново на бойното поле. А ти междувремежно накарай Марейке да задейства официалните канали. Колкото е възможно по-бързо. Аз ще направя каквото мога, за да ти помогна.

— Струва ми се, че си имаш достатъчно грижи и без този случай — каза колебливо Петра.

— Точно това ще ми помага да не забравям коя съм всъщност — отвърна Карол. — Действителността като противоотрова на синдрома на Зелиг.

Знаеше, че е длъжна да спази даденото обещание. Трябваше да намери подходящите думи, с които да убеди Тони да им дойде на помощ. Имаше чувството, че той вече е почти узрял да се върне, но въпреки това трябваше да бъде много убедителна. Отиде в кухнята и си отвори бутилка червено вино. Имаше нужда от малко допинг. Тази вечер трябваше да пише на Тони, а утре щеше да застане за първи път лице в лице с Тадеуш Радецки.

ГЛАВА 20

Тони протегна ръце и усети как ставите на врата и раменете му пропукват. Вече не беше толкова млад, че да прекарва вечерите изгърбен пред компютърния екран. Но и това беше начин да се спаси от сложните чувства, които го обзеха, след като чу новините за Ванс. Беше изключил телефона си и потъна в работа, за да избягва и журналистите, и собствените си мисли.

Затвори файла, който четеше — проекта за дисертация на една от неговите аспирантки. Работата не беше лоша, но на няколко места теориите не се основаваха на факти. Трябваше да си поговори сериозно с нея следващия път. Ще се наложи да се отучи от тази система, преди тя да ѝ се е превърнала в навик.

Преди да изключи компютъра, реши да влезе в интернет и да провери пощата си. Винаги си струваше да отвориш пощата късно през нощта — той наистина се канеше да си легне, но в Америка беше средата на работния ден, а той поддържаше постоянни контакти с няколко приятели и колеги от другата страна на Атлантика.

Тази вечер в пощенската му кутия имаше само едно съобщение. Той активира програмата за разшифроване, която братът на Карол му беше пратил, и прочете следното:

Здравей, Тони.

Ето ме в Берлин. Тук е много оживено, има атмосфера на процъфтяващ град. Което, както е известно, винаги дава почва за проява на престъпност с по-сложен характер.

Все още не съм влязла във връзка с ТР — това трябва да стане утре вечер, и тогава ще видим дали стратегията, измислена от Петра, ще свърши работа, или ни чака провал. Знам, че според теб е психологически стабилен ход, но аз продължавам да се притеснявам. Сега, когато

срещата е непосредствено предстояща, имам чувството, че всеки момент ще получа нервен припадък. Не мога да ям и не съм убедена, че ще успея да заспя, като си легна. Смятам да пийна една-две чаши вино, за да се поуспокоя, но не ми се вярва и това да има някакъв ефект. Работихме много интензивно с Петра, и това вероятно би трябвало да ми вдъхва някаква увереност. Но имам чувството, че и това не помага. От една страна, смятам, че вече познавам ТР много добре, но пък още не съм разбрала що за личност е Каролайн Джексън... Дано не се проваля още на първото препятствие.

Тъй или иначе, ако продължавам да говоря за това, само ще се изнервя още повече. А истинската причина, поради която ти пиша тази вечер, няма нищо общо с моята работа под прикритие.

Когато се видяхме последния път, останах с впечатлението, че не би се отказал да прилагаш отново способностите си в областта на криминалистиката — ако, разбира се, ти попадне подходящ случай. Е, мисля, че открих нещо като за теб.

Ето ти и сценария в общи черти: със сигурност две, а може би и три известни досега убийства. Жертвите са двама мъже и една жена. Всички жертви са психолози по професия, университетски преподаватели. И тримата са били открити завързани, легнали по гръб на бюрата си. Дрехите им са били срязани и свалени — оставени са напълно голи. Причината за смъртта е удавяне — убиецът е поставял в устата им някаква тръба и е наливал вътре вода, докато умрат. Има една друга интересна подробност — телата са обезобразени след настъпване на смъртта — убиецът е скалпирал окосмената част около гениталиите. Самите полови органи не са увредени — премахната е само окосмената част на кожата.

Проблемът е следният: първото известно убийство е станало в Хайделберг, в Германия, второто в Холандия, в Лайден, а третото (ако и то влиза в сметката) — отново в Германия, но този път в Бремен. Връзката между трите е

направена случайно — Петра била виждала данни за първия случай, а една нейна приятелка, която работи в полицията в Лайден, ѝ разказала за втория. После, когато в медиите се появили съобщения за третото убийство на преподавател по психология, връзката просто ѝ се натрапила, въпреки че все още не разполага с достатъчно подробности, за да бъде напълно сигурна. Както сам виждаш, предстои истински кошмар заради разпределянето на компетенциите. Нещо повече, официално все още няма никакво следствие, защото ни се наложи да търсим начин да представим публично връзката между трите убийства, без да натопим приятелката на Петра, че е нарушила следствена тайна. Така или иначе, през следващите няколко дни новината ще изтече по каналите на Европол, и официалната процедура ще се задвижи.

Не е необходимо да ти обяснявам как бюрократичната машина ще спъва на всяка крачка следствието. Петра не вярва някой друг да е успял да направи същата връзка, като се има предвид отсъствието на всякаква обмяна на информация между отделните централи на немската полиция (това би трябвало да ти прозвучи познато). Освен това тя е убедена, а и аз също, че убиецът ще отнеме живота на още хора, преди да се задвижи официално инструктираният международен полицейски екип. Затова иска да съкрати процеса и да започне неофициално разследване.

Очевидно е, че тя ще работи до голяма степен като на тъмно. Убиецът явно се справя много добре с прикриването на следите си. Лабораторните анализи на местопрестъпленията не са дали почти никакви резултати.

Може би си задаваш въпроса защо Петра е рискувала да разкаже всичко това на мен? Нека не забравяме, че тя работи във връзка с разузнаването — тоест проучила ме е основно, а от там е попаднала и на сведения за теб.

Повече от ясно е, че момичетата имат нужда от ПРОФИЛ на престъпника. И както е казано в песента, в това отношение няма втори като теб.

А на Петра ѝ трябва най-добрият специалист.

Това е възможност да влезеш отново в играта, Тони. При това ще можеш да работиш на спокойствие, защото профилът не ти е възложен официално. Работата ти няма да стане публично достояние, никой няма да те притиска и да настоява за незабавни резултати. Няма да има публикации в пресата, които да те упрекват, че още не си им сервирал престъпника. Просто малко спокойна работа, с която можем да спасим живота на няколко души.

Разбира се, ако работата приключи успешно, твоите заслуги ще бъдат изтъкнати, и това може да ти създаде възможности да работиш и другаде из Европа.

Моля ти се, не мисли, че искам да се съгласиш заради мен. Предупредих Петра да не се надява на особен успех. Но бих искала да се съгласиш заради самия себе си, защото това, което вършиш в момента, надали те удовлетворява особено. А ако започнеш отново да вършиш работата, която умееш най-добре, сигурно ще бъдеш по-доволен от себе си.

Обмисли го.

Пази се!

К.Дж.

Тони се върна към началото на писмото и го прочете повторно, по-внимателно, а от време на време устните му се извиваха в иронична усмивка. Биваше я, не можеше да се отрече. Открай време е била съобразителна, а междувременно беше научила и някой и друг трик. Зачуди се колко ли време ѝ е отнело съчиняването на това привидно безхитростно писмо, което уж неволно засягаше всичките му слаби места. Беше отпуснала точно толкова сведения за убийствата, колкото да събуди любопитството му, но не прекалено, за да не рискува той да стигне преждевременно до извода, че случаите не са достатъчно интересни.

Беше подредила всичко изключително умело, включително и примамката, че става дума за работа на черно, напълно неофициална, нещо, от което винаги може да се отрече, ако нещата се развият

неблагоприятно. „При това ще можеш да работиш на спокойствие“. Което, разбира се, означаваше, че ако той все пак е излязъл от форма и се провали, няма да има свидетели на провала. Според него Карол не вярваше, че той би могъл да се провали, но това не изключваше възможността у нея да се крие такъв страх. При това основателен.

Звучеше изкусително. Но Тони не беше сигурен дали причините, които го подтикваха да се включи в разследването, са действително подходящи. Непрекъснато му се натрапваше мисълта, че щеше да се наложи да вземе самолета за Берлин, защото неминуемо трябваше да разговаря лично с Петра, която като че ли се беше самоназначила за водещ на това неофициално разследване. А тъкмо сега Берлин за него означаваше Карол. Карол, която щеше да има нужда от помощта, която той можеше да ѝ предложи. Карол, която не излизаше от мислите му, откакто беше напуснал Лондон.

Не беше почтено да се възползва от тази възможност. Ако отидеше в Берлин заради Карол, мислите му нямаше да са съсредоточени върху работата, за която се предполагаше, че ще бъде там. Нещо по-лошо, присъствието му можеше дори да навреди на Карол. Тя не трябваше да излиза от ролята си, а ако той постоянно се появяваше на сцената, можеше да ѝ попречи да поддържа образа на Каролайн Джексън. Едно беше да ѝ изпраща съвети и да я окуражава от разстояние; личното му присъствие там можеше да я подмами да разчита прекалено много на него. Тогава, ако се стигнеше до пълно откъсване и тя бъдеше изоставена изцяло на собствените си способности, може би нямаше да има необходимата самоувереност, за да се справи.

„Въпреки това“, каза си той, „не би имало нищо лошо, ако проверя какви данни ще намеря в мрежата“. Зареди търсачката и написа „Бремен + убийство + психология + преподавател“. Реши да види какво ще намери за най-скорошното убийство. Малко по-късно вече четеше статия от немски вестник. За щастие беше учил немски в училище и продължи да поддържа познанията си по езика и по-късно, за да може да чете специализирани списания. Но дори да не беше в състояние да схване текста, едно нещо се открояваше ясно като фойерверк на нощно небе.

Тони се взираше в екрана и не можеше да повярва на очите си. Сигурно имаше някаква грешка. Стисна ръце в юмруци, лицето му

помръкна и се смръщи. Потри слепоочия с кокалчетата на пръстите си, опитвайки се да разбере ясно това, което четеше.

Не, нямаше място за съмнение. Нямаше две жени на име Маргарете Шилинг, които да преподават психология в Бременския университет. Това наистина надхвърляше границите на вероятното. Но още по-невероятно му се струваше Маргарете Шилинг да е станала жертва на сериен убиец.

Виждаше лицето ѝ пред себе си. Широка уста, която се усмихваше на току-що чутата шега, бръчици от смях в ъгълчетата на очите ѝ. Трудно бе да се повярва, че един психолог може да намира света за толкова забавен, че бръчиците да се отпечатаат така дълбоко на лицето ѝ. Руса, свободно пусната коса, която тя постоянно отмяташе нетърпеливо зад ушите когато изтъкваше аргументите си в спор. Жизнерадостна, интелигентна, толкова упорита, че можеше да вбеси противника си при спор.

Бяха се запознали на един симпозиум в Хамбург преди три години. Тони прояви интерес към връзките между религиозните убеждения и някои видове серийни престъпления, а експерименталната дейност на Маргарете привлече особено силно вниманието му. Изслуша доклада ѝ и установи, че би искал да обсъди с нея няколко точки. Така че отидоха в един бар с още няколко колеги и пропуснаха официалния банкет, дотолкова бяха погълнати от разговора си.

Откриха много общи теми — толкова много, че Маргарете успя да го убеди да отложи обратния си полет и да ѝ погостува за два дни в Бремен, за да може тя да му представи резултатите от експериментите си. Беше интересно преживяване, интензивен обмен на идеи и разсъждения, който му подейства съживително. Тя дори го бе поканила да спи в празната стая на очарователната старинна къща от деветнайсети век, в която живееше със съпруга си Курт и сина им Хартмут — в едно селце, близо до някаква художническа колония на десетина километра от града.

Тони си спомни, че Курт не му се беше понравил. Непрекъснато хленчеше и се оплакваше, че трябвало той да гледа детето, след като напуснал фармацевтичната лаборатория, в която работел.

— Разбира се, ежедневните грижи за детето не ми дават възможност да осъвременявам професионалните си познания —

оплакваше се той, докато вечеряха. — Маргарете си е добре, тя може да щурмува върховете на академичната йерархия, а аз седя тук, бездействам, и мозъкът ми атрофира.

За Тони беше ясно, че Курт е приел да остане вкъщи не по необходимост, а от обикновен мързел. Според Маргарете родителите му им били оставили достатъчно пари, за да купят къщата и да им остане още нещо. Курт се възползвал от възможността да напусне работа и да заживее като безделник. Когато разправяше на Тони цялата история, тя каза със злорада усмивка:

— Първото, което направих, когато ме уведоми, че смята да си остане у дома, беше да уволня детегледачката. Нямахме как да се противопостави, защото щеше да излезе, че не иска да се занимава със сина си. Но така и не ми прости.

Още тогава Тони си каза, че постъпката ѝ е била психологически неправилна — удивително за човек, който си вади хляба, изследвайки лабиринтите на човешкото съзнание. Освен, разбира се, ако не е искала да предизвика развод. А разводът последва много скоро след това — той го разбра от картичките, които тя му пращаше за Коледа и от писмата, които понякога получаваше по електронната поща. Маргарете не беше очаквала, че бившият ѝ съпруг ще се вкопчи така ожесточено в Хартмут — Тони можеше да разчете между редовете, че тя беше съсипана от раздялата със сина си.

А сега, ако можеше да се вярва на тази статия, синът на Маргарете я беше загубил завинаги. Тони така и не успяваше да възприеме прочетеното. Имаше някакъв ужасен произвол в застигналата я смърт.

За Маргарете вече беше много късно. Но имаше други хора, които можеха да бъдат спасени. Нямахме значение, че едно такова решение съвпадаше с желанието му да се отърве от репортерите, които го гонеха във връзка с Джако Ванс. Нямахме значение, че към него го подтикваше и отегчението от сегашната му работа. Нямахме значение, че искаше да приеме тази работа, за да бъде близо до Карол. Спасението на човешки живот винаги беше на първо място.

За зло или добро, той вече беше взел решение.

Имаше половин час до момента, в който Марейке обикновено влизаше в чатрума. Петра се порови в мрежата, отвори сайтове за различни серийни убийци, за да види няма ли да намери други връзки между регистрираните случаи и фетишите на преследвания от нея престъпник. Но търсенето се оказа безплодно. Изродените мозъци, чиито фантазии бяха описани в ужасяващи подробности, не се бяха наслаждавали на точно такова удавяне на жертвите си. Тя не можа да открие и други случаи на скалпиране на гениталиите, но установи, че това действие си има научно наименование — гинелофизъм. Но това не ѝ беше от полза в търсенето на подбудите, движили убиеца.

Както обикновено, когато се ровеше из Интернет, тя не забеляза колко бързо бе минало времето. Вече беше закъсняла с четири минути за уговорката си с Марейке. Отвори припряно страницата на сайта и откри Марейке, която се опитваше да не допусне да бъде въввлечена в дискусия на тема защита на човешките права, в която участваха двама хомосексуалисти и една хетеросексуална жена. Сигнализира, че е влязла, и кликна два пъти с мишката върху името на Марейке, за да я отдели от общото виртуално пространство.

* * *

П.: Извинявай, че те накарах да чакаш, заплеснах се в търсене из мрежата.

М.: Няма нищо, аз също тъкмо влизах. Е, какво ще кажеш за Карол Джордан?

П.: Голям професионалист. Много е съобразителна, а ми се струва, че е и достатъчно психически устойчива, за да изкара работата докрай.

М.: Лесно ли се работи с нея?

П.: Много. Веднага се разбира, че е тръгнала от обикновен патрулен полицай — не е чиновник, който никога не напуска бюрото си и забравя какъв е животът на другите му колеги. Мисля, че ще се сработим добре. Тя е склонна да се вслушва в съвети.

М.: Стискам ти палци. Успя ли да поговориш с нея за убийствата?

П.: Да, Джордан имаше много добра идея — смята, че ти трябва да убедиш шефа си да пусне подробности за убийството в бюлетина на Европол с молба за информация за подобни случаи. Тогава Европол ще предаде сведенията в страните — членки, и аз мога да обясня как съм направила връзката със случаите в Бремен и Хайделберг. Какво ще кажеш?

М.: Мислиш ли, че ще успеем?

П.: Мисля, че това е единственият начин да се защитим. Публикува ли се коментар за общи черти между убийствата, ще минат седмици, докато се организира следствен екип, защото никой няма да иска да се откаже от своя случай, и ще започне спор коя страна да води разследването. Междувременно ние можем да продължаваме с нашата работа. Джордан ще помоли нейния доктор Хил да ни изготви профил на убиеца, така че имаме от къде да започнем. Въпреки всичко имаме шанс да ни забележат. Но така никой няма да може да ни обвини, че не сме действали по правилата.

М.: Сигурно си права. Но няма да ми бъде лесно да убедя Мартенс да се обърне за помощ към Европол. Той има много старомодни представи за организацията на работата ни. Възразява срещу всичко, което кара действащи полицаи да напускат работата на улицата и да работят в канцеларии.

П.: Тогава се опитай да го убедиш, че такъв вариант е изгоден за него. Няма ли да му се понрави това, че ще бъде първият, който е забелязал, че може да става дума за сериен убиец? Защото докладът ще бъде подписан с неговото име, не с твоето, нали?

М.: Добра идея. Ще се опитам да го убедя, че така традиционните полицейски похвати ще възтържествуват. Ще опитам утре сутринта.

П.: Обади се да кажеш как е минало.

М.: Утре вечер?

П.: Ще се опитам. Но трябва да е късно, някъде към полунощ. Ако всичко се развива по план, Джордан ще е заета до късно вечерта, което означава, че и аз ще работя до късно. Приятни сънища, скъпа.

М.: И на теб. До скоро.

Тадеуш Радецки се извини и напусна масата в ресторанта, когато видя, че на екрана на мобилния му апарат се изписа номерът на Красич. В коридора, който водеше към тоалетните, далеч от ушите на почтените си сътрапезници, той отговори на упорития звън.

— Да?

— Шефе, кога ще се прибереш? — попита Красич. — Имам новини за теб.

— Добри или лоши?

— Нищо спешно.

— Не може ли да почака до утре?

— Струва ми се, че новините ще те заинтересуват.

Тадеуш погледна часовника си.

— Чакай ме у дома след час.

— Добре, до тогава — Красич затвори и Тадеуш се върна в шумната зала на ресторанта. Вече пиеха кафето си, така че до половин час щяха да започнат да се разотиват. А тъй като нямаше никакво намерение да изпраца жената без кавалер, която останалите две двойки бяха поканили умишлено в негова чест, не виждаше защо да не се прибере у дома до час. Тонът на Дарко му се стори много загадъчен. Но да се опитва да разгадае нещо, което така или иначе не му беше известно, му се струваше излишно губене на енергия, а Тадеуш никога не бе проявявал склонност да се притеснява, преди това да стане наистина наложително. Той отново се включи в разговора, като че ли телефонното обаждане се бе оказало съвсем маловажно, но точно след трийсет минути бутна стола си назад и уведоми сътрапезниците си, че утре трябва да става много рано. Остави една пачка банкноти на масата, за да покрие своята част от сметката, целуна трите жени на масата по двете бузи, прегърна приятелите си и си тръгна.

Познатият черен мерцедес вече беше паркиран пред дома му, когато той зави край ъгъла. Докато Тадеуш приближаваше входната врата, Красич излезе от колата и тръгна редом с него.

— И така, какви са тези тайнствени новини? — попита Тадеуш в асансьора.

— Почакай още няколко минути — отвърна Красич.

Тадеуш се разсмя.

— Няма защо да си толкова предпазлив, Дарко. Мога да те уверя, че в асансьора няма подслушвателно устройство.

— Не става дума за това. Мислех си, че не е зле да си сипеш нещо за пиене, преди да изслушаш това, което имам да ти кажа.

Тадеуш повдигна вежди, но не каза нищо повече, докато не влязоха в апартамента. Сипа армяняк в две чаши и подаде едната на Красич.

— Хайде, кажи какво е това толкова ужасно нещо, че трябва да пия коняк, преди да го изслушам.

Съвсем в разрез с обичайното, Красич изглеждаше объркан.

— Цялата работа е много странна — той тръгна към етажерката, на която бяха подредени три снимки на Катерина в сребърни рамки. — Най-сетне успях да получа някакви сведения за моториста.

Нещо се обърна в корема на Тадеуш — някаква странна конвулсия като че ли размести всичките му вътрешни органи. Каквото и да бе очаквал, не беше това.

— Разполагаш ли с име?

— Не, нищо толкова недвусмислено. Нашият човек отишъл да поговори пак с момчето, което твърдяло, че моторът е БМВ. Хлапето било искрено ентузиазирано и само предложило да се подложи на хипноза, за да видят дали няма да си припомни още нещо.

— Е?

— Минало известно време, докато успели да организират сеанса, но най-накрая пристигнала някаква жена и успяла да накара момчето да изпадне в транс. Момчето наистина казало още доста подробности.

— Например? — Тадеуш се приведе напред като ловна хрътка, надушила следа.

— Спомнил си например, че регистрационният номер не се четял, защото бил зацапан с кал. Казал също, че около номера на мотора имало нещо странно, не могъл да се сети какво точно, но настоявал, че нещо не било наред. — Красич обърна гръб на образите на Катерина и седна на дивана. — Този път описал мотора много по-подробно от първия път — разни неща като формата на ауспуха и други подобни. Тъй или иначе, нашият човек записал всички подробности. После се свързал със заводите на БМВ и помолил да му кажат за какъв модел може да става дума. И тук вече идва странното.

Тадеуш забарабани с пръсти по стената.

— В какъв смисъл?

— Според хората от завода, описанието, което е дало момчето, не отговаряло на нито един модел, пускан някога в серийно производство в Германия. Така че нашият човек отписал цялата работа с хипнозата като чиста загуба на време. Обаче човекът от БМВ, с когото бил говорил, му се обадил отново.

— Господи, Дарко, давай по-накратко — изръмжа Тадеуш.

— Добре, добре, сега свършвам. Човекът проверил в отдела за специални проекти и се оказало, че те наистина били правили някога модел, който отговарял на описанието. Моделът бил пуснат в ограничена серия — само триста и петдесет броя с подсилен двигател, само за износ. Продали ги в Скандинавия и Обединеното кралство. И обърни внимание — почти всички мотори били продадени на органите на изпълнителната власт. За ченгетата от контрола по транспорта, и за специалните части.

Тадеуш го изглежда объркано.

— Какво? Нищо не разбирам.

— Същото каза и нашият човек. Попитал ги как е станало така, че мотор, който бил предвиден само за износ, е замесен в пътно произшествие в Берлин. Не могли да му кажат нищо, но пък му дали подробно описание на модела. Когато го пуснал в автомобилните регистри, се оказало, че в Германия няма нито един регистриран мотор от тази серия.

— Искаш да кажеш, че човекът, който уби Катерина, е карал чуждестранен полицейски мотор? — Тадеуш отпи голяма глътка и закричи из дневната. — Това звучи налудничаво. Няма никаква логика.

Дарко сви рамене.

— Кой знае. Аз обмислям новините вече доста време, и ми се струва, че съществува едно обяснение, което горе-долу се покрива с фактите. Нали знаеш какво е отношението на всички шибани моторджии към машините им — все едно са сраснали с тях. Не изключвам възможността някое ченге да е решило да отиде на почивка със служебния си мотор. Нека предположим, че е англичанин. За миг изключва, минава в насрещното движение, причинява катастрофа и изпада в паника — просто натиска педала на газта и изчезва. Нали разбираш, по принцип не е имал право да пътува със служебния си мотор, а на всичкото отгоре се замесил и в такава каша. Логично е, че си е плюл на петите.

— Ти на това ли му казваш логика? — попита раздражено Тадеуш.

Красич се понамести, разтвори палтото си и разкрачи още повече масивните си бедра — за да компенсира с физическа увереност вътрешното си колебание.

— Нищо друго не ми идва на ум.

— И на мен. И тъкмо това не ми харесва — той удари с юмрук по стената. — Това са пълни дивотии, откъдето и да го погледнеш.

— Таджо, било е злополука. Такива неща се случват всеки ден. Просто трябва да го приемеш и да престанеш да се занимаваш с това.

Тадеуш се извърна светкавично към него, с вкаменено от ярост лице.

— Не ме интересува. Независимо от това дали е злополука или не, някой трябва да си плати.

— Не споря. Ако имаше и най-малката възможност да разберем кой е бил онзи моторист, аз първи щях да тръгна подир копелето и да го накарам да си плати. Но няма как да се доберем до него.

Яростта сякаш изведнъж се изпари от Тадеуш. Той се свлече на един стол, отпуснал глава назад. Една сълза се насъбра в ъгълчето на окото му и се стече по слепоочието. Красич стана, смутен от тази демонстрация на чувства.

— Съжалявам, Таджо — каза той грубовато.

Тадеуш изтри сълзата с опакото на ръката си.

— Ти направи всичко по силите си, Дарко — отвърна той. — И си прав. Време е да забравя и да продължа напред — той успя да се усмихне едва забележимо. — Ще се видим утре. Време е да започнем да мислим за бъдещето.

Колкото и да му бе неприятно да гледа шефа си как страда, Красич излезе от апартамента, обзет от скрито оживление. Като че ли най-сетне щяха отново да се хванат на работа. Имаше една-две нови идеи и беше крайно време да се опита да ги прокара. Макар че някакво едва доловимо безпокойство го гризеше отвътре, когато мислеше за мотора, причинил смъртта на Катерина, нямаше намерение да се занимава с това сега. Параноята беше за слаби хора, а Красич знаеше, че е силен.

ГЛАВА 21

Тони мина през портала за пристигащи пътници на летище „Тегел“ и се огледа из тълпата посрещачи. Малко по-встрани стоеше висока, слаба жена с късо подстригана черна коса, и държеше малка табела, на която пишеше: „Хил“. Той пристъпи към нея с колеблива усмивка.

— Петра Бекер?

Тя протегна ръка и той я разтърси.

— Доктор Хил, радвам се да се запознаем.

— Казвай ми Тони, моля те — отвърна той. — Благодаря, че дойде да ме посрещнеш.

— Няма защо. Пристигането ти ме спаси от необходимостта да слушам как един колега се оплаква, че съм му възложила непосилната задача да открие изчезнало шестгодишно дете.

Той повдигна вежди.

— Струва ми се, че вие обикновено не се занимавате с такива неща.

Петра се разсмя.

— Случаят не е обикновен. Въпросното шестгодишно дете е заложница на приятеля на Карол, Радецки, който си осигурява по този начин подчинението на майката. Аз пък имам нужда от сътрудничеството на майката, затова трябва да намеря детето. Но не е необходимо да те занимавам с това. Имаш далеч по-важна работа. Ако смяташ, че мога да помогна с нещо, просто кажи.

Докато я следваше към колата, той си каза, че тя вече беше свършила доста работа. След като прочете мейла на Карол, той си запази място на първия полет до Берлин, обади се на секретарката на катедрата и я уведоми, че е починал негов близък и че ще се възползва от правото си на отпуск за такъв случай. Знаеше, че не може да уведоми Карол, но знаеше името на Петра Бекер, както и че тя работи в криминалната полиция. Няколко телефонни разговора бяха достатъчни, за да я открие, а тя посрещна с възторг новината, че той

потегля за Берлин. Тони не направи опит да обяснява внезапното си решение — опасяваше се, че тя може да се откаже от услугите му, ако разбере, че е бил близък с една от жертвите.

— Трябва да се установя някъде — бе казал той на Петра. — Не би било зле, ако ми запазите апартамент в сградата, където живее Карол. Знам, че ще я следят, затова трябва да има място, където да можем да се срещаме, без това да прави впечатление. Ще ни бъде много по-лесно, ако живеем в една сграда.

Когато летището остана зад гърба им, Петра каза:

— Успях да ти запазя апартамент в същата сграда, в която живее Карол. Ще живееш два етажа под нея, но няма да има проблем да отиваш при нея незабелязано.

— Благодаря — каза той. — Доколкото разбрах, вие двете ще се срещате в някакъв дамски фитнес клуб?

— Така е. Опасявам се, че няма да можеш да се присъединиш към нас — усмихна се Петра.

— Не, но с Карол ще се виждам в апартамента, а предполагам, че няма проблем да идвам в твоя офис? Трябва да имам достъп до всички материали, които можеш да намериш, и вероятно в офиса ти това може да се осъществи най-лесно.

Петра направи гримаса.

— Може да има проблем, Тони. Разбираш ли, официално аз все още нямам нищо общо със серийните убийства. Така че, ако се появиш в офиса ми, шефката може да започне да задава неудобни въпроси. Имаш ли нещо против да работиш в моя апартамент? Мястото е съвсем прилично, пък и всички материали по случая вече са там.

— Нямам нищо против, стига да не ти преча. Обикновено работя до късно през нощта. А ми се иска да започна съставянето на този профил веднага.

— Разполагам със сведенията по случаите в Лайден и Хайделберг. Изпратих в Бремен молба за информация и очаквам да я получа съвсем скоро. Казах им, че съществува възможност случаят да е свързан с едно наше следствие. Те сигурно ще се зарадват при мисълта, че могат да прехвърлят на нас част от проблема. Не разполагат с много хора, а нямат и опит с по-необичайни престъпления.

— Чудесно. Колкото повече данни имам, толкова по-добре.

— Радвам се, че успяхме да те накараме да се заемеш отново с профилиране.

Той хвърли бърз поглед към нея. След като беше достатъчно амбициозна, за да се реши да не работи по правилата, би трябвало да не се впечатлява от неговата лична ангажираност в случая.

— Има нещо друго. Познавах Маргарете Шилинг.

— Да му се не види — изтърси Петра. — Извинявай. Карол не ми беше казала.

— И тя не знае. Казала ли си й, че ще дойда? — попита той, за да отклони разговора от мъчителната тема за смъртта на Маргарете.

— Не, не съм, дано нямаш нищо против. Тази вечер трябва да се срещне за първи път с Радецки, и е много важно да не отклонява вниманието си.

— Права си. Дано утре успея да се свържа с нея.

— Тя много ще се зарадва. Говори за теб с възторг.

— И аз ще се радвам да я видя.

— За нея ще бъде добре да има около себе си човек, който ще я връща към действителността — каза Петра, свърна рязко встрани, защото съседната кола се опита да я изпревари и допълни: — Задник!

— Стига да не й преча да поддържа ролята си — каза той.

— Аз по-скоро се безпокоя да не би ролята на Каролайн Джексън да й хареса прекалено много. Радецки е очарователен мръсник. Когато се чувстваш изолиран, е трудно да се устоява на изкушението. Мисля, че присъствието ти ще й помага в това отношение.

— Надявам се. Нейните хрумвания също ще ми помагат, когато започна работа по профила. Тя има много нетрадиционен начин на мислене. Понякога вижда нещата под много странен ъгъл, така, както на мен не би ми дошло наум да ги видя.

— Кога започваш работа?

— Колкото е възможно по-скоро. Ако нямаш нищо против, само да си оставя багажа и после можеш направо да ме откараш в твоето жилище.

— Добре, ще ти дам и ключ, за да можеш да идваш и да си отиваш, когато ти е удобно. Не се притеснявай, че може да ме безпокоиш, аз се прибирам рядко, а когато съм у дома, спя като застреляна.

Петра сви от Курфюрстендам по една тиха улица и спря пред жилищната сграда.

— Пристигнахме. Ще ти помогна с багажа.

Той последва Петра в портиерната до главния вход. Тя му попълни регистрационния формуляр и го въведе във фоайето.

— Ти си на първия етаж. Карол е два етажа над теб, в апартамент №302. Ще почакам тук, докато си подредиш багажа.

Тони кимна и натисна копчето на асансьора. Този път беше изгорил мостовете зад себе си. Прекалено дълго се беше самозалъгвал, че може да живее като хамелеон, да приема окраската на заобикалящата го среда, да се адаптира към живота на другите хора, защото не притежава опорни точки в собствения си живот. Но постепенно бе започнало да му става ясно, че се е лъгал. В крайна сметка личността му имаше сърцевина, която беше само Тони Хил и никой друг. И колкото повече се опитваше да избяга от себе си, толкова по-упорито се изпречваше на пътя му тази негова същност. Край на благовъзпитаната конвенционалност. Беше се върнал към това, което представляваше в действителност: ловецът, който душеше въздуха, за да долови мириса на своята плячка. Беше отново на истинското си място, и се чувстваше чудесно.

Карол съзнаваше каква ирония криеше за нея либретото на операта, която слушаше от мястото си в партера на Берлинската опера. „Хитрата лисичка“ на Яначек. Действието, което в друг случай би отклонявало мислите от предстоящата ѝ задача, сега само постоянно ѝ напомняше опасностите на мисията, която беше поела. Течеше първо действие; лесничейт хвана лисичката; тя се съпротивляваше срещу ухажванията на кучето, бягаше от децата, които я тормозеха; подмамваше кокошките; накрая успя да им извие вратовете и да избяга, преди да бъде наказана за стореното.

„Хитрата лисичка съм аз“, мислеше си Карол. Тя щеше да остави Тадеуш Радецки да си мисли, че я е покорил и я е направил своя съюзница; щеше да провали всички опити да я накарат да прояви истинската си същност; подозираше, че трябва да измисли начин да държи Радецки на разстояние.

После щеше да се промъкне в неговия кокошарник, да прибере кокошките му и да му избяга под носа, преди той да я е накарал да си плати за хитрината.

Наближаваше финалът на първо действие — сблъсъкът между лисицата и хората, които я бяха пленили. Карол се измъкна от мястото си и излезе от залата. Сърцето и биеше бясно, стомахът ѝ се беше свил на топка. Въпреки тънката материя на тъмносинята ѝ вечерна рокля, тя чувстваше, че по гърба ѝ се стича струйка пот. Адреналинът пулсираше в жилите ѝ. Чу зад себе си как в залата избухнаха аплодисменти. Сега или никога, каза си тя и тръгна по стълбите, които водеха към частните ложи. Отляво, така беше казала Петра.

Петра се беше подготвила добре. Беше ѝ обяснила, че Радецки отскоро пак се появява в операта. Както винаги, оставал сам в ложата си, не излизал и по време на антрактите, избягвал срещи с приятели или с когото и да било от публиката. Никога не посещавал баровете, предпочитал да пие шампанско, което персонала оставял в ложата му преди началото на представлението.

— Много драматичен фон за първата ви среща — беше казала Петра. — Винаги е ходел на опера с Катерина, така че там мислите му със сигурност ще са насочени към нея.

Тони се беше съгласил, че от психологическа гледна точка това е много изгодна позиция, от която Карол трябва да се възползва. Изненадата щеше да направи Радецки по-податлив, отколкото ако се срещнеха в обичайната му делова обстановка.

Карол се изкачи по стълбите. Дебелият килим заглушаваше шума от стъпките ѝ. Вратите на залата се бяха отворили и публиката излизаше, надигаше се вълна от говор и смях. Тя продължи да се движи срещу течението и мина по един страничен коридор. Втората врата отдясно, беше казала Петра. Карол се втренчи във вратата и се обърна с безмълвна молитва към своя ангел пазител, с надеждата, че я чува. Пъхна вечерната си чантичка под мишница и почука.

Не се чу никакъв отговор. Тя почука повторно, този път по-силно. Отново нищо, после вратата се отвори рязко навътре. На прага на ложата стоеше Тадеуш Радецки. Стройната му фигура се извисяваше поне петнайсетина сантиметра над нея. „Изглежда по-добре, отколкото на снимките“, каза си тя съвсем не на място. Драматичната му красота беше още по-впечатляваща на живо, макар и

помрачена от смръщената му физиономия. Съвършено скроеният смокинг подчертаваше широките му рамене, тесните бедра и дългите крака.

— Was ist... Какво има? — попита той. Думите се отрониха от устата му още преди да я бе огледал.

Преди тя да отвори уста, сигналът, приет от очите, достигна до мозъка му. Карол никога досега не беше виждала човек да подскача в буквалния смисъл на думата от страх, но реакцията му не можеше да се опише по друг начин. Тадеуш се изправи в целия си ръст и отстъпи рязко назад. Очите му се разшириха, а устата му се превърна в тънка линия, докато си поемаше дъх.

— Съжалявам, не исках да ви стресна — каза тя на английски, като се постара да подчертае колко е озадачена.

Лицето му отразяваше бързата поредица от променящи се чувства. Тя почти можеше да прочете мислите му. Възможно ли бе да е привидение? Не, привиденията не говореха. Тогава халюцинация? Защо халюцинацията би го заговорила на английски? Но ако не беше привидение или халюцинация, коя тогава беше тази жена, застанала на прага на ложата, където идваха някога с Катерина?

Карол се възползва от объркването му и прекрачи прага. Той отстъпи още една крачка и се блъсна в един от столовете, но изобщо не погледна да види какво е съборил. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ, гледаше я слисан, дълбоки бръчки се бяха очертали между веждите му.

— Коя сте вие? — гласът му прозвуча като слабо поскърцване в сравнение със звучния и категоричен тон преди малко.

Карол задържа израза на недоумение на лицето си.

— Нали вие сте Тадеуш Радецки? Да не би да съм сбъркала ложата?

— Аз знам кой съм. Искам да знам коя сте вие.

Радецки успя да си възвърне донякъде спокойствието и последните му думи бяха произнесени почти изцяло в съответствие с нормите на доброто възпитание.

— Каролайн Джексън — тя плахо протегна ръка към него.

Той посегна към ръката ѝ и я пое предпазливо, като че ли се боеше, че като я докосне, тя ще изчезне. Пръстите му бяха сухи и хладни, но ръкостискането му беше странно отпуснато, ръкуваше се

като политик, комуто се налага да прави това по-често, отколкото му е приятно. Поклони се леко, рутината на добрите маниери му даваше възможност да събере мислите си.

— Тадеуш Радецки, както правилно предположихте.

Той пусна ръката ѝ и отстъпи малко встрани, все така намръщен, но сега острите черти на лицето му изразяваха предимно предпазливост.

— А сега може би ще бъдете така любезна да ми обясните какво търсите в ложата ми?

— Исках да разговарям с вас. Съжалявам, че ви се натрапих, но исках да съм сигурна, че ще ви намеря сам. За да говорим насаме. Мога ли да седна?

Карол искаше да отиде в предната част на ложата, за да я виждат откъм залата. Знаеше, че Петра също е някъде там, но дори самият факт, че не е скрита от погледа на хората, щеше да я накара да се почувства по-сигурна. Ако се провалеше още от самото начало, не трябваше да се излага на опасност от насилие. Въпреки че той не изглеждаше като човек, който прибегва към такива методи.

Тадеуш ѝ подаде стол, но самият той не седна. Вместо това се облегна на парапета на ложата, с гръб към публиката. Зад него тихото бръмчене на много разговори долиташе до тях откъм залата. Той скръсти ръце на гърдите си и започна да я изучава, докато тя се облягаше на кадифената тапицерия.

— И така, госпожо Джексън, ние сме насаме. Защо дойдохте тук?

— Познавам... искам да кажа, познавах Колин Озбърн.

Радецки повдигна вежди и устата му се изкриви в изражение, което трябваше да означава „И какво от това?“.

— Това трябва ли да означава нещо за мен? — попита той.

Карол се усмихна широко, наслаждавайки се на спазматичната реакция, която очите му не можаха да прикрият. Беше постигнала целта си, съзнаваше го ясно. Той виждаше пред себе си Катерина, и въпреки опитите си да се покаже незасегнат, беше развълнуван. А на нея ѝ трябваше тъкмо това.

— Като се има предвид колко много делови връзки сте имали с него, той би бил дълбоко засегнат, ако можеше да разбере, че сте го забравили толкова бързо.

— Сигурно грешите, госпожо Джексън. Не си спомням да съм имал делови отношения с някакъв господин... Озбърн, такова ли беше името?

Опитваше се да говори с тон на любезна търпимост, но не успяваше. Стойката му говореше за напрежение, което би убягнало на по-неопитния наблюдател. Но Карол си беше учила уроците, които ѝ беше преподавал Тони и можеше да разпознае смущението му. Сега, когато вече беше излязла на арената, играта започваше да ѝ харесва, защото чувстваше, че владее положението.

— Вижте какво, разбирам защо предпочитате да не говорите на тази тема. Знаете при какви обстоятелства почина Колин, и това, разбира се, ви притеснява — как така някаква непозната жена идва тук и започва направо да ви говори за него. Но аз знам, че вие двамата сте направили добри пари от съвместната си дейност, и тъкмо затова искам да разговаряме.

Той поклати глава с едва забележима усмивка на плътно стиснатите устни.

— Наистина грешите, госпожо Джексън. Единственият бизнес, с който се занимавам, е веригата видеотеки и заемни служби, която притежавам. Не е изключено вашият господин Озбърн да е бил наш доставчик, но имам достатъчно персонал, който работи с доставчиците. Нали не предполагате, че се занимавам с ежедневните покупки на стока?

Постигаше успешно тон на мека снизходителност; с всеки изминал миг си възвръщаше равновесието. Тя не биваше да му позволява да се успокои. Още не.

Карол се отпусна в стола си с напълно спокойно изражение.

— Бива ви — отбеляза тя и допълни: — Не, наистина ви бива — наблюдавайки артистичното му изпълнение на лека изненада. — Ако не бях подробно запозната с положението, щях да се хвана на етюда „почтен бизнесмен“. Но аз не съм дошла в Берлин, за да си говорим за видеозаписи, Таджо.

Употребата на умалителната форма на малкото му име беше пресметнат опит да го раздразни. Ако съдеше по присвиването на очите му, беше успяла. Опитваше се да се пребори с първоначалната си реакция, да я подложи на преценка, но не можеше да избяга от силата на спомена.

— Изгубили сте си времето, госпожо Джексън — каза той.

Тя поклати шава.

— Не мисля така. Вижте какво, повече от ясно е, че Колин ви липсва, и то много. Предлагам аз да поема неговите функции.

Той сви рамене.

— Нищо не разбирам.

Изби звънецът, оповестяващ, че остават пет минути до края на антракта.

— А сега моля да ме извините, но мисля, че е време да се върнете на мястото си.

— Знаете ли, от тук сцената се вижда много по-добре. Мисля да остана — Карол пусна чантичката си на пода, кръстоса крака, наклони встрани глава и му се усмихна. Можеше да види как в неуверения му поглед се сблъскват инстинктът и интересът.

— По-добре недейте — отвърна той.

Карол въздъхна раздражено.

— Вижте какво, Таджо, прекратете преструвките. Имате нужда от мен.

Той изглеждаше шокиран. Отвори уста, но не каза нищо.

— Колин ви вършеше добра работа — продължи тя. — Но Колин премина в историята. Имате нужда от някой, който да поема нелегалните имигранти, които превозвате до Обединеното кралство. Аз мога да свърша тази работа. Може ли да престанем да се лъжем и да поговорим сериозно? Разбирам, че се притеснявате да говорите за тези неща с непознати, но тъкмо в момента мисля, че съм единственият човек, който може да ви измъкне от една много неприятна ситуация. С какво бих могла да ви докажа своята благонадеждност?

— Все още не разбирам за какво говорите — той стисна зъби и упоритата линия на челюстта му се очерта ясно. — За какви нелегални говорите? Ако става дума за порнография, не държим такива филми в моите магазини, нито пък ги внасяме в Обединеното кралство.

Карол се усмихна отново. Беше ѝ наистина приятно, че ще се наложи да се поизмъчи, за да постигне целта си. Ако началото минеше лесно, после щеше да полага по-голямо усилие. По този начин тя започваше да влиза в ритъм, да чувства реакциите на Каролайн Джексън в този спор, който трябваше да го накара да ѝ повярва.

— Хайде, стига — тя промени съзнателно тона си и заговори хладно. — Започна да ми омръзва. Вижте какво, знам какви са били търговските ви отношения с Колин. Мога да ви дам адресите на фабриките в Есекс, където докарваните от вас нелегални имигранти работят кажи-речи без пари. Мога да цитирам и точния брой на прекараните от вас хора, които той е поел миналата година. Знам къде живееше Колин, с кого пиеше, с кого спеше — между другото, за да не стигате до прибързани заключения, не спеше с мен. Знам кой го уби и имам доста ясна представа защо — за щастие причината няма никаква връзка с вашия съвместен бизнес.

Той понечи да каже нещо, но тя не го остави да я прекъсне.

— Вие ще говорите след малко. Не съм тук, за да ви създавам проблеми, а за да ви помогна да разрешите съществуващите. Ако искате да си ги пазите и да създавате излишни затруднения, добре. Ще си замина обратно. Но ми се струва, че не искате това. Доколкото разбирам, търсите отчаяно връзка от моята страна на Ламанша. Защо тогава не седнем, за да изслушаме и второ действие, докато обмислите това, което току-що ви казах?

Той я гледаше, като че ли все още не можеше да възприеме думите ѝ.

— Кой ви изпраща? — каза той най-сетне.

Карол се намръщи.

— Никой не ме изпраща. Не работя за никого, сама съм си шеф. Ако сключим споразумение, няма да работя и за вас. Дватама ще работим заедно. Най-добре е да ви поясня това от самото начало.

По челото му беше избила пот.

— Ще приемете ли поканата ми да изслушаме заедно второ действие? — каза той.

Карол потупа седалката на стола до себе си и се усмихна доволно.

— Вече не се надявах, че ще ме поканите.

Докато оглеждаше спретнато описаните кутии на пода на дневната, Тони си мислеше, че Петра е възплъщение на немската деловитост. Материалите в трите кутии бяха подредени в строг

порядък, въпреки че количествата бяха много различни — в третата кутия нямаше почти нищо.

Преди дори да започне да обмисля профила на убиеца, трябваше да си изгради представа за жертвите. Може би на пръв поглед изглеждаше, че ги е подбирал произволно, но тяхната смърт имаше някакви конкретни основания. За страничните наблюдатели, манипулирани от вестникарските публикации, хора, които преследваха напълно непознати, бяха просто луди. Но Тони знаеше, че нещата не стоят точно така. Серийните убийци действаха в съответствие с някаква своя логика, приемаха се за хора с мисия, реагираха на повели, които можеха да чуят единствено те. Работата на Тони беше да проучи подробно живота на жертвите с надеждата, че ще може да долови някакво бледо отражение на тези повели. Само след като откриеше тайния ритъм, в съгласие с който действаше убиецът, можеше да разбере какво означават за него тези убийства. Ако можеше да проникне в мозъка му и да подреди света така, че да му изглежда разбираем, Тони щеше да се добере и до някакви ключови елементи от живота на убиеца, а после и до самия него.

Едно от първите неща, които правеше винаги, беше да измисли някакъв прякор на престъпника, да му даде идентичност. Това беше първата стъпка към постепенното изграждане на неговия образ, зад който се криеше психика, функционираща по свои специфични правила.

— Ти убиваш хора, които се занимават с функциите на човешкото съзнание — каза той тихичко. — Това е някаква игра на съзнанието. Давиш ги. Това буквално ли трябва да се приема или е някаква метафора? Скалпираш областта около гениталиите им, но не докосваш половите им органи. Убеден си, че сексът няма нищо общо с това, което вършиш. Но разбира се, всичко се върти около него. Просто ти го отричаш. Вярваш, че имаш някаква по-висока цел. Воюваш. Водиш сражения. Ти си Джеронимо^[1], нали?

Той си припомни един странно подходящ за случая стих от „Испанска трагедия“ на Томас Кид. „Отново лудостта подгони Йеронимо“.

— Ще бъдеш Джеронимо — каза Тони. Сега, когато убиецът си имаше име, започваше диалогът между двамата. Можеше да се постави в кожата на човека, когото търсеше, да следи стъпките му, да

опознае начина, по който се движи. Можеше да предвиди избраните от него посоки, да проследи фантазиите му. Защото този вид убийства винаги бяха свързани с някакви фантазии. Джеронимо, като толкова много хора преди него, не можеше да намери удовлетворение в действителността. По някаква, засега неизвестна причина, той не се беше научил да се адаптира. Никога не бе достигнал в развитието си нивото на зряла личност, макар и с душевни смущения. Той просто си беше останал на тази точка на развитието, която позволява да вярваш, че вселената се върти около теб, а фантазиите изпълняваха желанията му, които светът отказваше да изпълни.

Тони разбираше отлично това психическо състояние. Самият той бе прекарал по-голямата част от живота си като зрял човек, обзет от чувството, че не е на място в заобикалящия го свят. Беше живял с чувство за малоценност, което не му даваше възможност да обича, защото любовта предполага вътрешно убеждение, че и ти заслужаваш да бъдеш обичан. А той така и не можа да повярва в това за себе си. Беше си изградил поредица от различни маски, различни външни образи, които му позволяваха да се пригоди към заобикалящия го свят и да създаде впечатление, че не се отличава от останалите. „Да се представяш за човешко същество“. Той винаги бе предполагал, че ако животът му беше взел друга насока, можеше да стане така, че да се превърне в хищник, а не в ловец. Именно тази мисъл беше в основата на всичко, което вършеше. Благодарение на нея умееше да анализира до съвършенство умствената дейност на хората с психически отклонения и извратено мислене.

Благодарение на същата тази мисъл той беше почти напълно неспособен да поддържа връзки, надхвърлящи обикновеното повърхностно познанство. В повечето случаи той приемаше този факт като цена, която бе редно да плати, задето бе надарен с толкова полезен и необходим талант. Карол Джордан беше единственият човек, който го накара да си казва, че може би това е просто още една от лъжите, в които се принуждава да вярва.

Знаеше, че не я заслужава. Но колкото повече се опитваше да се откъсне от нея, толкова по-силно бе привличането, което го теглеше обратно. Сигурно скоро щеше да се наложи да реши дали да рискува да загуби единствения си талант в опит да се превърне в нещо, което никога досега не беше разбирал. Ако престанеше да играе роля и се

превърнеше в истински мъж, това можеше да предизвика дълбоки промени в личността му и той да загуби способността си да се ориентира в лабиринта на болните мозъци.

Но сега не биваше да мисли за това. Тони си заповяда да се мобилизира и се зае да разчита следата, която Джеронимо бе оставил зад себе си. Започна да се рови из съдържанието на досиетата, като непрекъснато си вземаше бележки. Материалите от Хайделберг и Лайден бяха систематизирани — в кутиите имаше всичко, от свидетелски показания до снимки на местопрестъплението и информация за жертвите. За щастие холандските материали бяха преведени на немски, за да може Петра да ги ползва, и той също успяваше да ги разчита, с изключение на някоя по-неясна фраза тук-там. От Бремен нямаше почти нищо, защото следствието беше още в началната си фаза, затова и не бяха изпратили почти нищо в отговор на молбата на Петра.

Петра не беше правила опит да го заговори, след като той започна работа, а само постави кана с току-що сварено кафе на масата до него. Тя си сипа една чаша и каза:

— Излизам скоро. Трябва да наблюдавам Карол.

Той кимна разсеяно, почти без да разбира това, което чу. Беше прекалено погълнат от изучаването на жертвите. Когато приключи с първия прочит на материалите, минаваше полунощ. Встрани, до него, имаше цял куп листа с надраскани по тях бележки. Трябваше да състави таблица, за да съпостави данните от трите случая, но първо искаше да разбере нещо повече за научните интереси на убитите. Стана и се протегна, а мускулите на гърба и врата му реагираха болезнено на внезапното раздвижване. Беше време да промени обстановката.

Прибра бележките си и излезе от апартамента. Взе такси и много скоро се озова пред сградата, в която беше настанен. Когато слезе от таксито, хвърли поглед към прозорците на третия етаж. Всичко тънеше в мрак. Ако Карол се беше прибрала, сигурно вече спеше. Срещата им можеше да почака.

Когато се качи горе, Тони не обърна внимание на все още неразопакования си багаж, а седна пред лаптопа на малкото писалище. Влезе в интернет и отвори търсачката, която му вършеше най-голяма работа, когато имаше нужда от академични справки. В рамките на

около час се беше сдобил с подробен преглед на научните интереси на Валтер Нойман, Питер Де Гроот и Маргарете Шилинг. Започна озадачено да превърта на екрана сваления материал. Беше очаквал, че ще намери някаква натрапваща се връзка, нещо общо между тримата убити психолози. Но областите на академичните им интереси бяха доста различни — Маргарете беше работила върху системите на религиозни убеждения, Де Гроот беше изучавал ефектите на емоционално насилие, а Нойман разработвал психологическата динамика на садомазохизма.

Тони отиде в кухнята, направи си нова кана кафе, и продължи да прехвърля наученото и да го сравнява с това, на което го бе научил собственият му опит. Всеки сериен убиец изграждаше психологически профил на жертвите си. Обикновено общите черти, които ги свързваха, бяха от физическо естество. Независимо от това дали жертвите бяха само мъже, само жени или от двата пола, много бързо можеше да се направи заключение към какъв тип хора се е насочил. Възрастните жени ставаха жертва на определен тип изнасилвачи; към крехки, слаби момичета се насочваха убийци, които са били жертва на насилие като деца; красивите блондинки нерядко умираха, задето никога не биха погледнали жалкия несретник, който ги следваше по петите. Въпреки че подробностите около престъпленията можеха да варират до безкрайност, общите черти между жертвите бяха също своеобразен подпис на престъпника, а не само действията, които той предприемаше, за да не остави съмнение кой е извършителят.

А сега още от първия прочит на полицейските доклади му беше станало ясно, че Джеронимо е различен. Необичайно беше и това, че той поддържаше стриктно и неотклонно всички ритуални елементи на убийството. Нямаше признаци нито за промяна, нито за ескалация на насилието, обикновено причинена от някаква неудовлетвореност от предишните опити. Самите жертви бяха обаче много различни — Де Гроот е бил слаб и мускулест, Нойман едър и пълен, Маргарете беше нежна и стройна. Това можеше да означава само, че в подбора на жертвите играеше роля някакъв друг признак, и Тони беше твърдо убеден, че той се крие в научните им занимания — това беше единствената им обща черта. Което пък доказваше колко е глупаво да избързваш с теориите, преди да си набрал необходимите данни, каза си той, докато се връщаше с чашата кафе в дневната.

— Какво у психолозите те дразни толкова, Джеронимо? — попита той на глас. — Мразиш ли ги? Възможно ли е някога някой психолог да е взел решения, които да са се отразили зле на живота ти? Да не би да мислиш, че трябва да ги избавиш от мъките им? Нещо лично ли има в отношението ти към тях, или смяташ, че постъпките ти са прояви на алтруизъм? Какво мислиш — че като ги убиваш, правиш услуга на тях или правиш услуга на света?

Той отново захревърля информацията, получена от интернет.

— Каква може да е причината да решиш да избиваш учени — може би някога някой учен ти е причинил зло? Някой училищен психолог ти е съсипал бъдещето — или може би някой съдебен психолог? Защо тогава не убиваш практики? Какво притежават научните работници, а клиничните психолози го нямат?

Ако имаше човек, който можеше да отговори на всички тези въпроси, това би трябвало да е той самият. В крайна сметка той беше работил от двете страни на барикадата. Беше започнал като клиничен психолог и съвсем наскоро премина към академични занимания. Какво по-различно имаше в работата му напоследък, като изключим очевидното — че нямаше пряк контакт с пациенти? Това ли беше отликата?

— Да не би да убиваш научните работници, защото не прилагат уменията си, както е редно? — питаше той, а мъглата, в която се луташе, отказваше да се вдигне.

— Не, не мисля — каза Тони след малко. — Това е вече смешно. Никой не убива хора, защото НЕ СЕ РОВЯТ из мозъците на другите.

Той потърка очи и се облегна назад в стола си. Какво правеха университетските преподаватели? Четяха лекции. Даваха консултации на аспиранти. Провеждаха научни изследвания.

— Научни изследвания — каза той тихо и се изправи на стола. Бързо прерови статиите и докладите, писани от трите жертви. Този път му стана ясно.

— Експерименти! — възкликна Тони доволно. Това, което правеха учените, което бяха правила и тримата убити, и което в нечие деформирано мислене можеше да се окачестви като увреждане на човешките мозъци, бяха експериментите с хора.

— Ти си убеден, че си станал жертва на някакъв психологически експеримент — продължи Тони вече по-уверено. — Нещо е променило

живота ти, направило го е по-различен от живота на повечето хора, и за това виниш психолозите. В твоите очи това са хора, които опустошават мозъците на себеподобните си. Това е проблемът, нали, Джеронимо?

Той беше убеден, че инстинктивно се е добрал до сърцевината на мотива, довел до трите убийства.

Сега вече можеше да започне с изграждането на профила. Но беше станало късно. По-добре беше да започне утре сутринта. Изключи с нежелание компютъра и отвори пътната си чанта. Не му се вярваше, че ще успее да заспи, но можеше поне да опита. Утре щеше да започне да върши това, което умееше най-добре, а не беше изключено да се видят и с Карол. Тази мисъл го накара да се усмихне. За първи път изпитваше чувството, че положителните страни на връзката им надделяват над горчивите спомени от миналото. Може би се самозалъгваше, но поне беше склонен да изпита теорията си на практика.

[1] Джеронимо (1829–1909) — последният представител на племето апачи, водил въоръжена съпротива срещу армията на САЩ. Смъртта на семейството му предизвиква у него такава омраза, че той се заклева да убие колкото може повече „бледолики“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Второто действие като че ли нямаше намерение да свършва. Карол не можеше да се заслуша в музиката; непрекъснато прехвърляше наум проведения разговор, намираще грешки в това, което бе казала и в начина, по който го бе казала. Искаше ѝ се да бе имала време да репетира сценария с Тони. Ако го беше направила, щеше да е малко по-уверена, че наистина е засегнала слаби места. Разбира се, не беше очаквала Радецки да капитулира незабавно. Но се беше надявала на нещо повече от упорития му отказ да признае, че разбира за какво му говори тя.

Чувстваше очите му върху себе си. Столът му беше издърпан малко по-назад от нейния и с периферното си зрение тя можеше да прецени, че той я наблюдава упорито. Но не можеше да види изражението му, а това я караше да се чувства смутена и уязвима. За какво мислеше той? Как му беше въздействала появата ѝ?

Карол едва потисна въздишка на облекчение, когато второто действие достигна кулминацията си — сватбата на лисичката и нейния любим. „Тук поне не мога да правя сравнения“, каза си тя с благодарност. Още преди да се запалят светлините в залата, Тадеуш стана от стола си и отиде в дъното на ложата. Тя се обърна и го видя да бърка в джоба на палтото си, окачено на закачалка на вратата. Той извади мобилен телефон, обърна се към нея и каза високо, така че тя да може да го чуе през избухналите аплодисменти:

— Трябва да проведе няколко разговора. Ще се върна след малко.

— Готово — прошепна тя тържествуващо, докато вратата се затваряше зад него. Беше решил да я проучи. Морган ѝ беше казал да не се притеснява за проучването на новата ѝ личност на английска територия. Бяха започнали с подготовката за това доста отдавна. Името ѝ се беше превърнало в понятие в съответните среди по две линии. Първо, други полицаи под прикритие я бяха споменавали като сериозен играч, който работи без много шум, но резултатно. По-късно всички, които бяха повикани в полицията като свидетели във връзка с

убийството на Колин Озбърн, бяха разпитвани много настойчиво за някоя си Каролайн Джексън.

— Притиснахме ги много сериозно — поясни Морган. — Колегите, на които беше поверен разпитът, бяха инструктирани да се държат така, като че ли не вярват, когато им казваха, че не са чували за теб. Успяха да насадят у всички разпитани убеждението, че си имала някаква връзка с Колин, че си в същия бизнес, и че вие двамата сте имали амбициозни планове за бъдещето. Така че, когато Радецки започне да те проверява — а той ще го направи, това е сигурно — хората ще са чували името ти. Това, че всички ще отричат да те познават по лице, е нещо, което можеш да изтъкнеш като свое предимство. Така добиваш облика на човек, който си пази ръцете чисти — като самия Радецки.

Поне в това отношение Морган се оказа прав. Тя беше убедена, че в момента Радецки прави по телефона именно такива проверки. При това тя разполагаше с още един коз, който смяташе да изиграе покъсно същата вечер. Той трябваше да го накара да се заинтересува от нея като от потенциален партньор, а не само като жена — нещо, което вече бе успяла да постигне.

Тадеуш не се появи през целия втори антракт, трето действие започна, минаха десет минути, а него още го нямаше. Когато той влезе в ложата, Карол умишлено не се обърна, преструвайки се, че е погълната от музиката. Докато финалът на действието приближаваше, тя се чудеше дали Радецки забелязва паралела между това, което се случваше на сцената и това, което се случи с него тази вечер. Лисичката умираше, убита по-скоро случайно, отколкото умишлено. А лесничият виждаше едно от лисичетата и установяваше, че то прилича досущ на майка си. Дали това предизвикваше някакви асоциации? Тя се надяваше да е така. Колкото повече обстоятелствата подчертаваха нейната прилика с Катерина, толкова по-добри бяха шансовете ѝ за успех.

Когато започнаха финалните аплодисменти, той избута стола си така, че да го изравни с нейния. Приведе се към нея и тя долови лекия аромат на пури и сложното съчетание на аромати в скъпия му одеколон.

— Беше ми много интересно да се запознаем, макар че продължавам да не разбирам за какво ми говорехте.

Карол извърна глава и срещна погледа му.

— Не сте лесен за убеждаване. Но когато става дума за търговски партньор, точно това ми харесва. Доверчивите хора са склонни и да говорят много, а това не е препоръчително за нашата работа. Вижте какво, защо не ми се обадите утре? Можем да се срещнем някъде и да обсъдим някои въпроси от общ интерес.

Той повдигна вежди.

— Не ми се вярва да имаме общи интереси — поне не от делови характер. Но мисля, че бих искал да ви видя отново.

Карол поклати глава.

— Тук съм по работа. Нямам време за светски контакти.

— Жалко — той отново застана нащрек.

Аплодисментите затихваха и тя взе чантичката си.

— Вижте какво, Колин имаше проблеми с неговата част от уговорката ви. Много го биваше да обещава, но невинаги успяваше да спазва обещанията си. Сигурно затова е мъртъв. Хората, които вие му пращате, очакваха да получат от него документи. В крайна сметка, бяха си платили за това. Но той нямаше стабилен източник. Затова постоянно уреждаше те да бъдат залавяни.

Тадеуш отново повдигна вежди.

— Това трябва ли да ми говори нещо?

— Не знам. Нямам представа дали сте били наясно как постъпва той с имигрантите, когато попаднеше при него, но действията му бяха много рисковани. Рано или късно имиграционните служби щяха да се доберат до връзката между него и всички нелегални цехове, които разбиват постоянно — Карол го погледна въпросително. — Особено като се има предвид, че сигналите ги даваше самият той, независимо от това как е представял нещата пред вас.

Тя забеляза, че е на път да постигне целта си. Снизходителната усмивка продължаваше да играе по устните му, той продължаваше да я гледа недоумяващо, но очевидно му се искаше да чуе разказа ѝ до край.

— При мен нещата стоят по-различно — каза тя. — Никога не обещавам нещо, което, не мога да свърша.

Тя отвори вечерната си чантичка точно когато залата отново се обля в светлина, и извади това, което считаше за коз. Беше италиански

паспорт. Когато попита Морган дали ѝ дава фалшив паспорт или истински, той беше казал с усмивка:

— Няма значение, важното е, че ще свърши работа. Както ѝ да го проверява Радецки, ще се убеди в качеството му.

Тя подаде паспорта.

— Това е жест на добра воля. Мога да осигуря толкова, колкото са необходими, разбира се, в границите на разумното. Вие ми водите хората, които могат да платят цената, а пък аз спазвам своята част от уговорката.

Любопитството му най-сетне надделя над предпазливостта. Взе паспорта от ръцете ѝ и отвори на страницата с личните данни. От снимката го гледаше собственото му лице. В паспорта пишеше, че името му е Тадео Радиче, роден в Триест. Той започна да оглежда паспорта внимателно, да го движи напред-назад, за да може светлината да пада върху страницата под различен ъгъл. После отново отвори първа страница и я прегледа. Когато най-сетне срещна отново погледа ѝ, изражението му беше сериозно.

— Откъде намерихте снимката? — попита той.

— Това беше най-лесната част. Помните ли, миналата година в едно списание се появи интервю с вас. Беше част от поредица, посветена на берлински бизнесмени, които са се възползвали от обединението на Германия, за да изградят своите империи. Отворих онлайн архива на списанието и сканирах една от снимките. И така, какво ще кажете за утре? Можете да ми се обадите сутринта — тя бръкна отново в чантата и извади визитна картичка, на която имаше само име и номер на мобилен телефон. — Наистина трябва да поговорим.

Тя му връчи картичката, озари го с най-блестящата си усмивка и проследи отражението на бързата смяна на чувства в очите му.

Той ѝ подаде паспорта.

— Много интересно.

Карол поклати глава.

— На мен не ми трябва. Нека остане у вас, не се знае кога може да свърши работа — тя стана, оправи роклята си, оглаждайки я по бедрата със съзнателно еротичен жест. — Обадете се — повтори тя, докато отиваше към вратата. Хвана дръжката и я завъртя. — В противен случай няма да ме видите втори път.

Когато излезе в коридора, Карол отново осъзна реакциите на тялото си. Нивото на адреналина, който я бе поддържал в ложата, докато беше в постоянно напрежение, започваше да спада и тя се чувстваше изтощена, коленете ѝ се огъваха. Но не можеше да си позволи да се отпусне. Ако Радецки беше наистина толкова опитен играч, за какъвто го представяха, сигурно беше наредил някой да я проследи, след като тя излезе от ложата му. Двете с Петра бяха обсъдили как да реагират на такъв вариант. Петра щеше да се държи по-настрани, но все пак достатъчно близо, за да се убеди, че Карол е взела такси и да види кой я следи. Щеше да се опита да проследи тези, които щяха да я следят, но само ако не съществуваше риск да бъде разкрита.

Колкото и да бе изтощена, Карол се стараеше да се държи спокойно и непринудено. Тръгна надолу към гардероба и се нареди на опашката, за да си вземе палтото. Или по-скоро палтото на Каролайн Джексън — луксозно палто от мек астраган, което съумяваше да съчетае елегантност и топлина, нещо необходимо за студената берлинска пролет. Без да се оглежда, за да провери дали няма да открие кой ще тръгне по петите ѝ, тя излезе от операта и застана до бордюра на тротоара, оглеждайки се за такси.

„Заедно с половината жители на Берлин“, каза си тя уморено след пет минути и няколко неуспешни опита да се добере до кола. В този момент някой я хвана за лакътя и тя се обърна рязко, с широко отворени очи, готова да бяга или да се съпротивлява. Зад нея стоеше Радецки. Съзнателно или не, беше съумял да подбере точно такава разстояние, та тя да не остане с впечатлението, че ѝ натрапва физическа близост. Дори в това състояние на повишена тревожност, Карол не можа да не отбележи такава необичайна за един мъж съобразителност.

— Съжалявам, ако съм ви стреснал — каза той.

Тя се съвзе бързо и отвърна с усмивка:

— Стреснахте ме, наистина. Можете да сте доволен, че газовият спрей не ми беше под ръка.

Той сведе разкаяно глава.

— Забелязах, че не успявате да се доберете до такси. Мога ли да ви помогна? — той извади мобилния си телефон. — Шофьорът ми ще докара колата тук до пет минути. Ще ви откара, където пожелаете.

„Далеч по-лесно, отколкото да прати някой да ме следи“, каза си Карол с възхищение.

— Много мило — прие тя. — Краката ми вече замръзнаха.

Той хвърли поглед към обувките ѝ — с високи токове и тънки подметки, самите те съдържаха еротично послание.

— Нищо чудно, веднага личи, че не сте от Берлин. Нека влезем обратно във фоайето, там е по-топло.

Той хвана отново лакътя ѝ и я поведе към операта, говорейки бързо по телефона. Карол забеляза любопитните погледи на няколко от излизащите посетители. Нищо чудно — ако бяха свикнали да виждат тук Тадеуш и Катерина, появата ѝ редом с него сигурно щеше да даде храна за много клюки. Можеше да си представи какви разговори ще се водят. „Видя ли Тадеуш Радецки в операта с онази жена? Прилича на Катерина като близначка. Това е налудничаво. Много перверзно е да излизаш с жена, която прилича като две капки вода на починалата ти приятелка.“

Двамата застанаха от вътрешната страна на вратата. Не разговаряха — тя не искаше да развали постигнатото с някоя погрешна дума. Понякога е по-добре да изчакаш рибата сама да открие стръвта. Няколко души поздравиха с кимване Тадеуш, но никой не спря да го заговори.

Той спази обещанието си. Само след няколко минути посочи с глава към голям черен мерцедес, който паркираше до тротоара.

— Ето я колата — каза той, отиде до бордюра и отвори задната врата.

— Наистина съм ви много благодарна — каза Карол и влезе в колата. Той се наведе през нея и заговори на шофьора.

— Няма защо — отвърна после и допълни. — Само му кажете къде искате да отидете — и понечи да затвори вратата.

— Чакайте — спря го Карол. — Вие няма ли да се качите.

— Не.

— Но как ще се приберете у дома?

— Живея наблизо, освен това предпочитам да ходя пеша — този път усмивката му изглеждаше искрена. — Ще ви се обадя — допълни той и затвори вратата, която се прибра с меко хлопване.

Карол даде адреса си на шофьора и се отпусна на кожената седалка. Това беше хитър ход от негова страна — да я накара да се

чувства негова длъжница, без да ѝ се натрапва. Идеше ѝ да извика на глас, за да даде воля на напирашното отвътре ликуване. Но пред шофьора трябваше да се държи съвсем безразлично, защото той несъмнено щеше да даде пълен отчет за всеки нюанс на поведението ѝ. Затова отпусна глава назад и притвори очи. Първият етап приключи успешно. Дори по-успешно, отколкото смееше да се надява.

Може би в крайна сметка щеше да се справи.

Може би щеше да успее да възприеме чуждата самоличност.

Капитан Марейке Ван Хаселт влезе в общото помещение на полицейската централа в Лайден. Носеше картонена чаша с кафе и плик с местните сладкиши от пържено тесто, посипани с пудра захар — единствената отстъпка пред нездравословното хранене, която си позволяваше. Въглехидрати, кофеин и захар — това беше единственият начин да издържи на натоварването през деня.

Макар че беше подранила, Том Бруке вече беше тук. Седеше пред купчина доклади и се мръщеше. Къдравата му кестенява коса вече беше разрошена, защото имаше обичая постоянно да рови с пръсти из нея. Момчешкото му лице изглеждаше изпито и състарено, под очите му се бяха очертали дълбоки сенки.

— Здравсти, Марейке — каза той. — Да ме убият, ако знам как ще намерим извършителя на това престъпление.

Тя бързо взе решение. Отдавна се беше убедила, че две глави преценяват по-добре от една.

— Колкото и да е странно, Том, но снощи ми дойде една идея по въпроса — започна тя, придърпа един стол и седна до бюрото му.

Том започна да навива на пръста си кичур коса.

— С каквато и улика да се захвана, стигам до задънена улица. Започнах сериозно да обмислям дали да не се консултираме с ясноvideц — каза той. — За теб не знам, но аз имам чувството, че този случай ще ме довърши.

— Нощем имах кошмари — сънувах, че се давя — призна тя.

Том изсумтя.

— Засега се давим в море от ненужни хартии — и махна с ръка към купчините листове върху бюрото си. Какво значи да живееш за работата си! Де Гроот е участвал във всички комитети, където са го

канили. На всичкото отгоре е организиран ежегодна конференция на учени, работещи в неговата област. „Психодинамиката на емоционалното насилие“, каквото и да означава това. От което следва, че кажи-речи, няма човек, който да не го познава. Същински кошмар. Та каква беше тази блестяща идея?

— Не съм казала, че е блестяща, но поне дава някаква нова насока. Двата сме съгласни, че убиецът не е от постоянното обкръжение на жертвата, нали?

— Нищо в живота на жертвата не ни навежда да мислим обратното. От друга страна, няма признаци за влизане с взлом. Но ако сравним вероятностите, можем да приемем, че все пак не е познавал убиеца си.

Марейке свали капака на чашата си и отпи.

— Съдейки по всичко, което съм чела, хора, които убиват по този начин — без да имат лични отношения с жертвата, а деянието да има някакъв сексуален елемент — обикновено не се ограничават с едно убийство, нали?

— О, да. Мисля, че на всички ни е ясно, че този човек ще продължи да убива. Особено като се има предвид, че нямаме никаква възможност да го спрем — отвърна песимистично Том. — Това пържени понички ли са? — той посочи хартиения плик.

— Да, вземи си — тя побутна плика към него. — Спаси ме от пороците ми.

Том бръкна в хартиения плик и извади един сладкиш. Захарта се посипа по светлосинята му риза и той я изтръска нетърпеливо с ръка.

— Имах предвид нещо друго — каза Марейке. — Ами ако това не му е първото убийство?

Том спря да дъвче, после преглътна с усилие.

— Искаш да кажеш, че го е правил и преди?

Марейке сви рамене.

— Не ми приличаше на любителска работа. Ако трябваше да направя заключение, бих казала, че не му е за първи път, че е вършил същото или нещо подобно, дори неведнъж преди това.

Бруке поклати неуверено глава.

— Щяхме да сме чували за такъв случай. Скалпирането на гениталната област не е нещо, което виждаш всеки ден.

— Може да не сме чували, ако убийството е извършено в друга страна. Във Франция например, или в Германия.

Том се почеса по главата.

— Звучи логично. Но не виждам какво можем да направим по въпроса.

— Има какво да се направи. Ще се обърнем към Европол.

Том изсумтя презрително.

— Кой, тези чиновници ли?

— Може да са чиновници, но именно те разпращат международните бюлетини.

— Само излишна хартия. Кой ли ги чете?

Марейке бръкна в плика и извади една хартиена салфетка, после извади поничката, като внимаваше да не посипе захар по дрехите си.

— Аз ги чета — отвърна тя. — И съм убедена, че не съм единствен случай.

— Ти да не искаш да прехвърлим случая на чантаджиите в Хага? — попита Том учудено.

— Не, нямам предвид това. Предлагам да пратим в Европол молба, в която да цитираме подробности около случая, за да ги разпратят циркулярно в страните членки на организацията, със запитване дали някому не е попадало нещо подобно. Така поне ще можем да разберем правил ли го е преди или не. Ако наистина има друг такъв случай, ще можем да сравним данни с хората, които са работили по него, и може би разследването ще потръгне.

Том я изгледа замислено.

— Знаеш ли, тази идея не е никак лоша.

— Мога ли да разчитам на подкрепата ти, като представям идеята на Мартенс?

Том се засмя.

— Голям политик си, Марейке.

— Приемам това като съгласие — тя стана и взе останките от закуската си. Тъкмо си беше седнала на бюрото, когато главен инспектор Мартенс връхлетя в стаята. Тлъстите му пръсти стискаха кутия с кока-кола. Той отпи голяма глътка, докато прекосяваше стаята, и хвърли кутията в първото попаднало му кошче. Разделянето на отпадъците за рециклиране беше работа за безделници, не за заети хора като него — това беше подтекстът на жеста му.

— Нещо ново? — попита той и спря пред бюрото на Том.

— Нищо особено — отвърна той.

Мартенс се обърна към Марейке.

— А при теб? Някакви нови резултати от лабораторните изследвания?

Тя поклати глава.

— Нищо положително. Нищо, което да ни помогне да осъществим някакъв напредък.

Мартенс потърка челюстта си.

— Отвратителен случай — каза той. — Поставя ни в положението на глупаци.

— Марейке има добра идея — каза Том.

„Много мило“, каза си тя, а Мартенс отново се обърна към нея, смръщи, въпросително дебелите си вежди и попита:

— За какво става дума?

— Мислех за това, колко старателно се е подготвил убиецът на Де Гроот, колко методично и организирано е действал. Това не е убийство в момент на афект. Било е подготвено предварително. Всичко ми напомня на начина, по който действат серийните убийци. Знаем, всички се опасяваме, че той може да убие пак, ако не го заловим навреме, но сега ми хрумна, че може да е убивал и преди.

Мартенс кимна, наклонил глава на една страна. Отиде при бюрото ѝ и седна на стола срещу нея.

— Не мога да оспорвам теорията ти — каза той мрачно. — Но нали проверихме за съществуването на подобни случаи в архивите?

— Ние можем да направим проверка само в холандските архиви — каза Марейке. — Ами ако предишните му жертви не са били холандци? Ако е убивал в Белгия, в Германия или в Люксембург? Как бихме могли да разберем?

— Сега, след Шенгенското споразумение, всички сме жители на Европа — отбеляза кисело Мартенс. — Разбирам мисълта ти, Марейке. Но с какво ни помага това?

— През последните месеци забелязвам, че пристигащите от Европол бюлетини са доста по-подробни. Обикновено бяха пълни с обобщени доклади, но сега вече включват конкретни молби за информация в различни сфери на нашата дейност. Чудех се, дали да не

се обърнем към тях и да ги помолим да пуснат запитване за подобни случаи на територията на Европейския съюз?

Мартенс беше подчертано скептичен.

— Не ти ли се струва, че случаят е прекалено дребна риба за тях? Те се интересуват само от неща, които им позволяват да си играят с прочутите си бази данни в съвременните си компютри. Няма да си цапат ръцете с някакво си вулгарно убийство.

— Но убийството не е обикновено. Пък и те имат инструкции да се занимават с убийства, ако съществуват предположения, че престъплението има някакви международни характеристики — проверих в сайта им. Дори в такъв случай са длъжни да действат като обменен пункт на информация и да търсят евентуална връзка с организираната престъпност.

Мартенс се повъртя на стола си.

— Ще кажат, че сме прекалено глупави, за да се справим сами — изръмжа той.

— Не ми се вярва. Мисля, че ще получим признание, че първи сме обърнали внимание на престъпление, което може да е част от поредица деяния на сериен убиец. Това дори може да ни бъде от полза. В историята на случая ще останем като хората, които са били достатъчно проникателни първи да забележат за какво става дума, и са имали смелостта да поискат данни от съседни юрисдикции. Ще ни представят като пример за подражание за международно сътрудничество, за начина, по който трябва да се работи в нова Европа — докато говореше, Марейке разгърна цялото очарование, на което беше способна. Отчаяно искаше да убеди Мартенс в правотата на мерките, които тя и Петра така или иначе вече бяха предприели.

Мартенс поразмисли, после се завъртя на стола си и попита Том:

— И ти ли мислиш така?

Том махна с ръка към купчините хартия на бюрото си.

— Изчерпахме всички общоприети възможности и нямаме никакъв резултат. Така, както аз виждам нещата, нямаме какво да губим. А може да спечелим доста.

Мартенс сви рамене.

— Така да е, ще опитаме. Марейке, напиши някакъв доклад от мое име, а аз ще направя необходимото да замине още днес.

— Ще бъде на бюрото ви до един час.

Мартенс стана и тръгна с тежка стъпка към кабинета си.

— Това не означава, че спираме работа по случая — изръмжа той, преди да затвори вратата зад себе си.

— Мина идеално — отбеляза Том. — Бива си те.

— Е, да — нали знаеш, ако работата има резултат, заслугите ще се припишат на Мартенс. Ако стане беля, виновна ще съм аз.

— Приятно е да се знае, че в този постоянноменящ се свят има неща, които не се променят — отбеляза усмихнато Том.

„Но има неща, които можем да променим с упорство“, мислеше Марейке доволно, докато включваше компютъра си. Това беше големият ѝ шанс. И тя нямаше намерение да го пропуска.

Карол се вълнуваше като тийнейджър на първа среща. Значи в крайна сметка беше дошъл в Берлин! На другата сутрин след вълнуващата вечер в операта беше открила шифрован мейл от Петра, в който пишеше, че Тони е наел апартамент два етажа под нея и че се занимава със съставяне на профила на серийния убиец. И че се надявал да я види тази сутрин. Какво повече би мота да ѝ пише Петра? Тя нямаше представа от сложната схема на връзката между Тони и Карол. Нямаше представа до каква степен Карол приемаше пристигането му като спасение.

Тя излезе припряно от душа, избърса се, нахлузи нови джинси и една свободна блуза — най-простичките дрехи в гардероба на Каролайн Джексън. Искаше да изглежда колкото е възможно повече като Карол Джордан. Мина с пръсти през косата си и сложи червило. Нямаше време за повече.

Докато чакаше асансьора, сърцето ѝ биеше учестено. „Спокойно, заповядваше си тя. Не е дошъл тук заради теб“. Но дълбоко в себе си беше убедена, че е дошъл тъкмо заради нея. Преследването на убиеца беше идеалното оправдание, но той бе устоявал на изкушението да се върне в играта в продължение на повече от две години. Единствената разлика в случая беше, че това разследване можеше да стане повод двамата да се виждат отново.

Карол почука на вратата и изведнъж видя пред себе си познатото лице, което ѝ беше скъпо от толкова време насам. Тя пристъпи

импулсивно напред и двамата се прегърнаха. Отпусна глава на рамото му, пръстите му погалиха косата ѝ.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна Карол.

Тони внимателно се измъкна от прегръдката ѝ и затвори вратата зад нея.

— Познавах Маргарете Шилинг — каза той неочаквано.

Думите му ѝ подедържаха като чаша вино, лиснато в лицето ѝ. Дъхът ѝ спря, тя замига неразбиращо.

— Какво? — измънка Карол. Чувстваше се като глупачка.

Тони разроши косата си с пръсти.

— Жената, убита в Бремен. Познавах я.

— Значи си дошъл... воден от някакво желание за отмъщение?

Карол го последва и седна в единственото кресло, като внимаваше да бъде колкото е възможно по-далеч от прозореца. Не беше забелязала някой да я следи, но това не означаваше, че движенията ѝ не са наблюдавани. Не трябваше някой да я види на място, на което нямаше никаква причина да бъде.

Тони ѝ беше обърнал гръб и се взираше през панорамния прозорец надолу към улицата.

— Донякъде. Донякъде и защото съм достатъчно самоуверен да си мисля, че може да помогна в спасяването на човешки живот. И донякъде защото... — той помълча, търсейки подходящи думи. — Защото това, което се случи с Маргарете, ме накара да се разтревожа от опасностите, на които се излагаш ти — той се обърна с лице към нея, скръстил ръце на гърдите си. — Не искам да ти натрапвам мнението си. Знам, че си най-добрата в това, което вършиш. Не познавам по-силна жена, която да умее да се справя сама във всякаква ситуация — той сведе очи към пода. — Но никога няма да си простя, ако ти се случи нещо, което бих могъл да предотвратя. — Засмя се кратко и продължи. — Дори не знам какво точно имам предвид, като ти казвам това — доста странно признание за професионален психолог. Просто... и аз не знам. Предполагам, че съм искал да съм близо до теб за в случай, че имаш нужда от мен.

Думите му бяха по-ценни от злато за Карол. Точно когато беше решила, че е получила поредната плесница, той я беше превърнал в милувка. Беше чакала с години да забележи някаква проява на лично отношение към нея, и сега си мислеше, че всяка минута от чакането си

е струвала. Съзнанието, че тя има такова значение за него, ѝ беше почти напълно достатъчно. То криеше някакво обещание за бъдещето. Подсказваше ѝ да остави нещата да се развиват естествено, че няма нужда тя да се намесва.

— Не можеш да си представиш какво означава за мен присъствието ти, независимо от конкретната причина — каза тя. — Това поръчение ме кара да се чувствам напълно изолирана. Петра е блестяща, но тя не е част от живота на Карол Джордан. Тя не може да прецени дали не започвам да губя собствената си идентичност, защото всъщност не ме познава. А ти ме познаваш. Ти можеш да ми служиш едновременно за ориентир и котва. А можеш и да ми помогнеш, когато вземам решения как да се справя с Радецки.

— Мога да опитам. Как мина вчера?

Карол му разказа за първата си среща с обекта на операцията. Тони седеше на дивана, подпрял брадичка на юмруците си, слушаше внимателно и от време на време задаваше по някой въпрос.

— Струва ми се, че си се справила добре. Аз се опасявах приликата ти с Катерина да не го подплаши дотолкова, че да откаже изобщо да има вземане-даване с теб. Но ти като че ли си преодоляла това препятствие.

— Може би. Още не се е обадил.

— Ще се обади.

— Да се надяваме. Но не е редно да се занимаваме само с моята работа. Не искам да те откъсвам от това, което трябва да вършиш. Нали затова си тук, това е най-важната ти задача. Защото ако този изверг не бъде спрял, ще продължи да убива. Трябва да бъде открит. А ако някой може да се справи с такъв човек, това си ти.

— Дано да е така. Трябва да си плати поне за една смърт — или най-малкото да прекара остатъка от живота си зад решетките — Тони поклати глава. — Все още не мога да повярвам, че Маргарете е мъртва.

— Стари приятели ли бяхте?

— Всъщност не бяхме точно приятели, по скоро колеги с някои общи интереси. Нощувал съм две вечери у тях. Мислехме да съставим един общ реферат, но така и не стигнахме до него. Пишихме си по електронната поща няколко пъти годишно, разменяхме коледни картички. Не, не може да се твърди, че сме били приятели, по-скоро познати. Но аз я харесвах, много я харесвах. Тя беше интелигентна и с

богато въображение. Вършеше чудесно работата си. А имаше и малък син, когото обожаваше — той поклати глава. — Какво ли предизвиква това в съзнанието на едно дете? Синът ѝ трябва да е седем-осемгодишен. И ще му се наложи да расте с мисълта, че някакъв човек се е отнесъл с майка му като с месо на месарски тезгях.

— Ще ми позволиш ли да ти помагам?

Тони я изгледа учудено.

— Малко ли са ти задълженията?

— Сигурно ще разполагам с много свободно време. Когато не съм с Радецки или не си пиша редовния доклад, няма да имам какво да правя.

Той се намръщи замислено.

— Аз работя в апартамента на Петра. Повече от ясно е, че не можеш да идваш там, защото сигурно те следят. Но мога да обсъждам хрумванията си с теб — това би било от голяма полза. Винаги си умеела да откриваш неща, които не биха дошли наум на никой друг.

— Чудесно — Карол се усмихна. — Кога започваш?

— Започнах още снощи — той погледна часовника си. — Би трябвало вече да съм у Петра, за да започна да скицирам някои идеи.

— Искаш ли да се видим отново по-късно? — попита тя, докато ставаше.

— Нали можем да се свързваме безопасно по пощата? Нека се уговорим така — той стана, отиде при нея и я прегърна леко. — Радвам се, че съм тук.

— И аз — тя обърна лице към него. Двамата се изгледаха усмихнато и се разделиха. За първи път, откакто се познаваха, Карол имаше чувството, че времето е пред тях.

ГЛАВА 23

Тадеуш Радецки беше неспокоен. Когато се върна от операта, не можа да заспи в продължение на часове. Срещата в частната му лежа би била смущаваща и при други обстоятелства, тъй като говореше, че и други хора го проучват така подробно, както той проучваше лицата, с които имаше намерение да работи. Но като изключим естественото раздражение, дължащо се на съзнанието, че е наблюдаван, срещата с такава почти пълно подобие на жената, която бе загубил толкова скоро, преобърна света му нагоре с краката.

Когато видя Каролайн Джексън за първи път, сърцето му прескочи. Имаше чувството, че се задушаваше, краката му се разтрепериха. Не можеше да повярва на очите си, мислеше, че преживява някакъв психически срив, който се съпровожда от халюцинации. Но щом жената проговори, той разбра, че е истинска, а не някаква драматична проекция на най-съкровеното му желание. Не можеше да си представи, че видението на Катерина би го заговорило на английски — това му беше ясно дори при завладялото го смущение и объркване.

За щастие дългогодишният навик да контролира гласа и лицето си му помогнаха да преодолее бързо най-явните признаци на объркване. Поне така се надяваше. Каквато и да бе истината, не личеше събеседничката му да е забелязала въздействието, което имаше над него. А той не можеше да дойде на себе си, устата му беше пресъхнала, беше разтърсен от тази прилика, която бе разбъркала дълбоките води на спомените му.

Като че ли не стигаше това, че застана лице в лице с жена, която можеше да бъде близка на обожаваната покойница, но разговорът още от самото начало беше навлязъл в опасни води. Тази жена, чийто вид накара стомахът му да се свие и да го избие студена пот, знаеше що за човек е той в действителност, знаеше и с какво се занимава. Обясненията бяха две — или тя бе проучила внимателно работата му, за да прецени от какво точно има нужда той в момента, или това беше

още една проява на ексцентричността на съдбата, довела двойницата на Катерина до него. И в двата случая обстоятелствата бяха толкова странни, че объркваша напълно досегашните му представи за начина, по който функционираше светът.

Нямаше представа как е успял да се държи уравновесено по време на последвалия разговор. Знаеше само, че никога не се е чувствал толкова облекчен, както когато безкрайният първи антракт все пак свърши. Беше седял по време на цялото второ действие, без изобщо да чува музиката, погълнат изцяло от личната си драма. Тялото му беше толкова напрегнато, че мускулите го боляха, но въпреки това не беше в състояние да откъсне очи от нея.

Беше проучил подробно чертите на лицето ѝ, беше ги сравнявал с образите, които бяха останали в паметта му. Когато я огледа поотблизо, забеляза някои разлики. Косата, разбира се, беше различна. Дългите копринени кичури на Катерина, които имаха цвят на зряло жито, бяха несъмнено по-красиви от късата, гъста руса коса на непознатата, но и нейният цвят несъмнено беше естествен. Профилите им също имаха някакви трудно доловими разлики, които той още не можеше да определи. Очите на Катерина бяха наситеносини, с цвета на сините зюмбюли, а дори на приглушената светлина в операта той бе забелязал, че очите на непознатата са сиво-сини. Имаше разлика и във формата на устата. Устните на Катерина бяха плътни, чувствени, сякаш готови за целувка. Устните на англичанката бяха по-тънки, устата ѝ не обещавахе това, което обещавахе — и изпълняваше — устата на Катерина. Но когато Каролайн се усмихнеше, разликата изчезваше, а приликата ставаше още по-подчертана. Когато тази уста произнесе познатото му „Таджо“, това почти успя да го извади от равновесие.

Най-странното, което той установи при огледа на лицето ѝ, беше, че макар да бе ясно, че тя не е Катерина, разликите като че ли усилваха въздействието на натрапницата върху него. Тя не беше Катерина — и това предизвикваше у него едновременно разочарование и облекчение. В случилото се имаше нещо смущаващо, но имаше и скрито обещание. Идеята, че би могъл да работи с нея, го караше да се чувства едновременно обезпокоен и развълнуван.

Но колкото и да бе развълнуван, не беше забравил основните правила на играта. Веднага щом свърши второ действие, той предприе необходимото, за да узнае всичко, което можеше да се узнае за

Каролайн Джексън. Сети се за един човек, с когото бе разговарял няколко пъти, докато уговаряше условията на съвместната работа с Колин Озбърн. Ник Креймър беше също от Есекс и беше работил с Колин навремето. Беше ясно, че не му е такъв помощник, какъвто беше Дарко на Тадеуш, и че Колин го беше довел, за да създаде илюзията, че се води диалог между равни. Тадеуш, който никога не пропускаше изискванията на предпазливостта, беше запазил телефонния му номер.

Креймър отговори на второто извъняване.

— Да? — изръмжа той.

— Обажда се приятелят на Колин от Германия — каза Тадеуш.
— Запознахме се в Лондон, помните ли?

— О, да, помня ви. Какво е станало?

— Запознах се с една жена, която твърди, че е приятелка на Колин. Исках да разбера дали я познавате.

— Името ѝ?

— Каролайн Джексън. Твърди, че щели да работят заедно.

Настана кратко мълчание.

— Името ми е познато, но не я познавам лично. Чувал съм, че е в същия бизнес като Колин и вас. Работи някъде в Източна Англия. Доколкото знам, е много дискретна. Знам също, че след като Колин... почина, името ѝ било споменавано при разпитите на свидетели. Това е всичко, което знам. Съжалявам, че не мога да ви помогна с нещо повече.

— А да сте чували за някой, който я познава?

Събеседникът му въздъхна.

— Има един тип в Челмсфорд... Приятел на Чарли, нали разбирате?

Търговец на кокаин, преведе си Тадеуш.

— Знаете ли как мога да се свържа с него?

— Момент... — чу се приглушен разговор. Когато Креймър заговори отново в слушалката, му издиктува един номер на мобилен телефон. — Кажете му, че аз ви препоръчвам.

— Благодаря.

— Няма защо. Вижте какво, ако искате да работим заедно — не по тази линия, знаете по коя, само се обадете. Аз съм готов.

— Ще го имам предвид — Тадеуш приключи разговора. Не мислеше, че би започнал съвместна работа по пренасяне на оръжия

или наркотици с Креймър. Той не му беше харесал още от самото начало, а от сегашния им разговор се разбра, че е и недискретен. Набра номера, който му бе продиктувал Креймър, и зачака.

Мислеше вече да затвори, когато най-сетне някой вдигна телефона. Отсреща попитаха предпазливо:

— Да?

Тадеуш взе бързо решение.

— Казвам се Дарко Красич. Ник Креймър ми даде вашия телефон.

— Това означава ли, че аз го познавам?

— Нали има телефона ви.

— Телефона ми го има и собственикът на ресторанта, откъдето си поръчвам храна за вкъщи.

— Шефът ми и аз работехме с Колин Озбърн.

Другият се разкиска.

— Той вече не е в състояние да ви препоръча, нали? Вижте какво, не говоря за работа по телефона.

— Разбирам. Но аз искам само справка за едно лице. Жена, която иска да работи за нас, а Креймър мисли, че я познавате.

— Познавам много хора — тонът на събеседника му стана отново предпазлив.

— Името ѝ е Каролайн Джексън.

Човекът отсреща замълча, после каза:

— Познавам Каролайн. Какво искате да знаете за нея?

— Всичко, каквото можете да ми разкажете.

— Да му се не види, много сте скромни. Вижте какво, ако смятате да работите с Каролайн, стига ви да знаете, че тя е сериозен играч. Но е единак. Не се доверява никому. Умна е, не дрънка, и си върши работата великолепно. Ако иска да работи с вас, можете да си хвърляте шапката, защото ще имате най-добрия партньор за този бизнес. Ясно ли е?

— Да.

— Надявам се, че научихте това, което ви трябваше. Лека нощ.

Събеседникът му приключи рязко разговора. Тадеуш вече не се чувстваше толкова притеснен, колкото беше преди десет минути. Не можеше да знае, че току-що е разговарял с един от подчинените на Морган, работещ под прикритие, един от тези, които трябваше да

придадат максимална автентичност на личността на Каролайн Джексън.

По време на цялото трето действие той обмисляше какво да предприеме от тук нататък. Докато краят на „Лисичката“ приближаваше, той взе решение. Редно бе да приеме появата на такава двойница на Катерина като добра поличба. Щеше да работи по инстинкт и да изчака да види какво можеше да му предложи тя.

В светлината на утрото решението все още му се виждаше разумно. Искаше му се да го бе обсъдил и с Дарко, но помощникът му щеше да се върне от Белград едва днес следобед. А такъв разговор не молеше да се води по телефон. Налагаше се да разчита на собствената си интуиция. Посегна към телефона и набра номера на визитната картичка, която тя му беше дала.

— Ало? — гласът ѝ прозвуча много познато.

— Добро утро, Каролайн. Обажда се Тадеуш.

— Радвам се да ви чуя.

Тя очевидно, нямаше намерение да демонстрира прекаден ентузиазъм.

— Искях да ви поканя на обяд, стига да сте свободна?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали срещата е делова или за удоволствие — отвърна тя спокойно.

— Доколкото мога да преценя, за вас бизнесът винаги съдържа елемент на удоволствие — отвърна той развеселено. Странно, колко естествено навлезе в този тон на лек флирт.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Струва ми се, че ще можем да работим заедно — каза той. — Но първо се налага да се опознаем малко по-добре. Разбирате ли, работя единствено с хора, за които инстинктът ми подсказва, че са благонадеждни.

— Така ли? — каза тя учудено. — И въпреки това сте избрали Колин?

Сведенията бяха точни. Тя умееше да удря право в целта.

— Ако това според вас е било толкова погрешно решение, и аз мога да ви обвиня в същото, Каролайн — парира той.

— Признавам — съгласи се тя.

— И така, ще обядваме ли?

— Ако приемате по-ранен час. Днес следобед имам да проведа няколко важни разговора.

— Точно в дванайсет устройва ли ви?

— Ще се справя.

— Ще пратя колата да ви вземе в дванайсет без петнайсет. Радвам се, че ще се видим.

— Благодаря, но се налага да изляза. Не знам къде точно ще бъда в дванайсет без петнайсет. Кажете ми името на ресторанта и ще бъда там в дванайсет.

Той продиктува името и адреса на заведението и повтори:

— Радвам се, че ще ви видя.

— Чувствата са взаимни. До скоро.

Тя затвори телефона. Така значи. Не само проницателна и дискретна, но и независима и предпазлива. Каролайн Джексън започваше да буди интереса му, и то не само в професионално отношение. Установи, че очаква обяда с апетит, който нямаше нищо общо с храната.

Тони се взираше в екрана. Петра беше спазила обещанието си. Докладите от разследването в Бремен го очакваха, когато пристигна в апартамента ѝ. Той си наложи да пренебрегне личното си отношение към Маргарете, за да ги проучи колкото е възможно по-обективно. Това, че убиецът е бил прекъснат по време на злодеянието, осигуряваше няколко късчета информация, които можеха да му бъдат от полза по-нататък. Но най-ценните сведения беше дал приятелят на Маргарете, и те можеха да бъдат включени директно в проекта на профила.

На този етап можеше да се говори само за груба скица. Искаше му се да отиде в Бремен, донякъде за да се прости с Маргарете, а и за да види къщата, в която тя беше умряла, да прецени дали местопрестъплението може да му даде още сведения за човека, когото преследваше. Имаше нужда от по-качествени снимки от местопрестъпленията. Но това, с което разполагаше, щеше да стигне за начало.

Зареди своята програма и отвори личната си схема, по която изграждаше психологически профили. Текстът винаги започваше със стандартно предупреждение. Макар сегашното разследване да беше неофициално, нямаше нищо лошо в това профилът да е съставен по правилата.

„Настоящият психологически профил на престъпник може да служи само като най-общо напътствие и в никакъв случай не бива да бъде приеман като описание на конкретна личност. Надали престъпникът отговаря на всички елементи на профила, въпреки че очаквам висока стойност на съвпаденията между описаните по-долу характеристики и действителната личност. Всички точки на профила се отнасят до вероятности и предположения — не може да се говори за факти.

При извършване на престъпленията си серийният убиец оставя поредица сигнали и показатели. Всичко, което той прави, трябва да влезе, съзнателно или не, в предварително подготвен модел. Разкриването на конкретния модел разкрива и логиката, по силата на която действа престъпникът. За нас мотивацията му може да е нелогична, но за него тя е от изключително значение. Именно защото неговата логика е толкова сложна, такъв убиец не може да бъде заловен със залагане на стандартни клопки. Тъй като той е уникален, уникални трябва да бъдат и средствата за залавянето му, начинът, по който трябва да бъде разпитан и начинът, по който трябва да се възпроизведат престъпленията му.“

Тони помести кратък преглед на трите престъпления, като подчертаваше най-вече естеството на научните занимания на жертвите. Като приключи с това, след като беше прегледал и последната пристигнала информация, той продължи:

„Всички психолози, движещи се в академичните среди, които провеждат експериментални изследвания с хора, са потенциални жертви на този убиец. Като се вземе предвид казаното от Маргарете Шилинг на приятеля ѝ — че имала среща с журналист от ново психологическо онлайн издание, е препоръчително да посъветваме всички преподаватели да се обърнат към хората, които се занимават с настоящото следствие, ако получат покана от подобен характер. Но и тази стратегия крие рискове. Ако убиецът е свързан по някакъв начин с академичните кръгове, той може също да научи за това предупреждение и да промени подхода си. Нещо повече, такова предупреждение може да предизвика паника сред хората от рисковата група. Допълнително затруднение създава и мащабът на операцията. Убиецът вече е извършил две престъпления в две страни от Европейския съюз — Германия и Холандия, поне това ни е известно. Но нямаме основание да предполагаваме, че той ще продължи да действа само в тези граници.

Какво знаем за убиеца, ако съдим по досегашните му действия?

1. Въпреки че може да се твърди с почти пълна сигурност, че извършването на убийствата има и някакъв сексуален стимул, мотивацията не е подчертано сексуална. Жертвите нямат общи физически характеристики, а са и от двата пола. Именно затова е невъзможно да се предвиди към какъв тип жертва ще се ориентира следващия път, поне по външните белези на досегашните. Като имаме предвид това, както и скалпирането на областта около гениталиите (което поставя жертвите в нещо като предпубертетно състояние), предполагам, че убиецът се отличава с непълно сексуално развитие. С това искам да кажа, че никога не е установявал нормална за зрял човек сексуална връзка. Възможно е в ранна възраст да е претърпял сексуално унижение и да е решил, че не би понесъл такова нещо втори път. По някакъв начин е успял да прехвърли вината за своята неспособност да поддържа нормални сексуални

отношения върху целевата група на жертвите си. Струва ми се почти невъзможно той да е женен или дори да има някакъв постоянен партньор. Най-вероятно е мъж, който живее сам и никога не е имал емоционална връзка — с нито един от двата пола.“

Сексуалните импулси могат да бъдат осакатени по толкова много причини, каза си тъжно Тони. Това, което преживя поради собствената си импотентност, която го подтикна да се взре в дълбините на душата си, му даде уникалната способност да съпреживява усещанията на хора, чиито естествени потребности бяха превърнати в нещо, което светът приемаше като перверзия. Винаги съществуваше някакво обяснение за този процес, под повърхността на тези странни явления винаги имаше логична връзка, уникална като ДНК. Това беше и един от парадоксите в живота на Тони — това, което причини толкова мъка в личния му живот, даде тласък на професионалното му развитие. Може би също като убийците той бе търсил изява в област, където няма да изглежда като неудачник.

„2. Подборът на жертвите му създава чувство за превъзходство. Хора като тях винаги са го карали да се чувства тромав и ограничен. Но сега той може да навлезе в техния свят, да се движи в тяхна територия, а те не могат да направят нищо, за да го спрат. Това е начин да си докаже, че не е такъв неудачник, за какъвто се е имал досега. Малко вероятно е той да е получил висше образование. Съмнявам се дори дали има завършено средно образование, въпреки че явно далеч не е глупав. Като вземем предвид неговата стратегия при подбора на жертвите (виж по-долу), много вероятно е да се е образовал сам в областта на техните научни търсения. Вероятно е чел много трудове по психология и приложна психология — и в книжна форма, и в интернет. Може дори да е посещавал курсове за възрастни в тази област. Сигурно се счита за експерт, но познанията му неминуемо са повърхностни.

3. Способен е да проявява изключително силен самоконтрол и да действа крайно организирано. За да осъществи плановете си, е разработил достатъчно убедителна стратегия, с която е подвел жертвите си, макар те далеч да не са били плахи и неопитни хора. За да успее, той е прикрил по някакъв начин факта, че техният свят всъщност му е чужд.

4. Трябва да е планирал ударите си много отрано, защото такъв подбор на жертви изисква много по-продължителни проучвания, за разлика от опортюнистичния подбор по физически белези. По краткия период от време, който разделя двете последни убийства, можем да съдим, че той има вече готов списък на жертвите. Това, че разстоянията между отделните убийства се скъсяват, означава, че той става по-самоуверен, но може да е и признак, че нуждата му да убива нараства.

5. Какви могат да бъдат плановете му? Отговорът на този въпрос се крие в подбора на жертвите. Общото между убитите е, че и тримата са университетски преподаватели по психология и че са публикували реферати за изследвания, проведени с хора (доброволци). Според мен убиецът е убеден, че животът му е съсипан в резултат на някакъв експеримент, проведен от един или повече психолози. Може самият той да е бил жертва на такъв експеримент, но не вярвам нещата да стоят така. Ако случая беше такъв, той би имал конкретен обект на отмъщението си и щеше да престане да убива, след като веднъж постигне целта си. Не е изключено като дете да е бил жертва на насилие от страна на родител или близък, пострадал душевно от психологически инквизиции. Като се има предвид какво психологическо насилие е било упражнявано от ЩАЗИ например, такъв вариант не изглежда толкова невероятен, колкото би бил на друго място и в друго време.“

Тони препречете написаното до тук. Имаше логика, в светлината на това, което бе успял да извлече от прочетените материали. Но от това не му ставаше по-ясно що за човек е убиецът. Сега вече трябваше да се откъсне от известните му факти и да се заеме с логически предположения — да навлезе в тази област, в която се чувстваше като у дома си. Трябваше да върви назад — от престъплението към извършителя.

„Какво ни говори всичко това за убиеца?

1. Бил е изложен на силен стрес — нещо, което не може да не бъде забелязано от хората от непосредственото му обкръжение, поведението му може да е малко по-непоследователно от обикновено.

2. Представя се като журналист от онлайн списание, за да си осигури среща насаме с жертвите си. Вероятно е уговарял срещите си по електронната поща, защото ми се струва невероятно да притежава комуникативните способности, които му биха били необходими, за да уговори среща с хора като жертвите си лично или по телефона. Следователно можем да твърдим с почти пълна сигурност, че притежава персонален компютър; не би рискувал да установява контакти по система, достъпна и за други хора. Един експертен преглед на компютрите на жертвите може да намери следи от подобни комуникации.

3. Изглежда невероятно да е безработен; може да си позволи компютър, може да си позволи да пътува. При това се движи без проблеми в различни страни, което навежда на мисълта, че не пътува за първи път. Според мен работата му предполага чести пътувания, но не изисква постоянен контакт с хора. Възможно е това да е работа, за чието изпълнение са необходими известна интелигентност и чувство за отговорност, но надали е кой знае колко реномирана професия. Може да е международен шофьор, може да е техник по поддръжката на някакво специализирано превозно средство. Вероятно личната му кола е добре поддържана, от среден клас, и не се набива на

очи. Надали ползва обществен транспорт, когато отива до местопрестъплението и се връща от там, а това значи, че може би е наемал коли в градовете, където са живели жертвите му или близо до тях, а може да разполага с фирмен автомобил поради естеството на работата си.

4. По принцип серийните убийци извършват първите си престъпления най-близо до мястото, където живеят. Тъй като първото убийство е извършено в Хайделберг, предполагам, че той живее в средна Германия.

5. Най-вероятно е около трийсетгодишен — малко под или малко над трийсетте. Серийните убийци имат нужда от време, докато успеят да осъществят желанията си — ако стигнат докъм четиридесетгодишна възраст, без да убият за първи път, после надали ще го направят, защото междувременно са намерили други начини да отреагират агресията си.

6. Не е изключено някой член на семейството му да е бил лекуван от душевно заболяване, или е бил подлаган на някакъв вид психологически тормоз от страна на държавни органи (ако случаят е такъв, семейството му вероятно произхожда от бившата Източна Германия).

7. Ако има криминално досие, то провиненията в него сигурно са свързани с проследяване и воайорство. Предисторията на повечето серийни убийци включва тормоз на себеподобни, измъчване на животни, вандализъм и подпалвачество, но в конкретния случай съм склонен да предполагам, че по-скоро е бил уличен в упражняване на физическо насилие. Каквото и да е увредило психиката му, е станало причина у него да се таи невероятен заряд от омраза. Докато не е открил подходящ (според него) отдушник за тази омраза, може да е проявявал склонност към насилие срещу всеки, който му се е присмивал по някакъв начин. Може да е упражнявал насилие върху проститутки или върху мъже, които са му се присмивали, задето няма приятелка.“

Тони продължи да се взира мрачно в екрана. Това наистина не беше много. Както винаги, се чувстваше като фокусник, от когото очакват да извади от цилиндъра си слон, а той вади само някакъв проскубан стар заек. Напомни си, че това е само началната схема на профила. Имаше нужда от още данни, а му се искаше да обсъди и някои от предположенията си с Карол, преди да се ангажира с написването им черно на бяло.

Той затвори лаптопа и надраска една бележка на Петра.

„Благодаря за помощта. Вече започнах работа по профила, но се налага да отида в Бремен. Можеш ли да ми запазиш място в някой ранен влак или полет? Има ли начин да ми уредиш среща с някой от местните полицаи? Ще бъде добре, ако успееш да ме свържеш и с човек, който може да ме осведоми за ползваните от ЩАЗИ психологически похвати. Връщам се в апартамента си — очаквам да се обадиш.“

Излезе от апартамента и заслиза уморено по стълбите. Навън беше прекрасен пролетен ден. Въздухът беше хладен и влажен, слънчева светлина озаряваше небето. „Само идиот не би почувствал надеждата, която крие такъв ден“, каза си Тони. Но независимо от това дали грееше слънце или валеше, някъде убиецът готвеше следващия си удар. От Тони зависеше този път той да не успее.

Ресторантът, който Тадеуш бе избрал, я изненада. Беше очаквала заведение с интимни сепарета и уютни ъгълчета, където да могат да разговарят, без да бъдат подслушвани. Но в атмосферата на този ресторант нямаше и следа от интимност. Високи тавани, по които минаваха металните тръби на луминесцентно осветление, масите и столовете бяха свършени образци на хипермодерен дизайн. Беше елегантно и оживено място, в което посетителите още с влизането си оглеждаха бегло клиентелата, за да се убедят, че това все още е най-модното заведение.

Когато тя влезе, той вече седеше на една маса в средата на залата, пушеше малка пура и четеше менюто. Карол забеляза, че още докато келнерът я водеше към масата, върху нея спряха няколко любопитни погледа. Налагаше се да коментира това — и то по-добре сега, отколкото по-късно.

Когато тя застана до масата, Тадеуш стана и леко се поклони.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той.

— Благодаря за поканата — келнерът издърпа стола ѝ и Карол се настани. — Я ми кажете, да не би да сте някаква берлинска знаменитост?

Той се намръщи.

— Защо мислите така?

— Направи ми впечатление още снощи, но и днес също. Непрекъснато ни зяпат. А тъй като никой в Берлин не ме познава, причината явно е у вас.

Лицето му пламна и той сведе поглед към масата. Поигра си с вилицата, после отново я погледна. Устните му бяха толкова стиснати, че устата му приличаше на тънка черта. Беше очевидно, че се стреми да овладее вълнението си.

— Не съм знаменитост, макар че много хора ме познават. Но не това е причината да зяпат.

— Така ли?

— Причината сте вие.

Карол се изсмя иронично.

— Разочарована съм. Мислех, че умеете да правите по-фини комплименти.

Тадеуш си пое дълбоко дъх.

— Не правя никакви комплименти — въпреки че вие сте наистина достатъчно красива, за да се обръщат подир вас. — Той въздъхна още веднъж. — Това, което ще ви кажа, сигурно ще прозвучи налудничаво.

— Интересно — Карол предполагаше, че Каролайн Джексън вече би се усъмнила в нещо, и се постара да постигне съответното подозрително изражение.

Тадеуш оглеждаше пурата си. После я загаси с нетърпелив жест в пепелника.

— Вие приличате удивително на една жена.

— Какво? Искате да кажете, че съм двойница на някаква известна личност?

Той поклати глава.

— Не, не е точно това — повъртя се на стола и продължи: — Приличате си като две капки вода с една жена на име Катерина Базлер. Аз живеях с нея. Затова хората зяпат така.

Карол повдигна вежди.

— Мислят, че сте заменил Катерина с нейно копие?

Той сви рамене.

— Предполагам.

— Кога се разделихте с нея?

Той се покашля. Болката беше ясно изписана на лицето му, но тя не можеше да си позволи да покаже, че знае защо трябва да му съчувства. Затова зачака отговора му.

— Не сме се разделяли — каза той най-сетне. Взе чашата с вино и я пресуши на един дъх. — Тя почина, Каролайн.

Карол беше очаквала този момент, и дълго беше обмисляла как точно да изиграе ролята си. Очевидно, трябваше да бъде шокирана, удивена, дори ужасена. Може би донякъде и засегната. Лицето ѝ се отпусна, устните се разтвориха и останаха така.

Тъкмо в този момент се появи келнерът, за да пита какво ще пият. Тадеуш разпери объркано ръце.

— Соч — каза категорично Карол. — Двойно, с лед.

— Коняк — поръча Тадеуш и пропъди с жест келнера.

Карол се постара да задържи на лицето си израза на ужас, примесен със съчувствие.

— Почина ли?

Той кимна, свел отново очи.

— Преди два месеца. Катастрофа. Една глупава, ужасна, нещастна случайност.

— Господи, толкова съжалявам — каза тя. Този път не играеше роля. Трябваше да бъде далеч по-коравосърдечна, за да не се трогне от явната му скръб.

Той поклати глава.

— Редно е аз да ви се извиня. Нямах намерение да ви занимавам с тези неща.

Подтикната от внезапен импулс, тя протегна ръка и я постави върху неговата.

— Няма нищо, радвам се, че ми го казахте. Бях започнала да се чувствам като параноичка. Но това трябва да е ужасно за вас. Не мога да си представя как бих се чувствала, ако такова нещо се случеше с човек, когото обичам.

— Наистина е трудно да си го представите — той я погледна с измъчена усмивка. — Струва ми се, че всеки човек, който обича, крие виновно някакви ужасни представи за това как би се чувствал, ако любимият човек умре. Предполагам, че това е често срещано преживяване, дори съвсем естествено. Но не може да ви подготви за действителността. Всичко, което ви се е струвало сигурно, внезапно изчезва. Щом това е могло да се случи, значи няма нещо, от което сте застраховани. Все едно, че губите котвата, която ви придържа към реалността.

— Искрено ви съчувствам — каза Карол. — И казвате, че приличам на Катерина?

Той стисна здраво очи.

— Да. Бихте могли да бъдете нейна сестра.

— Сега разбирам реакцията ви, като ме видяхте снощи — каза Карол с мек и нежен глас. — Нямах представа, Таджо. Вярвайте ми, нямах представа.

— От къде бихте могли да знаете? Никой не би могъл да ви каже. Колин не беше виждал Катерина и не би могъл да знае — той пое дълбоко дъх и издиша бавно. — Съжалявам. Когато предложих да се опознаем по-добре, нямах това предвид.

— Не, разбирам ви.

Келнерът пристигна с напитките. Карол нямаше обичай да пие уиски посред бял ден, но Каролайн Джексън би имала нужда да се подкрепи с нещо по-силно след шока от думите на Тадеуш. Затова отпи голяма глътка.

Тадеуш също отпи от коняка и се усмихна уморено.

— Е, сега вече знаете най-важното, което трябва да се знае за мен. Защо не ми кажете нещо за себе си?

Карол сви рамене.

— Няма нищо толкова вълнуващо.

— Не искам разговорът ни да бъде мрачен и тържествен — отвърна той. — Казах вече, струва ми се, че можем да работим заедно, но имам нужда да разбера що за човек сте, преди да се ангажирам по-сериозно. И така, разкажете ми нещо за себе си. — Той вдигна пръст. — Но преди да започнете, нека поръчаме нещо за ядене.

Заеха се да обсъждат менюто, Карол се осведомяваше какво би й препоръчал той. Най-накрая тя избра риба, приготвена по традиционен за страната начин, а Тадеуш поръча стек. Когато келнерът си тръгна, той вече се беше овладял напълно и отново се обърна към нея.

— Хайде, разказвайте за Каролайн Джексън.

Карол вдигна чашата си и я чукна леко в неговата.

— Имало едно време... — започна тя. Едва забележима усмивка повдигаше ъгълчето на устата ѝ. В края на краищата, наистина разказваше приказка. Трябваше да я направи колкото е възможно по-убедителна.

ГЛАВА 24

Петра влезе във фитнес клуба със сак на рамото. Изборът на това място за срещите с Карол беше една от най-добрите ѝ идеи. Минималният период за членство беше три месеца, и тя бе твърдо решена да се възползва докрай от предоставилата се възможност. Още сутринта беше прекарала около час в тренировки на уредите. Беше споменала пред Плеш, че ще отиде да запази час за сауната днес следобед, но си позволи да се възползва от предлаганите услуги. Работата ѝ на посредник определено създаваше възможности за сладък живот. Снощи на опера, днес обяд в ресторант, който никога не би могла да си позволи при други обстоятелства, ползване на един от най-изисканите фитнес клубове в града. И на всичкото отгоре идеална възможност да спипа най-сетне Радецки.

Разбира се, не всичко беше радост и наслада. Когато получи мейла на Карол за предстоящия обяд с Радецки, ѝ се наложи да включи в действие целия си чар, за да уреди в последния момент маса в такова модно заведение. Нещо по-лошо, наложи се да помъкне и Акулата със себе си — за прикритие. Той беше единственият от екипа ѝ, който имаше достатъчно свободно време, за да обядва с нея. Жалко наистина, че Марейке не работеше в Берлин — Петра си го мислеше не за първи път. Акулата я отегчи до смърт с разказа за опитите си да изкопчи отнякъде информация за Марлене Кребс и изчезналата ѝ дъщеря, но поне беше съумяла да изключи и да се съсредоточи върху Карол. Когато Акулата предложи да я придружава днес следобед, тя пак го прати да си гони опашката. Предполагаше, че Дарко Красич не би поверил детето на кого да е, затова нареди на Акулата да прекрати проучванията на Марлене и да се съсредоточи в търсене на човек, комуто Дарко би възложил да пази малката Таня. Разбира се, Акулата нямаше да намери нищо, но поне нямаше да ѝ се мотае из краката.

Петра взе ключа на сауната от рецепцията и тръгна към съблекалните. Оставаха дващест минути до срещата ѝ с Карол и тя реши, че има време да поплува. Преплува десетина дължини, потънала

в мисли за случая със серийния убиец. Още нямаше никакви новини от Европол, но реално погледнато, не би и могла да очаква нещо по-рано от утрешния ден. Поне от Бремен не бяха възразили срещу молбата ѝ да изпратят копие от документацията по случая. Понякога имаше полза да работиш в централата на криминалната полиция. Местните полицаи обикновено се дразнеха, но човек винаги можеше да прибегне до аргумента, че данните са „необходими за работата“. Надяваше се Тони да е открил нещо полезно. Беше убедена, че профилът ще им даде предимство при преследването.

Когато Петра влезе в съблекалнята, Карол вече седеше на една пейка, увита само в чаршаф. Вътре се преобличаха още две жени, така че двете криминалистки не започнаха разговор. Но когато мина покрай Карол, за да отиде до шкафчето си, Петра пусна незабелязано ключа от сауната в скута ѝ.

След пет минути двете седяха голи на дървените пейки, телата им бяха овлажнели от избилата пот. Петра не можеше да не се възхити от гъбковите линии на тялото на Карол, от добре оформените рамене и бедра, и плоския корем. Не че се почувства изкушена, но си каза, че би било неестествено да не я забележи.

— Някой проследи ли те, когато излезе от ресторанта? — попита тя.

— Струва ми се, не — отвърна Карол. — Очаквах опашка, но не видях никого. Ти излезе след мен, нали? Забеляза ли някого?

— Не. И аз се учудих. Бях убедена, че вече е организиран наблюдението ти. Обикновено е толкова предпазлив, че ми се струва невероятно сега да не е предприел нещо.

— Може би още е зашеметен от приликата ми с Катерина.

Петра изтри стичащата се пот от челото си.

— Дори ако предположим, че Радецки още не може да се съвземе, не ми се вярва Красич да бездейства.

Карол сви рамене.

— Може още да не е казал на Красич за мен.

Петра беше скептична.

— Не ми се вярва. Не мога да повярвам, че Радецки е заслепен от теб до такава степен. Говорих днес следобед с вашия човек, Гандал, и той ми каза, че колегите ви, които работят под прикритие в Англия, получили снощи запитване от Радецки. Представил се за Красич, но

английският му бил прекалено добър, за да е той — трябва да е бил самият Радецки.

— Това трябва да е било, когато излезе от ложата през втория антракт — Карол се наведе и сипа още малко вода върху нагорещените камъни. Парата се издигна нагоре със съскане и температурата се покачи още. Тя почувства леко замайване.

Петра кимна.

— Радецки е търсел човек, който да гарантира лично за теб. Обяснили му, че си вършиш великолепно работата, но че се държиш настрана и че си извънредно предпазлива при подбора на хората, с които работиш. Не отричам, колегите ти са преценили идеално какво би направило най-добро впечатление на Радецки.

— Не бихме се справили без твоята помощ, Петра.

Петра се усмихна, поласкана от комплимента.

— Как мина обядът?

Карол ѝ разказа как Тадеуш бе споделил с нея, че прилича досущ на Катерина.

— Почти го съжалих — допълни тя. — Беше очевидно, че е бил лудо влюбен в нея.

— И така да е, това не го спира да се занимава с неща, които лишават другите от хората, които обичат.

— Знам, разбира се. Не мисля, че това го оправдава — просто е трудно да не съчувстваш на човек, който изпитва такава мъка. Дори да си убедена, че във всяко друго отношение е отблъскващ.

— Е, успя ли да го накараш да поговорите по работа?

Карол изтри потта от лицето си.

— Не, и не настоявах. Той непрекъснато повтаряше, че преди да реши дали ще работим заедно, трябва да ме опознае по-добре. Очевидно затова е подбрал и такава публично място за срещата ни. Човек трябва да е луд, за да говори там за неща, които трябва да бъдат пазени в тайна. Освен това, след като му е било обяснено, че аз самата съм много предпазлива, трябва да е знаел, че няма да подхвана разговор за условията на съвместна дейност на място, където всеки може да ни чуе.

— Разказа ли му легендата си?

— Накарах го да се помоли малко, но му подхвърлих достатъчно информация, за да може да организира проверката си. Хората на

Морган са уредили включването на фалшиви данни и сведения на места, където лесно могат да бъдат проверени. По каквато и следа да тръгне, като ползва моя разказ, автентичността на Каролайн Джексън ще бъде потвърдена категорично.

— Уговорихте ли си нова среща?

— Той разбра, че обичам яхти, затова утре ще отидем на разходка по Шпрее. Каза, че имал малка моторна лодка, което вероятно означава някакъв плаващ дворец.

— Не, знам моторницата му. Бърза е, но неголяма, има само една малка каюта. Сигурно ще те преведе по каналите на реката около града. Ще можем да ви следим от сушата, защото има ограничения на скоростта по тези канали, а има и шлюзове, така че и да иска, не може да кара бързо. — Петра изохка. — Очевидно ще трябва да прекарам следобеда на велосипед.

Карол се смъкна от пейката.

— Физическите упражнения са полезни — отбеляза тя и допълни. — Отивам да взема душ. Ще се задуша, ако остана още малко. Ще дойдеш ли с мен?

Петра я последва към студените душеве точно срещу сауната. Двете жени се задъхаха, когато ледените струи удариха по телата им, затваряйки шоково порите на загрялата кожа. Карол не издържа, първа изскочи изпод душа и затича към сауната. Петра я последва след минута.

— Божичко, такъв страхотен студ! — думите на Карол звучаха по-скоро възторжено, отколкото като оплакване.

— Добре е за сърцето.

— Е, да, ако не те убие, лекува. Има един друг проблем във връзка с тази разходка с лодката на Тадеуш — Карол насочи разговора обратно на делови теми. — Там ще бъдем насаме. Той ще бъде достатъчно спокоен, за да проговори.

— Много жалко, че не можем да ти монтираме предавател — отбеляза Петра.

Карол я изгледа странно. Дали най-сетне беше открила неосведоменост у съвестната германка?

— Не ми трябва предаватели.

— Разбира се, рискът е прекалено голям.

— Искам да кажа, че нямам нужда от тях — Карол видя учудването, което се изписа на лицето на другата жена. — Не са ти казали, нали?

— Какво да ми кажат!?

Карол изтри с кърпа мокрите си рамене и се опря на топлата дървена стена.

— По отношение на говор имам така наречената ейдетична памет.

— Не съм чувала такава дума — ейдетична?

— Възстановявам буквално дума по дума всичко, което съм чула. Мога да възпроизведа дословно разговор, който съм изслушала преди това — в рамките на няколко дни след чуването. — Като видя, че Петра гледа скептично, Карол продължи: — Това е научно доказан феномен, подлагали са ме на тестове. Не е фокус, говоря съвсем сериозно. — Тя притвори очи. — „Знаеш ли, бяха ми казали, че приличаш на Базлер“ — поде тя с глас, който много наподобяваше гласа на Петра — „и наистина е така, забелязах го още на снимката“.

— „Да се надяваме, че това ще ни бъде от полза“ — каза тя със собствения си глас. После продължи с гласа на Петра: — „О, убедена съм. Не мога да си представя, че би устоял. Мисля, че номерът ще мине.“

Петра попи потта, която започваше да се стича по веждите ѝ, и се намръщи.

— Как е възможно такава нещo?

Карол сви рамене.

— Просто особеност на мозъка, благодарение на която мога да повтарям чутото дословно — не знам защо. Никой в семейството ми няма такава способност, само аз.

— Страхотен талант за ченге — каза Петра.

— Върши работа — съгласи се Карол. — Сега нали разбираш, че няма нужда да се страхуваме да не ме разкрият, че нося предавател — защото никога не ползвам такава нещo.

— Действително, когато прочетох писмения ти доклад, ми се стори удивително подробен — каза Петра.

— Единственият проблем е, че се налага да пиша с часове — Карол се обърна по корем. — Благодаря, че си запазила апартамент на Тони в същата сграда.

— Това е най-малкото, което мога да направя, след като ти успя да го убедиш да дойде тук, за да ни помогне. Той не е човек, който си губи времето, нали?

Карол се усмихна.

— Пристрастен е към работата си. Захване ли се с нещо, живее, диша, спи само с тази мисъл.

— Дано с общи усилия се доберем до някаква следа, преди да се е стигнало до ново убийство — Петра сви юмруци. — Започвам да приемам този случай като лично предизвикателство.

Красич влезе в кафене „Айнщайн“, което се намираше на една уличка малко встрани от „Унтер ден Линден“, и огледа залата. Видя Тадеуш, който седеше сам в едно от дървените сепарета отгатък бара. Проправи си път между сервитьори и посетители, и седна срещу шефа си. Тадеуш вдигна очи и се усмихна угрижено.

— Здравей, Дарко — каза той. — Как пътува?

В кафенето беше толкова шумно, че не съществувахе никаква опасност да ги подслушват, все едно седяха в дневната на Тадеуш. Красич смъкна палтото си и събра палеца и показалеца си така, че се получи кръг.

— Страхотно — отвърна той. — И аз не знам, човек би казал, че всеки тъпанар на Балканите, който държи да има пушка, би трябвало вече да си е купил, но апетитът им е неутолим. — Келнерът се появи и Красич поръча черно кафе и „Джек Даниълс“. — Има едни откачалки, които търсят нещо по-сериозно. Казах им, че ще потърсим.

— Новата пратка от нашите приятели от Изтока пристига идущата седмица — каза Тадеуш. — Ще имаме достатъчно стока, за да посрещнем нуждите им. Браво, Дарко.

— А, освен това проверих какво става при братовчед ми — хлапето на Марлене си е там. Няма признаци някой да я търси. А при теб всичко наред ли е? — попита сърбинът — беше ясно, че шефът не е спокоен. Дано само да не беше изгърмяло още нещо в негово отсъствие.

— Да, няма проблеми — Тадеуш разбърка горещия шоколад й бръчките между веждите му станаха по-дълбоки. — Но снощи ми се случи нещо много странно.

Красич веднага застава нащрек — като куче пазач, доловило някаква промяна във въздуха.

— Какво се е случило?

— Бях на опера и една жена влезе в ложата ми по време на антракта.

— Повечето хора биха приели такова нещо като приятно разнообразие наред този вой от сцената.

— Не е повод за шеги, Дарко — сръза го Тадеуш. — Въпросната жена се оказва англичанка, името ѝ е Каролайн Джексън. Твърди, че познавала Колин Озбърн. Канела се да работи с него, когато го убиха. Твърди също, че можела да поеме неговите функции, и да се справи по-добре с нелегалните имигранти в края на веригата.

— Звучи ми добре, ако наистина е това, за което се представя. Измъкна ли достатъчно сведения, за да провериш?

— Снощи се обадох на две места. И двата източника потвърдиха, че няма измама. Днес се видяхме отново и тя ми разказа още доста неща. Но искам да ѝ се направи абсолютно пълна проверка, преди да захванем каквото и да било с нейно участие.

— Не си склонен да ѝ вярваш, така ли? — намръщи се Красич.

— Прекалено много съм склонен да ѝ вярвам, Дарко. В това е опасността.

Красич го изгледа учудено.

— Не разбирам.

Тадеуш отвори сребърната табакера, която лежеше на масата пред него, и извади пура. Подрязването и паленето му отне доста време. Красич чакаше търпеливо. Дългите години съвместна работа го бяха научили, че шефът няма да проговори, докато сам не реши, че е готов. По лицето на Тадеуш премина някакво неясно чувство, и най-сетне той каза:

— Тя е двойница на Катерина.

Пристигна келнерът с поръчката на Красич и той нямаше как да отговори. Отпи глътка „Джек Даниълс“, чудейки се как да реагира. Да не би шефът да се бе побъркал накрая?

— Как така? — попита той неуверено.

— Ами така. Все едно е близначка на Катерина. Снощи, когато влезе в ложата, едва не получих инфаркт. Мислех, че пред мен стои привидение, поне докато тя не отвори уста и не заговори на английски.

Затова всяко мое решение, свързано с тази жена, не може да бъде меродавно — нали разбираш, Дарко. Колкото пъти я погледна, имам чувството, че сърцето ми спира.

— Майната му — Красич изля останалото уиски в кафето и изпи всичко на един дъх. — Убеден си, че не си жертва на някакво внушение?

— Не. Именно затова се уговорих с нея да обядваме заедно днес, за да се убедя, че не съм сънувал. Но тя не стряска само мен. Нали видях как хората се обръщат подир нас — и снощи в операта, и днес, в ресторанта. Явно не могат да повярват на очите си. Това е страхотен шок, Дарко.

— Значи искаш да я проверя?

— До дъно — Тадеуш бръкна във вътрешния си джоб и извади плик. — Тук има един италиански паспорт, който тя ми даде за доказателство, че се справя с работата си. Тук е и адресът ѝ в Берлин. Снощи я убедих да се прибере с моята кола. Записал съм всичко, което помня да ми е казала за себе си. Искам да чуя всичко, което успееш да откриеш за нея. Или това е най-странното шибано съвпадение на света, или се плете нещо много гадно. Трябва да разбереш за какво става дума, Дарко.

— Заемам се веднага, шефе — Красич взе палтото си и се измъкна от сепарето. — Ако около нея има нещо нечисто, ще я заковам. Не бери грижа.

Тадеуш кимна, поуспокоен. Проследи с поглед Красич, който пореше тълпата като бик. Дарко щеше да се справи. Възможно беше Каролайн Джексън да крие нещо съмнително. А имаше и една, макар и незначителна, възможност тя да се окаже неговото спасение.

Рейн беше придошъл. Шкиперът на „Вилхелмина Розен“ стоеше на масивните стъпала на монумента, издигнат на „Дойчес Ек“ — мястото, където Мозел се влива в Рейн — и гледаше мрачно буйните кафеникави води на прилива. Реката беше затворена за търговски кораби. Честно казано, беше очаквал такова нещо. Напоследък се случваше все по-често, всяка пролет, а не както в детството му. Сигурно се дължеше на глобалното затопляне. Само че в неговите очи

това беше; още един елемент от гигантски заговор, с цел да се попречи на намеренията му.

По план днес следобед трябваше да стигне до Кьолн и да пристане в малкия воден басейн встрани от централното течение на реката. Вместо това, трябваше да останат тук, в Кобленц. За първи път в живота му съжителството с още двама мъже в толкова тясно пространство го дразнеше.

Предложи на Манфред и Гюнтер да си отидат у дома за няколко дни — нямаше изгледи нивото на реката да спадне скоро, а те нямаше какво да правят на борда. Предложи им дори да им плати отпуска. Но и двамата не се съблазниха от предложението му.

Гюнтер повтаряше монотонно, че шибаният път от Кобленц до Хамбург е прекалено дълъг, и че докато стигнат, ще трябва да се връщат, и че такова нещо нямало да се случи, ако работели по Одер или Елба, защото тогава щели да си бъдат все едно у дома.

Манфред пък не искаше да тръгва, защото тук си прекарваше чудесно. Още много кораби бяха пристанали принудително и Манфред беше в стихията си. Седеше денонощно в кръчмите и се надлъгваше с останалите моряци. Способността му да държи на пиене беше пословична, а пък рядко му се удаваше случай да я демонстрира на практика — жена му беше на мнение, че когато корабът се прибере от поредния курс, мястото му е у дома и никъде другаде.

Затова и двамата му висяха на врата, влудяваха го, защото постоянно разказваха къде са били, кого са видели, обменяха клюки и обмисляха къде да отидат следващия път. А той имаше нужда от тишина и спокойствие, за да възстанови душевното си равновесие след случилото се в Бремен. Трябваше да бъде сам, за да не се опасява, че някой ще започне да го разпитва за какво му е да купува толкова вестници всеки ден, и защо все търси нещо по страниците им. Докато Гюнтер и Манфред се мотаеха наоколо, можеше да проверява вестниците само чрез интернет. След като колегите му установиха, че не гледа порно страници, когато отваря компютъра, моментално загубиха всякакъв интерес към заниманията му.

Въпреки че успяваше да следи новините, продължаваше да се притеснява. Имаше статии, които не се включваха в онлайн вариантите на вестниците. Понякога в електронната версия се публикуваха съкратени варианти. А и дори да се бе добрал до цялата информация,

която бе направена обществено достояние, това все още не означаваше, че не го издирват. Възможно бе да имат негово описание и вече да претърсват страната за него. Ако не друго, почти сигурно знаеха каква кола кара. Чудеше се дали да не продаде веднага голфа — да го смени за кола от друга марка. Но ако полицията търсеше черен фолксваген голф с хамбургски номер, продажбата само би привлякла вниманието им към него.

Беше крайно изнервен. Не можеше да спи повече от половин час, без да се събуди. Храната пресядаше в гърлото му. Случилото се в Бремен го беше ужасило — най-вече защото никога преди не беше обмислял сериозно възможността да бъде заловен. Нали беше надхитрил онези надути копелета с всичките им дипломи и научни степени, беше им показал кой е шефът! Просто не можеше да повярва, че е бил на косъм от залавянето.

При това беше толкова внимателен! Планираше работата си до най-дребната подробност. Та нали, ако се наложеше да прекрати изпълнението на плана си, посланието му нямаше да достигне до света и всичко щеше да бъде напразно! Тази глупава жена едва не развали всичко, защото не беше предупредила приятеля си да не идва. Мръсна, шибана кучка. Сигурно ѝ се е искало да се изфука, че все още може да си хване мъж на нейните години. Тъпата крава насмалко не го провали, а и досега не му беше ясно успял ли е да се измъкне наистина или не.

В някои моменти на просветление успяваше да се убеди, че приятелят ѝ не би могъл да каже на полицията нещо, което да послужи за следа. Беше сигурен, че никой не го е видял, а пък в Германия сигурно имаше стотици хиляди черни голфове като неговия, дори ако предположим, че онзи бе забелязал каква кола точно е била паркирана пред къщата на мръсницата.

Но когато го налегнеха опасенията, той лежеше изпотен на койката, а тялото му излъчваше специфичната миризма на страха. Не се боеше от затвора. Там не можеше да му се случи нещо по-лошо от това, което вече беше преживял.

Страхуваше се от това, което би означавал провалът за него.

Затова, за да се противопостави на ужаса, който го гризеше отвътре, реши да не използва придошлата река за извинение. Уреди си по обичайния начин среща с доктор Мари-Терез Калве — изпрати ѝ

ласкателно писмо по електронната поща, в което особено наблюдаваше на тежестта, което интервю с нея би придало на неговото издание:

„Вашата работа върху манипулацията на паметта с помощта на сугестия в състояние на хипнотичен транс е несравнимо по-добра от всичко, направено в тази насока в Европа. Статията Ви върху промените в спомените за ранни сексуални изживявания, публикувана през 1999 година, е направо революционна. За мен ще бъде рядко удоволствие да узная как възнамерявате да продължите проучванията си. Такъв интересен материал ще подпомогне извънредно много представянето на нашия първи брой“.

Да, действително не му се наложи да полага големи усилия, за да я убеди да се срещне с него. Като всички останали, и тя страдаше от нарцисизъм — слабост, с която той си служеше като с оръжие срещу тях.

Сега обаче беше задължително довечера всичко да приключи успешно. Доктор Мари-Терез Калве му бе предложила да се срещнат в някакъв ресторант — кой знае дали поради нежелание да пусне в дома си чужд мъж, или защото искаше да извърънка безплатна вечеря, мислеше си той цинично. Накрая бяха стигнали до компромисно решение — да проведат интервюто в нейния кабинет в университета. Той й припомни, че за нея може да е по-удобно да има под ръка всички материали, свързани с научната ѝ дейност. Не беше идеалният вариант, но поне вечерта в университета нямаше да има хора, които биха могли да го видят.

Смущаваше го само проблемът с водата. Много вероятно бе доктор Калве да няма умивалник в кабинета си. А пък не можеше да се разхожда из университета с кофи вода. От опит обаче знаеше, че има нужда от учудващо малко вода, за да удави жертвата си. Затова сложи в големия си сак четири бутилки минерална вода по литър и половина. Сакът стана много тежък, но годините, прекарани в тежък физически труд, бяха укрепили мускулите му. Беше разпитал доктор Калве за възможностите за паркиране. Тя му беше обяснила, че може спокойно

да паркира на всяка от улиците от двете страни на факултета по психология. Задачата като че ли нямаше да бъде особено трудна.

Пътуването мина по-бързо, отколкото бе предполагал. Но през последните няколко месеца установи, че когато прехвърляше наум плановите си, времето сякаш започваше да тече по-бързо. Мисълта за това, което щеше да направи с Мари-Терез Калве, го развличаше далеч по-добре от всякакво радио или музика. Докато се усети, вече беше в покрайнините на Кьолн. Магистралата, по която пристигна от Кобленц, имаше отклонение към вътрешния околоръстен път, а оттам разстоянието до университета беше много малко. Хвърли един поглед на картата и бързо успя да намери Роберт Кох Щрасе. От там до университета имаше само две минути път. За щастие Калве му беше дала точни напътствия, та не се наложи да спира и да пита някого за пътя.

Коридорът не беше съвсем пуст. Срещу него вървяха двама студенти, погълнати от разговора си. С типичната за младостта егоцентричност те не го погледнаха дори за миг, докато се разминаваха — той беше свел глава и обърнал лицето си в другата посока, за да сведе до минимум евентуалната възможност те да го опишат впоследствие. След Бремен дори такова случайно разминаване беше достатъчно, за да ускори пулса му и да го накара да се задъха.

Започна да брой вратите. Четвъртата отляво, така беше казал. Спря пред обикновената дървена врата и прочете табелата: „Д-р М.-Т. Калве“. Пое дълбоко дъх и го задържа, опитвайки се да си възвърне предишното равновесие. Вдигна ръка и почука рязко, само веднъж.

— Влезте — гласът беше тънък, леко приглушен.

Той отвори вратата и я задържа с ръка, широко усмихнат.

— Доктор Калве? Аз съм Ханс Хохонщайн.

Той влезе в стаята, приковал очи в жената, която излизаше иззад бюрото. Беше направо мъничка. Не би могла да е висока повече от метър и петдесет. Лицето ѝ беше дребничко, с фини, детински черти. Кестенявата ѝ коса беше ниско подстригана. Беше облечена в елегантна свободна блуза и три четвърти панталони — те му напомниха старите филми с Одри Хепбърн, които Гюнтер обичаше да гледа. Каза си, че за съжаление очите ѝ разваляха общия ефект. Тъмните ѝ очи бяха малки, събрани, и я караха да изглежда сърдита, а не безгрижна и безпомощна. Подаде му слабата си, кокалеста ръка, той

я пое нежно и изведнъж почувства собствената си ръка като огромна, потна маса плът.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Хохонщайн. Седнете, моля ви — тя посочи двете кресла, поставени пред газовата камина.

Налагаше се да действа бързо, защото не знаеше колко дълго ще останат необезпокоявани. За да се озове зад гърба ѝ, той отстъпи и се поклони учтиво.

— След вас, докторе.

Устата и веждите ѝ трепнаха в иронична усмивка и тя мина пред него. Ръката му светкавично бръкна в якето и извади тежката палка. Тя трябва да бе забелязала някакво движение, защото беше полуобърната, когато ръката му с палката се спусна надолу. Той имаше намерение да я удари по тила, но вместо това улучи слепоочието. Тя залитна и изохка, но не падна, а тръгна към него. Уплашен, той вдигна отново палката и я удари с все сила по темето. Този път тя се свлече като купчинка в краката му. Той пое облекчено дъх. Виеше му се свят. След случилото се с онази Шилинг и най-дребният проблем караше сърцето му да се свива от ужас. Но всичко беше наред, започна да се убеждава той. Всичко се развиваше идеално.

Отиде до вратата и я заключи. После се насочи към бюрото, помете с ръка всички книги и хартии, и те се строполиха в разбъркана купчина на пода. Обърна се към доктор Калве и се наведе, за да я вземе на ръце. Беше лека като дете — приятно разнообразие в сравнение с първите три жертви. Сложи я да легне по гръб на бюрото и извади канапа от сака си. Завързването на глезените и китките за металните крака на бюрото му отне секунди. Повдигна с палец единия ѝ клепач. Все още беше в безсъзнание. Нямаше нужда да ѝ запушва устата. Положението беше под контрол.

Извади острия бръснач на дядо си от калъфа и започна внимателно да реже дрехите ѝ. Беше толкова слабичка, че кажи-речи, нямаше никакво месо по костите. Би могъл да прокара пръсти по ребрата ѝ, толкова изхвъркнали, че приличаха на сметало. Спря за миг и отстъпи, за да се наслади на пълната ѝ безпомощност.

Внезапно почувства как желанието се надига в него — прилив на кръв, който почти го зашемети. Никога досега не си бе признавал, че адреналиновата вълна от енергия, която го връхлиташе, когато заставаше пред поредната си жертва, би могла да има нещо общо със

секса. В неговата мисия нямаше място за плътски желания. За секс можеше да мисли, след като си свършеше работата.

Но може би бе сгрешил. Пое си дълбоко дъх и долови цитрусовия аромат на парфюма ѝ, примесен с човешкия мирис на оголена плът. За какво му беше да прибягва до долнопробни уличници, след като можеше да получи това, което иска, от жертвите си? Нима не беше редно да ги подложи и на това последно унижение — да ги насилва така, както те бяха насилвали жертвите си?

Плъзна колебливо пръсти към ципа на панталона си. Внезапно чу съвсем ясно гласа на дядо си, който пропъди всички останали мисли: „И ти се имаш за мъж? Какво те плаши, момченце? Страхуваш се от една жена, която дори не може да се съпротивлява? За нищо не те бива — ставаш само за пристанищни курви като майка ти“.

Той изхлипа, но се овладя. Физическото желание беше настоятелно, невъзможно беше да го пренебрегне. Щеше да покаже на стареца! Бръкна в джоба и извади пакетчето с презервативи, което си беше взел за по-късно. Разкъса нетърпеливо опаковката, нахлузи с несръчни от нетърпение пръсти латекса върху ерекцията си и се отпусна върху нея, опитвайки се да проникне с настоятелни тласъци в сухия процеп между бедрата ѝ.

Тя се размърда. Клепачите ѝ трепнаха, така че се видя бялото на очите ѝ. Но сега това нямаше значение. Той владееше положението. Тя не можеше да направи нищо. Стисна гърлото ѝ, задъхан от приближаващия оргазъм, който идваше по-бързо, отколкото бе считал за възможно. Виждаше спазмите на гръкляна ѝ, докато тя се бореше за глътка въздух, но не спираше и не отпускате хватката си.

Сега вече гръдният ѝ кош се надигаше в последни усилия на белите дробове да се доберат до мъничко кислород, за да поддържат сърдечния ритъм. Очите ѝ бяха изхвъркнали, склерите се изпъстриха с мънички червени точки. Прекрасно беше да наблюдава животинския ѝ ужас — защото той се дължеше на него. Тялото ѝ се отпусна рязко и в същия момент връхлетя оргазмът, гръбнакът му се изви в яростен спазъм. Беше същинско освобождение — сякаш от съзнанието му се вдигна някаква завеса.

Но какво беше сторил? Беше провалил всичко. Беше я убил, без да изпълни това, за което бе дошъл.

Ядосан на себе си, той се смъкна от бюрото и застана прав, подпрян на свитите си в юмруци ръце. Дишаше накъсано и учестено. Какво го беше прихванало? Та той имаше план, имаше мисия, и сега беше провалил всичко, беше я убил, но не по запланувания начин. Жалък неудачник, това си оставаше той, мизерно подобие на мъж.

Взираше се в тялото пред себе си и се проклинаше. Тогава забеляза едва доловимо движение по кожата на шията ѝ. Възможно ли беше това да е пулс? Той я опипа плахо. Пръстите му доловиха леките удари на кръвта. Всичко щеше да се оправи.

Той бръкна припряно в сака и се зае трескаво с последните приготовления. Когато изля и третата бутилка във фунията, пъхната в гърлото ѝ, провери отново пулса. Този път нямаше съмнение — беше си платила.

Вдигна отново бръснача и огледа мястото, което го интересуваше. Бяха гъсти, тъмни кичури, прошарени тук-там с по някой сив косъм. Никога не беше рязал жена преди Маргарете Шилинг, която малко го беше затруднила. Но сега вече имаше опит. Направи първия срез по горната линия, където тъмните косми скриваха бледата кожа на корема, после направи два среза под ъгъл около венериния хълм. Внимателно повдигна кожата с острието на бръснача. Движенията му ставаха все по-уверени. Направи и последния напречен срез и вдигна скалпа, оставяйки кървавочервена кървяща рана с формата на трапец. Отвори бурканчето и пушна трофея си във формалина, наслаждавайки се на порозовяването му, докато кръвта се отмиваше от кожата. Усмихнат блажено, той завинти капачето. После се зае да почиства. Накрая извади носна кърпичка и забърса всичко, до което се беше докосвал, включително кожата на трупа. После уви кърпичката около пръстите си, извади от чантата тънка папка и отиде до кантонерката. Пъхна папката на буква „К“. Анамнезата на кучката си беше на място.

Работата беше свършена, при това по-добре от всеки друг път. Сега вече беше господар на положението — нямаше никакво съмнение.

АНАМНЕЗА

Име на пациента: Мари-Терез Калве

Сеанс №: 1

Коментар: Пациентката демонстрира пълно неуважение към себеподобните. Егоцентризмът я кара да пренебрегва изцяло правата и нуждите на другите. Възприема се като център на собствената си вселена, около който трябва да се въртят всички останали. Другите хора съществуват единствено като средство за постигане на собствените ѝ цели.

Това, че е постигнала високо положение в избраното от нея поле за професионална изява, доказва само, че е способна да преследва безжалостно целите си в ущърб на хората около себе си. Прави, опит да отрече женствеността си с агресивно мъжкия подход към работата. Не е склонна да признава приноса на други хора за успеха на работата и, но винаги държи да получава признание. Не е способна на емоционално съпреживяване.

Препоръчителна терапия: Начало на лечение с промяна на физиологичното състояние.

ГЛАВА 25

Дарко Красич беше убеден, че би могъл да прекарва по-полезно времето си, вместо да седи пред някаква жилищна сграда близо до Курфюрстендам и да чака някаква жена. От друга страна, времето, посветено на стремежа да попречи на шефа си да се държи като глупак, не беше изгубено. Като че ли му беше малко да се завира на предна линия — ето докъде ги беше докарал. Наложил се Красич да урежда не само убийство, ами и да търси детегледачка, и той не беше убеден коя от двете задачи е била по-трудна.

Но желанието да се появи на първа линия в собствения си бизнес беше поне разбираемо — докато фантазирането създаваше лошо име на един мъж, особено в техния бизнес. В кръговете, където Красич и шефът му припечелваха парите си, леката мегаломания беше напълно приемлива, а параноята — почти задължителна. Но да ти се привиждат чертите на мъртва жена на лицето на някаква случайно срещната непозната граничеше с пълна лудост. Красич беше убеден, че ако не пресече цялата история от корен, днес-утре щеше да записва шефа на сеанси при екстрасенс. Щяха да станат за посмешище. Само това му липсваше тъкмо сега, когато лудите албанци искаха ракети земя — въздух, а китайските гангстери навлизаха в бизнеса с хероина и нелегалните емигранти като много сериозна конкуренция.

Понаместил се на седалката на безличния опел, който бе подбрал за наблюдението. Тази кола не беше проектирана за хора с широки рамене. Ставаше за кльоцави интелектуалци, но не и за истински мъже. Беше вече девет и половина, но не се беше появила жена, отговаряща на описанието на Таджо. Киснеше тук от седем и половина, но не беше забелязал никакви подобия на Катерина да влизат или да излизат от сградата.

„Наистина жалко за Катерина“, мислеше той. Не беше каква да е жена. Не беше от типа на малоумните гангстерски гаджета, но не беше и от рода на устатите кучки, които се имат за толкова умни, че все гледат да те поставят на мястото ти. Пък беше и хубавица. Най-

хубавото ѝ беше, че с нея Таджо беше щастлив. А когато беше щастлив, играеше великолепно. А тъкмо сега шефът не беше щастлив, а почваше и да къса лентата в бизнеса. Рано или късно трябваше да приеме, че злополуката си е била злополука и нищо повече. Но така, както Красич виждаше нещата, до настъпването на този момент им предстоеше да загубят още много време.

Точно в този миг вратата на сградата се отвори и челюстта на Красич увисна. Ако не беше видял трупа на Катерина със собствените си очи, би се заклел, че на улицата излезе тя — в кръв и плът. Е, да, прическата беше различна, а и тази жена беше като че ли по-стегната и мускулеата от Катерина, но от такова разстояние изобщо не би могъл да ги различи.

— Да му се не види — изръмжа той вбесено. Това можеше да му послужи за урок — на Таджо все още можеше да се разчита.

Беше толкова стъписан, че едва не забрави за какво седи тук. Тя вече го беше подминала, когато той се съвзе и излезе припряно от колата. Вървеше бързо и стегнато, дългите ѝ крака, облечени в удобни ниски обувки, крачеха твърдо и уверено. Наложил му се да побърза, за да не я губи от очи. Тя стигна до ъгъла на „Оливаерплац“ и зави надясно.

Когато и той стигна до ъгъла, видя, че тя е застанала пред една будка за вестници. Той се смеси с хората, които чакаха светофара да светне зелено, докато тя си купуваше английски вестник. После жената продължи до едно кафене. Собственикът беше извадил маси отвън в пристъп на оптимизъм, но на повечето берлинчани им беше студено да си пият кафето там. Каролайн Джексън също влезе вътре.

Красич се поколеба. Възможно бе да има среща с някого, а може би искаше да говори по телефона. Не му се щеше да привлича вниманието толкова отрано, но не биваше и да я остави да се измъкне. Мина забързано покрай кафенето и установи, че вътре има доста хора. Достатъчно за прикритие.

Той постоя умислено пред витрината на някакъв магазин, после се върна и влезе в заведението. Седна на бара така, че можеше да я вижда в гръб. Предпочиташе да не вижда лицето ѝ — беше прекалено стряскащо да гледа физиономията на жена, за която знаеше, че е мъртва.

Тя не правеше нищо подозрително — просто си четеше вестника и пиеше кафе. Той си поръча еспreso и „Джак Даниълс“ и започна да пие много бавно. След трийсет и пет минути тя сгъна вестника, прибра го в чантата, плати сметката и излезе. „Тръгна към Курфюрстендам“, помисли той мрачно. Какво им ставаше на тези жени, като видеха магазини?

Два часа по-късно той продължаваше да я следи. Тя беше влязла в пет-шест магазина за дрехи, беше ровила из бутиковите модели. Беше си купила два диска с класическа музика и не беше разговаряла с никого, освен с продавачите. Беше му дошло до гуша, особено като се има предвид, че във всички тези магазини се чувстваше съвсем не на място. Трябваше да намери някой друг да я следи — най-добре да е жена. Или ако не можеше да намери жена, трябваше да прибягне до някой от онези хубавци, които се вълнуваха повече от „Армани“, отколкото от леки картечници.

Пак се повлече подир нея, докато тя зави обратно по уличката и влезе в сградата, където се намираше наетият от нея апартамент. Това си беше една напълно пропиляна сутрин. Предстоеше ѝ да се срещне с Таджо след един час, и Красич беше убеден, че в този интервал от време няма да се случи нищо особено. Имаше време да намери някой друг, комуто да повери следенето. Красич седна отново в опела и извади телефона си. Ако около Каролайн Джексън имаше нещо съмнително, той щеше да го открие. Но можеше да прехвърли тичането на друг.

Петра Бекер се издигаше в очите на Тони с всеки изминал миг. Беше му се обадила в девет и седемнайсет минути, за да го уведоми, че е пратила колата, която трябваше да го откара до летище „Темпелхоф“ за краткия полет до Бремен. Там трябваше да го посрещне един от криминалистите, на които бе поверен случаят Шилинг.

— Как, по дяволите, успя да уредиш всичко? — попита той, замаян от недостига на сън.

— Излъгах — отвърна тя спокойно. — Казах, че си един от водещите профайлери, които сътрудничат на британското министерство на вътрешните работи, пристигнал по работа към

Европол, и подчертах, че ще сме им много задължени, ако ти съдействат по всички възможни начини.

— Ти си невероятна жена, Петра — каза той.

— Чувала съм го и преди, но обикновено не от мъж — каза тя сухо.

— Правилно ли предполагам, че в Бремен още никой не е направил връзката с убийството в Хайделберг?

— Момчетата от Хайделберг толкова припираха да прехвърлят нерешения си случай на нас, че пробутаха на местната преса версията за някакво обичайно разчистване на сметки между наркочилдъри. Изобщо не се споменавахе нищо за ритуално убийство, затова и историята не стигна до първите страници на вестниците. Бих се учудила, ако на някой в Бремен му е попадала информация за случая.

— Не ти ли се струва странно, че си единственото ченге в Германия, което е в състояние да направи връзката? — не можеше да устои на изкушението да я поразпита. Никога не бе устоявал на таква изкушение.

— Искаш ли да ти кажа истината?

— Разбира се.

— Доставя ми страхотно удоволствие. Разбира се, знам, че ще трябва да се върна в границите на закона, не мога да продължа да действам като на кино, но засега се забавлявам. Само че в момента не е време да говорим за това. Ще изпуснеш самолета.

Тони се усмихна. Беше очевидно измъкване, но той не настоя.

— Благодаря, че уреди всичко.

— За мен беше удоволствие. Желая ти успех. Ще се чуем скоро, нали?

— Надявам се скоро да имам нещо за теб, но не очаквай чудеса — предупреди я той.

Тя се разсмя.

— Не вярвам в чудеса.

Детективът, който го посрещна в Бремен, беше набит русоляв мъж на трийсетина години с много лоша кожа. Говореше отличен английски и се представи като „Бернд Хефс, наричай ме Бернд“. Имаше леко отегченото изражение на човек, който трудно може да бъде шокиран. Тони беше наблюдавал това поведение и у други криминалисти. Обезпокоителното беше, че то обикновено не бе поза

или защитен механизъм, а по-скоро показател за притъпена чувствителност и унищожени способности за съпреживяване.

Бернд определено не проявяваше особена симпатия към жената, чиято смърт бе натоварен да разследва. През цялото време, докато пътуваха към Бремен, я наричаше „Шилинг“. Тони напук и подчертано всеки път назоваваше Маргарете с титлата ѝ.

Наближиха града и преминаха по високия мост над придошлата Везер, чиито вълни имаха цвета на мътна бира.

— Нивото е много високо — отбеляза Тони, колкото да поддържа разговор, след като Бернд очевидно беше изчерпал малкото безполезна информация, която можа да даде за убийството.

— Не е толкова зле, колкото Рейн и Одер — отвърна Бернд. — Не мисля, че ще се стигне до наводнение.

— А речните кораби как се оправят?

— Ами никак — очевидно. Моторите им нямат необходимата мощност, за да се справят с такова силно течение. Ако нивото се вдигне още малко, ще затворят реката за търговски кораби. Рейн вече е затворен. Корабите са закотвени по крайречните пристанища. Шкиперите сигурно беснеят, защото губят ужасно много пари, а екипажите пият от сутрин до вечер.

— Сигурно създават проблеми на местната полиция.

Берн сви рамене.

— Поне не вилнеят по улицата — изхили се той с тънък глас, странно несъответстващ на набитата му фигура. — А това там е катедралата — допълни той. По тона му личеше, че счита забележката за излишна. Изключено беше човек да не забележи кулите — близнаци. — Шилинг се е разхождала из центъра в деня на смъртта си. Вечеряла сама в едно малко заведение на пазарния площад.

— Далеч ли сме от дома на доктор Шилинг? — попита Тони.

— Около десет минути път.

— Приятелят ѝ успя ли да си спомни нещо за нападателя?

— Гаджето ли? От него полза, колкото от евнух в бардак. Нищо не видял, нищо не чул. Знае само, че видял непозната кола, паркирана пред къщата. Фолксваген голф — или черен, или тъмносин. Разбираш ли, дори не е забелязал дали номерът е местен или от друг град. Имаш ли представа колко черни и тъмносини голфове има само в Бремен?

— Сигурно са доста.

Бернд изсумтя.

— Толкова много, че просто няма смисъл да започнем да ги проверяваме — той зави от главната улица по тиха уличка с дървета. — От тук започва предградието, където е живяла. Нашият човек трябва да е минал по този път — това е единственият логичен маршрут за влизане и излизане от квартала.

Тони погледна през прозореца и се опита да си представи как изглежда улицата след смрачаване. Къщите бяха построени навътре в дворовете, пред тях имаше малки, грижливо подстригани морави. Обитателите охраняваха строго личния си живот зад затворените входни врати. Нямаше причини някой да е забелязал колата, докато е пътувала към съдбоносното място. Замисли се дали убиецът не е проучил предварително околностите. Такива хора често го правеха, проучваха територията, следяха жертвите, изучаваха живота им, интересуваха се кому ще липсват, когато умрат. Но той имаше чувството, че Джеронимо не е от този тип убийци. Той беше тласкан от друг вид подбуди.

Опита се да си го представи как се озърта из смрачените улици, как проверява дали е завил на правилното място. Маршрутът беше сложен, и на много места бе възможно да се озовеш в задънена улица.

— Дали се е лутал? Възможно ли е някой от обитателите на околните къщи да се е подразнил, защото е ползвал алеята му, за да направи обратен завой?

Бернд го изгледа, като че ли беше полудял.

— Какво предлагаш, да обикаляме от врата на врата, за да проверим дали някой не се е подразнил от неизвестен шофьор?

— Вероятно е безсмислено — съгласи се Тони, — но човек никога не знае. Хората могат да бъдат много чувствителни на тема собственост, особено ако непознати шофьори постоянно ползват входната им алея за обратни завой.

На лицето на Бернд се изписа изражение, което Тони бе забелязвал и у други полицаи. Това беше физическият израз на мисъл, която гласеше горе-долу така: „Шибани психари, нямат никаква представа от работата на полицията“. Реши да си затваря устата и да запази хрумванията си само за Карол и Петра.

Колата зави по малка сляпа уличка с не повече от дузина къщи — краят ѝ представляваше асфалтов полукръг. Навлязоха във входната

алея на една от къщите, прилична досущ на всички останали, като изключим лентите, с които полицията я бе оградила като сцена на престъпление.

— Ето я — Бернд слезе от колата и се упъти към къщата, без да се обръща, за да провери дали Тони го следва.

Тони поспря за миг до колата и огледа останалите къщи на улицата. Всеки, който погледнеше в този миг от който и да е прозорец на която и да е къща, би могъл да го види съвсем ясно.

„Не се боиш, че може да те видят, така ли, Джеронимо? Все ти е едно дали някой ще те мерне или не. Убеден си, че си толкова невзрачен, че няма да си спомнят после нищо за теб.“

Кимна доволно и последва Бернд, който потропваше нервно, застанал със скръстени ръце на прага на къщата.

Влязоха едновременно, като и двамата автоматично понечиха да изтрият крака в отсъстващата изтривалка.

— Взеха я от лабораторията — като че ли очакват да открият някакъв рядък вид кал, която се среща в една-единствена каменоломна около Рур — отбеляза саркастично Бернд. — Убийството е извършено тук — и го поведе към кухнята.

Независимо от тънкия слой пращец, посипан при вземането на отпечатъци, всичко изглеждаше удивително уютно. Тони установи, че помни дори масата. Бяха седели край нея и бяха обсъждали възможностите да напишат съвместен реферат, бяха пили чаша след чаша кафе и евтино червено вино. От мисълта, че Маргарете е загинала на същата тази маса, му призля. Започна да кръстосва кухнята, която правеше впечатление на спретната и подредена. Изобщо не приличаше на сцена на брутално престъпление. Нямаше видими следи от кръв, нямаше и помен от миризмите, които човек неволно свързваше с жестока насилствена смърт. Невъзможно беше да си представиш, че в тази съвсем обикновена кухня се е разиграло ужасно престъпление.

— Няма кой знае какво за гледане — каза Бернд. — Повечето подобни местопрестъпления приличат на кланици, но тук, ако почисти прахта, човек може направо да седне да вечеря.

— Има ли следи, които да говорят, че е обикалял и другаде из къщата?

— Според приятеля й нищо не е било пипано. Не, не е бъркал в чекмеджето за фино бельо, нито пък е мастурбирал в спалнята, ако имаш нещо подобно предвид.

Тони не може да се сети за учтив отговор на подобно изказване. Вместо това отиде до прозореца и загледа отвъд градината, към гората.

— И по тази линия не открихме нищо — обади се Бернд. — Проверихме да не би да я е следил, скрит в горичката, но нямаше никакви следи, които да говорят, че някой е стоял близо до оградата отзад.

— Не мисля, че я е следил, не и във физическия смисъл на думата. Интересувал се е от умствената й работа, не от физическото й присъствие — каза Тони по-скоро на себе си. Обърна се и се усмихна на Бернд. — Благодаря, че ме доведе до тук. Прав си, няма какво да се види.

— Детектив Бекер спомена, че искаш да видиш снимките от местопрестъплението, така ли е?

Тони кимна.

— Ако е възможно.

— Подготвят специален комплект снимки, трябва да отидем до централата, за да ги вземем, а после, ако няма нищо повече, мога да те закарам обратно до летището. Има полет малко след два, но ако не успеем за него, има още един около час по-късно.

Нямаше предложения за обяд, каза си Тони. Очевидно нямаша намерение да прекаляват със сътрудничеството с Европол.

— Чудесно — той се усмихна отново. — Тъкмо ще пристигна в Берлин навреме за следобедния чай.

Бернд го изглежда така, като че ли окончателно се бе убедил във всичко, което бе чувал за ексцентричните англичани. Тъкмо това беше и целта на Тони. Ако Бернд запомнеше нещо от посещението, за предпочитане беше да е това.

Петра влезе в общото помещение с пружинираща походка. До тук операцията „Радецки“ се развиваше по план. Освен това тази сутрин будеше у нея големи очаквания. Дори видът на Акулата, вперил мрачен поглед в екрана на компютъра, не може да развали доброто й настроение.

— Какво правиш? — тя отиде до бюрото му. — Доколкото си спомням, трябваше да провериш сътрудниците на Красич?

Той вдигна поглед. По слабото му, изпито лице беше изписано възмущение.

— Точно това правя. Някой беше споменал, че Красич имал родини, които живеели в покрайнините на града, и сега се опитвам да ги намеря по официалните общински регистри. В този случай е вероятно Красич да се довери на роднините си, а не на друг престъпник.

Добра идея, каза си Петра, едновременно учудена и заинтригувана. Току-виж се оказало, че от него ще стане ченге в края на краищата.

— Отлично разсъждение — каза тя. — Някакви находки?

— Засега нищо. Налага се да проверявам какво ли не, а това отнема часове. Как върви операцията ти?

— Чудесно — тя включи компютъра си и се насочи право към данните от Европол. Имаше файл, в който автоматично се регистрираха всички данни от бюлетините, пристигащи от Хага. Петра установи доволно, че днес е пристигнало ново постъпление.

— Искаш ли кафе? — попита Акулата.

— Ако вариш прясно.

— Смятам да направя.

— Тогава ще пия едно.

Тя отвори бюлетина. В началото имаше някакви досадни административни сведения. Петра започна да превърта страницата и на средата на втората откри това, което търсеше.

„МОЛБА ЗА СВЕДЕНИЯ ОТ ПОЛИЦИЯТА В ЛАЙДЕН, ХОЛАНДИЯ.“

— Чудесно — прошепна тя тихо.

Текстът беше кратък и ясен:

Криминалисти от Лайден, които са натоварени с разследването на убийство, имат подозрения, че може да имат работа със сериен убиец. Обърнаха се към нас с молба да пуснем циркулярно данните от престъплението, с цел евентуално сравнение и откриване на подобни престъпления в рамките на други юрисдикции. Жертвата е Питер Де Гроот, професор по психология в лайденския университет. Тялото му е било открито в собствения му дом. Бил е гол и завързан по гръб на бюрото си. Дрехите му са били разрязани, за да бъдат свалени от него. Причината за смъртта е удавяне. По всичко личи, че убийството е извършено, като в устата на жертвата е поставена фуния или тръба, в която е наливана вода. Трупът е обезобразен след настъпване на смъртта — скалпирана е гениталната област. Половите органи не са засегнати.

Обръщаме се с молба към колегите от всички страни членки на Европол да отворят досиетата с неразрешени убийства, и да проверят дали няма данни за подобни деяния в техните райони. Информацията да се препраща директно на главен инспектор Кеес Мартенс от лайденската полиция, с копие за Европол, отдел „Криминални престъпления“.

* * *

Петра не можеше да прикрие доволната си усмивка. Тъкмо препрочиташе текста, когато Акулата цъфна до рамото ѝ.

— Какво е това? — попита той, докато оставяше чашата кафе на бюрото ѝ.

— Бюлетинът на Европол — поясни тя.

— Ти си единственият човек, който се занимава с тези глупости.

— Именно затова съм и единственият човек тук, който има някакви шансове.

Той се наведе над рамото ѝ и започна да чете.

— Уф, че гадост. Типично за холандците. Прекалено са тъпи, за да разрешават собствените си случаи, и ги прехвърлят на който пожелае.

Петра се намръщи.

— Грешещ. Изключително интелигентна постъпка от страна на холандците — първо, успели са да преценят, че може да става дума за сериен убиец, и второ проявили са смелост, като са помолили за помощ.

— Така ли мислиш?

Тя натисна клавиша, за да разпечата съответната страница от бюлетина.

— Не мисля, а знам. А знаеш ли какво е най-интересното в това убийство?

— Предстои ми да узная, ако не се лъжа — той се разположи на единия ъгъл на бюрото ѝ.

— Би трябвало вече да си разбрал. Защото от всички нас се очаква да четем информацията, препрацана от колегите на територията на Германия. Също както се предполага, че всички четем бюлетина на Европол.

Той подбели очи и изпъшка.

— Да, добре. Виж какво, признавам, че го прехвърлям набързо, това достатъчно ли е?

— Разбира се, всички бързаме понякога. Но в тези сведения понякога има неща, на които трябва да се обръща внимание. Като например убийството в Хайделберг преди месец и половина. Това говори ли ти нещо?

Той се намръщи.

— Някакъв търговец на наркотици на дребно, това ли беше?

— Това им беше оправданието да прехвърлят случая на нас. А беше очевидно, че убийството няма нищо общо с дрога.

— Сигурно затова не съм обърнал особено внимание — прекъсна я Акулата, за да се защити — Решил съм, че не е по нашата част.

— Едно убийство винаги трябва да представлява интерес за полиция. Аз пък го прочетох. Затова мисля, че човекът, извършил убийството в Лайден, е убивал и преди — в Хайделберг. И още веднъж след това — в Бремен. — Тя потърси с мишката и извади доклада от

Лайден, после започна да разпечатва файла. — И затова ще си спечеля червена точка, като представя съпадението на данните пред шефа.

Тя стана, взе си кафето и отиде до общия принтер. Взе купчината хартии и помаха весело на Акулата.

— Захващай се с Красич — подхвърли тя на излизане.

Откри Плеш в кабинета ѝ, където шефката преравяше исканията за покриване на разноски. Тя вдигна очи и се усмихна с благодарност на Петра.

— Надявам се да ми носиш някакви факти, а не фантасмагории.

Петра сви рамене и се отпусна на стола срещу Плеш.

— Опасявам се, че са по-скоро предположения, отколкото непоклатими факти.

— Е, както и да е. Все е някакво разнообразие. Какво те тревожи?

Петра постави разпечатките на бюрото ѝ.

— Това е извадка от тазсутрешния бюлетин на Европол. Холандската полиция търси възможни връзки между едно убийство, извършено в Лайден, и други подобни престъпления. Миналата седмица прехвърлях досиетата на неразрешените убийства, докато подготвях сегашната операция, за да видя дали няма нещо, свързано с Красич и Радецки. Попаднах на някакъв случай в Хайделберг, който ме заинтригува смътно, затова се обадох на колегите и поисках всички данни за убийството. Когато ги изчетох, се убедих, че не е от нашия ресор. Но когато прочетох подробностите около лайденското убийство, забелязах удивителни съпадения. Проверих повторно — има удивително сходство в начина на извършване на престъплението.

Плеш взе разпечатката и я зачете. Веднага щом стигна до общите черти на двете престъпления, челото ѝ се смръщи.

— Боже мили — беше коментарът ѝ, когато привърши.

— Има и друго — продължи Петра. — Още едно такова убийство е извършено в Бремен. Извадих данните за него, защото приличаше на хайделбергското. Начинът на извършване е идентичен.

Плеш повдигна вежди.

— Мислиш, че е един и същ психопат?

— Така изглежда. Какво да правим от тук нататък?

Плеш сви рамене.

— Свързваме се с Хайделберг. Като че ли това е първото убийство. Сигурно там изобщо не четат бюлетините на Европол. Трябва да се свържат с холандците и с хората от Бремен. — Тя изду устни и издиша силно. — Да се занимават те, не аз. Какъв кошмар. Започват преписките и бюрократичните тънкости.

— А не може ли ние да задържим случая? — попита Петра.

— Как да се обосновем? Това няма нищо общо с организираната престъпност, не е в ресора ни.

— Но ние сме направили връзката. Освен това сме експерти по анализ на данни и сме привикнали да работим с Европол.

— Ти занасяш ли се? Като че ли ти е малко това, което имаш да вършиш по операцията „Радецки“. Стига, Петра, това не е наша работа и ти го знаеш. Ще се обадя на шефа на разследването в Хайделберг и ще задвижа нещата. Чудесна работа свърши, като забеляза връзката. Но не е редно да настояваш за случая.

Още преди Петра да продължи да спори, вратата се отвори с трясък и на прага застана Акулата, зачервен, с блеснали очи.

— Извинявайте, че нахлух така, госпожо — запелтечи той. — Но... става дума за този случай, който Петра ми показва в бюлетина. Току-що пристигна ново съобщение. Изглежда, че има ново убийство. Само че този път в Кьолн.

ГЛАВА 26

Карол си каза, че Петра беше права за моторницата. Това не беше играчка на богаташ. Корпусът ѝ беше от дърво, със съвършени пропорции, с малка покрита каюта по средата. Тадеуш ѝ каза, че когато я купил, била почти развалина, но се влюбил в елегантната ѝ линия и фината изработка на корпуса — от застъпващи се дъски. Възстановил някогашния ѝ блясък, и сега моторницата представляваше съвършен музееен експонат, който обаче функционираше не по-зле, отколкото през трийсетте години, когато е била построена. Когато Карол поглеждаше навътре в малката каюта, забелязваше как лъснатите месингови части и полираният махагон пречупват меко светлината. Нямаше излишни пространства — пейката, която опасваше три от стените на кабината, имаше жлебове, в които се плъзваха двата края на масичката, така че се получаваше двойно легло. Имаше вградени шкафове, където можеше да се поставя багаж, но всичко беше конструирано така, че не се нарушаваха елегантните пропорции на малкото помещение.

На палубата, малко зад кабината, един висок, мълчалив мъж стоеше облегал на руля и чакаше заповедта на Тадеуш, за да потеглят.

— Знае само една-две думи на английски — бе казал Тадеуш, докато ѝ помагаше да се качи на борда. — Поляк е, като мен. Ние, поляците, сме най-добрите моряци на света.

— Струва ми се, че ние, англичаните, сме склонни да оспорим това твърдение — отбеляза Карол.

Той кимна, признавайки правотата ѝ. Днес изобщо не приличаше на сериозния бизнесмен, когото бе видяла на предишните им две срещи. Беше облечен в джинси и дебел рибарски пуловер, с плетена шапка, нахлупена на главата, и приличаше на всички останали лодкари, с които се бяха разминали по пътя от колата до моторницата. Издаваха го само ръцете — меки, без мазоли от тежък физически труд.

— Позволете ми да ви покажа лодката — настоя той, докато я водеше надолу. После отстъпи назад и я остави да се огледа.

— Много е красива — каза искрено Карол.

— Предполагам, че е строена за някакъв висш лидер на нацистката партия — каза той. — Но така и не съм проучил въпроса. Предпочитам да не знам, боя се, че ако узная прекалено много от историята ѝ, мога да престана да ѝ се радвам.

— Същото е и с любовниците — саркастичната усмивка на Карол премахваше всякакви подозрения, че това може да е опит за флирт. Тя не беше пропуснала да отбележи иронията, което се криеше в думите му — очевидно не се замисляше, че самият той е направил парите си на гърба на човешкото нещастие. Стори ѝ се противно, че Тадеуш се опитва да се постави по-високо в морално отношение от предполагаемия някогашен собственик на лодката. Затова пък тази негова морална слепота щеше да ѝ бъде от полза, когато изпълняваше сложните ходове на предстоящата игра.

— Като че ли сте права — отвърна той развеселено. — Нещо за пиене? После ще се качим на палубата и ще си поиграя на екскурзовод.

Той отвори един от дървените капаци, зад който имаше малък хладилник, зареден с бира и шампанско. — Много е малък за големи бутилки — поясни той и вдигна половинлитрова бутилка „Перие-Жуе“. — Това става ли?

След няколко минути двамата седяха на пейката на кърмата с чаши шампанско, а щурманът маневрираше внимателно, за да изведе лодката от Румелсбергското езеро към широкото течение на река Шпрее.

— Днес за бизнес ли ще говорим, или ще се опознаваме? — попита Карол.

— По малко от двете. Исках да ви покажа града от различна перспектива, а се надявах да споделите и малко повече за деловите си планове.

Карол кимна.

— Звучи добре.

Лодката зави и се насочи към един шлюз. Докато чакаха да преминат, Тадеуш ѝ разказваше какво ли не за търговските кораби. Разказа ѝ как раздигнали за един ден двацет хиляди тона отломки по време на реконструкцията на Потсдамер Плац. Как по време на една рутинна митническа инспекция открили жената на капитана на един от

корабите — мъртва и заровена в трюма под въглищата. Че наричали речната полиция „патешка полиция“.

— Явно знаете доста за живота по реката — отбеляза Карол, докато минаваха покрай Кройцберг, на път към Зоологическата градина. Край каналите растяха дървета, обсипани с цвят, и придаваха романтична окраска на прозаичния транспортен път.

— Част от работата ми зависи и от водните пътища — каза той предпазливо. — Както вече можахте да установите, обичам да съм наясно с кого или какво си имам работа, затова съм разговарял с много шкипери през изминалите години. Тази лодка ми дава и напълно законни основания да се движа в техните среди.

— Но надали пътувате с нея из Европа — това сигурно би отнело много време?

— Обикновено нареждам да я извадят на сушата и да я пренесат там, където искам да отида. После си правя разходки, но не забравям и бизнеса — той се усмихна. — Всичко е съвсем невинно, нали?

— Умно измислено — призна тя, доволна, че маскарадът най-сетне започваше да осигурява реална информация.

Той ѝ показваше различните забележителности, докато излязоха от канала и продължиха по Шпрее. Когато навлязоха в канала на Западното пристанище, Тадеуш посочи десния бряг.

— Това е Моабит. Опасявам се, че не е една от приятните части на Берлин. Тук има сериозни конфликти между албанците и румънците — спорят за територия, на която да пласират проститутките си. Дребен бизнес, не е за хора като нас.

— Интересувам се само от търсене и предлагане — каза Карол. — Вие можете да ми доставяте това, от което се нуждая, аз мога да ви доставя документите, за които хората плащат. На определена цена, разбира се.

— Всичко си има цена — Тадеуш стана. — Време е за още малко шампанско.

Той заслиза надолу.

„Дявол да го вземе“, каза си Карол. Започна да ѝ омръзва. Той безспорно беше забавен и приятен събеседник, но ако искаше да прави обиколка на Берлин, щеше да си купи билет за туристически автобус. Не ѝ беше лесно да седи и да оглежда архитектурни забележителности, докато съзнаваше, че за да оцелее, не бива нито за миг да сваля гарда.

Искаше ѝ се да съкрати преследването, а колкото по-скоро заговореха за бизнес, толкова по-бързо щеше да приключи операцията и тя можеше да се завърне към собствения си живот.

Тадеуш се върна с нова половинлитрова бутилка.

— Добре, имаме малко време до следващата живописна отсечка. Сега може би ще ми кажете какво мога да направя за вас.

Карол се изправи, демонстрирайки с езика на тялото, че преминават към сериозен разговор.

— Въпросът е по-скоро какво можем да направим един за друг. Мога ли да говоря открито, или ще продължавате да се преструвате, че не разбирате?

Той се усмихна.

— Нека говорим честно. Направих някои предварителни проучвания, за да се убедя, че сте тази, за която се представяте.

— Същото направих и аз за вас — прекъсна го Карол. — Никога не бих се обърнала директно към вас, ако преди това не бях проучвала дълго и внимателно професионалната ви предистория. И така, аз ли съм тази, за която се представям?

— До тук всичко изглежда убедително. Сътрудниците ми продължават да правят проверки, но аз вярвам на инстинкта си. А той ми казва, че мога да ви вярвам, Каролайн. Очевидно е, че сте умна и предпазлива, но умееете да проявявате смелост, когато тя може да даде желаните резултати.

Карол иронично повдигна чашата си.

— Благодаря, уважаеми господине. Радвам се, че функционираме по един и същи начин. Защото, въпреки всичко добро, което съм чувала за вас, ако по време на първата ни среща не ми се бяхте понравили, щях да изчезна и нямаше да ме видите никога повече.

Той отпусна ръка на перилото на кърмата — не я докосна, но жестът показваше желание за близост.

— А това би било жалко.

— Това би ви струвало доста неприятности, от които мога да ви отърва — каза тя, връщайки категорично разговора в чисто професионални юди. Ако Радецки започнеше да се влюбва в нея, това не би навредило на операцията, но тя трябваше да играе ролята на недостъпна, да го държи на една ръка разстояние. Не можеше да допусне флиртът да се развие до такава степен, че нежеланието ѝ да

спи с него да изглежда странно. Дори да искаше да го направи, а тя си припомни категорично, че не го иска, това би провалило мисията ѝ, би обезценило всички данни, които успееше да намери за него и бизнеса му. Ако Радецки съумееше да докаже, че е спал с нея, това би било дар божи за адвоката му. Един опитен адвокат би превърнал показанията ѝ от сигурни сведения на уважаван полицейски служител в опит за отмящение от страна на отхвърлена жена. При това, такава постъпка би била абсолютно непрофесионална. А Карол държеше да бъде считана за добър професионалист.

— Така ли мислите?

— Убедена съм. Вие доставяхте на Колин Озбърн по двайсет до трийсет нелегални имигранти месечно. Единственият проблем беше там, че Колин не ви даде верни данни за това, което бе в състояние да осигури. Той нямаше достъп до документите, за които си плащаха вашите хора. Затова се налагаше да ги предава, преди те да разберат, че само блъфира.

— Не знаех — каза Тадеуш.

— Предполагам, че наистина не сте знаели. В нашия бизнес недоволните клиенти не се появяват на гишето за работа с посетители, за да си искат парите обратно — каза остро Карол. — Попаднат ли в ръцете на имиграционните служби, или ги репатрират, или ги пращат в лагери. Те нямат никаква възможност да се свържат с хората, на които са платили. А Колин винаги внимаваше да ги праща да работят на места, които нямаха никаква пряка връзка с него. Наемаше цеховете под фалшиви имена, и винаги внимаваше там да няма стока, когато се очакваше полицията да направи проверка. Пазеше си дори шевните машини. Гаден начин да печелиш пари.

Тадеуш сви рамене.

— Вероятно е бил убеден, че върши това, за да оцелява.

— Така ли мислите? Аз не работя по този начин. Ако човек работи извън закона, трябва да е по-честен от хората със законен бизнес.

Той се намръщи.

— Какво имате предвид?

— Ако работите в нормален бизнес и не извършите това, което сте обещали, можете да изгубите работата си, можете да провалите брака си, но всъщност не се случва нещо наистина ужасно. Но ако

човек работи в нашия свят и проваля хората, които са разчитали на него, рано или късно това ще му струва повече, отколкото би бил склонен да плати. Ако продавате фалшива дрога по улиците, рано или късно си изяждате боя — или от излъгани клиенти, или от другите дилъри. Ако измамите хората, с които организирате банков обир, после цял живот трябва да се озъртате през рамо.

Да вземем например Колин. След като е, постъпил некоректно в сделката с вас, повече от сигурно го е направил и по отношение на някой друг. И ето какво му се случи. Отнесоха му главата на някакъв междуселски път из тресавищата на Есекс. Тъй като аз не искам да ми се случва нищо подобно, когато работя с хората, постъпвам честно. И очаквам същото от тяхна страна.

Докато тя говореше, Тадеуш беше отдръпнал ръката си. Гледаше я с особена настойтелност, като че ли тя обличаше в думи най-съкровените му убеждения.

— Явно сте мислили много по тези въпроси — каза той.

— За мен е важно да оцелея — отвърна Карол.

— Очевидно.

— Вижте какво, Таджо, аз не съм глупава жена. Можех да припечелвам прилично и в рамките на закона. Но не пожелах да припечелвам прилично. Искях да направя много пари — толкова много, че да мога да спра да работя, докато съм още достатъчно млада, за да се забавлявам. И намерих начин да работя извън системата. При това наистина много ме бива в това, което върша. Стремя се да не общувам с други закононарушители, освен когато е абсолютно необходимо, прикривам следите си и винаги осигурявам обещаното. Е, ще работим ли заедно?

Той сви рамене.

— Зависи.

— От какво?

— От това кой е убил Колин Озбърн — той повдигна вежди.

Тя не бе очаквала това и се уплаши, че изражението ѝ издаде колко я изненада въпросът му.

— Какво искате да кажете?

— Смъртта на Колин е била много изгодна за вас. А като че ли никой не е наясно какво точно се е случило с него. Никой не поема отговорността за случилото се. Обикновено, когато един негодник

убие друг, много държи да се знае, че той го е извършил — за назидание. Така се надява да внушава страх и респект. Знаете как действат в такива случаи. И така, Каролайн, вие ли поръчахте смъртта на Колин?

Тя не знаеше какъв е правилният отговор. Възможно бе той да блъфира. Можеше да знае повече и да я подлага на проверка, за да прецени докъде би стигнала в стремежа си да спечели доброто му мнение. Може би му се искаше тя да е убила Колин, може би му трябваша доказателства, че може да бъде и безмилостна. Възможно бе обаче, ако тя заявеше, че е поръчала убийството, да откаже да работи с нея, притеснен от начина, че нейните методи за справяне с конкуренцията могат да се отразят и на него по възможно най-неприятен начин.

— За какво ми е да го убивам? — тя печелеше време.

— За да заемете неговото място в бизнеса.

Тя сви рамене.

— И защо точно по този начин? Достатъчно би било да ви предложи по-добра сделка. Освен това предполагам, че бихте могли да доставите достатъчно бройки и за двама ни.

— И все пак не направихте нищо подобно, нали? Не дойдохте да предлагате сътрудничество, докато Колин беше все още жив — сега гласът му беше рязък, в очите му нямаше и помен от топлина. — Това ме кара да се съмнявам във вас, Каролайн. Това и невероятната ви прилика с Катерина. Да, знам, че Колин не беше виждал Катерина. Но ако е бил поне наполовина толкова опитен, колкото сте вие, не може да не ме е проверил, когато е започнал работа с мен. Най-малкото е виждал нейни снимки. А после, когато тя загина, може да е решил, че с ваша помощ може да ми скрои някакъв капан. А пък вие сте решили да се справите и сама.

Карол се уплаши. Той грешеше в почти всяко отношение, но разсъждаваше правилно. Изведнъж тонът на разговора се промени от приятелски и дружелюбен и двамата навлязоха в мъгливите сфери на подозрението. Тя не можеше да реши как да постъпи.

Остави чашата си и се отстрани от него, кръстосала ръце на гърдите си.

— Искам да слеза от лодката.

Той се намръщи.

— Моля?

— Не виждам защо трябва да слушам такива глупости. Дойдох при вас с най-добри намерения, за да ви предложа съвместна дейност. Няма да седя тук и да ви слушам как ме обвинявате в убийство и заговори. Кажете на вашия човек да ме свали от моторницата — и то веднага. Иначе ще викам.

Тадеуш като че ли се забавляваше.

— Реагирате прекалено остро.

Карол позволи на обзелия я гняв да се изпише на лицето ѝ.

— Да не сте посмели да се държите покровителствено! Вие сте най-обикновен гангстер, Таджо. Нямате никакво право да морализаторствате пред мен. Не съм длъжна да ви давам каквито и да било обяснения. Освен това не желая да работя с човек, който счита, че е в правото си да ми иска обяснения. Само си губя ценното време. Настоявам да ме оставите на брега.

Той отстъпи, явно смутен от яростната ѝ реакция. Каза нещо на щурмана и лодката зави към един тесен кей, където бяха пристанали няколко лодки.

— Каролайн, не съм искал да ви засегна — каза той, докато тя отиваше към тази страна на моторницата, която беше по-близо до кея.

— Може би това трябва да ме накара да се чувствам по-добре? — лодката допря пристана, и без да чака помощта на щурмана, Каролайн скочи на сушата.

— Няма смисъл да ми се обаждате — подвикна тя през рамо, докато вървеше към каменните стъпала в края на кея. Когато се качи на улицата, трепереше цялата. Убеди се, че той не я преследва, после вдигна ръка, за да спре такси.

Надяваше се да не е провалила всичко. Но не можа да се сети по какъв друг начин да реагира. Той я изненада с подозренията си, тъкмо когато си бе позволила да изпадне в самодоволство, затова и не можа да съобрази как да отклони съмнението. Отпусна се на седалката на таксито и се помоли да не е сбъркала.

Самолетът от Берлин до Бремен беше малък, само с по една седалка от двете страни на пътеката, така че Тони можеше да разглежда необезпокояван снимките от местопрестъплението, които

беше получил в бременската полицейска централа. Извади ги от плика с известен страх. Не му се искаше да оглежда обезобразеното тяло на жена, която бе познавал. Винаги бе считал, че има някакво гротескно нарушение на интимни тайни в гледането на снимки на мъртвец, и нямаше желание за такава болезнена близост с човек, който му е бил близък приживе.

Всъщност те не се оказаха толкова ужасни, колкото бе очаквал. Ярката светлина на светкавицата бе превърнала трупа на Маргарете в нещо, което бе невъзможно да свърже с жизнената жена, която познаваше. Огледа кадрите подробно и съжали, че не беше взел със себе си лупа. Погледнато с просто око, не се забелязваха разлики между нейното тяло и телата на останалите жертви на Джеронимо. Бяха разпънати по един и същи начин, дрехите на всички бяха разрязани, така че образуваха нещо като странна покривка под тях, уродливата рана, останала след скалпирането, беше също почти идентична.

Тъкмо се канеше да прекрати огледа на снимките, когато нещо прикова вниманието му. Имаше нещо странно във връзките, с които тялото на Маргарете беше прикрепено към масата. Взря се повнимателно с надеждата да забележи някаква подробност. Възлите изглеждаха по-различни от тези, с които бяха завързани останалите.

Тони почувства странен прилив на възбуда. Откритието му не беше кой знае какво, но на този етап от разследването всяко отклонение от стандартния начин на действие можеше да бъде от изключително значение. В този случай разликата беше още по-значима, защото се проявяваше тъкмо в случая, при който убиецът е бил прекъснат. Може би, в състоянието на стрес, предизвикано от прекъсването, Джеронимо е отстъпил неволно от обичайната си предпазливост и е допуснал пролука в непробиваемата си система за сигурност.

Обзе го трескаво нетърпение да вземе лаптопа си и да отиде в апартамента на Петра. Разбира се, пътят с такси от „Темпелхоф“ отне часове, попаднаха във всички възможни задръствания в центъра на Берлин. Най-сетне влезе в празния апартамент и се упъти право към кабинета, където беше скенерът. Докато чакаше компютърът да заработи, той извади лупата от чантата на лаптопа си и започна да оглежда внимателно снимката. Прекоси отново дневната и извади

останалите снимки от местопрестъпленията. Погледа ги още малко през лупата и скоро бе обзет от ликуване. Оказа се прав. Всички останали възли, с които бяха завързвани жертвите, бяха съвсем обичайни — с едно изключение, тези, които се виждаха на снимките от бременското убийство.

Върна се в кабинета и свърза лаптопа си със скенера. След минути вече оглеждаше увеличената и прочистена снимка, която го интересуваше. Тони не разбираше нищо от възли, знаеше само, че тези са по-различни от останалите. Влезе в интернет и написа в търсачката „възли“. След малко пред него се появи списък на сайтовете, посветени на изкуството да се връзват възли. Първият, който отвори, го свърза с онлайн новините по темата — страница, поддържана от група ентузиаста. Тони прати до сайта следното писмо:

„Не разбирам нищо от възли, а ми се налага да идентифицирам определен възел от една снимка, трябва ми също и информация къде и от кого се ползват такива възли. Има ли някой, комуто бих могъл да пратя снимката като JPEG-файл?“

Отговорът трябваше да пристигне до няколко минути — ако, разбира се, в момента някой от любителите на възли беше онлайн. За да се поуспокои, Тони отиде до кухнята и се зае да си прави кафе. За първи път от часове се сети за Карол и се замисли как ли се справя тя. Припомни си колебливата им уговорка да се видят, но сам не знаеше кога ще се освободи сега, когато работата потръгваше.

Когато седна отново на бюрото, ѝ прати мейл, в който предлагаше да се видят вечерта. В пощата му се беше появило съобщение. Кореспондентът носеше прозвището „Маймунски юмрук“. Тони предположи, че това е названието на някакъв вид възел, и отвори съобщението, донякъде обнадежден.

„Здрасти, новако. Прати ми снимката и ще видя какво мога да направя“.

След десетина минути Тони вече четеше ново съобщение от „Маймунски юмрук“:

„Това беше фасулска работа, новако. Възелът не е обичаен, но не е и истинска рядкост. Това е така нареченият «рибарски възел» — ползва се предимно от моряците — с него завързват долната част на квадратно платно. Обикновено се завързва на принципа на възел «въже около въже», и се повтаря още веднъж. По-сигурен е от оригиналния вариант, но като се опънат въжетата, не може да се развърже. Интересува те какъв човек би го ползвал, така ли? Бих казал, моряк, човек, който работи на кораб.

Вържи един и за мен.
Маймунски юмрук“.

Тони се облегна назад и се вторачи в екрана, свил съсредоточено вежди. След минути се изправи и започна да оглежда книжните лавици, които покриваха една от стените в кабинета на Петра. Откри това, което търсеше, на най-долния рафт, където бяха наредени голямоформатните издания. Отвори атласа и го запрелиства, но не откри достатъчно подробности по темата, която го интересуваше.

Върна се нетърпеливо при компютъра и се зарови в търсачката. Първо прегледа картите на градовете, където бяха извършени убийствата. После огледа много физически карти на съответните страни. Най-сетне излезе от интернет и се зае да попълва профила.

„8. В убийството на Маргарете Шилинг се забелязва една показателна разлика. Знаем, че убиецът е бил прекъснат, докато е извършвал престъплението — затова и всякакви забелязани разлики добиват особена стойност, защото, когато сме изложени на стрес, неволно се връщаме към начина на действие, към който сме привикнали. В този случай отклонението от модела се забелязва във вида на възела, с който е привързан левият глезен на жертвата.

Всички останали възли са съвсем обикновени и не предполагат специфични познания. Докато единствено този е от вида на «рибарските възли» — сравнително рядко използван, обикновено от моряци.

Струва си да се отбележи, че всички градове, където са били извършвани убийствата, имат пряк достъп до водни пътища. Хайделберг и Кьолн са разположени на големи плавателни реки, които са и основни търговски пътища — Рейн и Некар. Въпреки че Лайден вече не е търговско пристанище, самият град е прерязан надлъж и на шир от обширна мрежа плавателни канали и има пряка връзка с речните пътища към Ротердам. Като се вземе предвид направеният по-рано от мен извод, че убиецът е човек, който е пътувал много из Европа, както и лекотата, с която връзва възли, за които повечето хора не са и чували, съм готов да рискувам и да предположа, че съществува сериозна възможност убиецът да е член на екипажа на търговски кораб. Разбира се, възможно е и да е човек с опит в корабоплаването, който понастоящем работи в съвсем различна сфера, но мисля, че съчетанието от показателни фактори създава висока степен на вероятност той да е моряк.

Предложение: Нямам точна представа какво представляват регистрите на корабоплаването в различните страни, но препоръчвам, ако е възможно, да се направи опит да се установи какви кораби са приставали в градовете, където са извършвани убийствата, около съответните дати“.

Тони си позволи да огледа резултата от работата си със задоволство. Имаше добро предчувствие. Като че ли най-накрая беше намерил следа. Не можеше да предположи докъде ще успеят да стигнат по нея Петра и холандската ѝ приятелка, като се имаше предвид, че са доста ограничени в действията си. Но поне чувстваше увереност, че им е дал правилната насока. Хвърли поглед на часовника си. Нямахте представа кога ще се върне Петра, а се чувстваше уморен и

мръсен след целодневното пътуване. Реши да се прибере в апартамента си и да остави бележка на Петра да му се обади, когато ѝ е възможно. Ако имаха късмет, можеха да се съберат по-късно и да преговорят всичко, което бе успял да измъкне от данните досега. А ако боговете наистина бяха милостиви към тях, тя може би също щеше да има новини за него, ако плановете ѝ за Европол бяха успели.

Марейке разглеждаше смръщено бележките си. Хартмут Карпф, кьолнският детектив, ѝ се беше обадил незабавно, след като изпрати първоначалната документация чрез Европол — имаше някои разлики в двата случая, които той искаше да обсъдят.

— Разговарях с колегите от Хайделберг и Бремен, и всъщност не се съмнявам, че имаме работа с един и същи човек — каза той, — но си казах, че трябва да ви предупредя — струва ми се, че като се сравнят случаите, се наблюдава сериозна ескалация.

— Благодаря, че се обадихте — отвърна тя. — И така, какво точно имате предвид?

— Пълният разказ ли искате?

— Всичко, с което разполагаме. От самото начало.

Чу се шумолене на хартия, после той заговори отново:

— Така. Жертвата е доктор Мари-Терез Калве, четиридесет и шестгодишна. Старши преподавател по експериментална психология към кьолнския университет. Не се появила на работа тази сутрин, а секретарката ѝ не могла да се свърже с нея на домашния ѝ телефон. Трябвало да води семинар, но един от колегите ѝ го поел вместо нея. Само че диапозитивите, които трябвало да съпровождат семинара, били заключени в кабинета ѝ. Колегата взел ключ от портиера и влязъл в кабинета. Доктор Калве лежала мъртва, завързана на бюрото си — Карпф се покашля. — Не може да се каже, че колегата ѝ ни беше от помощ. Оповръщал е целия кабинет.

— Ако това може да ви послужи за утеха, надали е заличил някакви следи. До сега убиецът не е оставял никакъв материал за лабораторията — каза Марейке.

— Да, разбрах. Нашите служители, които правиха огледа на местопрестъплението, бяха много ядосани. Тъй или иначе, в доклада е отбелязано, че доктор Калве е лежала по гръб, с разперени крака и

ръце, завързани за краката на бюрото. Възлите са съвсем обикновени, между другото. Дрехите били под нея, разрязани, за да оголят тялото, след като вече била завързана. Окосмяването на гениталната област било свалено заедно с кожата.

— До тук всичко съвпада с предишните случаи — отбеляза Марейке.

— Като изключим това, че за първи път убива жертвата си не в жилището ѝ, а в университета — поправи я Карпф. — Всички останали жертви са били открити в домовете им.

— Правилно — Марейке изпита желание да се ритне за проявената глупост. Но поне се убеди, че сега вече си има работа с колега, чиято проникателност е подходяща за такъв заплетен случай. — Какво още успяхте да установите?

— Настоях за спешна аутопсия. На доктор Калве са били нанесени два удара с тъп предмет по главата — поне един от тях е бил достатъчно силен, за да я зашемети. По гърлото ѝ има белези, които говорят за удушаване.

— Това е нещо ново — потвърди Марейке.

— Въпреки това причината за смъртта отново е удавяне. Някаква тръба е била напъхана в гърлото ѝ и вътре е наливана вода — доколкото знам, точно както и при предишните убийства. Но основната и най-значителна разлика се състои в това, че доктор Калве е била изнасилена, преди да бъде убита.

— О, господи — изохка Марейке. — Това е лошо. Много лошо.

— Съгласен съм. Явно убиването е престанало да го задоволява.

Нямаше какво повече да си кажат. Марейке обеща да прати на Карпф пълния доклад за убийството на Питер Де Гроот, а той я увери, че всички нови сведения по неговия случай ще ѝ бъдат препращани чрез Европол. Единственото, което Марейке не сподели с него, бяха непосредствените ѝ планове.

Тя отвори пощата си и започна да пише съобщение. Ескалацията можеше да промени драматично профила на убиеца. Доктор Хил трябваше незабавно да научи това, което тя беше узнала. Марейке не знаеше кой знае какво за серийните убийци, но знаеше, че когато железният самоконтрол на убиец като този започне да се пропуква, човешкият живот поевтиняваше рязко.

ГЛАВА 27

Стаята явно бе обзавеждана по модел, взет от ловна хижа от деветнайсети век. Стените бяха покрити с дървена ламперия, тук-там по тях бяха окачени тежки маслени пейзажи. На едната стена имаше препарирана глава на елен, на другата — глава на глиган. Стъклените им очи проблясваха на светлината на свещите. В голямата камина гореше буен огън, от двете ѝ страни бяха поставени две големи кожени кресла. В средата на стаята имаше малка кръгла маса, по която блещукаха сребърни прибори и кристални чаши върху безукорно бяла покривка. Но всичко това беше елегантна имитация.

Също като мен, каза си Карол. Не беше очаквала да се види с Тадеуш толкова скоро, след като си тръгна така рязко от лодката му. Но само час след като се върна в апартамента си, на вратата се позвъни и ѝ донесоха букет — толкова огромен, че жената, която го носеше, почти не се виждаше зад него. На картичката в букета пишеше:

„Съжалявам. Държах се безобразно. Ще ви се обадя скоро — моля ви, не затваряйте телефона. Таджо“.

Тя изпита почти физическо облекчение. Раменете ѝ се отпуснаха, мускулите на гърба ѝ — също. В крайна сметка не беше объркала нищо. За щастие реакцията, която бе плод на моментната ѝ преценка, се оказа правилна — точно тази, с която бе успяла да го обезоръжи. Когато ѝ се обади, той съумя да се извини, без да се унижава. И тя прие поканата за вечеря. Искаше ѝ се да обсъди стратегията си с Тони, но не можа да се свърже с него. Щеше да се наложи да разговарят късно през нощта.

За да стигнат до сепарето, взеха асансьора до седемнайсетия етаж на един от новите небостъргачи на Потсдамер Плац, и прекосиха фойето на модерния ресторант. Когато прекрачиха прага, тя изпита

чувството, че се озовава в друг свят. Карол не можа да потисне напирания смях.

— Това е абсурдно — каза тя.

Тадеуш засия от удоволствие.

— Надявах се, че ще го кажете. Не мога да приема всичко това сериозно, но кухнята им е изключителна, и ми се струва, че е преживяване, което си струва да имаш поне веднъж в живота си.

Седяха край огъня, а сервитьорът беше налял шампанско в чашите и се беше оттеглил дискретно, след като посочи звънеца, с който можеха да го викат, когато решаха да поръчат вечеря.

— Наистина съжалявам за днес. Имам чувството, че приликата ви с Катерина ме смуцава и не мога да разсъждавам нормално. Освен това параноята е почти неизбежна част от нашата работа — каза Тадеуш.

— Много се ядосах, не отричам — отвърна Карол, като придаде известна острота на тона си. — Не съм свикнала да ме обявяват за убийца.

Той сведе глава в израз на съжаление.

— Това наистина не е подходяща основа, на която да се гради взаимно доверие. Срамувам се от себе си, ако това може да ме извини донякъде.

— Нека забравим цялата история. Обещавам да не си тръгвам, ако вие обещаете да не ме питате дали убивам деловите си партньори — отвърна тя усмихнато.

— Обещавам. Мога ли да удостоверя добрите си намерения, като ви помоля да опишете подробно предложението си за съвместна работа?

Карол почувства, че стомахът ѝ се свива от вълнение. Съзнаваше, че това е един от многото пробни камъни за операцията. Пое си дълбоко дъх и започна отново да описва предполагаемата дейност, която развиваше в Източна Англия.

— В замяна на това, че получават храна и покрив над главите си, ще ми работят в продължение на една година безплатно. В края на този срок получават италиански паспорт и свободата си. Това са условията на сделката — каза тя категорично.

Той повдигна вежди.

— Своего рода робство, така ли?

— Предпочитам да го определям като работа при предварително договорени условия — отвърна тя. — Очевидно е, че приемам само пълнолетни. Семейства не ми трябва — децата не ми вършат работа.

Карол се учуди на лекотата, с която играеше ролята на коравосърдечна делова жена — такава, каквато се предполагаше, че е. Като че ли изваждаше на бял свят някакви страни от собствената си личност, за чието съществуване сама не бе подозирала. Не беше убедена, че тази студена и пресметлива личност ѝ се нрави, но наистина ѝ костваше удивително малко усилия да възприеме поведението на Каролайн Джексън.

— Не транспортирам деца.

Карол повдигна вежди.

— Не очаквах от вас проява на сантименталности.

— Не го правя нито от сантименталност, нито от прекалена чувствителност — отвърна той. — Децата се контролират по-трудно, плачат, вдигат шум. Освен това предизвикват у родителите прояви на безсмислен героизъм. По-добре е да бъдат избягвани. Така че, ако решим да работим заедно, можете да бъдете спокойна, че няма да ви пращам деца.

Сега вече думите му бяха недвусмислени. Карол прецени това с тихо задоволство. По някакъв начин беше успяла да проникне отвъд защитните стени, които бе издигнал около себе си. През ум не ѝ мина, че неговата откровеност се дължеше на факта, че тя се намираще на негова територия — ако се разбере, че представлява опасност за него, можеше да изчезне без следа. Ако се бе замислила за тази възможност, никога не би събрала смелост да вдигне мизата, но тя го направи.

— Радвам се, че започнахме да се разбираме. Само че, преди да започнем да уговаряме условията, настоявам да видя лично как работите. Вие можете да ме пожертвате винаги, когато пожелаете — достатъчно е едно телефонно обаждане до съответните институции в Англия. Затова искам да се убедя, че партньорът ми работи също толкова професионално, колкото и аз.

Това беше предизвикателство — все едно беше хвърлила ръкавица, която лежеше между двамата. Тадеуш я загледа. Наблюдаваше играта на пламъците върху тези черти — едновременно непознати и близки като чертите на собственото му лице.

— От къде да знам, че мога да ви се доверя?

— Нали ви казах. Вие имате сведения за мен. Ако аз ви издавам тайни от моята работа, редно е и вие да отговорите със същото. Не бързайте. Не решавайте днес. Обмислете предложението ми. Направете всичко необходимо, за да се уверите в благонадеждността ми. Но ако не желаете да ми докажете на практика, че можете да ръководите сериозен бизнес, и аз не съм склонна да рискувам с вас.

Той отново я изгледа. Лицето му беше непроницаемо. Карол се зачуди дали не беше прекалила с настояванията си. Може би беше прибързала. Да не би да го беше изпуснала още преди да беше налупал истински въдицата? Внезапно устните му се извиха в усмивка.

— Ще видя какво мога да уредя. А сега нека се съсредоточим върху удоволствията.

Тя почувства как възторгът се надига у нея като вълна. Наистина имаше изгледи за успех — усещането беше прекрасно. Тя подви крака под себе си, както седеше на голямото кожено кресло, и отвори менюто.

— Защо не?

Докато четеше подробния доклад на Марейке, Тони си мислеше, че най-лошото, което съпровождаше работата на профайлъра, бяха смъртните случаи, които не е успял да предотврати. Той работеше с цялата си същност, влизаше под кожата на престъпника, съумяваше да намери смисъл в едно поведение, което останалият свят отписваше просто като чудовищно или перверзно. Той като че ли водеше диалог с мъртвите, който му даваше възможността да навлезе и в съзнанието на живия убиец. На теория това би трябвало да осигурява на полицаите жалони, които да поставят на картата на събраната от самите тях информация, пътни знаци, които да им показват правилната посока. Така че, когато списъкът на жертвите се попълнеше с ново име, за него бе невъзможно да не приема това като лично поражение.

Съзнаваше колко е важно да не позволява дълбокото разочарование да подкопава увереността му, че е на правилен път. Нищо от това, което му беше съобщила Марейке, не противоречеше на досегашната му теория. Трябваше просто да анализира новия материал и да го вгради в съществуващия профил. Той си повтаряше упорито, че

става дума просто за натрупване на данни, а не за прикрита критика на работата му или за показател за провал.

Можеше почти да си повярва — но не напълно. Препрочете описанието на всичко, което убиецът бе причинил на доктор Калве, и стисна устни, когато видя във въображението си сцената на престъплението. Дребната, крехка, нищо неподозираща жена е била лесна жертва за Джеронимо. Странно, каза си той. Повечето убийци биха се насочили първо към по-лесната мишена. Но тъкмо този беше толкова уверен в способностите си, че се бе обърнал първо към по-големите предизвикателства. Тони се зачуди дали това, че в Бремен едва не му бяха попречили, не беше смутило дотолкова самоувереността му, че той да се е насочил към по-лесна жертва — в опит да възстанови вярата във възможностите си.

Сигурно си го преживял като шок — някой да влезе точно когато си на върха на блаженството — проговори той тихо. — Справил си се все пак, но случилото се сигурно те измъчва. Затова ли уби тази жена в служебния ѝ кабинет? Може би си се надявал, че там никой няма да ви смути, защото срещата ви е била определена за вечерта, когато всички вече са си били отишли?

Какъвто и да беше отговорът на този въпрос, разликата в подхода доказваше, че Джеронимо може да проявява известна гъвкавост при извършване на престъпленията. Но изнасилването и опитът за удушаване не бяха признаци на способност за адаптация. Те навеждаха на съвсем различни мисли. Той придърпа лаптопа и започна да пише.

„След убийството на доктор Калве в Кьолн убиецът сигурно е в състояние на силна възбуда. В първите три убийства привидно нямаше елемент на сексуална мотивация. Въпреки това всички серийни убийства с ритуални елементи задължително имат връзка с еротичното удовлетворение, към което се стреми убиецът. Именно отсъствието на недвусмислен показател в тази насока при първите престъпления ме накара да преценя, че убиецът се опитва да отрече сексуалния компонент на деянието си. Ако трябва да бъдем съвсем точни, не би трябвало да приемаме изнасилването на доктор Калве като

ескалация. На практика това е съществуваща от самото начало мотивация, която едва сега излиза на бял свят, а досега е била потисната.

Показателен е по-скоро фактът, че той е допуснал такова рухване на самоконтрола си. Предполагам, че и това се дължи на случилото се в Бремен. Това, че тогава едва не са му попречили да извърши убийството, трябва да го е разстроило до такава степен, че когото е застанал лице в лице с доктор Калве, е бил по-нервен от обикновено. Предполагам, че самият той е шокиран от начина, по който е действал в Кьолн. Досега, за да поддържа първоначалното отрицание на сексуален мотив на престъпленията си, вероятно се е убеждавал, че има някаква мисия, с която помага на хората. Но сега, когото е паднал дотам, че да изнасили жертвата си, ще му бъде трудно да поддържа тази илюзия.

Какво значение има всичко това за откриването му и за предотвратяване на нови престъпления?

Убеден съм, че той ще се опита да убие отново много скоро — възможно е дори само след няколко дни. Необходимо му е да възстанови представата за самия себе си като някакъв ангел отмъстител, който раздава възмездие за неправди. Той изпитва нужда да заличи спомена за това мимолетно слизане до нивото на «обикновен» престъпник.

Ако съм прав в предположението си, че той е свързан по някакъв начин с водните пътища, то възможностите му се ограничават до определени географски региони. Считам, че е настъпил моментът потенциалните му жертви да бъдат предупредени за съществуващата опасност. Редно е това да стане по възможно най-дискретен начин, за да не стигнат сведенията по някакъв начин до убиеца. Служители на полицията трябва да уведомят ръководството на факултетите, в чиято образователна програма има включена експериментална психология, като посетят лично съответните университети.

Те трябва да подчертаят необходимостта тази информация да остане поверителна, защото това би им

дало най-добрата възможност да заловят престъпника. Редно е също да заявят, че биха приветствали всеки опит за помощ. Трябва да се търсят преподаватели, към които е била отправена молба да дадат интервю за някакво ново онлайн списание. По този начин могат да се създадат условия да се заложи капан за убиеца. Ако се действа организирано, възможно е да бъде предотвратено пето убийство“.

Тони препрочете това, което бе написал, после го прати на Марейке и на Петра, и още едно копие на Карол. Ако се съдеше по разказа на Марейке, случаите вече бяха затънали в бюрократичната тиня. Всички данни се предаваха по специално осигурен канал в централата на Европол в Хага. Той се надяваше, че там ще осъзнаят колко спешно трябва да се води разследването. В противен случай на съвестта им щеше да тежи още един човешки живот.

Тадеуш изпрати Карол до вратата на жилищната сграда.

— Благодаря — каза тя на сбогуване. — Вечерта беше много интересна.

Той взе ръката ѝ, целуна я и се поклони дълбоко.

— Благодаря, че приехте поканата. Ще се обадя, нали може?

Обзета от облекчение, че той не се опита да се самопокани на кафе, Карол кимна.

— Ще чакам. Лека нощ.

Взе асансьора до третия етаж и влезе право в апартамента си. Ако той стоеше долу на улицата и гледаше прозорците, щеше да се убеди, че се е прибрала. Докато вървеше към спалнята, Карол дръпна ципа на роклята си и я свлече в движение. Искаше да види Тони, но не искаше да отива при него, облечена в дрехите на Каролайн Джексън, които бяха поели аромата от пурата на Тадеуш. Взе чисти джинси и тениска и ги нахлузи набързо, после слезе по стълбите до неговия апартамент, като проверяваше дали площадките са празни, преди да излезе на тях.

Когато той отвори вратата, ѝ се стори напрегнат. Но като се има предвид, че беше прекарал деня, анализирайки убийството на своя добра позната, би било по-странно, ако я беше посрещнал с усмивка на уста. Тя пристъпи напред и го целуна по бузата. Той я прегърна силно и каза:

— Добре, че дойде. Как мина днес?

— Интересно беше — отвърна Карол. — Като в популярното проклятие „Дано ти се падне да живееш в интересно време“.

Тони я поведе към дневната, където завесите вече бяха спуснати, и двамата седнаха в двата противоположни края на дивана — продължаваха да проявяват неувереност в промяната на отношенията им.

— Разказвай — каза той и ѝ наля чаша вино от отворената бутилка, която стоеше на масата.

Карол започна да описва събитията от деня. Той я слушаше съсредоточено, склонил глава на една страна. Накрая каза:

— Такова нещо можеше да се очаква. Естествено беше да настъпи момент, в който приликата между теб и Катерина да го изнерви дотолкова, че да стане мнителен.

— Е, колкото и да е било предсказуемо, аз не го очаквах. За момент нямах никаква представа как би трябвало да реагирам.

— Действала си по инстинкт, а това при теб винаги дава добър резултат. Имаш много точен инстинкт, Карол, и това ти е помогнало и днес. Не си се отдръпнала уплашено, а си нападнала — най-добрият начин да отклониш мислите му от гризачото го съмнение. Но не се учудвай, ако случаят се повтори.

— Какво да правя, ако се повтори? Отново да се засегна?

Тони разроши косата си с пръсти.

— Нямам готов отговор за всичко, Карол. Ако трябва да бъда откровен, рядко съм се чувствал толкова неуверен, колкото тази вечер.

Карол повдигна вежди.

— Доколкото си спомням, ти поиска да ми помагаш за тази работа — възрази тя.

— Знам, но сега не съм убеден, че бих понесъл отговорността, ако предложи някакъв ход, в резултат на който нещата се объркат — каза Тони с уморена усмивка.

Карол несъзнателно се отдръпна от него.

— Знаеш ли, ти би могъл да изнасяш лекции на тема „чувството за вина“ пред католици. Тони, разбери ме, имам нужда от съвет. Поемам отговорността за собствените си действия.

Той се прокле вътрешно, че пак не беше улучил правилния тон в разговора си с нея.

— Искаш съвет, така ли? — попита той рязко. — Добре тогава, без каквато и да било предубеденост бих казал, ако Радецки отново ти зададе същия въпрос, да му кажеш, че не си убила Озбърн и нямаш представа кой го е убил. И че приликата ти с Катерина те смущава не по-малко, отколкото смущава него. Че не искаш да възникне впечатлението, че експлоатираш личната му скръб за собствена изгода. Освен това, честно казано, за теб би било по-логично да се откажеш от цялата история, защото е всеизвестно, че не е никак трудно човек да си осигури незаконна работна ръка.

Карол кимна.

— Благодаря, ще го обмисля — каза тя сухо.

Тони поклати глава.

— Искаш ли да се извиня и да започнем отново? Виж какво, и двамата сме уморени и изнервени — хайде да не си го изкарваме един на друг — той взе ръката ѝ — беше топла — и преплете пръсти с нейните. — Каж ми как се чувстваш.

Карол сви рамене.

— Трудно е да го опиша. Смесица от приятна възбуда, защото съзнавам, че се справям по-добре, отколкото изобщо можех да се надявам, и абсолютен ужас, защото знам, че ако объркам нещо, нямам вариант за отстъпление. Живея на постоянни приливи на адреналин, а това е много изтощително. Затова предпочитам да не мисля за себе си. Каж ми как се справяш ти.

— При мен няма кой знае какъв повод за възторзи. Има четвърто убийство.

Очите ѝ се разшириха ужасено.

— Толкова скоро? Станаха много често.

— При това той вече не съумява да се владее — Тони описа накратко това, което бе научил от Марейке по-рано същата вечер. — Искаш ли да видиш черновата на профила?

— Ако нямаш нищо против.

Той стана, отиде до папката и извади от нея няколко листа.

— Заповядай — каза той и ѝ ги подаде. — Искаш ли кафе?

— Да, моля — отвърна Карол, която вече четеше познатото встъпително предупреждение. Докато той вареше кафето, тя изчете съсредоточено краткия текст. Тони влезе с кафето, след като тя приключи с четенето.

— Е, какво ще кажеш? — попита той. — На мен ми се струва, че на места не е съвсем убедително. Не мисля, че мога да предложа нещо, което наистина да тласне напред разследването.

— Като се вземе предвид колко малко данни си имал за основа, бих казала, че си се справил много добре — опита се да го успокои Карол. — Очевидно най-важното в твоята теория е, предположението, че той работи на кораб.

— Да, но имаш ли някаква представа колко натоварен е търговският трафик по водните пътища на Холандия и Германия? По реките плават сигурно хиляди кораби, а нашият човек може да работи на който и да било от тях. Нямам дори представа до каква степен се регистрират пътуванията на търговските кораби. Поговорих тази вечер с Марейке. Доколкото тя знае, регистрира се минаването на кораби през шлюзове, както и акостирането им тук или там, но това не стеснява особено кръга на търсене — ровенето из документацията може да отнеме месеци. А ние не разполагаме с месеци, Карол.

— А дори да предупредят потенциалните жертви, това няма да помогне за залавянето му — допълни тя.

— Именно. Възможно е той просто да спре за известно време и да се появи, след като разработи нова стратегия да залавя жертвите си.

— След като ползва интернет, не бихме ли могли да проверим из интернет книжарниците за някой, който наскоро е поръчвал много наръчници по експериментална психология? — попита тя.

Тони сви рамене.

— Ако той действително живее на кораб, сигурно му е по-удобно да си купува книгите, вместо да ги поръчва, за да пристигнат на адрес, където сигурно не се появява в продължение на седмици.

— Вероятно си прав — тя се опитваше да не говори с прекалено обезверен тон. — А какво става с идеята ти за ЩАЗИ?

— Петра ми е уредила среща с един историк за утре. Но и по тази линия би се наложило да търсим игла в купа сено.

— Много ми е интересно да разбера какво си е внушил, че прави всъщност — каза замислено Карол. — Ако ти си прав, и той си е въобразил, че животът му е съсипан, защото някой негов близък е бил подложен на психически инквизиции, каква е целта, която преследва с тези убийства? Обикновено отмъщение? Или прави опит да изпрати по-общо послание?

— Е, зависи от това дали говорим за съзнателни или подсъзнателни мотиви — отвърна Тони. — Бих казал, че на подсъзнателно ниво се опитва да утвърди себе си. Но тъй като това му звучи прекалено лично и дребнаво, е успял да се убеди, че разчиства авгиевите обори на психологията. Посланието му е следното — „Ако си позволявате да се ровите в мозъците на хората, заслужавате смърт“.

Карол въртеше намръщено чашата с кафе в ръцете си.

— Знам, че това, което ще ти кажа, ще прозвучи като изсмукано от пръстите — но възможно ли е все пак той да приема престъпленията си като своеобразно лечение? Своеобразна окончателна терапия? Чиято цел е пациентите да не се отдават занапред на порочни занимания?

Тони обичаше най-много точно тази част от съвместната си работа с Карол. Ходът на разсъжденията ѝ можеше да стане много ексцентричен и тогава тя предлагаше идеи, които или не биха му минали през ум, или би отхвърлил незабавно като напълно невероятни. Беше го правила и преди, и се беше оказвало, че той греша, а тя е права.

— Знаеш ли, идеята никак не е лоша — каза той бавно. — Но накъде би ни отвела всъщност?

— Не съм сигурна... — Карол се взираше в стената срещу себе си и се опитваше да облече в думи мисълта, която се криеше в някакво ъгълче на съзнанието ѝ. — Ако той се възприема като някакъв инструмент на възмездие, не е ли възможно да е решил да унижава жертвите си още по-жестоко, използвайки собствените им оръжия? Дали не е възможно да е писал писма до научни списания, в които ги критикува или възразява срещу работата им? Не е зле да се прероят съответните сайтове, особено като се има предвид, че той се представя като журналист от онлайн списание.

Тони кимна.

— Възможно е. Най-малкото, струва си да се провери.

— Ами ако е пращал оплаквания от тях до съответните катедри?
— погледът на Карол беше вперен някъде в далечината. — Може би възприема срещата си с жертвите като своеобразен терапевтичен сеанс?

— Искаш да кажеш, приема тях за пациенти, а себе си като лекувател?

— Именно. Какво ще кажеш?

— Не е изключено. И после? — Тони искаше да разбере до къде Карол ще развие идеята си.

Тя се плъзна по дивана и се облегна на него.

— После нищо. Съжалявам, аз бях до тук.

— Не съжалявай, вдъхновението не идва по поръчка. Ще кажа на Петра и Марейке да потърсят всякакви форми на публична или професионална критика, на която са били подлагани жертвите на убийствата — той обви с ръка раменете ѝ.

— Колко ми е удобно така — въздъхна Карол. — Изобщо не ми се иска да се влача догоре.

Тони преглътна мъчително.

— Можеш да останеш, ако искаш.

— Мисля, че е по-добре да си тръгна. Толкова дълго сме чакали, докато стигнем до тук... Не ми се иска сянката на Радецки да падне върху първия ни път заедно. Искам да бъдем само аз и ти, да бъде наистина много хубаво. — Тя повдигна лице към него. — Мисля, че мога да почакам още малко.

Той се наведе и я целуна нежно по устните.

— Доколкото разбирам, си твърдо решена да не ми оставиш никаква възможност за извинение, ако се проваля — усмивката му прикриваше искрена тревога.

— Престани веднага — Карол постави пръст върху устните му. — Аз не се тревожа, и ти не би трябвало да мислиш такива неща. — Тя се измъкна от прегръдката му. — А сега смятам да си легна. И двамата сме се натоварили с прекалено много отговорности, за да си позволим да прекарваме безсънни нощи. — Изправи се и допълни: — Не ме изпращай. До скоро.

Той я проследи с поглед, докато тя прекосяваше стаята. Наслаждаваше се на топлината от изпълнението го задоволява. Може би, може би този път всичко щеше да бъде наред.

Красич пристигна в апартамента на Тадеуш малко след осем часа. Носеше хартиен плик, пълен със сладкиши от турската пекарна, която се намиреше близо до жилището му. Докато шефът му приготвяше кафето, той изсипа сладкишите в една чиния и разсеяно облиза трохите от пръстите си.

— Загадъчна личност е тази Каролайн Джексън — започна той. — Като че ли никой не знае нещо конкретно за нея. Чували са името ѝ, но много малко хора я познават по лице. Пак разговарях с онзи дилър, с когото те е свързал Креймър. Казва, че се запознал с нея преди около шест години. Тогава се занимавала със съмнителни сделки с недвижими имоти в Норич.

— В какъв смисъл съмнителни? — Тадеуш сипа кафето и донесе чашите на масата. — Престани да обираш трохите, Дарко, вече не си селянин — упрекна го той приятелски.

Красич седна и отпи от врялото кафе. Горещината явно не го смущаваше.

— Научила отнякъде, че се планира строителството на супермаркет на мястото на каре стари сгради и решила да откупи мястото. Собствениците, които не искали да продават къщите на минимални цени, били убеждавани с по-нетрадиционни методи.

— Насилие? — попита Тадеуш и посегна към един полумесец, посипан със сусам.

— Само в краен случай. По-скоро тормоз на дребно, нали знаеш — счупени стъкла на колите, кучешки лайна в пощенската кутия, погребални венци пред вратата, таксита, които пристигат на всеки двамадесет минути през нощта и твърдят, че са били повикани на този адрес. Очевидно има богато въображение. Тъй или иначе, накрая всички се съгласили да продават, с изключение на една възрастна дама, която настояла, че се е родила там и там ще си умре. Била абсолютно категорична до деня, в който се прибрала от пазар и намерила котката си, прикована към входната врата.

Тадеуш вдиша през зъби.

— Безмилостна. Такива жени обичам — усмихна се той. — Предполагам, че е направила добри пари, когато после е продала земята за супермаркета?

— Приятелчето на Креймър предполага, че е прибрала някъде към четвърт милион. Вложила го в нови сделки с недвижими имоти. Но винаги внимава да не се забърква в мръсната работа. Прави всичко на една ръка разстояние. А в търговията с наркотици не е замесена изобщо. Той ѝ предложил веднъж участие в една сделка, но тя заявила, че не иска да има нищо общо с гангстерите, с които работел той. Чувал е, че има някакви интереси, свързани с една бивша американска военна база някъде на север, но няма представа за какво точно става дума.

— Е, до тук нещата съвпадат — Тадеуш избърса устата си с ленена салфетка и се пресегна към кутията с пурите. — А не успя ли да научиш нещо лично за нея? Нещо за произхода ѝ?

— Съвпада с нещата, които ми разказа ти. Нали помниш онова момче, дето му платихме да проникне в компютъра на митницата миналата година? Ханзи, хакерът? Е, пак му дадох някоя и друга пара, за да види какво може да открие за тази Джексън. Родена е където и когато е казала на теб. Завършила е университета в Уорик. Живее на едно и също място през последните три години — някакво шибано провинциално имение в Съфък. Плаща си данъците. Данъчните инспектори я имат за финансов консултант на свободна практика, каквото и да означава това. Почтена гражданка, няма криминално досие, макар че веднъж е била обвинена в опит за възпрепятстване на правосъдието. Но случаят така и не бил внесен в съда.

— Има ли приятел? Съпруг, любовник?

— Нищо от този род. Креймър ѝ вика Снежната кралица. Никога не я е виждал с мъж. Може да е лесбийка, но и за това няма никакви сведения.

Тадеуш поклати глава, самоуверено усмихнат.

— Не е лесбийка, Дарко.

Красич го изгледа стреснато.

— Да не си я чукал? — въпросът беше израз едновременно на възмущение и удивление.

Тадеуш поклати глава и издиша дима.

— Трябва ли винаги да се изразяваш толкова вулгарно?

Красич сви рамене.

— Тя не е Катерина, Таджо. Тя е престъпник, също като нас.

Тадеуш го изгледа яростно.

— Съзнавам напълно, че не е Катерина. Независимо от това държа да се отнасяш с уважение към нея, Дарко. За една жена е два пъти по-трудно да се утвърди в незаконна работа, а тя е успяла да се докаже. Така че не искам да говориш за нея като за някаква уличница. Ясно ли е?

Красич познаваше достатъчно шефа си, за да спори с него, когато доловеше потиснатия гняв в гласа му.

— Както кажеш — измърмори той.

— За твоє сведение между Каролайн и мен не се е случило нищо — продължи Тадеуш с напрегнат и отчужден глас. — Приятно ми е да разговарям с нея. Когато сме заедно, идвам малко на себе си — чувствам се по-добре, отколкото през последните месеци. Бих предположил, че това ще ти бъде приятно, тъй като напоследък явно считащ, че не работя на пълни обороти — той бутна назад стола си и стана в знак, че разговорът е приключил. — Между другото, всичко наред ли е с детето на Марлене?

— Да, обадих се снощи на братовчедата. Не е виждал непознати да се навъртат около дома му. Казва, че детето мрънкало постоянно, защото се отегчавало, но какво може да се очаква, като седи затворено по цял ден в къщата?

— Поне е на сигурно място. А сега защо не отидеш да поприказваш с китайските си приятели, за да разберем кога можем да очакваме нова пратка? Възможно е да уредим нова сделка към края на месеца.

— Значи си решил да работиш с нея?

— Така мисля. Но тя иска да види начина, по който действаме, преди окончателно да се обвърже с нас. Затова се постарай всичко да върви като по конец, ясно ли е?

Красич се опита да прикрие безпокойството си.

— Смяташ да допуснеш външен човек до пряката ни работа?

— Тя скоро няма да бъде външен човек, нали? Ще бъде вътрешна. След като ние я проверихме, сега тя иска да провери нас. Поне ни го казва в очите, не го прави зад гърба ни, както постъпихме ние.

Красич поклати глава в израз на съмнение.

— Не знам. Досега никога не сме допускали външни хора, и този принцип ни вършеше чудесна работа.

Тадеуш постави ръка върху неговата.

— Виж какво, Дарко, разбирам, че тя те притеснява. Но аз прекарах доста време с нея през последните два дни. Инстинктът ми подсказва, че тя наистина е една от нас. Можем да ѝ се доверим. А сега трябва ти да се довериш на мен. Става ли?

Красич се престори, че поема маслиновата клонка.

— Щом казваш, шефе. По-добре да тръгвам, има работа да се върши.

Тадеуш го изпрати със замислен поглед. Това, че Дарко е толкова скептичен по отношение на Каролайн, не беше лошо. Той съзнаваше, че тя бе успяла да му влезе под кожата. Кой знае какво би пропуснал в момент на заслепение? Не беше зле Дарко да не я изпуска от очи. Защото, ако се окажеше, че Тадеуш е сбъркал, някой трябваше да разплете конците.

Карол легна на пейката в сауната и почувства как потта се стича по слепоочията и влиза в ушите ѝ.

— Това е най-подходящото място за срещи в света — изпъшка тя.

Петра се засмя. Очите ѝ бяха на нивото на гърдите на Карол.

— Не може да се отрече, че има и своите добри страни.

Карол изви гръбнак и почувства приятното изпукване на прешлените, които си идваха по местата.

— Божичко, съвсем съм излязла от форма — оплака се тя. — Между другото, имам чувството, че Радецки е пратил някого да ме следи. Тази сутрин видях някакво младо момче пред нашата сграда, а ми се струва, че го виждах и вчера. Така че, като идвах насам, изпълних един номер пред една витрина. Знаеш го, нали — подминаваш, след това спираш, като че ли едва сега се сещаш, че си видяла нещо, и се връщаш рязко назад.

— Разбира се. Ние, разсеяните жени, го правим постоянно.

— Именно. Така или иначе, мярнах го с периферното си зрение. Веднага се скри зад една кола — опита се да се престори, че иска да пресече улицата. Действа доста професионално, но не достатъчно, за да не го забележи човек, който вече е нащрек.

— Това безпокои ли те?

— Не особено. Ако не бяха пратили някой по петите ми, биха били крайно немарливи. Пък и аз не правя нищо обезпокоително. Сега поне знам как изглежда човекът, който ме следи — за в случай, че се наложи да му се измъкна.

Петра кимна одобрително.

— Правилно. Между другото, прочетох снощния ти доклад. Не мога да не спомена, че си се справила отлично с Радецки на моторницата. Като че ли наистина напредваш.

— И аз съм доволна, но не искам да избързвам. Вчерашният следобед беше истинско предупреждение да не изпадам в самодоволство.

Петра стана и капна малко вода с цитрусово масло върху камъните. Силният аромат на парите като че ли стимулира бързината на мислите ѝ.

— Нещата вървят, защото приличаш на Катерина. Колкото и да му се иска да се съмнява в теб на съзнателно ниво, чувствата го теглят в обратна посока. Чудя се как още не е поискал нещо повече от теб.

— Така ли? На мен не ми се вижда странно. Той е поставил Катерина на пиедестал. За него тя е била нещо като ангел, като богиня. Няма веднага да се нахвърли върху една жена, която му напомня толкова силно за нея. Вероятно има намерение да ме ухажда — каза Карол. — Обсъдихме с Тони тази вероятност, и това е неговото мнение. А като стана дума за Тони, той ми разказа за убийството в Кьолн.

Петра изпъшка.

— Ужасно е. Вбесявам се, защото разследването потъна напълно в разни бюрократични глупости. Очевидно сега онези от Хайделберг са се надули и настояват те да водят случая, защото тяхното убийство било първото. И това са същите шибани тъпанари, които се опитаха първоначално да го прехвърлят на нашия отдел, защото не знаеха как да се справят.

— Но нали всичко минава през Европол?

— Те препредават информацията, но междувреме се е събрала цяла планина, а като че ли няма кой да я прегледа, освен Тони. Много е вбесяващо. Но пък ми се струва, че профилът, който той направи, дава някои интересни насоки. Поне детективът, който води следствието в Кьолн, като че ли има ум в главата си. Веднага прие

идеята някой експерт да прегледа хард диска на компютъра на жертвата, точно както постъпи и Марейке. Но докато се получат резултати, могат да минат дни и дори седмици. Марейке помоли немските екипи да проследят и твоята идея за евентуални критики в научни издания.

Карол поклати глава.

— Не е една от най-блестящите ми идеи. Дано не изгубят много време в такива проверки.

— А може да се окаже тъкмо уликата, от която се нуждаят — каза Петра. — Господи, колко се дразня от това, че не мога да участвам в разследването! — Тя стана. — Време е за душопетите. А после трябва да се връщам на работа.

Карол простена.

— А пък аз трябва да правя обиколка на магазините на Радецки и да се правя на заинтригувана.

— Добре, че не съм на твое място — отбеляза Петра, докато излизаше от сауната. — Пази се, Карол.

„Разбира се — като че ли изобщо имам възможност да се пазя“, каза си сухо Карол. Ако имаше склонност да държи на собствената си сигурност, надали изобщо би приела тази задача. Играта предполагаше поемане на рискове — и оцеляване. А тя беше твърдо решена да оцелее.

ГЛАВА 28

В повечето случаи Дарко Красич харесваше работата си. Имаше слабост към чувството за власт и проявяваше пълно пренебрежение към страданията на околните. Съзнаваше собствената си ограниченост и нямаше амбиции да измести Тадеуш Радецки начело на империята му. Пък и за какво му беше? И без това печелеше повече пари, отколкото би могъл да изхарчи, а не беше толкова суетен, че да се има за по-хитър от шефа.

Но дори Красич понякога намираще някои свои задължения за неприятни — като сегашното например. Да се рови из дамско бельо не беше работа за мъж. Това можеше да достави удоволствие на някой перверзен тип, но Красич не беше такъв. Ако някога стигнеше дотам, че да може да свърши само ако си играе с фино бельо, сигурно би взел някой от пистолетите си и би си пуснал куршум в главата.

Тъй или иначе, и това трябваше да се свърши. Точно сега шефът мислеше с това, дето му е между краката, и се налагаше някой друг да поеме деловата част. Когато излезе от апартамента му, Красич се обади на Радо, негов втори братовчед, комуто бе възложено следенето на Каролайн Джексън.

— Къде е? — попита той.

— Тъкмо влезе в онзи лъскав дамски фитнес на Гизебрехтщрасе — каза Радо. — Носеше спортен сак.

Ако Каролайн Джексън можеше да си позволи карта за този клуб, явно не ѝ липсваха пари, помисли Красич. А очевидно не се и притесняваше да харчи. Сигурно щеше да отсъства поне час.

— Обади ми се, когато излезе — нареди той.

После спря пред един цветарски магазин и купи букет цветя. От там нататък влизането в жилищния блок мина без всякакви проблеми. Просто звъня наред по звънците, докато най-сетне някой се обади на домофона, и тогава каза, че носи доставка до врата за един от апартаментите. В асансьора надраска нещо нечетливо на една картичка и я връчи заедно с цветята на някакъв озадачен холандски бизнесмен.

Знаеше номера на апартамента на Каролайн Джексън, защото колата я беше взела оттук за снощната вечеря. Ключалката беше просто жалка — трябваша му не повече от пет минути, за да се справи с нея, и вече беше в апартамента.

Преди да започне претърсването, Красич предприе един бърз оглед. Спалня, баня, кухня, дневна. Никакви места, където може да се скрие нещо по-сериозно. Нямахше дори сейф.

Започна с дневната. На малкото писалище под прозореца имаше лаптоп. Той го включи и докато чакаше да се зареди, се огледа наоколо. На една лавица, до синьо пластмасово портативно радио, имаше няколко книги, джобни издания. Прелисти ги, но не откри нищо. На ниската масичка имаше купчина английски вестници, които също не разкриха нещо повече от това, че Каролайн обича да решава кръстословици, и че се справя добре с тази работа. На бележника до телефона беше записана единствено уговорката ѝ с Таджо за излета с моторницата. Имаше куфарче с документи, но и в него не откри нищо особено — сведения от агенции за недвижими имоти за няколко парцела в Ипсуич, с бележки, надраскани по полетата, които коментираха доколко са изгодни; принтерно копие на каталог за дървени играчки — като адрес за поръчки беше даден номерът на пощенска кутия в Норич; един лист с нещо, което приличаше на изчисления; текущо извлечение от банкова сметка, от някаква банка в Бери Сейнт Едмъндс. Красич си записа номера на сметката и върна нещата по местата им.

После се обърна отново към лаптопа. Отбеляза презрително, че тя дори не си беше направила труда да защити паролата си. Влезе в пощата ѝ и изтръпна — в списъка имаше около двеста писма. Отвори произволно няколко, но не откри нищо от значение. Повечето бяха от приятели или от делови партньори, обикновено съдържаха предложения за срещи, или клюки за общи познати. Хубаво би било да разполага с няколко часа, за да провери всичките, но очевидно нямаше да успее.

Излезе от интернет и започна да се рови в компютъра. Имаше няколко папки с писма. Повечето се занимаваха с вземането на лизинг на една бивша база на американските военновъздушни сили в Източна Англия и заявката за промяната на предназначението на помещенията — за предприятие от сферата на леката промишленост и жилищни

помещения за персонала. Имаше други писма, в които ставаше дума за покупка и продажба на имоти, но нито едно от тях не означаваше нещо за него. Отвори следващата папка, озаглавена „Проект ИА“. Сърцето му подскочи, когато видя файл „Радецки“. Отвори го трескаво и прочете:

„Тадеуш Радецки. 38-годишен, от полски произход, постоянно местожителство — Берлин. Доставял нелегални имигранти за работници на Колин Озбърн. Според Дж., Радецки има общи бизнес интереси с Чарли и Коня. Ключова фигура за Средна Германия, с голяма експортна квота. Доколкото се знае, започнал е с търговия с оръжие на Балканите. Притежава верига видеотеки. Говори се, че осигурява съвестно обещаните доставки, но не прощава измамите. Според КО дясната му ръка е «лудият и безжалостен сърбин» Дарко Красич, бияч и изпълнител, чието присъствие позволява на ТР да си пази ръцете чисти. ТР живее в луксозен апартамент в Шарлотенбург. Има голям черен мерцедес, вози го шофьор. Обича да пътува, най-често из Европа. Интереси: опера, лов, ресторанти, възможности за правене на пари, фотография. Има лежа в Берлинската опера, посещава я сам. Може би това е най-добрият шанс за първоначален контакт, без опасност от намеса от страна на сърбина?“

Беше си подготвила домашното, но не беше оставила много следи за източниците на информация. Не му беше приятно, че външен човек знае толкова много за тях. А сега искаше да се рови още по-надълбоко в бизнеса им. Това изобщо не му харесваше — не и когато ставаше дума за толкова ловка жена.

Затвори файла „Радецки“ и се опита да отвори счетоводната програма. Този път обаче се изправи срещу стена — необходима му беше друга парола. Не я обвиняваше — и той би направил същото на нейно място. Това доказваше, че тя съзнава кое е наистина опасно и кое — не.

Красич погледна часовника си. Беше тук от трийсет и пет минути. По-добре да затвори лаптопа. Очевидно нямаше да научи нищо повече, а нямаше да е добре, ако Каролайн Джексън си дойде и откриеше, че е още топъл от последното ползване.

Насочи вниманието си към спалнята. В гардероба висяха дрехи — делови костюм на „Армани“, две вечерни рокли на някакви дизайнери, чиито имена му бяха непознати, два чифта джинси „Армани“, панталони „Пол Костело“, пет-шест блузи, все дизайнерски изработки. Долу имаше три чифта обувки — на „Бали“, „Флай“ и „Маноло Бланик“. Изглеждаха доста нови — етикетите на производителя все още се четяха. „Още една Имелда Маркос“, помисли си той разсеяно.

Най-сетне стигна до чекмеджетата. Бельото ѝ не беше нищо особено. Очевидно предпочиташе да харчи пари за това, което се виждаше, а за тези части от облеклото, които не се забелязваха, се придържаше към масовата конфекция. Това беше един интересен поглед върху начина ѝ на разсъждение, но не му помогна в опитите да открие що за човек е тя всъщност и дали е това, за което се представя. Раздразнен от безполезността на търсенето, той блъсна обратно чекмеджето и тръгна към банята. Тъкмо беше отворил шкафчето над умивалника, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Ало?

— Аз съм, Радо. Тъкмо излиза — като че ли ще се прибира обратно в апартамента.

— Благодаря, ще ти се обадя след малко — Красич пъкна телефона в джоба си и затвори шкафчето. Време беше да си тръгва.

За щастие не му се наложи да си играе пак с ключалката, защото вратата се затваряше автоматично. Не пожела да рискува с асансьора, а тръгна надолу по аварийното стълбище, до което се стигаше от дъното на коридора. След две минути вече беше вън и се шумгуна в един бар на отсрещната страна на улицата. Беше преполовил пилзенската си бира, когато я видя да влиза в сградата отсреща. Красич се взря мрачно в гърба на Каролайн Джексън. Въпреки че не беше открил нищо съмнително, продължаваше да ѝ няма доверие.

Емил Волф изглеждаше така, сякаш бе прекарал по голямата част от живота си из потънали в прах архиви. Така си мислеше Тони, седнал срещу него в малкото кафене на Пренцлауер Берг. Беше слаб като клечка, с несресана стоманеносива коса, която падаше върху лицето с цвят на стар пергамент. Кафявите му очи зад стъклата на очилата бяха зачервени, страните му бяха бледи. Устата беше здраво стисната, така че устните почти не се виждаха, освен когато проговаряше.

— Благодарен съм, че склонихте да ми отделите малко време — започна Тони.

Устата на Волф се изкриви на една страна.

— Петра умее да бъде убедителна. Каза ли ви, че бях женен за сестра ѝ?

Тони поклати глава.

— Не.

Волф сви рамене.

— Според Петра това означава, че все още сме членове на едно и също семейство. Така че съм длъжен да изпълнявам нарежданията ѝ. И тъй, с какво мога да ви помогна, доктор Хил?

— Не знам какво и колко ви е разказала Петра.

— Доколкото разбирам, въпросът е поверителен и има връзка със сериозно престъпление. Знам също, че според вас има възможност върху извършителя или някой негов близък роднина да е упражняван тормоз от страна на професионален психолог или психиатър.

— Именно.

— Предполагам, че след като сте пожелали да разговаряте с мен, като имам предвид темите, в които съм се специализирал, според вас това може да е било извършено от служители на ЩАЗИ?

— Точно така.

Волф запали цигара и се намръщи.

— На Запад хората са склонни да поставят знак на равенство между ЩАЗИ и Съветския съюз, когато става дума за злоупотребата с психиатричната наука за политически цели. Но в действителност динамиката на процесите в Германия е била много по-различна. ЩАЗИ са разполагали с огромна база и са я използвали, за да изградят своя уникална мрежа от информатори. По най-обща преценка един на петдесет души от населението на страната е бил в пряка връзка с ЩАЗИ по такива съображения.

Разчитали са на това, което са наричали „разпад“ на хората. Под този термин са разбирали докарване на хората до убеждението, че нямат власт да действат. Парализирали са желанието им да действат като граждани, защото са ги убеждавали, че всяка тяхна постъпка се контролира. Един от моите колеги нарече този процес „безмилостно прилагане на безмълвно убеждаване, водещо до съучастничество“.

Натискът, упражняван от ЩАЗИ, е бил незабележим; хората са съзнавали, че случайна забележка, подхвърлена на чашка, може да съсипе шансовете им за професионален напредък. На децата било обяснявано, че всякакво бунтарско поведение от страна на родителите им може да им отреже пътя към мястото в университета. От друга страна, сътрудничеството с властите гарантирало път към по-добър живот. Тоест, използвали са успоредно методите на изнудване и подкуп.

Селекционерите на ЩАЗИ се насочвали към хора, за които считали, че имат предразположение да им сътрудничат, а после изграждали у тях убеждението, че вършат нещо достойно. Когато живеете в свят, в който непрекъснато ви убеждават, че сте напълно безпомощен, е много изкустително да ви предложат да изпълнявате дейност с действителни резултати. Освен това, тъй като тези хора са били убедени, че извършваната от тях дейност е правилна, е много трудно впоследствие да повярват във вината си и да бъдат наказани. Периодът, последвал рухването на комунизма, отравя живота на мнозина, защото след отварянето на досиетата хората разбират, че са били предавани от съпрузи и съпруги, от собствените си деца или родители, от приятели или учители.

Така че, нали разбирате, много рядко държавата е имала нужда да злоупотребява с психиатрични средства. Населението и без това е било приучено на пълно подчинение.

Тони го изглежда скептично.

— Но нали въпреки всичко е имало дисиденти! Имало е хора, които са попадали в затвора и са били подлагани на мъчения. Чувал съм за противници на властта, които били затваряни за кратки периоди в психиатрични заведения — колкото да им се попречи да участват в някакви протестни действия срещу държавата. Прекалено е да се твърди, че не е имало злоупотреба с медицински средства, нали?

Волф кимна.

— Прав сте, имало е такива случаи, но те си остават относително редки. При това повечето от тях междувременно са документирани. Има трийсетина психиатри, които са разобличени, задето са допуснали да използват професионалните им познания за такива цели. Но те си остават малобройни, при това имената им са добре известни. Ако вашият престъпник е искал да си отмъсти на човек, който е действал по времето на ЩАЗИ, не би се наложило да търси дълго. Освен това, погледнато в общ план, техните престъпления наистина са незначителни. Разбирате ли, ЩАЗИ са били разработили уникален план как да се справят с дисидентите. Продавали ги на Запада.

— Моля?

— Точно така. Всяка година Федералната република е купувала свободата на определен брой жители на Източна Германия, които били в затвора заради публични протести или действие против държавното устройство. При това аз не говоря само за известни личности, писатели и всякакви други хора на изкуството. Говоря за хора от всички социални нива. Така че наистина не се е налагало да се прибегва до злоупотреби с психиатричната наука.

Тони определено не бе очаквал да чуе такова нещо от западногермански историк.

— Вие просто подкопавате убежденията ми — отбеляза той сухо.

— Не е необходимо да се доверявате само на моите думи. Съществуват много проучвания — и на научни, и на държавни институции. Всички те повтарят едно и също нещо. Цитират се изолирани случаи на пречупване на хора със средствата на психологически тормоз, но практически не е имало директно насилие в рамките на този процес. Ако искате подробности за документираните случаи, един мой колега може да ви ги осигури. Не забравяйте и друго — представителите на медицинската професия като цяло са се съпротивлявали доста енергично на контрола на ЩАЗИ. При тях процентът на вътрешни информатори е относително нисък, правели са всичко по силите си, за да защитят поверителния характер на отношенията лекар — пациент, поради което държавата не се е доверявала на лекари и не са им били поверявани отговорни постове в държавния апарат.

Тони не можеше да преглътне разочарованието си от чуто. Досега беше убеден в правотата на предположението си, а по всичко

личеше, че е сбъркал. След като провинилите се в това отношение от епохата на комунистическия режим са били идентифицирани, те биха били идеални мишени за убиеца, ако той счита, че му е причинена неправда от страна на ЩАЗИ. Не би имал основания да посяга на учени от западни държави.

— Изглеждате потиснат, доктор Хил. Съжалявам, че не ви казах това, което очаквахте да чуете. Но ако действително търсите случаи на сериозна и всеобхватна злоупотреба с психологията и психиатрията на територията на Германия, ще се наложи да се върнете по-назад, към епохата на нацизма.

— В наши дни това време изглежда много далечно — отвърна Тони.

Волф изгаси цигарата си.

— Не е чак толкова далечно. Не забравяйте, че те са съсипали живота на безброй деца с експериментите си за подобряване на човешката раса. Някои от тези деца са останали живи. Сега биха били на около седемдесет години. Това е все още в рамките на живата памет. Освен това е твърде вероятно да са разказвали за преживяното от тях на своите деца и внуци. Хората, които са им причинявали тези страдания, отдавна не са между живите, така че един убиец не би могъл да насочи отмъщението си пряко към виновниците.

Тони се оживи, когато схвана за какво намеква Волф.

— Съществуват ли документи от този период — списъци на лицата, постъпвали в психиатрични клиники?

Волф кимна.

— Нацистите са били много стриктни по отношение на документацията. Винаги съм считал, че това е един от най-потискащите аспекти на епохата. Нужно им е било да си намерят оправдание за това, което са вършели — нещо повече от желанието на Хитлер да се създаде раса от свръхчовеци, затова са успявали да се убедят, че провеждат истински научни изследвания. Съществуват списъци на постъпилите, списъци на починалите, както и описания на повечето от проведените експерименти.

Тони почувства, че пулсът му се ускорява.

— И къде могат да се открият тези архиви?

— Има един замък край Рейн — замъкът Хохенщайн. Наричали го „Институт по психология на развитието“. В действителност там

упражнявали евтаназия, провеждали и радикални психологически експерименти. След края на войната там се установява архивът на програмите за евтаназия. Замъкът е и нещо като туристическа атракция — но екскурзоводите никога не споменават точно този отрязък от историята на замъка — Волф изкриви иронично устни. — Приемането на миналото има някакви граници. Просто ни е невъзможно да приемем, че сме приемали безропотно избиването на нашите деца.

— Да, разбирам, че такова нещо би се отразило тежко на националната психика — отбеляза Тони. — И така, възможно ли е да получа достъп до тези архиви?

Волф се усмихна и тънките му устни оголиха жълтеещи зъби.

— Обичайната процедура за получаване на разрешение би отнела доста време. Но аз съм убеден, че Петра може да се пребори с бюрократичните формалности. Много я бива да постига това, което си е поставила за цел.

Тони направи гримаса.

— Така смятам и аз — той побутна недопитата си чаша с кафе и допълни: — Много ми помогнахте, доктор Волф.

Другият човек сви небрежно рамене.

— Радвам се на всеки повод да се измъкна за час-два от университета.

— Чувството ми е познато — Тони осъзна, че говори като за нещо, останало далеч зад него. — Ще кажа на Петра, че ви дължи едно питие.

Волф се разсмя.

— Умирам от нетърпение. Желая ви успех в замъка.

Тони имаше чувството, че в момента късметът наистина беше на негова страна. Течението постепенно се обръщаше и му даваше шанс да подмени смътните предположения с действителни възможности. А беше и крайно време. Като се вземе предвид ескалацията към открита сексуалност, с която се характеризираше убийството в Кьолн, необходимо бе да спрат убиеца, преди окончателно да загуби контрол над себе си. Не беше изключено да премине към масово убийство — Тони можеше да си го представи как започва да избива наред в някое научно заведение, преди да насочи оръжието към себе си. Време беше да го спрат. Той почувства как пулсът му се ускорява от надигащото се

напрежение. „По следите ти съм, Джеронимо“, мислеше той, когато излезе от кафенето в ярката светлина на пролетния ден.

Карол хвърли сака през вратата на спалнята и влезе в дневната. Ноздрите ѝ потръпваха. Би могла да се закълне, че долавя много слаб аромат на пури. Възможностите бяха две — или обитателят на апартамента под нея беше изпушил цяла кутия хавански пури, или някой беше влизал в жилището. Тя се усмихна. Беше очаквала, че ще претърсят апартамента ѝ, също както бе очаквала човека, който я проследи тази сутрин до фитнес клуба. Би била по-обезпокоена, ако не беше забелязала нищо подобно. Това би означавало, че Радецки я приема сериозно като жена, но не и като делови партньор.

Интересно бе все пак, че са претърсвали апартамента ѝ тъкмо сега, докато беше във фитнес клуба. Ако тя трябваше да организира претърсването, би избрала съвсем различен момент. Когато беше на моторницата на Радецки например. Тогава претърсващите биха били сигурни, че ще имат поне три часа на разположение. Времето, което бяха избрали, както и лекият аромат на пури, я накараха да се зачуди дали Радецки не е решил да претърси сам жилището ѝ. Ако го беше сторил, това би означавало, че се е подал напълно на очарованието ѝ. Един влюбен мъж не би искал помощниците му да се ровят из бельото на жената, която обича.

Карол отиде до лавицата с книги и свали от там радиото. Отвори задния панел и се усмихна доволно, докато вадеше хард диска. Ако го бяха открили, никога нямаше да го оставят на мястото му. Все пак не беше зле да провери. Тя включи лаптопа, отвори специалната програма за сигурност, която записваше всички ползвания на хард диска и установи доволно, че никой не го е ползвал от последния път, когато го бе сторила тя самата. После отвори шифровъчната програма, прати съобщения на Морган и Гандал, събщи им, че е следена, и ги уведоми за претърсването на жилището. Прочете един мейл от Морган, който я поздравяваше с досегашните ѝ успехи и я предупреждаваше, че Красич е разпитвал за миналото ѝ. Успокояваше я, че прикритието ще издържи на проучването. „И да не издържи, това надали ще се отрази на теб“, каза си тя цинично.

Замисли се какво ли прави Тони. Знаеше, че както и да се развият нещата, те неминуемо ще му се отразят по някакъв начин. Съдбата на жертвите на жестоки убийства винаги го засягаше дълбоко. Действително, личността на убийците също събуждаше интереса му. Но за него профилирането не беше сухо научно занимание. Той страдаше за убитите; и също като нея бе убеден, че криминалистите защитават каузата на мъртвите. Работата им бе не толкова да осигурят старозаветното възмездие, колкото да успокоят останалите живи, че всичко е приключено — и разбира се, да спасят живота на следващите възможни жертви.

Част от нея копнееше да работи заедно с него, но операцията, която ѝ бе възложена, изчерпваше достатъчно силите ѝ и осигуряваше достатъчно вълнения, така че това желание оставаше на втори план. Засега можеше да го остави да се оправя сам. Стигаше ѝ съзнанието, че когато всичко приключеше, за тях двамата светът щеше да стане различен.

Марейке беше избягала от купчините писмена работа в кабинета си и отиваше към дома на Питер Де Гроот. Решението ѝ бе резултат от едно обаждане на Хартмут Карпф от Кьолн, който бе открил нещо любопитно при претърсването на кабинета на Мари-Терез Калве. Находката му не придвижи следствието кой знае колко напред, но Марейке имаше чувството, че тя би заинтригувала особено много Тони.

Така си намери и повод да се измъкне от мрачните погледи на колегите си, които бе натоварила да открият имената на всички речни търговски кораби, които са се намирили в радиус от петдесет километра около Лайден през денонощието, когато бе убит Де Гроот. Надяваше се немските ѝ колеги също да са се постарали, в противен случай това упражнение би било чиста загуба на време. Ако успееш да намерят кораби, отговарящи на изискванията и за двете държави, немците трябваше да проверят дали някой от екипажа на въпросните кораби не притежава тъмен на цвят фолксваген голф. С малко късмет и повече упоритост, биха могли да наберат достатъчно заподозрени, у които да потърсят съответствия с профила, изготвен от Тони.

Беше изпратила един от колегите си и в университетската библиотека, за да провери за някакви писма или публикации, съдържащи критични бележки за работата на Питер Де Гфот и на останалите жертви. Още по-малко бе склонна да вярва, че това произволно хрумване на Карол би дало плод, но беше твърдо решена да не остави непроследена и най-незначителната улика, и най-отвлечената теория.

Трябваше да си признае, че е разочарована от постигнатото до тук. Съзнаваше отлично, че профайлърите не са чудотворци, но се беше надявала, че Тони ще им даде някакви по-конкретни указания. Може би очакванията им са били прекалено високи. Изглежда единственият начин, по който тези случаи биха могли да бъдат разрешени, си оставаше упоритото, понякога досадно полицейско дирене. В него нямаше нищо ефектно, но нерядко даваше резултати.

Изпита странно чувство, когато се озова отново в кабинета на Питер Де Гроот. Почти не се забелязваха следи от случилото се тук. Само петно от вода върху полираната повърхност на бюрото и остатъци от пращеца за вземане на отпечатъци, там, където хората от лабораторията не бяха почистили след себе си. Мартенс щеше да се ядоса, каза си тя разсеяно. Много се дразнеше, когато екипът за оглед на местопрестъплението оставяше подир себе си по-голям хаос, отколкото бе заварил.

Сега всички повърхности бяха покрити с тънък слой прах. Вероятно чистачката нямаше да влезе отново тук. А досега и бившата съпруга не се беше появила, за да влезе във владение на наследството на децата си. Вероятно завръщането в някогашния ѝ семеен дом не я привличаше особено при тези обстоятелства.

Марейке се обърна към шкафа с папките. Най-добре да започне с очевидното и да потърси името на самия Де Гроот. Нахлузи гумени ръкавици, отвори чекмеджето, обозначено със съответната буква, и започна да преравя папките с дългите си пръсти.

Невероятно, но папката беше тук, точно в съответствие с предвижданията на Карпф. Стандартна папка — различаваше се от останалите единствено заради малко по-бледожълтеникавия оттенък на картоната. На гръбчето нямаше етикет, а на обикновения бял етикет отпред пишеше: „Питер Де Гроот. История на заболяването“.

Марейке извади внимателно папката от чекмеджето. Отнесе я до прозореца, за да вижда по-ясно съдържанието. Първо я огледа отвън и забеляза с лек пристъп на възбуда едва забележимо петно от нещо тъмно, с маслен отблясък, в долния ъгъл на гърба. Подуши го, но не долови миризма. После отвори папката. Вътре имаше само един лист.

АНАМНЕЗА

Име: Питер Де Гроот

Сеанс №: 1

Коментар: Неспособността на вълнение е силно изразена у пациента. Проявява нежелание за общуване и обезпокоително високо ниво на пасивност. Независимо от това има високо мнение за собствените си способности. Единствената тема, на която е склонен да разговаря, е собственото му интелектуално превъзходство. Изградил си е грандиозна представа за собствената си личност.

Поведението му не е оправдано от реалните му постижения, които могат по-скоро да бъдат определени като посредствени. Независимо от това представата за собствените му способности е поддържана от група колеги, които по неясни причини демонстрират нежелание да поставят под въпрос образа, който сам си е създал...

Марейке четеше, обзета от постоянно нарастващо смущение. Това беше някакво гротескно, извратено описание на личността на Де Гроот, ако можеше да се вярва на сведенията на неговите приятели и колеги. Но езикът явно се доближаваше до ползвания от психотерапевтите — и това потвърждаваше извода на Тони, че убиецът е разучил и възприел донякъде основите на професионалния жаргон.

Нямаше търпение да предаде папката в лабораторията. Текстът беше разпечатан на принтер, но въпреки тази анонимност имаше следи, които можеха да дадат положителен резултат. Това петно на гърба на папката например. За първи път от дни насам Марейке имаше чувството, че държи в ръцете си истинска улика.

Докато слизаше забързано към колата си, тя се ругаеше на ум. Отдавна трябваше да нареди да прегледат папките в шкафа на Де Гроот. Беше наредила претърсване на личните му документи, но тъй като покойният беше преподавател, а не практикуващ психолог, не ѝ бе

дошло на ум, че професионалната му документация би могла да съдържа нещо свързано с убийството. Ако този пропуск доказваше нещо, то бе ползата от споделената информация.

Искаше ѝ се тя да бе открила тази следа, но поне най-сетне бе попаднала на нещо, което би дало на Тони уникален поглед към съзнанието на убиеца. При всички положения беше по-добре от нищо.

Дарко Красич седеше на шофьорското място в своя мерcedes, ядеше съсредоточено пуканки с много масло и сол и се взираше през дъжда към малкото езеро в покрайнините на Потсдам. Вратата от другата страна се отвори и на мястото до него седна някакъв мъж, свали каскета си и отръска от него дъждовните капки. Беше облечен в спортен панталон и скъпо яке с дизайнерско лого от лявата страна на гърдите. Лицето му имаше мрачното изражение на човек, убеден, че от света може да се очакват само разочарования.

— Гадно, шибано време — заяви той.

— Времето в Потсдам винаги е гадно и шибано — отвърна Красич. — Дори в Берлин да грее слънце, тук винаги е сиво и мрачно. И така, какво имаш да ми кажеш, Карл?

Карл Хаузер, детектив от криминалната полиция, се усмихна саркастично.

— Не си падаш по сладките приказки, а, Дарко?

— Карл, ние не сме приятели, нито пък някога ще бъдем. Ние ти плащаме, това е всичко. Какъв смисъл има да се преструваме? — Красич смъкна прозореца и изсипа остатъка от пуканките на земята. Дори в дъжда патиците от езерото забелязаха богатата плячка и се насочиха към колата.

— Като стана дума за пари, мисля, че разполагам с нещо, за което шефът ти би трябвало да предвиди допълнително заплащане.

— О, така ли? — „Алчно копеле“, каза си Красич. — Позволи ми аз да преценя.

— Става дума за онзи мотор, БМВ-то, нали се сещаш? Поразтърсих се малко.

— Затова получаваш пари от данъкоплатците.

Карл се намръщи.

— Виж какво, Дарко, това, което съм свършил заради вас, надминава границите на служебните задължения. Случаят със смъртта на Катерина Базлер е отписан като злополука. Имаме далеч по-важна работа, за да си губим работата с него.

— Добре, добре, Карл, оценявам усилията ти. Освен това знаеш, че винаги досега сме ти се отблагодарявали добре. И така, какво казваше, че си се поразтърсил...

— Именно. Мина ми през ума, че и моторът може да е пострадал леко. Няколко свидетели твърдят, че е закачил калника на колата. Дойде ми на ума също, че ако мотористът не е трябвало да бъде виждан в Берлин, може да го е дал на поправка някъде тук. Затова проверих всички гаражни автомонтъори, които са се специализирали в поправка на мотори. Адски шибана работа беше — той замълча като дете, което очаква да бъде похвалено.

— Имаш ли някакви резултати? — попита Красич, който нямаше намерение да му угажда повече. Колкото и да им беше полезен Карл Хаузер, той си оставаше едно подкупно ченге, а Красич не обичаше хора, които предават своите.

— Накрая открих двама автомонтъори в Лихтенберг, които казват, че подменили предната вилка на такъв мотор. Помнят го по две причини — първо, защото чакали цяла седмица да им изпратят резервната част от заводите на БМВ, а освен това собственикът бил англичанин. Предположили, че регистрационният номер е фалшив, и за всеки случай си записали и номера на двигателя.

— Защо не са се обадили навремето? — попита подозрително Красич.

— Твърдят, че не знаели нищо за злополуката. Не четат вестници и не следят местните новини.

— Задници — измърмори Красич. — Предполагам, че собственикът не е платил за ремонта с кредитна карта?

— Не ни е улеснил дотолкова — призна Хаузер. — Платил е в брой.

— Значи няма никакъв напредък — Красич смъкна отново прозореца и запали пура, без да предлага на Хаузер.

Хаузер се ухили.

— Именно тук грешиш, Дарко. С номера на двигателя успях да проверя в заводите на кого е продаден моторът. И тук стигаме до нещо

много странно — той помълча, очаквайки ефекта от думите си.

— В какъв смисъл странно?

— Моторът е продаден на централата на криминалната полиция на Великобритания, и според регистрите, не е сменял собственика си — Хаузер се извъртя на място, за да прецени въздействието на казаното върху Красич.

Изражението на сърбина не се измени. Той захапа пурата, всмука дим, извърна се и издиша така, че димът се проточи на тънка струйка през пролуката на прозореца. Не искаше Хаузер да забележи до каква степен го смути наученото. Прекалено дебела ставаше напоследък английската връзка. Красич не вярваше в съвпадения. Смъртта на Катерина беше причинена от някакъв англичанин на мотор; бизнесът закъса тъкмо в британския сектор, и то точно след една загадъчна и гадна смърт; на всичкото отгоре се появява някаква англичанка, която кара шефа да си загуби ума. Това го безпокоеше извънредно много.

— Странно, разбира се — призна той накрая. — Има ли начин да разберем кой точно го кара?

Хаузер удари с длан по коляното си.

— На теб никога не ти е достатъчно, нали? Аз прокопах тунел да ти доставя тези сведения, а ти искаш още.

Красич бръкна в джоба си и извади портфейл.

— Не съм единственият ти клиент, нали? — той отброи няколко банкноти. — Ето ти допълнителното възнаграждение. Ако можеш да ни дадеш име, ще получиш много повече.

Хаузер взе парите с два пръста, като че ли едва сега се бе сетил, че това, което върши, е мръсно и противно.

— Поемам огромен риск — изхленчи той.

— Ако искаш да живееш от полицейска заплата, твоя си работа — отвърна Красич, без да си дава труд да прикрива презрението си. — Има ли още нещо, което трябва да ми кажеш?

Хаузер нахлупи каскета на сивеещата си коса.

— Говори се, че единият от братята Арджуни се опитва да изझे териториите на някои от уличните търговци на Камал. Ще се наложи да запушите дупката, иначе ще си загубите дистрибуторите.

— Благодаря за съвета, Карл — каза саркастично Красич. — Арджуни работи за мен. Така че го остави на мира.

— Също като Марлене Кребс, а? — захили се другият. — Добре се справи там, Дарко. Чувам, че детето също изчезнало. Чиста работа.

— На това му викат предупреждение, Карл. И е редно човек да му обърне внимание.

Хаузер отвори вратата на колата.

— Не е необходимо да се държиш така с мен. Ще се обадя скоро.

Красич запали мотора още преди Хаузер да затвори вратата. Докато колата описваше широк завой и се отправяше към изхода, той промърмори под нос:

— Умирам от нетърпение.

ГЛАВА 29

Той стоеше под душа, врялата вода се стичаше по тялото му. Молеше се на Бога най-сетне да се почувства отново чист — след всичко, което се бе случило. На това пристанище поне имаше прилични, самостоятелни душ-кабини. Чувстваше се мръсен от мига, когато изчука онази кучка Калве, а условията на борда на „Вилхелмина Розен“ бяха прекалено примитивни, за да се почисти човек, който се чувстваше толкова омърсен. Трябваше да премахне мръсотията, преди тя да се просмуче през кожата и да отрови душата му.

Първоначално се бе почувствал горд от себе си. Това, което стори с онази мръсница, показва на сянката на дядо му кой владее положението. Но после, когато отиде при някаква уличница в Кьолн, се провали. Първо изобщо не можа да направи нищо, после пък не можа да свърши. Това, което направи с Калве, трябваше да му придаде нова сила, да го изпълни със светлина и мощ, а вместо това образът ѝ постоянно се въртеше под плътно стиснатите му клепачи, разсейваше го, пречеше му да се съсредоточи. В леглото на тази кьолнска уличница той се почувства също толкова жалък и ненужен, както се бе чувствал преди момента, когато разбра какво трябва да стори с живота си.

По-късно, когато се прибираше с колата, мракът нахлу в него, в стомаха му се надигна студена жлъч. Ами ако беше сбъркал? Ами ако гаврите, на които го бе подлагал старецът, го бяха тласнали в погрешна посока? Ако трябваше да бъде честен, всеки пиян моряк би сторил това, което стори той. Беше се поддавал на най-низшия инстинкт, беше се превърнал в същото животно, каквото бяха тези копелета, които се бе закълел да избива. Преди да чука онази мръсница, той виждаше съвсем ясно мисията в съзнанието си. А сега всичко беше смътно и объркано. Жените си оставаха измамници, въвличаха мъже като него в калта. Калве не го заслужаваше, но той се оказа слаб и падна в капана, който тя и старецът му бяха заложили.

Уличниците също бяха недостойни за него, но поне техният разврат беше откровен. Те не се преструваха, че са нещо по-различно, не криеха истинския си образ от света, както подобрите от него жертви.

Беше жалък. Беше допуснал да се увлече, тялото му го бе предало. Той беше предал чистотата на своята кауза — нещо, което не биваше да се повтаря никога. Трябваше да намери начин да си върне светлината. Само като се обърнеше отново към своята мисия и започнеше отново да я изпълнява, както бе редно, можеше действително да успее да се пречисти. Това му стана ясно, докато водата се стичаше по кожата му, зачервена до кръв от търкане.

Дано успееше да го стори скоро.

Струваше ѝ се странно да гледа Радецки, застанал на сред собствената ѝ дневна. Оглеждаше се, сякаш не бе идвал тук никога досега. Беше пристигнал десет минути по-рано и тя още не беше довършила грима си. Стори ѝ се грубо да го остави да виси долу на тротоара, и го покани горе. Според нея Каролайн би постъпила точно така.

Наведе се по-напред към огледалото в банята, за да постави очната линия. Най-неудобното в битието ѝ на Каролайн Джексън беше поставянето на доста по-сложен грим от този, с който бе свикнала. Според Карол животът беше прекалено кратък, за да си губиш всеки ден времето, гримирайки се по всички правила. Но Каролайн би държала прекалено много на външния си вид, за да си спестява това занимание.

— Тези апартаменти всъщност са доста приятни — подвижна Тадеуш от дневната. — По-просторно е, отколкото предполагах.

— И обзавеждането не е лошо.

— Не. Малко безлично, но така е по-добре, отколкото претрупано.

— Много по-добре е от хотел — продължи Карол. — Повече пространство и по-голямо спокойствие. Камериерките не чукат на вратата през пет минути, за да сменят кърпите или да проверяват минибара.

— Как откри това място? — попита той.

„Внимавай, Карол“, предупреди се тя на ум.

— Една позната, която има туристическа агенция, ми го препоръча. Намери човек, който да направи резервацията на място. Тя знае какви са предпочитанията ми — след като прецени, че очната линия стои добре, тя посегна към туша за мигли.

— Значи пътуваш много? — попита той.

— Не кой знае колко много, но сравнително редовно. А когато пътувам, обичам да нощувам на места, където да се чувствам като у дома. А ти? Често ли пътуваш?

Тя прецени по гласа му, че той бе по-наблизо. Беше прекалено добре възпитан, за да наднича през полуотворената врата на банята, но ѝ се стори, че е застанал на прага на дневната. Това означаваше, че не оглежда вещите ѝ — а това беше още едно потвърждение, че той е претърсвал апартамента.

— Кръстосвам Европа, но най-вече по работа.

— Значи предпочиташ да имаш директен контакт с работата, така ли? — попита тя.

— Обичам да знам с кого си имам работа. Но ежедневните ангажименти поверявам най-често на помощника си, Дарко Красич. Надявам се да се запознаеш скоро с него. Много луд сърбин, но би било погрешно да бъде подценяван. Прилича на бияч, но всъщност е много проницателен.

„Значи той не е човекът, който ме следи“, реши Карол. Този, когото познаваше, изобщо не приличаше на бияч. Беше дори слабичък.

— Ще се радвам да се запознаем — каза тя на глас. — Слагам червилото и съм готова. Съжалявам, че те накарах да чакаш.

— Няма защо. Радвам се, че имах възможност да видя къде живееш. Съгласна ли си да върна жеста? Да вечеряме утре в моя апартамент?

Карол се изкиска.

— Да не би да умееш да готвиш?

Той също се засмя.

— Не много добре, но мога да поръчам по телефона вечеря от най-добрия ресторант в Берлин.

Карол се появи от банята.

— Ето, готова съм.

Той я огледа усмихнато, наклонил глава на една страна.

— Струваше си чакането.

Когато излязоха, тя установи с учудване, че колата не ги чакаше.

— Централният ми магазин е на петнайсетина минути пеш от тук. Казах си, че тъй като вече не вали, може да се поразходим. Имаш ли нещо против? Ако не ти е приятно, веднага ще повикам колата.

— Напротив, имам нужда от чист въздух — каза Карол.

Той поднесе ръката си, свита в лакътя, и тя мушна своята под неговата. „Очарователно изпълнено“, помисли си Карол и прецени, че не само тя вдига мизата.

През следващите няколко часа от нея не се искаше нищо друго, освен да изразява възхищение и от време на време да задава по някой въпрос. Той се държеше като малко момче, което показва любимото си влакче. На свечеряване тя вече знаеше повече за продажбите на дребно и отдаването под наем на видеокасети, отколкото бе предполагала, че може да се научи. Но междувременно бе успяла да запомни и ценна информация по отношение на методите, с които Тадеуш переше печалбите от незаконната си дейност. Никога не бе проявявала особен интерес към финансови подробности, но дори тя можеше да прецени колко умело е изградена системата. Знаеше, че това са подробности, с които щеше да помогне на финансовите експерти да се ориентират в лабиринта на неговата империя, след като успееш да го арестуват.

Още по-важен от фактите и цифрите, които бе успяла да научи, беше начинът, по който се развиваха отношенията им. Тадеуш очевидно си търсеше поводи да я докосва при всяка възможност — не бяха жестове с подчертан сексуален заряд, по-скоро обикновен допир. Когато ѝ подаваше чашата с кафе, пръстите му се плъзваха по нейните. Когато я развеждаше из магазините си, поставяше понякога ръка на кръста ѝ или я хващаше леко за лакътя, за да я насочи към нещо, което му се струваше интересно. Когато сядаше до нея в колата, коляното му докосваше за миг нейното.

Разговорът им също ставаше все по-непринуден. Карол установяваше с учудване, че той може да бъде много забавен. Понякога я разсмиваше, понякога беше напълно сериозен, и по този начин събуждаше интереса ѝ към тема, която в друг случай би ѝ се сторила страшно досадна. Докато обикаляха Берлин с колата, той ѝ разказваше всевъзможни анекдоти, споменаваше интересни факти за забележителностите, които ѝ показваше. В продължение на минути тя

изцяло забравяше, че работи под прикритие, че отношенията им можеха да завършат единствено с измама, и искрено се наслаждаваше на компанията му. Една видеокасета ѝ помогна да се осъзнае и да си припомни какви са всъщност задълженията ѝ. В поредния магазин Тадеуш ѝ посочи една отделна витрина.

— В този квартал много се търсят филмите на Уди Алън, затова винаги имаме пълен набор — отбеляза той.

На един от рафтовете заглавието на филма „Зелиг“ се наби в очите ѝ и ѝ напомни, че не бива да се поддава на чара му, че трябва да се вкопчи здраво в мисълта за злото, което се криеше зад спонтанното му очарование и изискания му начин на живот.

На края на обиколката той нареди на шофьора да кара обратно към нейния апартамент. Както обикновено я изпрати до вратата, но този път, вместо да се сбогува учтиво, сведе поглед към нея и пристъпи напред. Карол трябваше да вземе незабавно решение — дали да отстъпи назад и да наруши магията на мига, или да стесни още повече разстоянието помежду им. Съзнаваше, че моментът е ключов. Застана на пръсти и го целуна леко по ъгълчето на устата.

— Прекарах чудесен следобед — каза тя нежно.

Той се наведе, обви кръста ѝ с ръка и я целуна с леко разтворени устни. Топлината на тялото му събуди у нея неочакван прилив на желание. Трябваше да си попречи с усилие да не се отпусне в прегръдката му.

— Може ли да те видя довечера? — гласът му беше дълбок и леко пресипнал.

Съзнавайки, че трябва да увеличи разстоянието между двамата, Карол постави ръка на гърдите му и почувства учестените удари на сърцето му под пръстите си.

— Не мога довечера, съжалявам — каза тя и допълни: — Трябва да работя.

Тадеуш направи жалостива гримаса.

— Работата не може ли да почака до утре?

Тя отстъпи назад.

— Трябва да пратя някои неща на адвоката си още тази нощ. Преговаряме за покупката на един имот, и той си е уговорил среща за утре сутринта. Трябваше да свърша тази работа още днес следобед, но ти ме изкуши да изляза.

Той сви рамене.

— Добре тогава. Остава за утре вечер, ако нямаш нищо против. Нали ще дойдеш да вечеряме заедно?

— Добре — каза тя. — Но не си се отказал да ми покажеш някои по-интересни страни от работата си през деня, нали?

— Не, разбира се. Имам да уредя няколко неща рано сутринта и след това съм изцяло на твое разположение.

— Чудесно. Обади се, когато се освободиш. Благодаря ти още веднъж, Таджо, наистина ми беше много приятно.

— И на мен — той се обърна обратно към колата, която го чакаше край тротоара. — Не помня откога не съм се смял толкова.

Карол не можеше да потисне усмивката, която напираше на лицето ѝ, докато пътуваше в асансьора. Съзнаваше, че не е възможно всичко да върви идеално, но досега той реагираше точно по сценария на Морган. Надяваше се нещата да се развиват така и занапред.

Тадеуш не изчака асансьора, а изтича нагоре до третия етаж, прескачайки стъпалата, понесен от прилив на енергия. Както Дарко не пропускаше да му напомни, Каролайн наистина не беше Катерина. Приличаха си само външно. Но колкото и различни да бяха като личности, въздействието им върху него беше доста сходно. Чувстваше се като човешко същество, когато беше с Каролайн — за първи път, откакто бе починала Катерина.

Знаеше, че трябва да бъде предпазлив — и то не по причините, които будеха съмнение у Дарко, а защото познаваше емоционалния ефект на подмяната със заместител.

Би било досадно предсказуемо да хлътне по първата жена, от която се бе почувствал привлечен — нещо като любовна терапия. Но той беше убеден, че както и когато и да бе срещнал Каролайн Джексън, би я намерил за привлекателна. Ако Катерина беше още жива, той би го признал пред себе си, но не би предприел нищо повече. А сега, когато тя си беше отишла, той не виждаше защо да не си позволи да се привърже. Вероятно най-сигурно би било да се престори пред себе си, че не съзнава промяната в начина, по който се чувстваше. Но един мъж, който живееше от риска, не можеше да си слага предпазни колани по отношение на жените — точно както не би могъл да обърне

гръб на рискованата, но изгодна работа, която му осигуряваше такъв чудесен живот.

Тадеуш отвори бронираната врата и влезе в коридора пред своя апартамент. Отпред вече чакаше Дарко Красич. Беше се разположил в дълбоката прозоречна ниша, изпънал късите си крака, а въздухът беше замъглен от дима на пурата му. Тадеуш не спря, а продължи право към вратата на жилището си.

— Не те очаквах — каза той, докато поставяше ключа в ключалката.

— Имам важни новини — отвърна Красич и последва шефа си в жилището. Тадеуш свали палтото си и го окачи в дрешника. Красич отиде направо в дневната и хвърли коженото си яке на облегалката на дивана.

— Бих пийнал нещо — подвикна той.

— Сипи си сам, знаеш къде са напитките.

Красич си сипа щедра доза „Джек Даниълс“ и я изпи почти цялата на една глътка. Доля чашата и седна на един стол с модернистична форма, който беше много по-удобен, отколкото изглеждаше. Загаси пурата си в дълбокия кристален пепелник на страничната масичка и забарабани с пръсти по коляното си.

Когато Тадеуш влезе, оживлението личеше дори в походката му.

— Новините трябва да са наистина страшно важни, за да си се разположил да лагеруваш пред прага ми.

Изглеждаше така, като че ли нищо на този свят не би могло да развали настроението му. Отпусна се на дивана, протегна се и кръстоса елегантно крака в глезените.

— Днес следобед имах среща с Хаузер.

Тадеуш изпъшка и подбели очи.

— Добре, че това е твое задължение. И какво имаше да ни съобщи Щастливеца Хаузер? Не, чакай. Мога и сам да позная. Мислел е, че ще те разтревожи с новината, че Арджуни иззема територията на Камал. Така ли е? — той се усмихна.

Красич неволно отвърна на усмивката му. Каквото и да ставаше с Таджо, той наистина успяваше да оцени правилно обстановката. Е, поне когато ставаше дума за мъже.

— Така е. Но това ми го поднесе за десерт. Основното беше далеч по-интересно.

— Да продължавам ли да гадая, или ще ми го кажеш? — Гласът на Тадеуш беше все още весел и жизнерадостен. Мрачната физиономия на Красич не можеше да угаси топлината на спомена за следобеда, прекаран с Каролайн.

— Търсил е нови данни за онзи мотор — Красич не счете за необходимо да уточнява повече. И двамата знаеха за какъв мотор става дума. — И е открил нещо много съмнително, Таджо.

Тадеуш свали крака на пода и седна с едно гъвкаво движение на тялото.

— Слушам — каза той. Изведнъж беше станал сериозен. Изтръгна се от блаженството на следобеда, за да се озове в неизбежния мрак на действителността.

— Моторът е английски, регистриран е като собственост на NCS, каквото и да е това.

— Отдел за противодействие на организираната престъпност — отвърна автоматично Тадеуш — мислите му препусаха и изпреварваха думите. — Но човекът, който го е карал, не може да е бил тук по служба, защото иначе Хаузер щеше да го установи, нали?

— Не съм много сигурен — отвърна Красич. — Ако става дума за сътрудничество с берлинския отдел за борба с организираната престъпност, Хаузер няма откъде да научи. Знаеш много добре от колко време се опитваме да пробием в този отдел, а още не можем да прокараме там свой човек.

Тадеуш сви гневно юмруци.

— И още не знаем кой е карал мотора, така ли?

— Не — потвърди Красич. — Виж какво, Таджо, тази работа изобщо не ми харесва. Прекалено много английски връзки се събраха — той започна да изброява на късите си, месести пръсти. — Първо, Катерина загива при катастрофа с някакъв британски полицейски мотор. Второ, Колин Озбърн загива при някаква престрелка, която изглежда все по-сомнителна, и проваля края на канала ни в Англия. Като си помислиш, никой не знае какво всъщност е станало с Колин. Приличаше на гангстерска екзекуция и ченгетата също го представиха така. Но никой не признава да го е сторил, което според мен е подозрително. На всичкото отгоре се появи и тази англичанка, която е копие на Катерина и същевременно може да предложи разрешение на

всичките ни проблеми. Звучи прекалено добре, за да е истина — заключи той с непоклонителна увереност.

— Всичко, което казваш, е вярно — призна Тадеуш. — Но обяснението ти не е единствено възможното. Тези неща се поддават и на друга интерпретация. Първоначално ти сам предположи, че моторът може да е бил каран от британски полицаи в отпуск, който е изчезнал, защото не можел да си позволи да разберат, че е карал служебния мотор в Берлин. Убиецът на Колин се спотайва, защото той има бизнес партньори, които биха отмъстили за смъртта му — просто защото ще държат да докажат, че няма да допуснат да им се пречи. Хора като Каролайн например. Освен, разбира се, ако самата Каролайн не е наредила да го убият, за да елиминира нискокачествената конкуренция. Аз също мисля, че тя може да бъде опасна, но не по причините, които изтъкваш ти, Дарко. Тя е човек като нас. Държи се като преуспял престъпник. Отношението ѝ към заобикалящия свят е това на престъпник. А жените, които успяват да си проправят път в нашата работа, трябва да бъдат два пъти по-безжалостни от мъжете.

Той стана, отиде до барчето с напитките, и си сипа малка чаша ябълкова ракия.

— Дарко, знам, че според теб не бива да ѝ се доверяваме, но това се дължи само на удивителната ѝ прилика с Катерина. Ако беше грозна като смъртта, ти не би се държал толкова мнително.

— Така е, дума да не става. А ти самият не намираш ли, че външният ѝ вид дава достатъчно основание да бъдем подозрителни? — попита невярващо Красич.

— Не. Мисля, че това е типичен случай на ирония на съдбата. Сигурно бих ѝ се доверил по-бързо, ако външният ѝ вид беше по-различен — допълни той, съзнавайки дълбоко в себе си, че това не е истина. Но нямаше намерение да издава пред Красич слабостите си. Тогава дългогодишният опит го наведе на една мисъл. — Дарко, нали ти я следиш?

Красич го изгледа стреснато.

— От къде знаеш? Забелязала ли е? Каза ли ти нещо?

Тадеуш се засмя на глас.

— Не, нищо не е казала. Предположих. Е, направила ли е нещо подозрително?

Красич го изгледа виновно.

— Нищо, само пазарува. Освен това ходи всеки ден в оня лъскав дамски фитнес на Гизебрехтцрасе.

— Е, това определено е подозрително — жена, която държи да бъде във форма. И така, не виси по барове, където се срещат ченгета, нито пък се опитва да избяга на твоя човек?

Красич поклати глава.

— Не, не прави нищо подобно. Но от друга страна, ако работата ѝ не е чиста, тя ще очаква да я следим.

— Сега вече ставаш прекалено подозрителен — Тадеуш прекоси стаята и потупа Красич по рамото. — Ти си верен приятел, Дарко. Но ми се струва, че този път безпокойството за мен е подействало прекалено силно на въображението ти. Наистина не вярвам, че Каролайн е част от някакъв заговор, достоен за Макиавели, в който са включени загадъчни мотористи и убити гангстери.

— Това не означава, че ще престана да я наблюдавам — каза упорито сърбинът.

— Прави, каквото искаш. — Тадеуш допи чашата си и се обърна с лице към него. — Само не ползвай моя бюджет за разноските, ясно ли е? — този път в гласа му звънна стомана.

Красич се изправи, признавайки се за победен.

— Внимавай, шефе — каза той уморено, взе якето си и излезе.

* * *

Акулата страшно се дразнеше от мисълта, че нито един от колегите му не го приема сериозно. Повечето от мъжете направо подчертаваха презрението си към него. Петра, за която беше готов да ходи бос по въглени, се държеше покровителствено — а това понякога беше по-лошо от презрение. Когато го преместиха тук, той изпадна във възторг, но се оказа, че работата далеч не е толкова вълнуваща. Пробутваха му само най-досадните задължения, които според всички останали бяха под достойнството им. Беше учил достатъчно психология, за да знае, че за да може един екип да функционира правилно, трябва да си намери и прицел за присмех. Искаше му се само тази роля да не се беше паднала на него.

Мечтаеше да направи нещо изключително, с което да спечели уважението им. Но ако продължаваха да му възлагат слугинската работа, нищо такова не би могло да се случи. Да вземем например последната задача, с която го натовари Петра. Как би могъл да открие човек, комуто Дарко Красич би поверил грижата за онова дете? Прерови данните за всички познати сътрудници на Красич из досиетата, но повечето от тях бяха от хората, на които човек не би поверил кучето си, докато отиде да пикае, камо ли пък да им остави дете. Тогава му хрумна блестящата идея да потърси дали някакви роднини на сърбина не живеят наблизо. Имаше представа от балканските стереотипи, подобни на италианските — хората от този регион бяха по-склонни да се доверяват на роднини, отколкото на който и да било друг.

И така, той се рови цяла вечност из общинските регистри, опитвайки се да намери човек, който да е кръвен роднина на Красич. Списъци на имиграционните служби, на данъчните служби, регистри на недвижима собственост — на нито едно от тези места не можа да открие нищо. Сега вече се обаждаше по телефона и разпитваше в местните полицейски участъци. Беше прехвърлил цял Берлин и минаваше към областта Бранденбург.

Задраска поредния номер в списъка си и набра следващия — на един участък в северните предградия на Ораниенбург, близо до някогашния концентрационен лагер Заксенхаузен. Когато оттатък вдигнаха слушалката, той започна да рецитира предварително подготвената си реч:

— Обаждам се от берлинския отдел за борба с организираната престъпност. Опитвам се да откроя човек, свързан с едно лице, което ние в Берлин разработваме — сърбин, на име Дарко Красич. Знам, че шансът е малък, но въпреки това проверявам.

— Почакайте, ще ви свържа с човека, който може да ви помогне.

Настана мълчание, после някой отново проговори в слушалката.

— Детектив Шуман — гласът звучеше така, като че ли събеседникът му дъвчеше много хрупкави бисквити.

Акулата изрецитира отново речта си на фона на шумното дъвчене.

— Говорите за чичото на Радо, нали? — отвърна за негово удивление Шуман. — Пък може и да му е братовчед или нещо

подобно, кой ги знае тези сърби.

— Знаете за кого говоря, така ли? — попита развълнувано Акулата.

— Разбира се, как да не знам. Нали това ми е работата — да знам какви са връзките на хората в моя район.

— И кой е този Радо?

— Радован Матич. Второстепенен престъпник, първокласна гад. Още преди четири години, когато беше непълнолетен, го заковах за намерение да разпространява хероин. Но присъдата беше само с възпитателен характер. После се насочи към Берлин. Напоследък рядко го виждаме тук.

— И той е племенник на Дарко Красич, така ли? — Акулата се опитваше да потисне явното вълнение в гласа си.

— Струва ми се, че баща му и Дарко са братовчеди.

— А баща му още ли живее в Ораниенбург?

— Ами да, има малка ферма на няколко километра вън от града. Гледа прасета. Общо взето, приличен човек. Никога не е бил замесен в нещо съмнително. Навремето, когато пуснахме Радо от ареста, го преби от бой.

— А този, старият Матич, има ли други деца?

— Голяма дъщеря, доколкото знам, но тя не живее с него.

— Къде точно се намира тази ферма?

— Адресът ли искате или упътвания как да стигнете?

— И двете, ако е възможно — Акулата съзнаваше, че тонът му е угоднически, но му беше все едно подмазва ли се или не. Трябваша му пълни сведения.

Шуман описа точно как да намери фермата на Матич.

— А за какво са ви тези хора всъщност? — попита той.

— Още не съм съвсем наясно. Колегите ми възложиха да разпитам — каза Акулата уклончиво. — Нали знаете как е, човек си работи по собствения случай, а някой решава, че има прекалено много свободно време...

— Много ми е познато — каза кисело Шуман. — Направете ми една услуга. Ако някой ваш колега тръгне насам, кажете му да ми се обади предварително.

— Вероятно ще е жена — уточни Акулата. — Ще предам. Благодаря за услугата.

„Как ли пък не“, допълни той на себе си. Нямахме никакво намерение да иска позволение от детектив Шуман да огледа фермата на Матич. Нямахме да дели славата с някакво провинциално ченге.

Скочи на крака, сграбчи якето си и излезе тичешком от стаята. Имаше добро предчувствие. Една затънтена ферма беше идеално укритие за дъщерята на Марлене Кребс. Беше попаднал на следа. Щеше да покаже на Петра, че е достоен за уважение.

ГЛАВА 30

Колата под наем чакаше Тони във Франкфурт, както бе обещала Петра. Беше ѝ много благодарен, че организира пътуването му — на него това би отнело много повече време. На седалката беше оставена подробна карта, на която бе обозначен пътят от летището до замъка Хохенщайн. Щеше да успее да стигне навреме за уговорената среща с куратора на музея, който отговаряше за ужасяващите архиви на замъка. Не вярваше, че ще успее да намери окончателния отговор на въпросите си тази сутрин, но може би щеше да успее да състави списък с имена, които да послужат в търсенията на Марейке и немските ѝ колеги. Те можеха да проверят за някакви съвпадения със списъка на възможните заподозрени от екипажите на речните кораби.

Дори в тази слънчева пролетна утрин замъкът Хохенщайн представляваше мрачна гледка. От виещия се път, който водеше от долината към скалата, на която се извисяваше замъкът, понякога се виждаха части от сивите му стени и кули. Гледката нямаше нищо общо с някой от приказните замъци в поречието на Рейн — това поне му стана ясно, когато колата излезе от последния завой и той се изправи срещу високите крепостни стени. Нямаше нищо привлекателно в архитектурата на замъка — струпан на върха на скалата, тежък и безформен, той напомняше на огромна жаба. Кулите на четирите му ъгъла бяха квадратни и грозни, назъбените бойници вдъхваха страх. Докато оглеждаше фасадата, Тони си каза, че сградата е била строена, за да предизвиква ужас у враговете.

Остави колата на паркинга за посетители край замъка и мина по спуснатия подвижен мост. Ровът, който заобикаляше замъка, не беше пълен с вода, а облицован с камък. От дъното и стените му стърчаха дълги железни остриета. В каменните плочи над портата бяха издялани сцени на схватки между митични същества. Виждаше се грифон, вкопчил се в гърба на еднорог, забил нокти в шията му. Чудовищна змия беше захапала гърлото на крилат змей. Доколкото можеше да разчете символиката, Тони смяташе, че със същия успех биха могли да

напишат над входа „Надежда всяка оставете“ — ефектът щеше да бъде подобен.

Във вътрешния двор имаше кабинка, в която се продаваха входни билети. Тони каза на човека вътре, че има уговорка за среща с доктор Мари Вертхаймер. Касиерът кимна мрачно ѝ вдигна слушалката на телефона. После каза:

— Ще дойде веднага — и направи знак на Тони, че може да влезе по-навътре в двора на крепостта. Навсякъде около него се издигаха високи стени — тесните прозорчета по тях го наблюдаваха като зли очи. Представи си как са се чувствали изплашените деца, когато са влизали тук, и неволно потръпна.

Насреща му идваше закръглена женска фигура, загърната в кафяв вълнен шал. Приличаше на движеща се топчица. Посивялата ѝ коса беше пристегната в спретнат кок на върха на главата.

— Доктор Хил? Аз съм Мари Вертхаймер, куратор на архивите в Хохенщайн. Добре дошли — тя говореше английски почти без акцент.

— Благодаря, че ми отделихте време — Тони стисна малката ѝ пухкава ръчичка.

— За мен е удоволствие. Винаги е интересно, когато нещо наруши обичайния ход на ежедневието. Хайде да прием кафе, и вие ще ми разкажете какво точно ви интересува.

Той я последва. Влязоха в замъка през тясна дървена врата, обкована с гвоздеи, и заслизаха по изтъркани каменни стъпала.

— Внимавайте — предупреди го тя. — Тези стъпала са опасни. Най-добре се дръжте за перилата.

Завиха по коридор с нисък таван, осветен от ярки флуоресцентни лампи.

— Отредени са ни най-неуютните помещения в замъка — отбеляза доктор Вертхаймер. — Туристите никога не виждат тези части.

Тя спря и отвори една двукрила врата. Влязоха в голямо помещение, чиито стени бяха покрити с обикновени метални лавици. За негово учудване на едната стена имаше тесни стреловидни прозорци.

— Гледката не е от най-очарователните — каза тя, когато забеляза погледа му. — Прозорците гледат към рова. Но поне в стаята

влиза естествена светлина, нещо, с което колегите ми не могат да се похвалят. Заповядайте, седнете, разполагайте се, където ви е удобно.

Тони седна на едно от двете изтърбушени кресла в ъгъла на стаята, докато доктор Вертхаймер се занимаваше с кафеварката. Донесе му чаша удивително силно кафе и се разположи на креслото срещу него.

— Много съм любопитна — каза тя. — Колегата ви от Берлин не ми даде никакви подробности.

Тони отпи предпазливо — в това кафе имаше достатъчно кофеин, за да събуди човек, упоен с наркотици, и да го държи буден с дни.

— Въпросът е строго поверителен — каза той.

— Тук работим предимно с поверителни данни — отвърна хапливо доктор Вертхаймер. — Архивите ни съдържат материали, които все още не могат да бъдат възприети от сънародниците ни. Затова и трябва да съм напълно наясно за целта на вашето посещение. Можете да говорите напълно открито пред мен, доктор Хил. Вашите сведения ще бъдат запазени в тайна.

Той се вгледа в спокойното лице с проникателни очи. Беше склонен да се довери на тази жена. Освен това предполагаше, че докато той не заговори открито, и тя няма да сподели с него всичко, което знае.

— Занимавам се със съставяне на психологически профили на престъпници — започна той. — Поканен бях като консултант по разследването на няколко убийства, за които предполагаме, че са дело на едно и също лице.

Доктор Вертхаймер се намръщи.

— За университетските преподаватели ли става дума? — попита тя рязко. Тони я зяпна учудено. — Не сте ли поглеждали днешните вестници? — Тя стана и започна да рови в голяма пазарска чанта, поставена до бюрото ѝ. Извади новия брой на „Ди Велт“ и го отвори на една от вътрешните страници. — Нали знаете немски? — попита тя.

Той кимна. Не се доверяваше на гласа си. Тя му подаде вестника и отново се разположи на креслото, докато той четеше. Заглавието беше недвусмислено. „Три убийства — има ли връзка между тях?“ В статията се изтъкваше, че през изминалите два месеца трима университетски преподаватели са били убити при особено подозрителни обстоятелства. Полицията не е пожелала да даде

подробни сведения за случаите, официално е било съобщено само, че става дума за убийство. Авторът представяше собствената си теория, че може да става дума за сериен убиец, въпреки че така и не бе могъл да намери потвърждение от полицейски източник.

— Могат да се очакват и още подобни публикации в пресата — отбеляза доктор Вертхаймер, когато Тони приключи с четенето. — Съмнявам се, че ще бъдат толкова въздържани. И така, това ли е причината да проявявате интерес към нашите архиви?

Тони кимна.

— Съжалявам, че не бях по-откровен от самото начало, но досега се опитвахме да не даваме гласност на разследването.

— Разбираемо е. Нито един полицейски служител не обича да работи пред окото на телевизионна камера. А какво се надявате да откриете тук?

— Искаме да стесним кръга на заподозрените. Това е досадна, отегчителна работа и се свежда до сравняването на различни списъци с имена. Отнема много време и изнервя хората, които я вършат, но може да спаси живота на немалко хора. Моят анализ на извършените престъпления ме навежда на мисълта, че някой близък роднина на убиеца може да е бил жертва на тормоз от страна на професионални психолози. Доколкото знам, във вашите архиви има документирані случаи на евтаназия на деца, както и на психологически експерименти, извършвани с тях от лекари. Надявах се, че имате някъде и списък на лицата, оцелели след тези инквизиции.

Доктор Вертхаймер повдигна вежди.

— Оттогава е минало много време, доктор Хил.

— Знам. Но съм убеден, че нашият убиец е най-много трийсетгодишен. Възможно е баща му да е сред оцелелите. А може да е отгледан от баба или дядо, които са пребивавали в подобна институция.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Струва ми се малко невероятно, но мога да разбера желанието ви да се хванете за сламка, след като става дума за залавянето на такъв убиец. Е, мога да ви кажа, че не притежаваме такъв обобщен списък, какъвто ви трябва.

Тони не можа да потисне разочарованието, което се изписа на лицето му.

— Искате да кажете, че губя своето и вашето време?

Тя поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Нямаме отделни списъци от всички институции, включени във въпросната програма. Имало е шест основни центъра за евтаназия, но те са били захранвани, така да се каже, от повече места. На всички тези места са били съставяни списъци, които ние притежаваме. — Тя забеляза отчаянието му и се усмихна. — Не е толкова безнадеждно. Хубавото е, че междуременно цялата тази информация е вкарана в компютърна база данни, така че може да се преглежда много по-лесно. По принцип бих настоявала да провеждате проучването си тук, на територията на замъка, но виждам, че положението е извънредно. Ако се обадите на госпожа Бекер и я помолите да ми пратят по факса някаква гаранция, ще ви позволя да изнесете копия от нашата информация, след като подпишете декларация за работа с поверителни данни.

Тони не можеше да повярва на късмета си. За първи път попадаше на чиновник, който няма желание да му създава проблеми.

— Така бихте ми помогнали извънредно много — каза той. — Има ли наблизо телефон, от който да се обадя?

Доктор Вертхаймер посочи към бюрото си.

— Заповядайте — Тони прекоси стаята и изчака, докато тя надраска на едно листче номера на факса. — Вероятно ще мине известно време, докато госпожа Бекер успее да получи необходимия документ, но това не ни пречи да започваме. Ще отида да помоля един колега да разпечата данните, които ви трябват. Ще се върна скоро.

Доктор Вертхаймер излезе забързано от стаята, а Тони набра номера на Петра. Когато тя се обади, той обясни от какво има нужда.

— Да му се не види, никак няма да е лесно — измърмори Петра.

— Какъв е проблемът?

— Никой не знае, че се занимавам с тези случаи, нали ти е ясно? Не мога да поискам официални гаранции във връзка с някакъв случай, с който нямам нищо общо. Видя ли днешните вестници?

— Видях „Ди Велт“.

— Можеш да ми вярваш, това е най-малката неприятност. Точно сега, когато стана известно, че съществува някакъв сериен убиец, всички са наясно, че случаят няма нищо общо с мен.

— Аха — отвърна Тони. Беше си задавал въпросът кога тази жена, която успяваше да пробие навсякъде, щеше да се изправи срещу стена. Жалко, че това се случи тъкмо сега.

— Остави ме да помисля... — каза бавно Петра. — Познавам един тип от криминалната полиция, който ужасно много иска да дойде в отдела за борба с организираната престъпност. Знам, че той познава хората, които ни трябва. Мога да го убедя, че ако ги задейства сега, по-късно ще го изискам да работи в нашия отдел.

— Съществува ли нещо, с което не можеш да се справиш?

— Може да не се справя тъкмо сега. Зависи дали въпросният човек ще се хване на въдицата. Стискай палци. Между другото, изникна нещо много интересно във връзка с къолнското убийство. Марейке току-що ми прати съобщение. Открили един колега на доктор Калве, който я чул да казва, че има среща с някакъв журналист от електронните медии, но не е ясно за кога е била насрочена срещата.

— Това потвърждава казаното от Маргарете на приятеля ѝ.

— Нещо повече, Тони. Това доказва, че сме на вярна следа.

Той долови вълнението в гласа ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Колегата си припомни името, с което се бил представил журналистът — тя замълча умишлено.

— И то е?

— Хохенщайн.

— Не се шегувай — но той знаеше, че Петра говори сериозно.

— Човекът си го припомни, защото не е често срещано, а и името Хохенщайн е добре познато на всеки, който се занимава с експериментална психология в Германия.

— Разбира се. Е, това наистина доказва, че съм на прав път.

— Наслука. Ще ти се обадя по-късно.

Той затвори телефона и отиде до прозореца. Доктор Вертхаймер се оказа права. Гледката не беше подходяща за човек, склонен към депресии. Отново си представи децата, затворени зад тези високи стени. Помисли си за живота им, пред който е съществувала една-единствена перспектива — смърт чрез мъчения. Предположи, че голяма част от тях са били с умствени увреждания, така че надали са осъзнавали това, което ги е заобикаляло и това, което ги е очаквало. Но за останалите, затворени тук заради предполагаемото им асоциално

поведение или заради дребни физически увреждания, страхът трябва да е бил непоносим. Изтръгването от дома и семейството им и довеждането тук неминуемо е предизвиквало сериозни душевни разстройства и у децата с най-стабилна психика. Що се отнася до онези с вече увредена психика, последиците трябва да са били ужасни.

Мислите му бяха прекъснати от завръщането на доктор Вертхаймер.

— Материалите се разпечатват в момента — каза тя. — Става дума за списъци с имена и адреси, а понякога и кратки описания на понесените от съответните лица инквизиции.

— Странно как са оцелели архивите — отбеляза Тони.

Тя сви рамене.

— Няма нищо чудно. И през ум не им е минавало, че някой някога ще им иска сметка за стореното. Мисълта, че Третият райх ще рухне така цялостно, е била недопустима за всеки, който е бил част от структурите му. А когато истината е започнала да им се изяснява, било прекалено късно да се мисли за друго, освен за лично оцеляване. При това твърде скоро става ясно, че има прекалено много виновници, така че възмездието ще сполети само най-главните сред тях. Започнахме да подреждаме архивите през осемдесетте години, а след обединението успяхме да допълним и най-старите, които са били съхранявани на територията на Източна Германия. Радвам се, че са оцелели. Никога не бива да се забравят нещата, които са били извършени „в името на народа на Германия“.

— И какво точно е било причинявано на тези деца? — попита той.

Очите на доктор Вертхаймер помръкнаха.

— Имате предвид оцелелите ли? Отнасяли се с тях като с опитни зайчета. Повечето от тях са живели тук долу, в отделни килии или големи спални помещения. Персоналът наричал тази част от подземията „подводницата“. Нямаło естествена светлина, децата губели представа от смяната на деня и нощта. Лекарите използвали това за провеждането на различни експерименти с ефекта на липсата на сън върху човешката психика. Променяли възприятието за продължителността на деня и нощта. Оставяли някое дете да спи три часа, после го събуждали и му казвали: „Вече е сутрин, ето ти закуската“. Два часа по-късно сервирали обяда. След още два часа —

вечерята, после обявявали, че вече е мръкнало и гасели лампите. Или правели обратното — удължавали времетраенето на денонощието.

— И това са наричали „научни изследвания“, така ли? — попита Тони. Отвращението оставяше неприятен вкус в устата му. Мисълта, че представители на собствената му професия могат да паднат толкова ниско в отношението си към поверените им пациенти, никога не преставаше да го ужасява. Тези случаи го засягаха по ужасяващо личен начин, призоваваха във въображението му образите от някакъв кошмар, създаден от мъже и жени, които трябва да са вярвали в терапевтичните възможности на такива експерименти. Мисълта, че един идеал може да бъде опорочен до такава степен, беше ужасяваща, защото напомняше постоянно колко нестабилни са задръжките, създавани от цивилизацията.

— Това действително е било определяно като „научни изследвания“ — съгласи се тъжно доктор Вертхаймер. — Предполагало се, че резултатите от тях ще помогнат на военачалниците да преценят на какво натоварване може да издържи войската. Разбира се, всъщност всички тези опити нямали никакво практическо приложение. Били обикновена демонстрация на упражняване на власт над по-слабия. Лекарите осъществявали всякакви свои хрумвания, изпълнявали на практика своите представи за унищожение на човека. Тук има една килия, в която провеждали мъчения с вода. Била е сцена на невъобразима жестокост — и физическа, и психическа.

— Мъчения с вода ли? — трепна Тони, интересът му внезапно нарасна.

— Това не е единственото място, където са се провеждали. Всеизвестна е друга една килия в затвора Хоеншъонхаузен в Берлин — но тя е била предназначена за възрастни. Тук обект на експериментите били деца и теоретично целта била провеждане на опити — не разпити или наказания.

— А имало ли е случаи, когато са наливали насилствено вода в гърлата на децата? — попита Тони.

Доктор Вертхаймер се взираше смръщено в пода.

— Да. Провеждали са много серии подобни опити, чиято предполагаема цел е била да проверят способността на организма за физическа съпротива. Разбира се, много от децата умирали.

Необходимо е учудващо малко количество вода, за да удавиш едно дете, ако водата се налива в дихателните пътища — тя тръсна глава, сякаш за да пропъди образите, извикани от думите ѝ. — Използвали водата и за психологически експерименти. Не си спомням подробностите за тях, но и те са записани някъде в архивите.

— Можете ли да ги откриете?

— Надали ще успея днес, но мога да помоля някой да започне да ги търси — преди Тони да успее да отговори, иззвъня факсът. Доктор Вертхаймер прекоси стаята и се вгледа в хартията, която заизлиза от апарата. — Вашата колежка май е успяла — каза тя. — Ще мине обаче доста време, докато се разпечата всичко необходимо. Искате ли да разгледате замъка, докато чакате?

Той поклати глава.

— Нямам настроение за обиколка на туристически атракции.

Доктор Вертхаймер кимна.

— Разбирам ви напълно. В централния двор има кафене. Ако искате, почакайте там, а аз ще донеса материалите.

Три часа по-късно той беше отново на път. На седалката до него имаше плътен хартиен плик, пълен с разпечатки. Не очакваше с нетърпение изчитането на материалите — но ако имаше късмет, това можеше да му помогне да се добере по-близо до убиеца.

Вятърът рошеше косата на Карол и пречистваше дробовете ѝ от застоялия градски въздух. Тя много лесно можеше да си представи как Каролайн Джексън би се поддала на удоволствието от едно пътуване през този слънчев летен ден в откритото БМВ кабриолет. Коя жена не би се наслаждавала на такъв момент? Но докато част от нея изпитваше удоволствие от преживяването да се носи по магистралата със скорост, много по-висока от това, което би могла да си позволи в Англия, реакциите ѝ си оставаха на ниво. Карол бе скрита дълбоко в Каролайн, но нямаше съмнение коя от двете контролира събитията.

Тадеуш беше дошъл да я вземе в девет и половина. Преди това ѝ се обади, за да я предупреди да се облече спортно, но топло, без обаче да ѝ обясни защо. Когато слезе на улицата, той я чакаше зад волана на едно черно БМВ Z8 със свален покрив. Тадеуш хвърли един поглед на тънкото яке, което беше сложила върху пуловера си, и сви устни.

— Опасявах се от нещо такова — каза той, излезе от колата и отвори багажника. Извади оттам голямо кожено яке с подплата от овча вълна и ѝ го подаде. — Мисля, че ще ти стане.

Карол взе внимателно якето. Не беше ново. Гънките около лактите го доказваха. Свали своето яке и пъхна ръце в ръкавите на коженото. Той се оказа прав. Якето ѝ ставаше, все едно го беше купувала за себе си. Долови далечно ухание на тежък мускусен парфюм, какъвто никога не би си сложила. Вдигна очи към Тадеуш и се усмихна сухо.

— На Катерина ли беше? — попита тя.

— Нали нямаш нищо против? — отвърна той обезпокоено.

— Стига ти да не възразяваш — Карол потисна мрачното усещане с усмивка. Имаше нещо много изнервящо и злоещо в това да носи дреха на Катерина. Навеждаше я на мисълта, че някъде в съзнанието на Радецки разликата между тях двете започваше да се размива. Което почти сигурно щеше да я постави в опасна ситуация — по един или друг начин.

Той поклати глава и ѝ отвори вратата.

— Раздадох повечето ѝ дрехи, но запазих едно-две неща, в които обичах да я виждам. Не исках да измръзнеш днес, и този вариант ми се стори по-ненатрапчив, отколкото да ти купя нещо ново.

Тя застана на пръсти и го целуна по бузата.

— Много съобразително от твоя страна. Но виж какво, Таджо, не се чувствай отговорен за мен. Аз съм голяма жена и си имам собствена платинена кредитна карта. Не е необходимо да предугаждаш желанията ми. Привикнала съм да си ги задоволявам сама.

Тадеуш прие спокойно лекия упрек.

— Не се и съмнявам — каза той, докато ѝ помагаше да се качи в колата. — Все пак, Каролайн, понякога трябва да позволяваш да те погледят.

Намигна ѝ и заобиколи, за да се качи на шофьорското място.

— Накъде сме тръгнали? — попита тя, когато се отклониха вляво от Курфюрстендам в посока към околоръстния път.

— Нали каза, че искаш да видиш как вървят нещата в моя бизнес — отвърна Тадеуш. — Вчера видях законната му страна. Днес ще ти покажа как пренасяме стока. Отиваме към Магдебург.

— Какво има в Магдебург?

— Ще видиш.

Скоро Тадеуш отклони колата от магистралата и взе няколко последователни завоя, докато накрая се озоваха на тих междуселски път, който се виеше покрай различни стопанства. След десетина минути пътят свърши на брега на някаква река. Тадеуш спря колата и каза:

— Пристигнахме.

— Какво има тук?

— Намираме се на брега на река Елба — той посочи наляво. — Там, малко по-нагоре, в реката се влива така наречения „Мителланд канал“ — отвори вратата и излезе навън. — Искаш ли да повървим?

Тя го последва по пътеката край брега на реката. Елба гъмжеше от всякакви търговски плавателни содово — от големи кораби, натоварени с контейнери, до лодки, на които имаше по няколко чувала или някой и друг сандък.

— Натоварен воден път — отбеляза тя, когато се изравни с него.

— Именно. Знаеш ли, когато хората обмислят някакъв незаконен трафик — бил той на оръжия, дрога или човешки същества, обикновено първата им работа е да намерят най-бързия начин за превоз. Самолети, товарни камиони, коли. А всъщност няма никакъв смисъл да се бърза. Не пренасяме стока, която подлежи на разваляне. Освен това контрабандната търговия всъщност се е зародила по водните пътища — каза Тадеуш. Когато пред тях се показа каналът, той посегна и взе ръката ѝ в своята.

— Намираме се пред едно от кръстовищата на европейските водни пътища — каза той. — От тук можеш да стигнеш направо до Берлин или до Хамбург. Но можеш да стигнеш и много, много по-далеч. Ако тръгнеш по Одер или Хавел, ще стигнеш до Балтийско море, до центъра на Полша или Чехия. В обратната посока се намират Ротердам, Антверпен, Остенде, Париж, Хавър. Ако пък тръгнеш надолу по Рейн и оттам по Дунав, стигаш до Черно море. При това никой няма да ти обърне особено внимание. Ако имаш редовни документи и митнически печати на контейнерите, нямаш повод за безпокойство.

— Така ли пренасяш стоките си? — попита учудено Карол.

Той кимна.

— Румънците са напълно корумпирани. Наркотикът се пренася през Черно море, пренасят го и китайците, като по този начин си плащат транспорта до някоя западна държава. Оръжията минават през Крим. Нелегалните емигранти идват в Букурещ или Будапеща с туристически визи. После ги товарим в контейнерите, митничарите слагат печати и ние ги откарваме, където пожелаят.

— Товариш хора в контейнери, където може да се наложи да прекарат със седмици?

Той се усмихна.

— Не е толкова страшно. Контейнерите ни имат специални въздушни филтри и химически тоалетни. Осигуряваме достатъчно вода и храна. Откровено казано, на самите тях им е все едно при какви условия ще пътуват, стига да се доберат до някоя подредена държава от Европейския съюз с добре организирана система за социално подпомагане и нестабилно правораздаване по отношение на репатрирането на емигранти, търсеци убежище. Това е и една от причините, поради която много от тях искат да живеят във вашата страна — той стисна леко пръстите й.

— Значи товарите всички на черноморските докове? И властите там си затварят очите? — Карол си каза, че дори като се има предвид възможността да се подкупят съответните служители, операцията изглежда доста рискована.

Той се засмя.

— Не, не е така. Когато контейнерите потеглят от Агигея, те са пълни с абсолютно законна стока. Само че аз притежавам една малка корабостроителница на петдесетина километра от Букурещ, близо до Гюргево. Там пристават корабите и товарите... как да се изразя? Товарите се коригират. Законната стока се пренася на товарни камиони. А пък нашите питомни митничари слагат отново печати, където трябва да се сложат — той пусна ръката й и я прегърна през раменете. — Виждаш ли колко ти се доверявам, след като ти разказвам всичко това?

— Виждам — кимна Карол, като се стараше да прикрие възторга, който я обзе при мисълта за събраната ценна информация. — И по колко контейнера прекарваш наведнъж? — Каза си, че това е въпросът, който би задала делова жена като Каролайн.

— Между трийсет и четиридесет — отвърна той. — Понякога прекарваме много малко количество хероин на борда, но въпреки това

за целта ни трябва цял отделен контейнер.

— Сериозна инвестиция — отбеляза Карол.

— Можеш да ми вярваш, Каролайн, всяка година контейнерите изплащат многократно разходите си. Това е много изгоден бизнес. Може би, ако нещата с нелегалните имигранти потръгнат, ще обмислим и още някаква съвместна дейност?

— Нямам други интереси — отвърна тя твърдо. — С наркотици не се занимавам, твърде рисковано е. Има прекалено много глупаци, които са убедени, че така ще припечелят лесно доста пари. Налага се да влизаш в делови отношения с всякакви боклуци, на които не може да се разчита. Хора, с които човек не би желал да живее в един град, камо ли пък да има с тях обща дейност. При това полицията обръща най-голямо внимание на търговията с наркотици.

Той сви рамене.

— Ти решаващ. Аз оставям Дарко да се занимава с такива отрепки. Разговарям само с хората, които оглавяват бизнеса. А какво ти е мнението за търговията с оръжие?

— Не ползвам оръжие и не обичам да се занимавам с него.

Тадеуш се засмя доволно.

— Моето мнение за наркотиците е същото като твоето. Но това е просто бизнес, Каролайн. Човек не може да си позволи да влага емоции в деловата си дейност.

— Не влагам никакви емоции. Имам много добре разработен и много печеливш бизнес и не виждам причини да имам вземане-даване с бандити.

— Всеки има нужда от втори източник на доходи.

— Именно затова купих бившата военна база. Затова съм тук сега. Ти само ме снабдявай с работници — от друго нямам нужда.

Той я привлече по близо до себе си.

— Ще ги имаш — обърна я към себе си и я целуна по устните. — Договорът е подпечатан с целувка.

Карол си позволи да се отпусне в прегръдката му. Съзнаваше, че не бива да издава отвращението, което откровенията му предизвикаха у нея.

— Ще се справяме добре заедно — каза тя тихо.

— Очаквам го с нетърпение — гласът му беше натезжал от намека, който се криеше в думите му.

Тя се засмя и се измъкна от ръцете му.

— Аз също. Само не забравяй, аз никога не смесвам работата с удоволствието. Първо трябва да си свършим работата. А после... кой знае?

Затича в обратната посока, надолу по пътеката към колата.

Той я настигна на половината път, хвана я през кръста, притисна я здраво към себе си и каза:

— Така да бъде, работата преди удоволствието. Хайде да се върнем в Берлин и да си изясним плановете. Ще се обадя на Дарко, за да се срещнем и с него. Имаме един малък офис в Кройцберг, където можем да поговорим на спокойствие, да направим твърди планове и да се разберем за плащанията. А довечера ще си позволим да се поотпуснем.

„О, по дяволите!“ мислеше Карол. Нещата се развиваха прекалено бързо. Как щеше да успее да се измъкне от всичко това цяла и невредима?

ГЛАВА 31

Петра вдигна с благодарност очи от компютъра си, когато Акулата нахлу в общото помещение. Очите ѝ бяха червени, главата ѝ пулсираше от болка поради многочасовото виране в екрана. Беше прекъснала работа само докато уреждаше гаранциите на Тони. Чете документацията по убийствата до късно през нощта, сутринта се постара да си изясни положението, описано в докладите на Карол, като правеше справки и със съществуващите данни за Радецки. След всичко това ѝ стана ясно едно — че няма да ѝ се размине посещението при очен лекар. Значи това беше краят на младостта. Първо очила за четене, после контактни лещи, а накрая току-виж и операция за подмяна на бедрената става. Перспективите изглеждаха толкова мрачни, че дори появата на Акулата ѝ се стори приятно разнообразие.

— Имаш ли кодеин? — попита тя, още преди той да бе отворил уста.

— Имам нещо по-хубаво от кодеин — отвърна той. — Знам къде е детето на Марлене.

Стоеше и я гледаше ухилен, като преждевременно пораснало дете, което знае, че е направило нещо, за което майка му ще го похвали.

Петра зяпна — не можа да овладее реакцията си.

— Сигурно се шегуваш — каза тя.

Акулата едва-що не подскочаше на място.

— Не се шегувам, Петра. Казвам ти, разбрах къде е Таня.

— Господи, това е невероятно!

— Идеята беше твоя — той заразпря, а думите му се прескачаха от припряност. — Помниш ли, като ми каза да търся сред хората, с които Красич си има работа? Най-накрая открих този човек — някакъв негов братовчед, който има свинеферма в околностите на Ораниенбург. Синът му, Радо, е помощник на Красич. Отидох на място и проверих. И наистина, детето е там!

— Нали не си се навъртал около къщата? — за момент Петра беше обзета от паника. Не беше възможно да е толкова глупав!

— Не, разбира се. Мислех да отида още снощи, но после размислих и го оставих за сутринта — заради светлината, нали разбираш. Станах още преди зазоряване, облякох си най-старите дрехи и тръгнах направо през нивите. Намерих едно място, откъдето можех да наблюдавам къщата, промуших се под един плет и влязох. Божичко, беше ужасно. Кал навсякъде, освен това не съм подозирал, че прасетата миришат чак толкова отвратително.

— Остави сега прасетата. Какво видях?

— Ами денят е прекрасен, нали си съгласна? Прекрасно пролетно време. Така или иначе, около седем се появи един тип на колело — на средна възраст, як като горила. Дойде да нахрани прасетата. После известно време не се случваше нищо. Най-сетне от задната врата на къщата излезе някаква жена — към петдесетте. Започна да се разхожда из двора и да се оглежда много внимателно. Покрай двора минава една пътека, та тя се вдигна на пръсти и погледна над оградата — като че ли искаше да се убеди, че наоколо няма никой. После влезе обратно в къщата и излезе с едно момиченце. Бях взел със себе си бинокъла, и веднага видях, че е детето на Марлене. Направо не можех да повярвам на късмета си. Така или иначе жената държеше Таня за ръка, но после я пусна. Видях, че детето е вързано с въже през кръста. Опита се да се затича, но тя веднага го дръпна обратно. Поразходи детето из двора — като куче на каишка, после го взе на ръце и го прибра обратно в къщата.

— Сигурен ли си, че е била Таня.

Акулата zakима трескаво, като че ли беше прихванал болестта на Паркинсън.

— Казвам ти, Петра, няма никаква грешка. Носех и снимката ѝ със себе си, за да съм абсолютно сигурен. Това Таня, няма никакво съмнение.

Той се усмихна с очакване.

Петра поклати глава. Не ѝ се вярваше, че по кокала, който му беше подхвърлила, за да не ѝ досажда, е имало толкова месо. Колкото и да уважаваше Карол Джордан и нейната работа, все още се надяваше тя да е тази, която ще обезвреди Радецки. Сега като че ли имаше шансове да се добере до него.

— Страхотно си се справил.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Отиваме при Плеш, решаваме как да постъпим, за да освободим детето и да се погрижим за Марлене, за да не я докопат Красич и Радецки. Добра работа, хлапе. Впечатлена съм.

Не му трябваше нищо повече. Той се ухили доволно.

— Идеята си беше твоя.

— Може би, но благодарение на твоята съвестна работа открихме детето. Хайде да зарадваме Плеш.

Карол си мислеше, че когато Тадеуш спомена „малък офис“, не го беше казал на шега. В това помещение над залата за компютърни игри и ротативки едва имаше място за маса и четири стола. Но независимо от мърлявото стълбище, по което се бяха качили до тук, самият офис беше луксозно обзаведен, както беше очаквала. Миришеше на застоял цигарен дим, но мебелите бяха луксозни, тапицирани с естествена кожа, масата беше солидна, от полиран дъб. На малка масичка имаше бутилка марково шампанско и друга — „Джек Даниълс“, четири кристални чаши и четири пепелника от ръчно декорирано стъкло. Стените и тавана бяха облицовани със звукоизолиращи плочи, така че електронната какофония отдолу не достигаше до тази светая светих.

— Много изискано — отбеляза Карол, докато отместваше един от столовете, за да седне на него. — Виждам, че държиш да впечатляваш деловите си партньори.

Тадеуш сви рамене.

— Защо да не си осигурия удобство? — Той погледна часовника си. — Разполагай се. Дарко ще пристигне всеки момент. Искаш ли нещо за пиене?

Тя поклати глава.

— Малко ми е рано за алкохол — седна и обърна стола така, че да гледа точно към вратата.

Тадеуш повдигна вежди.

— Мястото на бодигарда.

— Моля?

— Телохранителите винаги сядат така, че да наблюдават вратата.

Карол се разсмя.

— Всички жени над трийсет години сядат с гръб към прозореца, Таджо.

— Това не може да бъде грижа за теб, Каролайн.

Преди тя да отвърне на комплимента, вратата се отвори.

„Да му се не види, та това е същински танк на два крака“, беше първата ѝ мисъл.

Красич застана на прага и широките му рамене изпълниха рамката на вратата. Очите му, засенчени от гъстите вежди, оглеждаха сцената. „Бъди очарователна“, нареди си Карол и скочи на крака. Прекоси малкото разстояние, което я отделяше от него, протегнала ръка. Усмивката ѝ прикриваше дълбокото безпокойство, което физическото присъствие на този човек събуди у нея.

— Вие трябва да сте Дарко — каза тя. — Приятно ми е да се запознаем.

Красич пое ръката ѝ и я стисна учудващо внимателно.

— Удоволствието е мое — каза той. Говореше английски със силен чуждестранен акцент, а по мрачния му поглед личеше, че не казва истината. Погледна през рамо и заговори бързо на немски.

Тадеуш се разсмя.

— Казва, че си точно толкова красива, колкото съм те описал. Много те бива да ухажваш дамите, Дарко. Хайде, сядай и си сипи нещо за пиене.

Красич издърпа един стол, за да седне Карол, сипа си „Джек Даниълс“ и се настани срещу нея, без да сваля очи от лицето ѝ.

— И така, вие ли сте разрешението на нашите проблеми в Англия? — попита той с предизвикателен тон.

— Мисля, че можем да си бъдем от взаимна полза.

— Каролайн има нужда от работна ръка, а източникът и на документи е далеч по-надежден от всичко, което Колин Озбърн ни е предлагал някога. Трябва само да уговорим схемата, по която ще се предават пратките и плащанията — каза с делови тон Тадеуш, седна и той край масата и запали пура.

— Тадеуш ми обясни начина, по който работите. Много съм впечатлена от организацията ви — тя се усмихна окуражаващо на Красич. — Работя само с хора, за които съм убедена, че ще изпълнят

обещанията си, а междуременно видях достатъчно, за да знам, че вие отговаряте на изискванията ми.

— Ние също държим на взаимното доверие — отвърна Красич.
— Имаме ли основание да ви се доверим?

— Хайде, Дарко, стига си се правил на непристъпен. Проверихме Каролайн и се убедихме, че е наш човек. Кажете кога можем да предадем първата пратка.

Красич сви рамене.

— Три седмици?

— Толкова време ли ще отнеме? — попита Карол. — Мислех, че можете да реагирате много по-бързо.

— Имаме затруднения след смъртта на Озбърн — отвърна Красич.

— Ами онези в складовете край Ротердам? — намеси се Тадеуш.
— Не може ли да прекараме част от тях до Англия в по-кратък срок?

Красич се намръщи.

— Може и да успеем. За какво е това бързане?

— Приемам пратката, когато и да я предадете. Но след като имате складирана стока, държа да я проверя, преди да потегли от тук. Не ми трябва пълен контейнер с трупове.

Красич хвърли бърз поглед към шефа си. Тадеуш разпери ръце.

— Разбира се, Каролайн. Дарко, организирай едно пътуване за началото на идущата седмица. Ние с Каролайн ще те чакаме в Ротердам през уикенда, преди да натовариш пратката, и тя ще може да я огледа.

Красич се взираше невярващо в Тадеуш. После заговори на немски. На Карол й се искаше да разбира по-добре езика. Вербалната й памет функционираше само по отношение на родния език — не би могла да възпроизведе чуждоезичен разговор. Тадеуш отвърна с тон, от който стана ясно, че го упреква за нещо, после премина отново на английски.

— Извинявай, не би трябвало да те изолираме от разговора, но английският на Дарко е по-лош от моя. Просто проявява прекалена предпазливост. Винаги се безпокои, когато изляза от ролята си на администратор и се намеся активно в търговията. Но понякога предпочитам да огледам нещата отблизо. И така, можеш ли да дойдеш през уикенда до Ротердам, за да огледаш пратката?

Тя кимна.

— Идеята ми харесва. Така ще имам и достатъчно време да организирам нещата от своя страна. Трябва да съм сигурна, че моите хора ще са подготвили всичко необходимо.

— Колко души можеш да поемеш? — попита Тадеуш.

— Като начало трийсет — отвърна тя. Цифрата беше уговорена с Морган. Не бяха особено много, така че пътуването в контейнера нямаше да бъде прекалено рисковано, но пък и не толкова малко, че Тадеуш да реши, че не си струва труда. — После може би по двайсет месечно.

— Това не е кой знае колко — възрази Красич. — Ние можем да доставяме много повече.

— И така да е, аз нямам нужда от повече хора. Ако нещата се развият добре, както очаквам, може и да разширя работата си. Много неща зависят от източниците на документи. Държа на първо качество, затова не искам да рискувам, като ги преексплоатирам. Засега поемам по двайсет месечно. Това не подлежи на преговори, господин Красич — Карол нямаше проблеми с непреклонното поведение. Беше прекарвала достатъчно време в стаите за разпити с толкова закоравели престъпници, че способностите ѝ в това отношение бяха усъвършенствани до краен предел. Докато говореше, го следеше неотклонно с нетрепващ поглед. По лицето ѝ нямаше и следа от усмивка.

— Бройката е добра — каза Тадеуш. — Трийсет от първата пратка, после по двайсет месечно. Наистина трябва ни още един канал, който да приема по още толкова, но честно казано, предпочитам да изпратя двайсет и да съм сигурен, че няма да стане провал, отколкото да изпратя шейсет души и да нямам никакви гаранции какво ще се случи. Сега остава да уговорим плащанията.

Карол се усмихна. Беше успяла. Искаше ѝ се да види лицето на Морган, когато получи следващия ѝ мейл. Всичко беше наред. Тази седмица в Ротердам щяха най-сетне да успеят да заловят Тадеуш Радецки и да разрушат империята му.

— Да — каза тя весело. — Да поговорим за пари.

Тони познаваше немалко клинични психолози — а също и криминалисти — които бяха изградили стена между си и сцените на жестокост, с които ги сблъскваше професията им. Не можеше да намери сили в себе си да ги обвинява, че се държат на разстояние. Нито един психически здрав човек не би търсил съзнателно ужасните картини, които им се налагаше да гледат, словесните потоци на гняв и болка, които постоянно изслушваха, жалките отломки от човешки същества, с които си имаха работа. Въпреки това още в началото на кариерата си като клиничен психолог Тони си беше обещал, че никога няма да си забранява да съпреживява страданията на хората, каквото и да му струва това. Ако цената се окажеше прекалено висока, щеше да си намери някаква друга работа. Но съзнателното унищожение на способността да почувстваш страданието на другите — били те жертви или престъпници, в неговите очи беше своеобразно безчестие.

Купчината хартия, която бе донесъл със себе си от замъка Хохенщайн, едва не го накара да изневери на професионалното си верую. Безстрастният списък на имена, диагнози и така наречените терапии извикваше пред очите му картини от ада — така че наистина му се искаше да чете тези текстове със спокойно академично безстрастие. Вместо това се чувстваше съсипан до сърцевината на личността си. Съзнаваше много добре, че само притежанието на тези сведения бе достатъчно, за да открадне съня му през много нощи занапред.

Доктор Вертхаймер се оказа права — нацистите наистина бяха поддържали маниакално подробна документация на медицинските си институции. Списъците съдържаха стотици имена на деца от всички краища на страната. Името на всяко дете бе съпроводено от точни данни — възраст, адрес, имена и професии на родителите. Следваше причината за хоспитализацията. Най-често срещана беше „умствена изостаналост“, следвана непосредствено от „физически дефекти“. Но имаше и обяснение за откъсването на някои деца от семействата им, които го вледеняваха до мозъка на костите. „Вроден мързел“, „асоциално поведение“, „смесена раса“.

Как ли се бяха чувствали родителите, които са допуснали децата им да бъдат откъснати от тях, защото са съзнавали, че ако възразят, ще пострадат и те самите, а децата им няма да бъдат спасени? Тони мислеше, че трябва да са се опитвали да поддържат у себе си

съзнателно отрицание на случилото се — нещо, което ги е унищожавало емоционално и психически. Нищо чудно, че следвоенното поколение в Германия не желаше да научи какво е било вършено с децата с привидното съгласие на родителите им.

Поне на тези от децата, които наистина са имали тежки психически увреждания, е бил спестен ужасът да съзнават какво става с тях. Но за останалите, които ден след ден са наблюдавали унищожението на други като тях, животът вероятно е бил сведен до ежедневно моментно облекчение от мисълта, че е дошъл нов ден, а те са още живи.

Съдбата на много от децата беше описана без излишно многословие. „Подложен на експериментална терапия с нови медикаменти. Не реагира положително“. Следваше дата и час на настъпване на смъртта. Очевидно ставаше дума за евтаназия. Това беше един от малкото случаи, когато непоклатимата самоувереност на режима се беше пропуквала. Макар да са били твърдо убедени, че никой никога няма да им иска сметка за нещата, които бяха причинили на тези деца в името на чистотата на арийската раса, все пак бяха почувствали нужда да облекат заниманията си в по приемливи думи.

Което обаче не означаваше, че са се съобразявали с невинността на жертвите си. Съдбата на други деца бе описана сбито, по начин, който бе накарал Тони да се срамува, че се числи към медицинската професия. Някои бяха умрели в страшна агония, след като в очите им са били инжектирани препарати заради експерименти за промяна на цвета на очите. Други полудявали, защото върху тях експериментирали промени в циклите на съня. Списъците нямаха край, понякога се цитираха и научни разработки върху резултатите от проведените експерименти.

И никой не бе наказан за това. Нещо по-лошо, имаше случаи на скрити сделки, сключени между нацистите и съюзниците. Някои резултати от изследванията ставаха притежание на победителите в замяна на мълчанието на виновниците.

Ако Джеронимо бе заплатил някаква ужасна цена за нещо, сторено в името на науката преди шейсет години, нямаше нищо чудно, че сега е разяждан от гняв и озлобление. Толкова много жертви и нито един човек не бе понесъл отговорност за стореното. Тони винаги се бе считал за способен на рационални разсъждения, а мисълта за това го

вбесяваше. Как ли би се чувствал, ако бе кръвно свързан с жертва на такова насилие?

Беше ясно, че Джеронимо не бе подбрал истинските мишени за отмъщението си. Деянията му бяха ужасни, а Тони не можеше да намери сили у себе си да осъди безусловно подтикналото го желание за мъст.

... П.: Права си, така наречените коментари са ужасни. Успяха ли да намерят някакви следи по папката в лабораторията?

М.: Рано е да се каже. Още я изследват. А на мен днес ми хрумна още нещо. Напоследък движението на ловенето големи кръстовища се контролира с камери. Помолих да ми дадат видеозаписите, направени в деня на убийството на Де Гроот. Ще накарам хората от екипа да ги прегледат, като търсят фолксваген голф, тъмен на цвят и с немски регистрационни номера.

П.: Идеята е чудесна.

М.: Може и да е. Но резултатът би бил от полза, ако можем да го засечем с подобен в другите списъци. А докато научим нещо от списъците на корабите, ще мине много време.

П.: Тони продължава да проследява идеята си за жертвите на психологически инквизиции. Днес взе списъци на деца, които са били измъчвани от психолозите на нацистите. Цяла вечер ще съставя общ списък на възможните връзки и после ще ти го изпрати — още една възможност за засичане с останалите.

М.: Въпреки това имам чувството, че не сме отбелязали никакъв напредък.

П.: Статиите в сутрешните вестници влошиха нещата още повече.

М.: Поне като че ли не са направили връзка с нашия случай, така че засега не ни досаждат. Публикациите предизвикаха ли по-близко сътрудничество между немските екипи?

П.: Нямам представа — прекалено встрани съм от разследването. Вероятно ти ще научиш тези неща преди мен. Но тази вечер по телевизията имаше някакъв материал, в който се казваше, че университетските преподаватели живеят в постоянен страх от убиеца. Опасявам се, че той ще реши да се укрие.

М.: Или пък ще рискува още повече. Ако не може да разчита на обичайния си метод, с който е примамвал досега жертвите, ще търси друг. Звучи много потискащо. Кажете нещо по-обнадеждаващо. Как върви вашата операция под прикритие?

П.: Струва ми се, че успяхме да открием дъщерята на Марлене Кребс. Смятаме едновременно да нахлуем в къщата, където крият детето и да поставим Марлене под специална охрана на място, където Радецки няма да може да се добере до нея. Успеем ли веднъж да го арестуваме, останалото ще дойде от само себе си. Хитро, нали?

М.: Стига само по време на тези операции да не пострада инспектор Джордан.

П.: Можеш да ми вярваш, всичко е проверено. Или ще бъде. Убедена съм, че ще успеем да организираме двете акции паралелно. Ние си вършим, нашата работа, Джордан изпълнява функциите си на примамка и никой не пречи на другия.

М.: Радвам се за теб, защото знам колко усилия положи да стигнеш до тук.

П.: Струва ми се, че е редно да отпразнуваме случая заедно. Марейке, можеш ли да дойдеш в Берлин?

М.: Много бих искала, но съм погълната от това разследване. Защо не си вземеш отпуск, след като приберете Радецки, и не дойдеш в Лайден?

П.: И аз не знам. Когато го приберем, тук ще стане лудница. Нека просто се уговорим, че ще пием шампанско в един от двата града — когато приключим и двата случая.

М.: Така да бъде. Но искам от сега да знаеш, че вече съм по-уверена при мисълта за срещата ни.

П.: Аз също. Страхувам се, но вече не толкова.

М.: Трябва да прекъсвам. На работа съм и има още неща, които трябва да свърша.

П.: Добре. Колкото по-усилено работиш, толкова по-скоро ще приключиш случая и ще можем да се срещнем.

М.: Така ли мислиш?

П.: Убедена съм.

ГЛАВА 32

При други обстоятелства Карол би окачества вечерта като съвършена. Красив и внимателен домакин, изискана храна, набор от изключителни вина и обстановка, за която можеше да мечтае всеки главен редактор на списание за вътрешно обзавеждане. Темите на разговора също бяха разнообразни — от политика, музика и пътувания вече бяха преминали към по-интимни коментари на отминали връзки и увлечения.

Но всичко това не можеше да потисне постоянното безпокойство, което гризеше Карол. Не можеше да си позволи да се отпусне нито за миг, нямаше право да забрави, че говори за миналото на друга жена, не за своето собствено, нито веднъж не можеше да реагира на някой коментар на събеседника си, без преди това да е преценила реакцията си. Беше толкова близо до успеха, но и най-малкото подхлъзване можеше да провали всичко.

При това в дълбочините на съзнанието ѝ присъстваше като постоянно смущение завръщането на Тони в живота ѝ. Тази мисъл я караше да приема елегантния, пресметнат флирт с Тадеуш като двойно по-лицемерен. Съзнанието, че на края на вечерта щеше да бъде при Тони, а не с този мъж, който полагаше такива усилия да я ухажва, придаваше на всичко странен подтекст и скрито значение.

Той тъкмо се връщаше от кухнята с натоварен поднос. Застана на прага на трапезарията и ѝ се усмихна.

— Казах си, че може да прием кафето в дневната. По-удобно е и гледката е по-хубава.

„Хитър ход“, каза си Карол. Това, което той имаше предвид всъщност, беше, че там ще му е по-удобно да премине към настоятелно ухажване, отколкото през голямата маса, отрупана с останките от вечерята.

— Звучи добре — каза тя на глас, стана и го последва.

Когато влезе в дневната, се огледа внимателно. Имаше две канапета, поставени близо едно до друго, и едно отделно кресло. Ако

седнеше на креслото, щеше да подчертае желанието си да поддържа разстояние между тях. Но от друга страна, макар да не искаше да го окуражава прекалено, работата далеч не беше свършена. Докато не разполагаха с всичко необходимо, за да приберат и Красич, и Радецки, тя не биваше да нарушава усещането за близост помежду им.

Тадеуш постави подноса на ниска стъклена масичка, поставена в ъгъла, образуван от двете канапета. Вдигна очи към нея и погледът му се плъзна по линиите на тялото ѝ, очертани от тъсната вечерна рокля.

— Настанявай се удобно — каза той и се наведе, за да сипе кафето във фините чашки от полупрозрачен порцелан.

Карол седна близо до каната с кафе, кръстоса крака с надеждата, че това ще подчертае нежеланието ѝ за по-нататъшна близост, но не отчете начина, по който позата подчертаваше елегантната линия на прасеца и тънките ѝ глезени. Тадеуш се наведе през масата, подпрял се на нея с една ръка, за да ѝ подаде чашата.

— Бренди? — попита той. — Сега вече не е прекалено рано.

Тя кимна и се усмихна на намека за следобедната им среща.

За първи път тази вечер той споменаващо нещо, свързано с работа.

— Предпочитам „Гран Марние“, ако имаш.

— Твоето желание за мен е заповед — Тадеуш отиде до масичката с напитките и се върна с бренди за себе си и голяма доза „Гран Марние“ за нея. Както се бе опасявала, той се възползва от възможността да седне до нея. Между него и страничната облегалка на канапето Карол се чувстваше като в капан.

„Мъжете са толкова предсказуеми“, каза си тя уморено.

Държеше здраво в ръце кафето си. Никой не би бил толкова побъркан, че да се опита да прегърне жена, която държи чаша с кафе.

— Вечерята беше прекрасна — поде тя. — Чувствам се много разглежена. Благодаря ти за положеното старание.

Той остави чашата си на масата, така че ръцете му бяха свободни.

— Не беше кой знае какво усилие — едно телефонно обаждане, и после трябваше само да следвам инструкциите. Включете фурната на еди-колко си градуса — поставете ястие А. Изчакайте десет минути. Такива работи.

Карол поклати глава.

— Бих се задоволила и с пица за вкъщи, нали знаеш.

— Тази рокля заслужава нещо повече от пица — ръката му се плъзна към бедрото ѝ, пръстите му докоснаха леко фината материя от лен и коприна.

„Да му се не види, започна се“, помисли тя и каза:

— Роклята и притежателката ѝ са поласкани.

Той се извърна леко, за да бъде с лице към нея. Взе внимателно чашата от ръцете ѝ и я остави на масата.

— Това е най-малкото, което мога да направя за жената, благодарение на която отново мога да се смея.

Наведе се напред и я целуна.

Карол се опитваше да намери подходящата реакция. Дъхът му миришеше на бренди и това я отблъскваше, но не смееше да го покаже. Същевременно не смееше и да си позволи лукса да се отпусне в прегръдката му, колкото и трудно да беше да му се устои. Тялото ѝ реагираше автоматично, животински на неговото. Въпреки всичко тя го намираше за привлекателен, и хормоните ѝ се задействаха, независимо от мозъка. Отговаряше на целувките му с пламенност, равна на неговата.

Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, притискаха я все по-силно. Тя не се съпротивляваше, пръстите ѝ галеха мускулите на гърба му. Продължаваха да се целуват, езиците им се намираха и докосваха, дишането им ставаше все по-неравномерно и ускорено. Той се отпусна върху нея, ръката му под роклята изгаряше кожата ѝ. Карол установи с ужас, че не иска той да спре.

Разумът се бореше отчаяно срещу реакциите на тялото и. Извикваше в съзнанието си различни картини. Трупове, извадени от корабния контейнер. Морган, който ѝ обясняваше, че каналът на Радецки трябва да бъде пресечен. Убитият човек на стълбите на полицейския участък. И после лицето на Тони — очите му я гледаха с укор, устата му беше скръбно свита. Изведнъж Карол Джордан надделя над порива на Каролайн Джексън. Тя се измъкна от алчните целувки на Тадеуш.

— Не, чакай — промърмори задъхано.

Той застина с ръка на бедрото ѝ.

— Какво има?

Тя притвори очи.

— Не мога. Съжалявам, но не мога. Просто не мога.

Той се наведе отново към нея. Пръстите му се притиснаха поздраво към тялото ѝ.

— И ти искаш да се любим, почувствах го.

Карол се измъкна колкото бе възможно по-настрани от него и побутна ръката му.

— Исках, тоест още искам. Просто... съжалявам, Таджо, стана прекалено бързо. Прекалено внезапно е за мен.

Той удари с длан по бедрото си.

— Не разбирам. Целуваше ме така, че беше ясно колко ме желаш — той повиши тон, присви очи и се навъси.

— Наистина те желая, не мисли, че съм те излъгала. Но... всичко ми се струва много странно. Никога не съм имала връзка с човек, с когото работя. Не съм убедена, че ще мога да се справя с положението. Трябва ми време, за да бъда наясно със себе си.

— Боже мили! — той, скочи на крака и извади пура от кутията. Започна да я пали умишлено бавно, за да си остави време да дойде на себе си. — И аз никога досега не съм искал да спя с жена, с която имам делови отношения — продължи той. — Но не виждам как връзката ни би могла да попречи на професионалните ни отношения — най-много да ги укрепи допълнително. Ще бъдем заедно във всяко отношение. Можем да направим чудеса, Каролайн.

Тя посегна към чашата си и отпи.

— Същото искам и аз, но ми трябва малко повече време, за да свикна с мисълта. Не съм казала, че няма никога да спя с теб — просто не ми се иска да е тази вечер. — Тя отклони поглед. — А има и още нещо.

— Така ли? И какво е то? — той я погледна предизвикателно.

— Катерина — отвърна тя тихо.

Лицето му се затвори и се превърна в студената маска, която бе видяла при първата им среща.

— Какво общо има Катерина? — попита той накрая.

— Ти самият твърдиш, че приличам удивително много на нея — Карол се постара да постигне умолително изражение. — Искам да бъда сигурна, че искаш да спиш именно с мен, а не с някакъв нов образ на Катерина.

Очите му помръкнаха, раменете му се отпуснаха.

— Мислиш ли, че не съм си задавал този въпрос?

— Не знам — съзнавайки, че е открила средството, с което гневът му се превръщаше в ранимост, тя си позволи да се отпусне едва забележимо.

— Когато те видях за първи път, веднага след първоначалния шок си казах, че никога не бих спал с теб, защото звучи извратено. Но колкото повече те опознавах, толкова по-привлечен се чувствах от теб. Сега, когато те гледам, не виждам Катерина, а Каролайн. Трябва да ми вярваш.

— Искам да ти повярвам, Таджо. Но ми се струва, че ми трябва още малко време.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Разбирам те. Ще имаш толкова време, колкото пожелаеш. Няма защо да бързаме. Извинявай, ако съм бил прекалено настоятелен.

Тя поклати глава.

— Няма за какво да се извиняваш. Поне така си изяснихме нещата и разбрахме на какви позиции сме.

Той се усмихна едва забележимо.

— Имам добри предчувствия за бъдещето ни, Каролайн.

— Аз също, Таджо. Но искам да съм сигурна — тя оправи роклята си и стана. — А сега мисля, че ще е най-добре да се прибирам.

В неговия апартамент лампите още светеха, завесите не бяха дръпнати. Това беше първото, което Карол провери, когато слезе от мерцедеса на Тадеуш и се сбoguва с шофьора му. Чувстваше се раздърпана и някак омърсена от епизода на дивана, но й беше все едно. Нуждата да види Тони беше толкова силна, че не можеше да си позволи да губи време да оправя външния си вид.

Вратата се отвори толкова бързо, сякаш той бе седял в антрето и бе чакал тя да почука. Като я видя, Тони се усмихна възторжено.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза той, докато вървеше с нея към дневната. — Как мина?

Стояха на сантиметри един от друг. Видът ѝ спираше дъха му. Косата ѝ сияеше на фона на тъмния прозорец, устните ѝ бяха леко разтворени в плаха усмивка. Около нея витаеше атмосфера на възбуда, която накара сърцето му да се свие тревожно. Съзнаваше, че я ревнува.

Искаше той да предизвиква у нея такава вълнение, а не онзи тип Радецки, който си оставаше престъпник въпреки маската на изисканост.

— През деня всичко мина блестящо. Той ме заведе извън града и ми обясни как прекарва стока по водните пътища. Следобед се срещнахме с помощника му, Дарко Красич. Господи, той е същински звяр. Такъв човек може да ме накара да внимавам двойно, да не би да се издам. При това е съвсем ясно, че ме мрази. При най-малкото подозрение, че мога да навредя на скъпоценния му Таджо, ще ми счупи врата.

— Бог да пази от мъжка дружба. Преживяването трябва да е било неприятно — каза Тони.

— Определено. Но благодарение на това успях да се съсредоточа върху ролята си на Каролайн. И се справих, Тони, наистина се справих. Постигнахме съгласие. Заминаваме за Ротердам през уикенда, за да мога да огледам нелегалните имигранти, които ще ми изпрати — тогава ще можем да го заловим на местопрестъплението. Морган ще се пръсне от радост, когато получи доклада ми!

Тони кимна.

— Наистина си се справила чудесно.

Тя сви рамене.

— Не бих успяла без твоята помощ.

— Разбира се, че би успяла, не ставай глупава. А какво стана вечерта? Отпразнувахте новите професионални отношения, така ли? — той не можа да потисне язвителния тон.

— Опитва се да ме вкара в леглото си — тя направи неприязнена гримаса. — Но успях да се отърва. Трудно е — трябва да съм убедена, че продължавам да го държа на въдицата, а същевременно да внимавам да не се оплета в нея и аз.

— Сигурно — Тони говореше с усилие.

Тя пристъпи към него.

— Той е привлекателен мъж. Тялото ми не може да му устои толкова лесно, колкото умът. Много е смущаващо.

Тони се беше вторачил в пода. Не смееше да вдигне очи към нея.

— Добре, че си такъв съвършен професионалист — измърмори той.

Карол постави ръка на рамото му.

— Успях да се измъкна не благодарение на професионализма си, а защото непрекъснато мислех за теб.

— Не би понесла неодобрението ми, така ли? — на лицето му се появи познатата крива усмивка.

Тя поклати глава.

— Не е точно това. По-скоро постоянно си припомнях това, което наистина искам — тя застана още по-близо до него. Тялото ѝ излъчваше топлина. Без да мисли, той разтвори ръце и тя се плъзна в прегръдката му. Стояха, притиснати толкова плътно един в друг, че всеки чувстваше как пулсира кръвта на другия. Той зарови лице в косите ѝ и пое сладкия ѝ аромат. За първи път, откакто бе влязъл в замъка Хохенщайн, ужасните картини се изтриха от мислите му.

Отдихът му беше кратък. Карол погали с пръсти косата му и каза тихо:

— Извинявай, мисля само за себе си. Какво успя да направиш днес?

Тялото му се стегна и той се отдръпна леко от нея.

— Надали ще ти бъде приятно, ако започна да разказвам — той отиде до масата и взе бутилката уиски. Повдигна вежди, но Карол поклати глава. Той сипа на себе си и седна на стола пред лаптопа. Отпи от уискито и кимна. — Вярвай ми, наистина е по-добре да не знаеш.

Карол седна накрая на дивана, така че коленете ѝ бяха само на няколко сантиметра от неговите.

— Не съм невинна героиня от роман на ужаса — припомни му тя. — Сам знаеш, че такива неща те съсипват. Хайде, кажи ми за какво става дума, ще ти олекне.

Той се загледа в чашата си.

— Деца. Били са просто деца. Разбира се, знам отлично какво се причинява на немалко деца до ден-днешен — той се намръщи. — Но това го правят отделни личности. Някакъв маниак, който следи деца. Това може да се контролира, защото такива хора са отвъд бариерата, те не са като нас — с такива мисли се успокояваме — той отпи още малко уиски. — Но най-ужасното в случая, Карол, това, което ме кара да изпитвам чувството, че съм пил сярна киселина, е мисълта, че това са били колективни деяния. Десетки, вероятно стотици хора са участвали в злото, причинено на тези деца. Родителите им са се крили зад съзнанието за собственото си безсилие и са допуснали онези мръсници

да им отнемат децата. И защо? Защото са имали някакви физически недъзи — или умствени увреждания. Или защото са били проблемни деца, които не се вместили в рамките на общоприетото — той прекара ръка през косата си. По лицето му се изписаха смущение и тревога. Карол постави ръка на коляното му и той я покри със своята. — Помисли само за лекарите и медицинските сестри. Не са били неграмотни селяни, а образовани хора, хора като теб и мен. Хора, които са избрали тази професия най-вероятно защото са изпитвали желание да лекуват болни. Но отгоре била спусната заповед и тя изведнъж ги превърнала от лечители в убийци и мъчители. Разбираш ли, това просто не може да ми влезе в главата. Никога не съм имал проблем да схвана самоизмамата на надзирателите в обикновените концентрационни лагери. Когато човек се чувства безпомощен, най-лесният начин да добие увереност е да започне да тероризира някаква общност от аутсайдери — евреи, цигани, нещо такова. Това може да направи всеки от нас. Но тези деца са били германци. Вероятно повечето от инквизиторите им също са имали деца. Как са могли да изолират това, което са вършели, когато са ходели на работа, от семейния си живот? Някои от тях сигурно също са били психически травмирани. — Той поклати глава и продължи. — Обикновено успявам да се вживея в преживяванията на другите. Разбирам страданието на хора, които могат да съществуват единствено като пренасят собственото си страдание върху себеподобните си. Но да пукна, ако мога да проявя и минимално съчувствие към хората, които са извършили нещата, които изчетох днес.

— Съжалявам — каза Карол. — Не биваше да те въвличам в това.

Той се насили да се усмихне уморено.

— Няма защо да се извиняваш. Но ако предположението ми е вярно, нашият убиец е пострадал, макар и непряко, от нещата, извършени в тези институции. Ако е така, вината за извършеното не е само негова. А хората, които също носят вина, са извън обсега на правосъдието.

Долу, на улицата, Радован Матич не можеше да повярва на очите си. Беше се отегчавал цяла вечер пред кооперацията, в която се

намираше апартаментът на Тадеуш Радецки. Беше се подготвил да виси там до сутринта. Никой нормален мъж не би пуснал такава жена да си тръгне от дома му, преди да я е вкарал в леглото. А доколкото познаваше Радецки от описанията на чичо си Дарко, той в никакъв случай не беше монах. Затова се учуди, когато познатият черен мерцедес на Радецки се появи пред сградата малко след десет часа. Още повече се учуди, когато видя Каролайн Джексън да излиза на улицата сама.

Последва мерцедеса до нейното жилище, и успя да намери място за паркиране точно срещу сградата, докато тя влизаше вътре. Реши да почака, докато тя запали лампите в апартамента си, а после да се обади на чичо си с надеждата, че той ще му разреши да отиде да си легне. Радо излезе от колата и се шмугна в сенките на входа на един цветарски магазин — от тук му беше по-лесно да наблюдава апартамента ѝ.

Минутите минаваха, а нейното жилище тънеше в мрак. Какво беше станало? Той знаеше от предишните случаи, когато я беше следил, че от момента, в който влезеше, далечната светлина от антрето се забелязваше през прозореца на дневната. Но сега прозорците останаха тъмни. Възможно ли беше да е объркал нещо? Да не би да наблюдаваше погрешен прозорец? Започна да брои от ъгловия прозорец на първия етаж, за да бъде напълно сигурен.

И тогава я видя. Грешка не можеше да има. Но тя не беше в собствения си апартамент. Не беше на третия етаж, а на първия. При това с мъж, който определено не беше Тадеуш Радецки. Докато той ги наблюдаваше, те се приближиха един до друг — очевидно разговаряха много оживено. След това се прегърнаха.

Тази мръсница беше дошла направо от апартамента на Радецки в прегръдките на някакъв друг мъж. Радо извади мобилния си телефон. Чичо му трябваше да научи това, и то незабавно.

Красич пристигна след двайсет минути. Беше минавал на жълто по продължение на целия Курфюрстендам в желанието си да се убеди, че Каролайн Джексън върши нещо нередно. Паркира пред нечий гараж и пресече улицата до мястото, където се криеше племенникът му.

— Какво става? — попита той.

Радо посочи към светлия правоъгълник на първия етаж.

— Тя беше там. С някакъв тип. Шофьорът на Тадеуш я остави пред вратата, но апартаментът ѝ остана тъмен. И веднага след това я видях в апартамента на първия етаж — с другия. Дватама разговаряха, после взеха да се натискат. Сега изчезнаха. Така че според мен се чукаат — пък за теб не знам.

— Предупредих го да не ѝ се доверява — изръмжа Красич. — Кой номер е този апартамент?

— Намира се два етажа под нейния, ако нейният е номер 302, този трябва да е 102 — докато Радо говореше, мъжът отново се появи на прозореца. — Ето го, чичо — това е мъжът, с когото я видях — каза той развълнувано и посочи към прозореца. Тони мина от единия край на помещението до другия, после изчезна отново.

Красич свали ръката на Радо с рязък удар.

— Да му се не види, Радо, какво искаш, цялата улица ли трябва да ни забележи?

Радо притисна ръката си и се сви от болка.

— Извинявай, чичо.

— Няма нищо. Добра работа свърши, като забележа какво прави тази кучка. Сега трябва само да разбере кой е любовникът ѝ. Ще се наложи да почакаме до сутринта.

Говореше по-скоро на себе си, отколкото на племенника си. После се вторачи в прозореца. Лицето му беше намръщено.

Времето минаваше. Радо нервничеше, но Красич стоеше напълно неподвижно. Военната му подготовка го бе научила да съзнава колко е важно да виждаш, без да бъдеш видян. Някога от това зависеше животът му. Зачуди се дали пак не се е озовал в подобна ситуация.

Най-сетне търпението му беше възнаградено. Не можеше да сбърка Каролайн Джексън с друга — дотолкова подчертано красотата ѝ напомняше на Катерина Базлер. Тя се появи близо до прозореца. Устните ѝ се движеха беззвучно. После до нея се появи и мъжът. Вдигна ръка към главата ѝ и двамата се целунаха. Красич прецени, че това не беше небрежната целувка за лека нощ, която се разменя между приятели. Когато се разделиха, Каролайн посегна и разроши с нежен и непринуден жест косата на мъжа. После и двамата изчезнаха от полезрението му.

Две минути по-късно мъжът се появи отново. Отиде до прозореца и се загледа към улицата. Красич бутна Радо още по-назад в

тъмния вход, притискайки го към вратата на магазина. Но мъжът явно не забелязваше присъствието им. Той вдигна очи и се загледа в небето.

Радо надничаше зад рамото на чичо си и изведнъж каза.

— Виж, тя се прибра.

Два етажа по-горе прозорците светнаха. Докато двамата гледаха натам, жената, която познаваха под името Каролайн Джексън, дръпна завесите.

Пет минути по-късно мъжът на първия етаж обърна гръб към улицата и светлината угасна.

— Върви си в къщи, Радо — нареди Красич. — Утре сутрин те чака работа. Ще ти се обадя, когато разбере какво трябва да се прави.

Той проследи с поглед момчето, изпълнен със задоволство, че бе проявил достатъчно разум да не престане да следи двуличната кучка. Каквото и да я свързваше с мъжа от апартамента на първия етаж, то беше нещо, което бе скрила от Таджо. Според него това означаваше, че тя държеше то да остане в тайна.

Красич не обичаше хора, които имат тайни. Опитът му говореше, че те са опасни. Много скоро смяташе да разбере какви са тайните на Каролайн Джексън и какво общо имат с апартамент номер 102.

ГЛАВА 33

Докато лежеше по корем в една кална канавка край плета, Петра си мислеше, че Акулата не беше преувеличил в описанията си на прасетата. Миризмата беше нетърпима, но той бе пропуснал да спомене плъховете. Вече бе срещнала лъскавите очички на един и можеше да се закълне, че още плъхове претичват по краката ѝ. Дори само мисълта за това я караше да настръхва.

Плеш беше настояла, че преди да нареди организирането на операция за освобождаването на Таня Кребс, трябва да получи потвърждение на видяното от Акулата.

— Не се съмнявам в способностите ти — излъга тя, — но не е трудно човек да сгреша, да види това, което иска да види, а не това, което е пред него в действителност. Затова, преди да вдигнем шумотевица, искам Петра също да отиде до фермата и да потвърди, че държат момичето там. Ако това е така, ще наредя организирано проследяване, и ще подготвим стратегия за освобождаване на заложницата.

Петра не беше виждала Плеш в толкова добро настроение. Беше приела без никакви възражения идеята ѝ да поставят Марлене под специална охрана по програмата за защита на свидетели. Съгласи се, че трябва да действат бързо, за да координират нападението на фермата с ареста на Радецки в Ротердам. Дори прасетата и плъховете не можеха да потиснат възторга на Петра при мисълта за предстоящия триумф.

Освен това, въпреки песимизма на Марейке, тя считаше, че имат напредък и по отношение на серийните убийства, донякъде благодарение на доктор Хил. Странен човек беше той, помисли си Петра. Очевидно между него и Карол съществуваше някаква отдавнашна история. И двамата добиваха малко смутен вид, когато говореха един за друг, а откакто той пристигна в Берлин, Карол беше много по-спокойна. Е, можеше само да им пожелае късмет. Знаеше

колко важно беше да имаш връзка с човек, който е наясно с професията ти.

Тя се нагласи по-удобно, така че да може да извади бинокъла само с едно движение. Лежеше тук от часове, а не се беше случило нищо, само старият Матич дойде да нахрани прасетата. Тя се вторачи яростно в дебелията стара свиня, която се беше насочила с клатушкане към нея.

Поне не валеше.
Засега.

Тони лежеше на удобното легло и се наслаждаваше на хладния допир на памучните чаршафи. Не си спомняше кога за последен път е изпитвал такъв пълен покой. Със сигурност не е било по време на преследването на убиец. Но тази сутрин се чувстваше като плувец, който най-сетне се е добрал до спасителния бряг след нескончаема битка с вълните. Още от мига, когато видя Карол за първи път, той се опитваше да си изясни чувствата, които тя будеше у него.

Първоначално опита да се защити, като ги отричаше — защото не можеше да ѝ даде сексуалното удовлетворение, от което тя се нуждаеше. После се опита да ги класифицира като „приятелство“, защото се опасяваше, че съвместната им работа обременява и двамата с прекалено много емоционален багаж. Накрая реши да избяга, на принципа „далече от очите, далече от сърцето“.

Всички тези стратегии се провалиха. Но сега комбинацията от едно малко синьо хапче и увереността, която му бе придала връзката с Френсиз, елиминира първата пречка. Втората пречка бе изличена от убеждението, че това, което бяха преживели заедно, можеше да ги направи по-силни, вместо да смути интимната им връзка. А сега и разстоянието между двамата беше изчезнало — и не беше настанал краят на света.

През целия си професионален живот той не бе считал за възможно да разговаря открито с някого за ужасните неща, които хората причиняваха на себеподобните си. Но снощи бе споделил терзанията си с Карол, без да се поколебае нито за миг. Още докато говореше, някакъв глас в мислите му го предупреждаваше, че откровението прекалено. Но той не му обърна внимание, и не срещна

стреснато отдръпване, а състрадание. След ужасите, които бе изчел в архивите на нацистите, той се опасяваше, че няма да посмее да затвори очи от страх, че ще сънува прочетеното. По някакъв начин Карол му беше подействала като лековит балсам, беше го освободила от страховитата мощ на собственото му въображение.

За първи път в живота си имаше какво да очаква — освен успешното приключване на следствието. Перспективата беше много привлекателна. Но първо трябваше да си свърши работата. Тони седна в леглото. Някаква мисъл се въртеше в главата му, но той още не можеше да я формулира точно. Беше свързана с нещо, което бе видял или чул в Бремен, подробности, която тогава му се бе сторила незначителна, но сега като че ли бе придобила стойност.

— Къде си, Джеронимо? — попита той тихо. — Следващото убийство ли подготвяш? Къде ще нанесеш следващия си удар? Накъде ще те отведе реката? Водата е твоята естествена среда — затова и си решил да давиш жертвите си. Може би човекът, който те е накарал да страдаш, също е понесъл някакви мъчения, свързани с вода. Може баща ти или дядо ти да са подлагани на мъчения с вода в онази килия на замъка Хохенщайн. Това ли е символичната връзка, с която утвърждаваш надмощието си над своите жертви? Начинът, по който се убеждаваш, че владееш магия, по-силна от тяхната.

Тези мисли затвърдиха убеждението му, че търсят човек, тясно свързан с европейските водни пътища. Водата беше ключът към загадката, това беше сигурно.

И тогава, защото човешкият мозък функционира по напълно неразбираем начин, мисълта, която се бе опитвал да улови, неочаквано се появи в съзнанието му.

— Реката! — възкликна той. Скочи от леглото и нахлузи смачканата риза, която беше хвърлил снощи. Лек полъх от парфюма на Карол достигна до ноздрите му и го накара да се усмихне.

Лаптопът беше отворен на писалището. Включи го и започна да пише съобщение, което искаше да разпрати на Карол, Петра и Марейке.

„Добро утро, уважаеми дами.

Поднасям ви днешните си прозрения. Фактът, че убиецът е подбрал толкова нетрадиционен метод за извършване на престъпленията си, ме навежда на мисълта, че методът може да има някакво символично значение. Мисля, че той може да е играл значителна роля в събитията, деформирали психиката на убиеца през детските му години. Сега вече знам, че подобни методи са били използвани за мъчения от нацистите — със сигурност са прилагани в замъка Хохенщайн. Това, че ползва името на замъка като свой псевдоним, доказва още веднъж съществуващата връзка. Ако, както предполагам, той работи на кораб, водата е неговият свят, и като я ползва, за да убива жертвите си, смята, че доказва своето надмощие над тях. Действително съм твърдо убеден, че можем да оставим настрана шофьорите на камиони и да се съсредоточим върху екипажите на речни кораби.

Когато бях в Бремен, вашият колега, който ме разведдаше, спомена, че движението на търговски кораби било временно прекратено по придошлия Рейн. Ако нашият човек работи на кораб, това със сигурност означава, че не е могъл да се отдалечи много. Сигурно е заседнал там, където е пристанал, за да убие доктор Калве. Тоест трябва да се намира или в Кьолн, или някъде много близо до Кьолн. Съзнавам, че това е много обширен район, но ако започнем да стесняваме обхвата, като проверим кои пристанали там кораби са се намирали близо до сцената на останалите убийства, можем да успеем да се доберем до него.

Съжалявам, че ви поднасям така накъсано хрумванията си, но съзнавам, че той започва да скъсява периодите между отделните убийства, а и шумът в пресата вероятно ви кара да бързате още повече, затова ви пращам веднага всичко, което ми дойде на ум.

Сега ще отида у Петра, за да прегледам още веднъж документацията по случаите. Ще проверявам пощата си, за да видя дали някоя от вас не иска да се свърже с мен.

Тони“

Радо се отегчаваше. Седеше в колата от сутринта, а Каролайн Джексън не се беше появявала, нито пък мъжът от апартамента на първия етаж. Завесите в жилището на Каролайн бяха още спуснати, макар че минаваше девет часа. Нищо не се случваше. Чичо му Дарко си беше добре, защото седеше в едно кафене на ъгъла. Беше му топло, наливаше се с кафе и имаше наблизко тоалетна. Да висиш в паркирана кола не беше кой знае колко приятно.

Тъкмо се чудеше дали да не притича до будката на ъгъла, за да си купи вестник, когато входната врата на сградата се отвори и мъжът от номер 102 се появи на улицата. Носеше лаптоп в чанта през рамо. Радо натисна бутона, с който набираще чичо си.

— Здравсти, Радо е — каза той задъхано. — Мъжът излезе. Тръгна към Курфюрстендам. Сигурно ще се опита да хване такси.

— Следвай го. Ако тръгне да се връща към апартамента, ми се обади — каза Красич. Затвори телефона, допи кафето си и остави на масата банкнота от двайсет марки, за да покрие сметката. Излезе от кафенето и се насочи право към сградата, но се оглеждаше за Каролайн Джексън. Само това му липсваше, да се сблъска с нея.

Когато се упъти към вратата, късметът му проработи. Някакъв мъж на средна възраст излезе припряно, стиснал папка под мишница. В ръцете си държеше купчина документи. Красич успя да задържи вратата, преди автоматът да щракне. Влезе и изтича нагоре по стълбите към апартамент номер 102. С ключалката се справи за три минути.

Този път започна от банята. На пода имаше кожен сак с цяла дузина разделения и вътрешни джобове. Красич започна да го преравя методично. В един от вътрешните джобове, затворен с цип, намери паспорт. Извади една смачкана фактура от джоба си и надраска на нея данните. Някой си доктор Антъни Хил. Дата и място на раждане, печати за влизане и излизане в САЩ, Австралия, Канада и Русия. Нищо друго в сака не събуди интереса му.

Започна да прехвърля бързо дрехите в гардероба. Във вътрешния джоб на едно поизтъркано сако от туид откри преподавателска карта със снимка, от която личеше, че Хил е член на клуба на преподавателите в Университета „Сейнт Андрюз“. Записа отново

всички данни. Огледа дневната, но тя почти нямаше вид на обитавана. На писалището имаше куп бели листа, но най-горният беше празен.

Когато телефонът му иззвъня, Красич подскочи.

— Какво има, Радо? — изръмжа той.

— Исках само да ти съобщя, че таксито го закара до някакъв апартамент точно срещу парка Кройцберг. Отвори си със свой ключ.

— Добре, запиши адреса и не го изпускай от очи. Обади се, когато потегли насам.

Той прибра телефона в джоба си и продължи с претърсването. Единственото друго нещо, което представляваше интерес, беше орфаното томче с поезията на Т. С. Елиът. Книгата беше надписана със следното посвещение: „На Тони от Карол, *La Figlia Che Piange*.“ Красич прегледа стихотворението със същото заглавие, но нищо не разбра. Разправяше се за някаква статуя на плачещо момиче.

Няма значение. Беше намерил това, което търсеше. Знаеше къде точно ще открие всичко, което трябваше да се знае за доктор Антъни Хил.

Марейке се появи на паркинга и примижа на дневната светлина. Преди малко бе изпитала чувството, че ако не излезе на чист въздух, ще започне да крещи. Струваше ѝ се, че от седмици диша въздух, употребяван поне от още двайсет чифта бели дробове. Започна да тръска ръцете си в китките, после поразкърши раменете си. Ако разсъждаваше разумно, съзнаваше, че бележат някакъв напредък, но емоционално погледнато, се чувстваше затънала в тресавище от хартии и електронни комуникации. Дори само обемът на информацията, която непрекъснато пристигаше, означаваше, че тя не би могла да намогне да я преглежда, камо ли пък да я анализира и да взема адекватни решения. На всичкото отгоре трябваше да вкарва и предложенията, които ѝ изпращаше Тони, като ги представяше за лично свои. Цяла сутрин беше възлагала всевъзможни задачи на останалите от екипа, докато накрая изгуби представа какво е поискала и какво още предстои да бъде направено. А Мартенс щеше да се появи всеки момент и да иска да му докладва.

Беше се облегла на стената и се самосъжаляваше, когато от участъка се появи един от цивилните чиновници и се огледа

неуверено. Когато погледът му падна върху нея, лицето му светна и той веднага я заговори.

— Вие сте капитан Ван Хаселт, нали?

Марейке кимна.

— Точно така.

— Аз съм Дан Класенс? Обработвам данните от камерите за наблюдение на автомобилното движение? — имаше дразнещия маниер да произнася всяко изречение така, че звучеше като въпрос.

— Приятно ми е да се запознаем, Дан — каза тя уморено.

— Тази сутрин бях в кафенето? Седяхме с някои от вашите колеги и те разговаряха за убийството на Де Гроот и другите убийства? Казаха, че сте им възложили да изгледат филмите от камерите за наблюдение на движението? Записите от деня, когато е бил убит Де Гроот? Трябвало да търсят тъмен фолксваген голф с немска регистрация?

— Така е, това е една от възможните улики, които проучваме.

— Тогава си помислих, че може да прегледам бележките от деня — той замълча. Очевидно очакваше подкана.

— Да? — тя беше прекалено уморена, за да демонстрира нещо повече от учтив интерес.

— Когато се върнах, направих проверката? И открих това — той ѝ поднесе със замах някакъв лист, който извади от папката в ръката си. Държеше се гордо като куче, което носи на стопанина си добре олигавена пръчка.

Беше бележка за превишена скорост, регистрирана от една от автоматичните камери, които бяха поставени в покрайнините на града. Датата и часът отговаряха на данните от убийството на Питер Де Гроот. Заснет беше черен фолксваген голф с немски регистрационен номер. Като онзи, който приятелят на Маргарете Шилинг беше видял на входната алея пред дома ѝ. Докато четеше подробностите, Марейке усети, че дланите ѝ се изпотяват. Колата беше регистрирана на името на Вилхелм Алберт Ман. Двайсет и шестгодишен. Като постоянен адрес беше цитиран корабът „Вилхелмина Розен“, регистриран към една хамбургска корабна компания.

— Невероятно — прошепна тя. Излизаше, че Тони е бил прав от самото начало.

— Това ще свърши ли работа? — попита Дан развълнувано.

— О, да — тя се чудеше как успява да говори спокойно. — Да, ще ни помогне, дори много. Благодаря, Дан. Между другото, нали няма да разказваш за това? Нали знаеш, строго поверително и така нататък...

Той кимна.

— Няма проблеми, капитан Ван Хаселт — обърна се и тръгна забързано към сградата, но на стълбите се обърна и ѝ махна.

Въпросът беше какво да предприеме сега? Имаше чувството, че немските ѝ колеги няма да са убедени, че това е улика, на която трябва да се даде предимство. Като начало, всичко, което можеше да им разкаже, изглеждаше като някакво съчетание от хрумване и съвпадения. Имаше много напълно невинни причини, поради които един немски шкипер можеше да отиде в Лайден. Имаше дори доказателства, че самият Ман е бил зад волана. Имаше и нещо по-важно. Тя беше наясно с политиката на отношенията между отделните екипи. Колкото и нетърпеливи да бяха всички да приключат случаите, шефовете им не биха приели с готовност напътствия от холандската полиция. Да, искаха да открият убиеца, но по възможност случаите трябваха да бъдат решени от техните хора. Така че, дори да приемеха с радост улика по толкова тежко разследване, надали щяха да се заемат незабавно с нея. Освен това случаят си беше неин от самото начало. Ако не бяха те двете с Петра, немската полиция щеше да е далеч по-назад с диренето. Ако някой заслужаваше похвала за справяне със случая, това бяха те двете. Имаше намерение да подарява актива си.

Необходимо беше някой от неофициалните ѝ сътрудници да проследи пътя на „Вилхелмина Розен“ и да проучи Вилхелм Алберт Ман. Ако Тони беше прав в предположението си, че убиецът е задържан някъде от пълноводието, не би било трудно да се претърсят околностите на Кьолн за кораба на Ман.

Тя се упъти към участъка, като започна да съчинява наум мейла, който щеше да изпрати.

Красич гледаше пълничкия млад мъж, който се беше разположил пред клавиатурата като миниатюрен Джаба.

— Какво ще кажеш? Можеш ли да научиш нещо за този доктор Антъни Хил?

Хакерът Ханзи се ухили.

— Никакъв проблем. Официалните данни ще имаш след минути, а по-личните неща като адрес и банкова сметка ще ми отнемат малко повече време. Разчитай на мен. Ще ти предам всичко необходимо след няколко часа.

— Добре. И като сме започнали... — той прочете адреса, на който таксито беше закарало Тони същата сутрин. — Искам да знам кой живее на това място. Става ли?

— А кога ще получа парите?

Красич го потупа по мазната коса.

— Когато видя резултатите.

— Винаги съм оправдавал очакванията — каза хакерът. Курсорът вече се плъзгаше по екрана.

— Сега не е моментът да се издъниш — звънът на мобилния телефон прекъсна Красич. Той отиде в ъгъла на стаята — имаше много висок таван, беше част от апартамент в Пренцлауер Берг, където кандидат-членове на контракултурата се срещаха заедно с истински нейни представители, какъвто беше техният човек.

— Ало? — изръмжа той.

— Дарко, обажда се Арджуни.

Дарко прижумя, заслушан в силния турски акцент. Щеше му се новият посредник да запомни, че не бива да си служи с имена, когато говори по телефона.

— С какво мога да ти бъда полезен?

— Закъсваме. Очаквахме една пратка, а тя не идва.

— Знам. Това, с което разполагате, няма ли да ви стигне на първо време?

— Почти всичко свърши. До края на уикенда няма да има нищо.

— Майната му — изръмжа Красич. — Добре, ще гледам да измисля нещо.

Когато приключи разговора, той веднага се обади на Тадеуш.

— Шефе? Има проблем с доставките. Нали реката е затворена, и пратката още не е пристигнала.

— Далече ли е?

— Край Кьолн. Мога да стигна дотам за четири-пет часа — отвърна Красич.

— Идвам с теб.

— Няма нужда. Ще се оправя.

— Знам, че ще се справиш, но държа да дойда с теб. Последните няколко дни ме карат да наблюдавам по-отблизо какво става с търговията.

— Доколкото знам, довечера ще даваш интервю на живо в „Берлин и бизнесът“? — възрази Красич.

— Чак в десет вечерта. Като знам как караш, ще сме отишли и ще сме се върнали.

— Ами новата ти партньорка? Нямах ли среща с нея днес? — Красич внимаваше тонът му да не е заядлив.

— Ако иска, може да дойде с нас. Тя обича да наблюдава събитията отблизо.

— Не може. Това вече е прекалено рисковано. Едно е да ѝ го разкажеш, а съвсем друго — да го види. Ти ела, ако искаш. Но нея няма да взема.

Той чу как Тадеуш въздъхна.

— Е, добре. Ела да ме вземеш след половин час, става ли?

Красич прибра телефона в джоба си и тръгна към вратата.

— Когато намериш това, което ми трябва, се обади.

— Добре, Дарко — хакерът откъсна поглед от екрана. — Обичам да работя за теб. Осигуряваш голямо разнообразие.

Тони отново отвори пощата си. Проверяваше я на всеки петнайсет минути, като се опитваше да се заблуди, че го прави в името на разследването. Истината беше, че искаше да получи вест от Карол. Но все още нямаше нищо от нея. Замисли се какво ли правеше тя сега. Не му беше казала нищо за плановете си — само че очаква Радецки да ѝ се обади, за да уговорят подробности за пътуването до Ротердам. Е, поне Марейке беше писала.

„Здравей, Тони!

Имам много интересни новини. Няма смисъл да пращам същото до Петра, защото тя днес е ангажирана със следене, а пък Карол си действа по нейните задачи.

Но исках да ти съобщя какво се случи.

Разполагаме с бележка за превишена скорост, издадена на името на някой си Вилхелм Алберт Ман в деня, когато беше убит Де Гроот, малко след девет вечерта. Засечен е от камера, не от полицаи, имаме и снимка на колата — черен фолксваген голф с немска регистрация. Постоянният адрес на Ман е на кораб, «Вилхелмина Розен». Проверих в корабните регистри. Става дума за голям търговски кораб, който пътува по Рейн. Кръстосват цяла Европа. Какво ще кажеш? Мисля, че си струва да се направи проверка. Не ми се иска да се обаждам в полицията в Кьолн, сигурно ще решат, че е някакво налудничаво хрумване. Ако си съгласен, че си струва да се провери, аз разполагам със списък на места в и около Кьолн, където може да пристане такъв кораб.

Мисля, че е най-добре да ми се обадиш.“

Тя беше права, трябваше да ѝ се обади, но първо искаше да провери нещо. Бръкна в чантата и извади документите от замъка Хохенщайн. Разбира се, ако Ман беше убиецът, когото търсеха, лицето, пострадало от експериментите в замъка, можеше да носи друго фамилно име, дори да е в роднински връзки с него. Дядо му по майчина линия например сигурно носеше съвсем друго име. Но ако му провървеше, можеше да попадне на връзка.

Започна бързо да преравя списъците. Имената бяха подредени по азбучен ред. Името беше доста често срещано. Откри осем деца с фамилно име Ман. Петте отписа веднага, защото бяха класирани за евтаназия поради физически или психически недъзи. Шестото дете на име Клаус беше починало от пневмония няколко седмици, след като бе предадено в замъка от някаква баварска болница. Имаше едно момиче, Гретел, което бе прието в Хоенщюнхаузен, но за него нямаше никакви други данни. Осмото име, Алберт Ман от Бамберг, се наби в очите му. Осемгодишното момче бе прието в замъка Хохенщайн с диагноза „хронично антисоциално поведение“. Единственият коментар по отношение на терапията беше една дума „водна килия“.

Тони сграбчи слушалката и се обади на номера, който му беше дала Марейке.

— Марейке?

— Да?

— Обажда се Тони Хил. Получих мейла ти.

— Мислиш ли, че сме открили нещо?

— Мисля даже, че нещото е много голямо. Току-що попаднах на данни от замъка Хохенщайн, които се засичат с името. Можеш ли да ми пратиш списъка с местата, на които да търся кораба в Кьолн? Ще гледам да си запазя билет за първия полет и ще наема кола.

— Добре, ще ти пратя веднага упътване по мейла.

— Не мислиш ли, че вече е време да уведомиш немската полиция? — попита той.

— Трябват ми малко по-сигурни данни. Освен това случаят си е мой. Ако не бяхме аз и Петра — и ти, разбира се, досега нямаше да има и помен от улики. Мисля, че имам пълно право да организирам сама преследването. Освен това искам да ти благодаря за всичко, което правиш за нас — добави тя. Английският ѝ беше правилен, но малко дървен.

Тони си каза, че наистина трудно може да се намери по-голяма сила от откровения егоизъм. Но това не му пречеше. Опитът го беше научил, че когато се стигнеше до последния етап в преследването на сериен убиец, колкото по-малък беше екипът, толкова по-добре.

— Виж какво, от кой знае колко време не съм проявявал такъв интерес към живота. Би трябвало аз да ви благодаря, а не вие на мен.

Петнайсет минути по-късно той излезе тичешком от апартамента. Чантата с лаптопа се полюляваше на рамото му. Имаше четиридесет минути, за да стигне навреме за полета до Бон. За щастие взе такси почти веднага.

Беше толкова възбуден, че през ум не му мина да провери дали не го следят.

* * *

Карол не помнеше откога не е спала толкова дълго. Беше се мушнала в леглото малко преди полунощ, напълно изтощена, но още превъзбудена. Мислеше, че няма да заспи с часове. Въпреки това бе

заспала в мига, в който главата ѝ докосна възглавницата. Когато отвори очи, минаваше десет.

След като се убеди, че часовникът не е спрял през нощта, тя скочи от леглото и хукна към душа. Не беше добавила нито ред към вчерашните доклади. Само писането щеше да ѝ отнеме часове. При това положение Морган и Гандал щяха да решат, че са я убили или че е останала да спи с Радецки. Най-добре беше да ги предупреди, че всичко е наред, и че ще прати докладите по-късно.

— Да му се не види! — викаше тя, докато водата плющеше по тялото ѝ. Толкова ѝ се искаше да се поизлежава в леглото, да си припомни с наслада снощната прегръдка на Тони, да си повтори всяка негова дума. Вместо това трябваше да залепне за клавиатурата и да запише всички подробности от срещите си с Радецки и Красич.

Тъкмо излизаше от банята, когато стационарният телефон иззвъня. Можеше да бъде единствено Радецки. Петра никога не би ѝ се обадила на този телефон, нито пък Тони. А никой друг не знаеше къде се намира в момента. Тя претича гола, ръсейки вода, през дневната, и вдигна слушалката на петото иззвъняване.

— Ало?

— Каролайн? Как се чувстваш днес? — познатия глас звучеше много официално.

— Чудесно, а ти?

— Налага се да свърша нещо, ще отсъствам цял ден.

— Струва ми се, че си сърдит, Таджо — тя се постара да говори спокойно.

— Никак даже — тонът му поомекна. — Съжалявам, защото се надявах, че ще можем да бъдем заедно, да поговорим, но е невъзможно. Моля те да ми повярваш, това няма нищо общо със снощи. Двамата с Дарко наистина имаме важен ангажимент.

— Добре, Таджо. Работата си е работа, мисля, че и двамата сме на едно мнение по въпроса. А и аз имам достатъчно неща за вършене.

— Не ми се искаше да помислиш, че това има някаква връзка с предната вечер.

Карол се усмихна. Беше готова да повярва, че го е обработила докрай. Винаги трябва да се молят за още, очевидно принципът си оставаше един.

— Не бих искала между нас да има напрежение — каза тя на глас.

— Чудесно. А пък ако ти трябва БМВ-то, ела до тук. Оставям го в подземния гараж. Ключовете са в портиера. Ще му кажа, че ще дойдеш, става ли?

— Благодаря, но ми се струва, че няма да имам време за разходки. Все пак е добре да знам, че предложението важи. Обади се, като се прибереш.

— Ще се обадя. И когато се върна, ще довършим това, което започнахме, нали?

— Надявам се. До скоро, Таджо — тя остави слушалката на мястото ѝ и отново се усмихна. Всичко се развиваше великолепно. Тадеуш нямаше да ѝ се пречка и не се налагаше да търси извинения, за да има време да напише докладите. И което беше по-хубаво, можеше да прекара вечерта с Тони. Животът щеше да става все по-хубав от тук нататък. Беше убедена в това.

ГЛАВА 34

Ако продължаваше да вали така, не съществуваше опасност какъвто и да било плавателен съд да потегли по Рейн в близкото бъдеще. Така поне мислеше Тони през този мрачен следобед, докато се взираше през предното стъкло на наетия опел. Ако можеше да се вярва на картите, които беше разпрострял на седалката до себе си, приближаваше до малко пристанище на края на някакъв канал. Вече беше обиколил няколко подобни места край Кьолн, но не откри нищо. Започваше да му омръзва ту да се мокри до кости под дъжда, ту да се спарва от отоплението в колата.

Забеляза тясното отклонение вдясно тъкмо навреме, за да успее да завие, но не можа да подаде сигнал. Беше прекалено съсредоточен в пътя, за да забележи фолксвагена, който го сподире — на волана седеше Радо Матич. Навлязоха в тясна уличка, която почти приличаше на тунел — от двете ѝ страни се издигаше висок жив плет. Радо изостана значително. След около половин километър излязоха на открит кей, край който бяха пристанали няколко натоварени речни кораба.

Тони паркира колата и излезе отново под поройния дъжд. Изобщо не видя фолксвагена, който го подмина и продължи, а после се скри зад някаква олющена постройка наблизо. Тръгна бързо към пристана. От там можеше да прочете имената на първите три кораба — но нито един от тях не беше „Вилхелмина Розен“. Продължи нататък и провери останалите три — но нямаше късмет. Когато влезе отново в колата, избра номера на Марейке на мобилния си телефон.

— Задраскай и номер седем в списъка — каза той уморено, веднага щом чу гласа ѝ.

— Съжалявам, Тони — каза тя. — Само си загуби времето.

— И това трябваше да се свърши.

— Не, не ме разбираш, като ти казвам, че наистина си си губил времето. Един от моите хора започна да се обажда в по-големите

пристанища в областта — такива, където се плаща, за да оставиш кораба си. И току-що откри къде е „Вилхелмина Розен“.

— Шегуваш ли се?

— Ни най-малко. „Вилхелмина Розен“ е пристанала в „Марина Виденфелд“. Това е пристанище на левия бряг на Мозел, малко след Кобленц.

— Къде се намира това? — той започна да прехвърля едромасщабните карти, докато намери една регионална.

— Връщаш се натам, откъдето си дошъл — пътуваш към Бон, надолу по Рейн до мястото, където Мозел се влива в нея. Ако съдя по моята карта, ще ти отнеме не повече от час.

— Добре — изохка той. — Тъкмо ще поизсъхна, преди отново да се измокря до кости.

— Успех — каза Марейке. — Няма да разговаряш с него, нали?

— Не, само ще го огледам. Обещавам.

Затвори телефона и запали двигателя. За негово учудване дъждът спря в момента, в който се качи на магистралата. Тони се усмихна.

— Така е по-добре — каза той. — Вече не вали. Мога да се поразходя по пристана и да похваля красивия ти кораб. Дръж се, Джеронимо, идвам.

Петра гледеше гневно Хана Плещ, застанала пред бюрото ѝ.

— Вие се съгласихте, че е логично да координираме нашия арест с работата на Карол Джордан в Ротердам. Но тя заминава за Холандия чак след два дни. Ако притиснем Радецки и Красич отсега, те могат да се откажат от пътуването и ще провалим шансовете да унищожим цялата им мрежа.

— Говорим за живота на едно дете. Нямам намерение да рискувам нито за момент. Можем да изведем Кребс от затвора още тази нощ. Ще кажем, че е отведена в затворническата болница с апандиситна криза. Това ще ни даде малко спокойствие, ако има напрежение около заложницата във фермата. Искам да започнем операцията тази вечер.

Петра беше позеленяла от гняв.

— Вие бяхте тази, която настояваше да отстъпим случая на Европол и да допуснем включването на англичаните. А сега искате да

си присвоите заслугите за успеха на операцията.

Плеш я изгледа хладно.

— Бих предположила, че това ще се стори привлекателно на амбициозна жена като теб, Петра.

Петра сви ръце в юмруци.

— Признавам, исках тъкмо аз да разруша империята на Радецки. Но не ако цената е провалът на работата на друг — и нечий живот.

— Нашата операция не излага Джордан на опасност. Затова пък не можем да бъдем сигурни, че животът на Таня Кребс не е застрашен. От къде да знам, Дарко Красич може да е оставил инструкции да убият детето, ако нещо се случи с него или с Радецки.

— И за какво му е да го убиват? — изфуча Петра. — Ако ги арестуват, животът на детето е допълнителна застраховка за тях. Търсите си повод да оправдаете това, което сте решили да направите.

Плеш удари с длан по бюрото.

— Достатъчно! Самозабравяте се, Бекер. Аз ръководя този отдел. Ако искате да продължите да работите в него, е крайно време да научите къде свършва спорът и започва неподчинението.

Петра си наложи да преглътне гнева си. Ако сега дадеше воля на напирещата ярост, това нямаше да помогне на никого.

— Да, госпожо — процеди тя през стиснати зъби.

Двете се гледаха мрачно през бюрото. Когато Плеш проговори отново, по някакво чудо бе успяла да възстанови спокойния тон на гласа си.

— Предполагам, че искаш да участваш в операцията.

— Да, госпожо.

— Добре. Извикала съм хора от специалните части, които ще проведат нападението на фермата. Ти ще ръководиш операцията от наше име. Искам освен това да се видиш с Марлене Кребс и да ѝ обясниш какво ще се случи. Необходимо е тя да ни сътрудничи, и съм убедена, че тъкмо ти ще съумееш да я убедиш. И тъй, срещни се първо с момчетата от специалните части, и после върви в затвора да поговориш с Кребс. След един час ще я преместят в болничното крило.

— Тъй вярно — Петра се завъртя на пета и тръгна към вратата.

— Петра? — подвикна Плеш, докато тя натискаше дръжката.

Петра се обърна отново с лице към нея.

— Да?

— Вярвай ми, така е по-добре.

Погледът на Петра говореше, че не вярва на нито една дума на Плеш. Но на глас каза само:

— Щом казвате.

И излезе.

Пет минути по-късно Акулата я откри, застанала под проливния дъжд на паркинга. Беше взела отнякъде едно парче тухла и блъскаше ожесточено с него по стената. Той прояви достатъчно разум да не казва нищо и да изчака мълчаливо, докато тя се изтощи и пусна тухлата на земята. Двамата се спогледаха. Дъждовната вода се стичаше по лицата им.

— Всичко ще бъде наред — каза тя.

— Така ли мислиш?

— Длъжни сме да се справим — тя обви раменете му с ръка и двамата влязоха обратно в сградата.

Внушителният силует на мерцедеса се плъзгаше по крайната лява лента на магистралата. Шофираше Красич.

— Гадно време — измърмори той, докато чистачките се бореха с водата, блисната върху предното стъкло от минаващ камион. Пейзажът наоколо представляваше само размити зелени петна, прорязани от водни струи.

— Както казваше навремето баба ми, ако няма как да се отървеш, трябва да се научиш да търпиш — Тадеуш вдигна за миг очи от списанието за ловни оръжия, което четеше.

— Така да е. Ама се хващам на бас, че на нея не ѝ се е налагало да пътува за шибания Кьолн, за да спасява пратка хероин, защото Рейн била придошла и транспортът е спрял — изръмжа Дарко.

— Стига, Дарко, това е обикновено неудобство. Освен това можеш да погледнеш на нещата от добрата им страна — полицаите ненавиждат такова време не по-малко от нас. Така ще бъдем по-спокойни.

Красич изсумтя. Явно не беше убеден в правотата на думите му.

— Дано да не е толкова гадно, когато тръгнем за Ротердам.

— Защо не искаш да летим? Няма да носим нищо подозрително със себе си.

— Не обичам да ползвам самолети, ако не е абсолютно наложително — отвърна Красич. — Имената в списъка на пасажерите са следа, която оставяш зад себе си.

— Добре де, а защо да не пътуваме с влак? По-удобно е, отколкото с кола.

— Много хора има. Във влака не можеш да разговаряш. Пълно е с любопитни бабички, тръгнали на гости на внуците си.

— Господи, днес наистина си в много добро настроение. Какво те тормози?

Красич се поколеба дали да каже нещо за Каролайн Джексън и Антъни Хил. Накрая реши да изчака, докато събере повече сведения. Не можеше да си представи, че ще се открие някакво невинно обяснение на това, което бе видял предната вечер, но като се имаше предвид, че шефът се беше побъркал по тази загадъчна жена, му се искаше да разполага с възможно най-голямо количество аргументи, преди да каже нещо против нея.

— Просто не обичам дъжд — каза той.

През останалата част от пътя почти не разговаряха. Тадеуш отново се зачете в списанието. Бяха изминали около три часа. Зад гърба им беше останал две трети от пътя, когато мобилният телефон на Красич иззвъня. Той бръкна в джоба си и го включи, докато Тадеуш цъкаше укорително, защото Дарко така и не се бе научил да ползва високоговорителя, за да не пуска волана.

— Ало? — каза Красич.

— Приключих с търсенето — каза човекът на другия край. Гласът му беше допълнително деформиран от някакво електронно устройство.

— Е?

— Трябва сам да видиш резултатите. Такова нещо не се казва по телефона.

Тази работа ставаше все по-съмнителна. Красич знаеше много добре, че хакерите са едни от най-видните параноици, но това не означаваше, че винаги грешат.

— Точно сега не мога да дойда. Намирам се на четиристотин километра от Берлин.

С ъгълчето на окото си той забеляза, че Тадеуш е заинтригуван.

— Можеш ли да намериш някое интернет кафе?

— Какво?

— Интернет кафе. Място, където можеш срещу заплащане да ползваш компютър с достъп до интернет.

— Знам какво е интернет кафе. Какво да правя в него?

— Ще ти открия адрес и ще пратя всичко на него. Ще ползвам hotmail, com. Ще напишеш www.hotmail.com, а после ще въведеш името си като адрес. Ще ползвам името и фамилията ти. Парола ще бъде името на улицата, на която живея. Ясно ли е? Ще запомниш ли?

— Разбира се, че мога да запомня шибаната тъпотия — www.hotmail.com, после моето име и името на улицата, на която живееш. Мислиш ли, че начинът е безопасен?

— Много по-безопасен, отколкото да говорим по телефона. И на твое място не бих се бавил. Налага се да видиш това, което ще ти пратя колкото е възможно по-бързо — събеседникът му затвори телефона.

— Майната му — Красич хвърли гневно телефона към арматурното табло. — От къде да намеря сега интернет кафе?

— Какво става, Дарко? — попита Тадеуш. — Кой се обади?

Красич изпсува под нос на сръбски.

— Ханзи, хакерът. Бях му възложил да търси нещо и се оказва, че трябва да видя спешно данните. Трябва да намеря интернет кафе.

— Ами излез по първото отклонение. Напоследък във всяко градче има по някое кафе с достъп до интернет. За какво става дума?

Красич се намръщи.

— Това, което ще ти кажа, няма да ти хареса.

— Ако отлагаш, няма да ми стане по-приятно.

— Снощи, след като си тръгна от твоя апартамент, Каролайн Джексън се срещна с друг мъж.

Тадеуш го изгледа стреснато.

— Значи си продължил да я следиш?

— Да, продължих да я следя. Да не мислиш, че ще приема напълно непознат човек на доверие? От момента, в който ми разказа за нея, пратих човек да върви по петите ѝ. Онази вечер за първи път направи нещо по-различно, освен да пазарува и да ходи на фитнес.

— И кой е този мъж? Къде се срещнаха? — Тадеуш се опитваше да говори с безразличен тон, но Красич долавяше напрежението в гласа му.

— Наел е апартамент в същата сграда, в която живее и тя. Когато се прибра, тя отиде право при него. Радо ги видя на прозореца. Целували се.

Тадеуш поклати глава.

— Трябва да е сбъркал. Нали знаеш, Радо не блести с ум. Сигурно просто са се поздравили.

Красич поклати глава.

— Не е това. После ги видях и аз. Целуваха си се съвсем сериозно. При това по всичко личеше, че не им е за първи път. Тя остана в апартамента му повече от час и половина.

Тадеуш сви юмруци.

— Но не остана там цяла нощ?

— Не. Чак толкова глупава не е. Нали е знаела, че ще ѝ се обадиш по телефона — Красич бръкна грубо с пръст в раната. — Водеше те за носа, шефе.

— И какво е търсел Ханзи?

— На другата сутрин, когато онзи мъж излезе, претърсих апартамента. Открих името му и всякакви други данни, и наредих на Ханзи да види до какво още може да се добере. Вероятно точно това е направил.

— Кой е този мъж?

— Някой си доктор Антъни Хил. Преподава в университета „Сейнт Андрюз“. Това е в Англия, нали?

— Всъщност в Шотландия — гласът на Тадеуш беше сух и рязък. — След малко ще стигнем до отклонение. Хайде да видим какво ще ни каже Ханзи за този доктор Антъни Хил. После ще решим как ще постъпим с госпожа Джексън.

Красич хвърли кос поглед към шефа си. Профилът му беше суров, мускулите на челюстта — изхвъркнали от стискане. Не би искал да е на мястото на Каролайн Джексън следващия път, когато го срещне. „Пада ѝ се на мръсницата“, каза си той доволно, докато включваше мигача, за да сигнализира смяна на платното. На жена вярва да нямаш.

* * *

Цяла нощ го тресеше, койката се беше просмукала от потта му. Сърцето му биеше, като че ли щеше да изхвъркне, черни вълни пулсираха в слепоочията му. Цялата вечер бе имал чувството, че корабът е капан, който се затваря около него. Принудителното бездействие го влудяваше. Нямаше какво да върши освен някакви дребни механични дейности, които не можеха да отклонят съзнанието му от постоянния спор, който водеше сам със себе си. Дори Гюнтер и Манфред забелязаха, че нещо не е наред. Накрая, когато се опитаха да изразят за пореден път загрижеността си за него, той им се разкрещя. Стреснатите им лица бяха ужасно предупреждение за това, което можеше да се случи, ако изгубеше контрол над себе си.

Не можеше да си позволи никакви грешки — в противен случай всичко, към което се бе стремил с такива усилия, щеше да бъде загубено. Трябваше да измине още много път, преди да се убеди, че светът ще разбере смисъла на това, което правеше. Напомняше си го непрекъснато. Трудно беше да се овладее, докато главата му се пръскаше от противоречиви мисли. Всеки път, когато решише, че си е изяснил нещата, някаква нова мисъл се прокрадваше коварно в съзнанието му и объркваше всичко. Първоначално се беше убедил, че е унищожил смисъла на мисията си, като се вслуша в гласа на дядо си и се остави да бъде изкушен от онази кучка Калве. После се убеди, че е постъпил правилно, защото по този начин я бе подчинил изцяло на себе си. Малко по-късно обаче махалото се залюляваше в обратна посока и той си оставаше все така объркан.

На всичкото отгоре се струпа и шокът, който преживя, когато прочете във вестниците статии, в които се коментираше делото му. Въпреки че беше очаквал този момент и мислеше, че е подготвен за него, сблъсъкът с действителността го обърка. Наричаха го чудовище, както беше очаквал. Но се беше надявал, че ще се намери поне един човек, който да осъзнае, че това, което се случваше с тези арогантни мръсници, имаше солидно, сериозно основание. Но никой не бе казал и една дума против тях.

Бяха описвани като невинни жертви, изтъкваше се, че е напълно неразбираемо защо е трябвало да загинат от ръцете му.

Разбира се, имаше всевъзможни предположения за евентуалните мотиви. В един-два вестника се споменаваха дори, че той може да е побъркан застъпник на правата на животните, който протестира по

този начин срещу вивисекциите. Невероятно! Отговорът беше очевиден, а те бяха толкова глупави, че не го виждаха.

Колкото повече четеше, толкова повече се вбесяваше. Започна да си мисли, че ще се наложи да им обясни за какво става дума, но все още не му се искаше да прави нещо, което би могло да го изложи на опасност. Имаше още работа, а сега осъществяването на плановете му щеше да бъде много по-трудно. В един от вестниците се появи съобщение, че полицията отправяла предупреждение към учените психолози да съобщават за всякакви запитвания, отправени към тях от непознати хора, представящи се за журналисти. Не му беше ясно как бяха открили начина му да се свързва с тях, но този вариант беше вече провален. Всеки един от тези мръсници щеше да е нащрек. Нямаше вече да може да използва досегашното си прикритие, за да ги примамва и да упражнява властта си над тях. Не и в Германия.

Но така или иначе следващият му ход трябваше да бъде осъществен в Холандия. Тези мръсни колаборационисти бяха не по-малко виновни от немските психолози — в това беше убеден. Може би в Холандия щеше да успее да мине още веднъж под същото прикритие, защото единният европейски пазар като че ли не се отнасяше до новините. Налагаше се да опита, защото още не беше измислил алтернативен вариант, а не можеше да чака повече. Имаше нужда от нещо, което да изтрие спомена за Калве, нещо, което да му докаже, че не е неудачник. Просто трябваше да бъде по-внимателен. А след това вече щеше да измисли нещо ново, друг начин да залавя жертвите си.

Тези постоянни размисли го съсипваха. Когато си легна, му се виеше свят. А после тялото му изневери и се поддаде на температурата, която ту го хвърляше в огън, ту го караше да зъзне от студ, предаде го и мозъкът и го лиши от сън.

Едва на зазоряване потъна в дълбок, укрепителен сън. Когато се събуди, установи, че се бе случило чудо. Мъглата се беше вдигнала, объркването беше изчезнало — съзнанието му беше чисто като в деня, когато осъзна за първи път, че трябва да принесе кръвна жертва.

Беше умен. Щеше да успее да измисли нова примамка за жертвите си. Може би следващия път щеше дори да почака повече. Щеше да изчака да отmine суматохата, докато жертвите му забравят, че имената им може да са в неговия списък. Всичко щеше да се оправи.

Единственото, което му трябваше сега, бе реката да се прибере в коритото си.

Тадеуш се оказа прав. Дори в малкото градче, в което влязоха веднага след отклонението, достъпът до киберпространството не представляваше проблем. Нямаше точно интернет кафе, но собственикът на местното магазинче за вестници бе проявил предприемчивост и бе отделил част от помещението за нещо, което гордо бе нарекъл „Нет Зона“. Там имаше три маси с компютри на тях, и един автомат за кока-кола. Мъж и жена се бяха вторачили неотстъпно в екраните.

Красич изсумтя вбесено.

— Мамка им — изсъска той през стиснати зъби.

— Дръж се прилично, Дарко — каза сухо Тадеуш. Пристъпи напред и се покашля. — Сто марки за първия, който прояви гостоприемство и отстъпи терминала на човек, който идва за първи път в града.

Жената вдигна поглед и се изкиска. Момчетата се спогледаха объркано. После едното скочи на крака.

— За сто марки е ваш.

Тадеуш извади две банкноти от джоба си и направи знак на Красич да седне пред компютъра.

— Започвай.

Той се приведе над рамото на сърбина и се втренчи в екрана.

Красич написа адреса на сайта. Докато вкарваше адреса съгласно инструкциите на Ханзи, собственикът на магазинчето дойде при тях.

— Трябва да платите ползването на компютъра.

— Добре — Тадеуш извади нова банкнота от петдесет марки и му я подаде. — Задръж рестото и ни остави на мира.

— Поне те бива да привличаш вниманието на хората — изръмжа Красич, докато чакаше да влезе в пощата.

— Че откъде ще знаят кои сме? Хайде, Дарко, вади данните на екрана.

Красич отвори пощенската кутия и обещаното от Ханзи съобщение. Към него имаше прикрепени няколко файла и той започна с първия. Той съдържаеше основните данни за живота на Тони и

професионалната му кариера — от завършването на висше образование до сегашната му работа като университетски преподавател.

— Чете лекции по психология? — озадачи се Красич. — Че откога почнаха да дават пари, за да четеш?

— Така се казва. Означава, че е преподавател — нещо като професор, но с по-ниска степен — отвърна нетърпеливо Тадеуш.

— Остави това сега. Каква е тази история, че бил консултант на Вътрешно министерство по въпросите на психологическото профилиране на престъпници? Този тип да не е профайлър?

— Ами поне такъв е бил, доколкото разбирам.

— Което означава, че работи с ченгета — каза мрачно Тадеуш.

— Продължавай, Дарко.

Ханзи си беше свършил работата добре. Във файла беше въведен адресът на Тони, телефонният му номер и номерът на банковата му сметка.

— Не може да се каже, че е червив от пари — отбеляза Красич. Това, което виждаше, не говореше кой знае колко добре за вкуса на Каролайн Джексън. Тоя тип не беше дори хубав. На жена, която бе склонна да замени шефа му с този жалък мухльо, не можеше да се разчита за точна преценка, това поне беше сигурно.

Той отвори следващия файл. Оказа се вестникарска статия за процеса срещу някакъв сериен убиец на име Джако Ванс.

Ставаше дума за ролята на профайлъра, който го бе заловил, въпросния Тони Хил — основател на Отдела по профилиране към криминалната полиция.

— Работи с ченгета — повтори Тадеуш. Очите му бяха потъмнели от гняв. — Давай нататък.

В следващия файл имаше друга вестникарска статия, този път за някакъв тип, който убил четирима души в един град в Северна Англия, Брадфийлд. Авторът обясняваше как психологът доктор Тони Хил сътрудничел на полицията и изработвал профил на престъпника, който ги довел до него, и как тази негова работа едва не му струвала живота.

— За какво, по дяволите, Каролайн Джексън се занимава с него? — попита Тадеуш. — Нали каза, че си проверил, и че тя работи извън закона, също като нас.

Красич сви рамене.

— Може тя да е причината той вече да не работи с ченгетата. Ако гаджето ти заобикаля закона, не може ти да го защитаваш, нали?

Красич сам не вярваше на думите си, но преценяваше, че шансът му да убеди Тадеуш в опасността, която криеше Каролайн, се увеличаваше, ако прикриваше крайната си неприязън.

Той притихна, защото в този момент се отвори следващият файл. Беше снимка от списание. На преден план се виждаше Тони в три четвърти профил. Като че ли се бе извърнал, за да каже нещо на жената зад себе си. Макар лицето ѝ да не беше съвсем на фокус, нямаше съмнение, че от снимката ги гледа Каролайн Джексън. Ръката на Красич върху мишката не трепваше. Не смееше да превърти снимката нагоре, за да прочете какво пише под нея. Някакво предчувствие вледеняваше стомаха му. Май наистина щеше да стане лошо.

Натисна стрелката и се появи надпис:

„Доктор Тони Хил, профайлър към Министерство на вътрешните работи, и главен инспектор Карол Джордан оглеждат мястото, където е бил убит Деймиън Конъли“.

— Тя е шибано ченге — изсъска Красич с отровна ярост. — Змия в пазвата ти!

Тадеуш беше пребледнял. Трябваше да стисне масата с ръце, за да не се види, че те треперят. Това беше жената, с която бе пожелал да спи предната вечер. Жената, на която бе поверил професионалните си тайни. Жената, на която бе позволил да изцели сърцето му. Тя го беше предала.

— Връщаме се в Берлин — каза той, обърна се и излезе като ураган от магазина, без да обръща внимание на стъписаните посетители.

Красич погледна екрана. Имаше още един файл, който не бяха отворили. Отвори го и докато четеше, почувства как изстива. Излезе от пощата и сайта и изключи компютъра. Скочи и изтича след шефа си. Изобщо не чу как собственикът подвикна:

— Ей, компютърът не се гаси така!

Откри Тадеуш, подпрян на заключената кола. Дъждът се стичаше по лицето му като сълзи.

— Ще убия тази мръсница — каза той, когато видя Красич. — Ще убия тази мръсна, лъжлива измамница. — Изправи се и допълни: — Тръгваме.

— Чакай, Таджо. Така или иначе сме стигнали до тук. Само след час ще бъдем в Кьолн, прибираме пратката и се връщаме. Тя няма да избяга. Няма представа, че сме я разкрили. И онова копеле, дето я чука, също не подозира нищо.

— Искам да се върна веднага.

— Трябва първо малко да размислим. Защото има още нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази сутрин Хил отиде в някакво друго жилище. Накарах Ханзи да провери кой живее там. Апартаментът е собственост на Петра Бекер, която работи в полицията — в отдела за борба с организираната престъпност. Тъкмо тези копелета, които от години се опитват да ни унищожат.

Тадеуш удари с длан по колата.

— Да тръгваме. Ще го хванем и ще убием онази мръсница.

— Само че той вече не е в Берлин. Радо ми се обади от „Темпелхоф“ — Хил си купил билет за самолета до Бон и Радо се опитваше да си намери място на същия полет. Той извади мобилния си телефон, набра някакъв номер и попита: — Къде си?

Заслуша се внимателно, после каза:

— Чудесно. Обаждай ми се на всеки петнайсет минути, за да ме държиш в течение.

После се обърна към Тадеуш.

— Оня тип обикаля пристаните около Кьолн. Сега бил тръгнал към Кобленц. По-близо сме до него, отколкото до нея. А тя със сигурност ще чака да се върнеш. Ако искаш, можем да спипаме него. А пък ще пратим Радо в Кьолн за хероина.

Тадеуш отново се отпусна и се подпря на колата.

— Вероятно така е по-добре.

Красич отключи колата, отвори вратата на мястото до шофьора и я задържа. Тадеуш беше като изсмукан. Той се свлече на седалката, Красич се настани на волана до него и подкара колата. Когато се качиха на магистралата, стрелката на скоростомера показваше 120 километра в час, но постоянно пълзеше нагоре. Тадеуш се взираше

право напред с неразгадаемо изражение на лицето. След двадесетина минути той проговори.

— Нали разбираш какво означава това, Дарко? — гласът му звучеше така измъчено, както непосредствено след погребението на Катерина.

— Означава, че могат да ни прекарат — отвърна Красич.

Тадеуш не му обърна внимание.

— Ако тя е ченге, тази прилика с Катерина не е случайно съвпадение. Тази работа е подготвяна много отдавна. Не са попаднали случайно на двойница на Катерина. Целият план е изграден именно защото са разполагали с професионална криминалистка, която прилича на Катерина като близначка — гласът му се прекъсна от нещо, което приличаше на изхлипване. — Те са я убили, Дарко. Унищожили са жената, която обичах, за да могат да ми подхвърлят примамка. Сега вече знам кого да виня за смъртта на Катерина. Не я е убил някакъв тъп невнимателен моторист, Дарко. Виновна е Карол Джордан.

ГЛАВА 35

Петра се облегна на неудобния стол и вдигна крака на рамката на тясното легло в затворническата болница. Марлене изглеждаше толкова зле, колкото можеше да се очаква от една жена, която не се отличаваше с много бляскав вид още преди тревогата и затворът да я довършат. Под очите ѝ имаше торбички, които свидетелстваха за безсъние, а може би и за сълзи. „Още по-добре за моите цели“, каза си Петра. Въпреки че считаше момента, избран за операцията, за неподходящ, не можеше да не се вживее в изпълнението ѝ. Подхвърли на Марлене пакет цигари и запалка. Тя ги изгледа подозрително, после сви рамене и запали.

— Защо съм тук? — попита тя. — Не съм болна.

— Имаш остра апандиситна криза — заяви Петра. — Или поне ние смятаме така. Ако предположението ни се окаже вярно, ще те прехвърлят в друга болница за лечение.

Марлене вдиша дълбоко дима от цигарата и явно бе обзета от блаженство, когато никотинът изпълни дробовете ѝ.

— Каква игра играете? — попита тя с престорено отегчение.

— Знам къде е Таня.

Марлене кръстоса крака и огледа Петра отгоре до долу.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Редно е децата да живеят с майките си.

— Да, но копелета като вас са ни разделили, нали така?

Марлене издиша тънка струйка дим към Петра.

— Виж какво, Марлене, денят ми беше много тежък. Нямам никакво намерение да си играя с теб на криеница. Ето каква сделка ще ти предложи. Знам, че Красич ползва Таня като залог. Ако си държиш устата затворена, нищо лошо няма да се случи на детето ти. Лично аз не смятам, че да те държат вързана като куче в някакъв селски двор е много хубаво, но това е въпрос на преценка.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „вързана като куче“?

Петра почти не обърна внимание на прекъсването.

— Предлагам ти следното. Ние ще освободим Таня, ще те измъкнем от тук и ще ви осигурим охрана по програмата за защита на свидетели. Ще заживеете в нов град, ще ви осигурим нова самоличност, нов живот. В замяна трябва да дадеш показания срещу Красич и Радецки.

Марлене я гледаше с отворена уста. За миг дори забрави да дърпа от цигарата.

— А защо трябва да ти вярвам? — попита тя накрая.

Петра извади един лист от джоба си и го подаде на Марлене.

— Снимката направих лично аз днес сутринта, с дигитален фотоапарат.

Марлене разгъна листа. На него бе отпечатана цветна снимка на дете, което се дърпаше, вързано на въже. Снимката беше обработена, така че не личеше къде точно е правена. Тя ахна и постави ръка на устата си.

— Съжалявам, не е съвсем на фокус, но снимах много отдалече.

— Тя добре ли е?

Петра сви рамене.

— Да, доколкото мога да преценя. Но ако аз имах дете, не бих била във възторг от мисълта, че го гледа онзи свинар, братовчедът на Дарко Красич. И така, Марлене, какво ще кажеш? Ще се договорим ли?

— Нямате представа с какви хора си имате работа — каза тревожно Марлене. — Красич е истинско животно.

— Марлене, ще ти издам една малка тайна. Ти не си единственото средство за натиск срещу Радецки и Красич, с което разполагаме. Само след няколко дни стойността на показанията ти може да спадне почти до нула. Тези момчета ще влязат в затвора и ще останат там много дълго време. Но на мен много ми се иска да мога да ги обвиня и за убийството на Камал, освен всичко останало. Да, поемаш риск, но той е минимален, като се има предвид какво сме подготвили на онези типове. Обещавам ти да опазим и Таня, и теб. Имаш личната ми гаранция.

— Гаранция на полицаи — Марлене изсумтя. Пръстите ѝ си играеха с края на одеялото. Тя впери поглед в стената и остана така — цяла вечност според Петра, макар че в действителност не беше минало

повече от минута. Тя пазеше абсолютна тишина, за да не попречи на хода на мислите на другата жена. Най-сетне Марлене сви нетърпеливо рамене.

— Какво имам да губя? — каза тя с горчивина. — Добре, можеш да разчиташ на мен.

Петра бе обзета от безмълвно ликуване. Сега вече можеше да отиде при неандерталците от специалните части, които чакаха в централата, и да ги остави да изразходват излишъците си от тестостерон по време на акцията.

— Ти направи верния избор — за себе си и за детето. От тук ще те преместим направо в едно сигурно жилище, но иначе всички ще знаят, че си постъпила в болница. Веднага щом измъкнем Таня, ще доведем и нея при теб.

Тя спусна крака на пода.

— Бъди спокойна, Марлене. С общи усилия ще унищожим тези копелета.

Марлене отново изсумтя.

— Виж я ти героинята. Наистина нямаш представа за какво става дума. Надявам се поне да можеш да действаш толкова добре, колкото говориш.

„И аз се надявам на същото“, мислеше Петра, докато излизаше. „В наш общ интерес е да бъде така“.

Докато Тони успя да намери пътя до „Марина Виденфелд“, бледото слънце беше успяло да пробие облаците. Пристанището беше пълно с всякакви плавателни съдове — от нагазилите дълбоко търговски кораби до малки моторници, покрити с платнища. Тук-там по палубите се виждаха хора, които бършеха насъбралата се вода или се занимаваха с дребни работи по поддръжката, за които обикновено нямаше време, когато корабът беше на вода. Встрани от пристаните имаше кафенета и барове, а надписът на една табела съобщаваше, че наблизо се предлага дизелово гориво на ниски цени.

Тони намери място за паркиране и поседя малко в колата, потънал в мисли.

— Ти си тук — прошепна той. — Чувствам го. Днес ще се срещнем, Джеронимо. Ти няма да имаш представа кой съм аз. Ще бъда

един от многото досадни туристи, които се чудят как да си запълнят времето преди вечеря, и ще изказвам възхищението си от твоя кораб. Защото имам чувството, че той ще е достоен за възхищение. Щом убиваш с такава прецизност, мястото, където живееш, сигурно е идеално поддържано.

Той излезе от колата и започна да криволичи бавно из търговската част на пристанището. Каза си, че наблюдението на търговските кораби е много показателно. Всеки беше различен, всеки говореше за характера на собственика и екипажа си. Някои бяха безукорно поддържани, навсякъде по тях, където имаше свободно място, имаше сандъчета с цветя. Имаше ожулени стари корабчета, които превозваха въглища — с ръждясали метални части на кабините, с излющена стара боя. На някои прозорчета се виждаха спретнати дантелени перденца, други бяха украсени дори с всевъзможни рюшове и панделки. Боята на някои беше толкова нова, че чак блестеше, повърхността на други беше от лакирано дърво. На някои имаше завързани с вериги велосипеди, на кърмата на други бяха паркирани коли, които изглеждаха съвсем не на място. Разнообразието беше огромно и включваше дори знаменцата и флагчетата, които висяха отпуснати във влажния въздух.

Тони се шляеше насам-натам, провесил фотоапарат на врата си. От време на време се преструваше, че снима някой от по-хубавите кораби. Беше подминал дващестина лодки и товарни кораби без резултат, зави зад един ъгъл и едва не връхлетя върху паркирания на кея черен голф. До него бе пристанал великолепен кораб, облицован целия с дърво, което блестеше от новия слой лак. На кърмата бе написано с красиви ръкописни букви „Вилхелмина Розен, Хамбург“.

Сърцето му подскочи. Той отстъпи назад, за да огледа кораба в цялото му великолепие. Проследи кея по цялата му дължина, после се обърна, за да го снима. После пак се върна към кърмата, като през цялото време спираше и оглеждаше възторжено кораба. Когато минаваше покрай кабината, от нея излезе млад, тъмнокос мъж с дълга коса, вързана на опашка. Дори под безформения пуловер можеше да се види, че е много широкоплещест. Дългите му крака бяха обути в тесни джинси, носеше тежки работни обувки. Нямаше съмнение, че поне физически е достатъчно силен, за да бъде убиецът. Докато излизаше на

палубата, младият човек нахлупи ниско на главата си една бейзболна шапка, така че очите му почти не се виждаха.

— Имате прекрасен кораб — подвижна му Тони.

Младият мъж кимна и каза лаконично:

— Да.

После се запъти към мостчето, по което се слизаше на кея, на няколко метра от мястото, където стоеше Тони.

— Рядко може да се види по-стар кораб в такова прекрасно състояние — продължи Тони, когато човекът слезе на кея.

— Поддръжката изисква много труд — той тръгна към колата.

— Забелязах, че имате много необичаен флаг — продължи упорито Тони, опитвайки се отчаяно да въвлече предполагаемия убиец в разговор.

Човекът се намръщи.

— Как? Английският ми не е добър.

Тони посочи триъгълното флагче, което висеше на малък пилон на кърмата. Беше черно, поръбено с бяло, а в средата беше изобразена плачеща върба.

— Флагчето — повтори той. — Не съм виждал такова.

Младият мъж кимна, безличните му черти се озариха от усмивка, когато разбра за какво става дума.

— То е за смърт — отвърна той спокойно. Тони почувства, че по гърба му полазват мравки. — Дядо ми беше шкипер на кораба преди мен. Умря преди две години — той посочи флагчето. — Сложихме го в негова памет.

— Съжалявам — каза Тони. — Значи сега вие сте шкипер?

Младият човек отвори колата, извади атлас с пътни карти от джоба на вратата и тръгна обратно към кораба.

— Да. Сега корабът е мой.

— Сигурно ви е трудно, когато не можете да работите заради пълноводието.

Младият мъж тръгна нагоре по мостчето, но спря и се обърна с лице към Тони. Сви рамене и отвърна.

— Реката дава и реката взема. Човек свиква. Благодаря, че харесахте кораба ми — махна леко с ръка и се върна на борда.

„Много те бива да общуваш с хора, няма що“, каза си Тони сухо. Не че очакваше убиецът да е виртуоз на социалните контакти, но се

беше надявал да успее да измъкне от него още нещо. До тук нищо не потвърждаваше, но и не отричаше подозрението, че шкиперът на „Вилхелмина Розен“ е убиецът. Освен ако не вземеха за улика този леко зловещ траурен флаг — Тони беше склонен да го приема точно така. Интересното беше, че според Ман дядо му бил починал преди две години. Флагът изглеждаше почти нов — не бе възможно да виси там дори от няколко седмици, за месеци пък да не говорим. Ако Ман го подменяше редовно, вероятно искаше по този начин да поддържа спомена за смъртта на дядо си. А обяснението можеше да бъде и още по-ужасно. Може би флагчето не беше окачено там в памет на дядото, а в памет на Мари-Терез Калве. Нещо му подсказваше, че току-що бе водил учтив разговор със сериен убиец. Ман определено бе проявил някои характеристики, които се срещаха у убийци с дезинтеграция на личността — нежелание за общуване, нежелание да среща погледа на събеседника, неумелото поведение в общество. Но беше също толкова възможно това да са признаци за обикновена свенливост. В крайна сметка не се беше сдобил с нищо ново, което да потвърждава инстинктивното му убеждение.

Вероятно единственото, което можеше да се направи, беше да наблюдават Ман, докато се насочи към следващата си жертва. Крайно време беше Марейке да обърне гръб на личните си амбиции и да поиска помощ. Каза си, че няма да е зле да ѝ се обади. Но първо трябваше да приключи привидно невинната си разходка из пристанището. Тони обърна гръб на „Вилхелмина Розен“ и продължи нататък по кея, като от време на време спираше и продължаваше да оглежда корабите. Беше досадно, но се налагаше. Типично за живота на един профайлър, помисли си той с усмивка. Но можеше ли малко отегчение да се сравнява с възторженото усещане, че си спасил човешки живот?

Красич зави, влезе на територията на пристанището и подкара бавно мерцедеса.

— Мястото ми е познато — каза той. — Тук са акостирали и наши кораби.

Изведнъж той посочи към кея, където се разхождаше някакъв мъж с фотоапарат, окачен на шията, и разглеждаше корабите.

— Ето го. Това е онова мръсно копеле, Хил — каза той.

— Това ли? — Тадеуш като че ли не можеше да повярва. — Онзи, niskия, с глупавото сако от туид?

— Той е, мога да се закълна.

— Дай ми пистолета си — Тадеуш протегна нетърпеливо ръка.

— Да не си решил да го застреляш посред бял ден? — попита Красич. Като се вземеше предвид настроението на шефа, всичко можеше да се очаква.

— Разбира се, че няма да го застрелям. Просто ми дай пистолета. И като се изравня с него, докарай колата до нас.

Красич се пресегна и бръкна в кожения кобур под мишницата си. Извади един малък „Глок G-27“ и го подаде на Тадеуш.

— Има девет патрона — каза той рязко.

— Нямам намерение да стрелям с него. Поне все още не — каза студено Тадеуш и пхна пистолета в джоба на шлифера си. Слезе от колата и тръгна забързано към мъжа, който Красич му беше показал. Когато наближи Тони, обви с пръсти пистолета. Докосването му подейства успокояващо. Щом го настигна, извади оръжието и го опря рязко в ребрата на мъжа пред себе си.

— Не мърдайте, доктор Хил — каза той грубо и стисна ръката на Тони със свободната си ръка. На човек, който би ги видял отдалече, двамата биха заприличали на познати, които се срещат и се поздравяват. — Това е пистолет.

Тони се закова на място.

— Кой сте вие? — попита той с усилие, без да може да види човека, който го заплашваше.

— Името ми е Тадеуш Радецки.

Тони не можа да овладее спазъма, който присви мускулите му. Той трепна изненадано в хватката на Тадеуш.

— Не разбирам — повтори той. — Какво означава това?

Тадеуш заби дулото на пистолета още по-болезнено в ребрата му.

— Не се правете на глупак — той чу тихото мъркане на мотора на мерцедеса, който идваше към тях. Колата спря и Красич излезе от нея. — Отвори задната врата, Дарко.

Красич отвори вратата и Тадеуш натика Тони вътре. Извади пистолета от джоба си, настани се до него и насочи оръжието към корема му.

— Куршум в корема причинява извънредно мъчителна смърт — каза той спокойно, сякаш водеше обикновен разговор.

— Вижте какво, трябва да има някаква грешка — възрази Тони неубедително. — Нямам представа кои сте, а вие очевидно ме бъркате с някой друг. Оставете ме да си вървя. Няма да съобщавам нищо в полицията.

„Жалка работа“, каза си той. „Къде е прочутото ти обучение? С какво ще ти помогне великата ти способност да съпреживяваш?“

— Глупости — сръза го Тадеуш. — Не само че спиш с Карол Джордан, но и работиш с нея. Дарко, намери някакво място, където можем да поговорим спокойно.

Мислите на Тони препускаха хаотично. Бяха разкрили Карол. Прикритието беше рухнало. Знаеха коя е тя. Предполагаха погрешно, че той е дошъл тук заради тях. Но какво правеха тук изобщо? Как бе възможно някой да го е проследил? Трябваше да е забелязал досега — беше се движил толкова хаотично! Но всъщност той не беше предполагал, че някой го следи.

Пропъди тези размисли. Нямаше никакво значение как точно се е озовал тук Радецки. Единствено важното в случая беше да измисли някакъв начин да защити Карол. Не си правеше илюзии относно хората, с които си имаше работа. Бяха убийци. Ако трябваше да откупи живота на Карол с цената на своя собствен, той беше съгласен. Най-важното беше да я спаси. Тъкмо сега трябваше да повика на помощ цялата изобретателност, на която беше способен. Той срещна погледа на Радецки и се принуди да не отклонява очи.

Учуди се, когато колата спря отново. Не беше обръщал внимание на нищо друго, освен на мъжа срещу себе си. Сега хвърли поглед през прозореца, над рамото на Радецки. Намираха се в една от най-отдалечените части на пристанището — малък док, където можеха да пристанат не повече от пет-шест лодки. Наоколо нямаше жива душа. Мерцедесът беше спрял до някаква лодка, боядисана в стоманеносиво като боен кораб.

— Минутка, шефе — каза Красич, докато слизаше от колата. Капакът на багажника се вдигна и Красич се скри зад него. Когато се появи отново, прибираще под якето си някакъв лост.

Безпокойството на Тони нарастваше непрекъснато. Красич се озърна, после изтича леко по мостчето и се качи на лодката. Надвеси

се над капака на люка и подпря с лоста катинара, с който беше заключен. Отвори го и надникна вътре. После тръгна забързано обратно към колата, като показва със знак на Тадеуш, че всичко е наред.

— Сега ще слезем от колата и ще се качим на тази лодка. Ако се опитате да бягате, ще стрелям в краката ви. Аз съм много точен стрелец, доктор Хил — каза спокойно Тадеуш. — Няма смисъл и да крещите. Наоколо няма жив човек.

Красич отвори вратата и Тадеуш излезе заднешком, без да откъсва очи от Тони, който се плъзна напред по седалката и го последва навън. Красич го сграбчи за раменете и го завъртя. Дулото на пистолета отново опря в гърба му. Той тръгна напред, препъвайки се, и едва не падна от мостчето.

Когато се качи на лодката, го избутаха към отворения люк. Красич беше стъпил на стълбата и заслиза надолу. Движеше се удивително ловко за човек с неговите размери. Чу се глух екот на човешки стъпки по метал в празно пространство. После долу се появи мътна светлина.

— Надолу — заповяда Тадеуш.

Тони се обърна предпазливо, така че застана с лице към него, и стъпи на стълбата. Беше слязъл по няколко стъпала, когато ръката му беше пронизана от адска болка — толкова внезапна и толкова силна, че той разтвори неволно пръсти. Краката му се подхлъзнаха и загубиха опора и за един ужасяващ миг той увисна на една ръка в празното пространство. Вдигна ужасено очи и видя ръката на Тадеуш, която замахваше, за да удари с дръжката на пистолета стиснатите му пръсти. Изпотен от ужас, той обви с ударената си ръка стълбата и успя да се придърпа, така че единият му крак стъпи отново на едно от стъпалата. Отдръпна здравата си ръка в последния момент. Така и не разбра как го постигна, но успя да слезе долу достатъчно бързо, за да избегне нови удари.

Едва беше стъпил на пода с треперещите си крака, когато Красич връхлетя и му нанесе удар точно в слънчевия сплит. Тони се преви от болка. Дробовете му се бореха отчаяно за глътка въздух. Мускулите му се гърчиха в болезнен спазъм. Падна свит на студения метален под. Повърна и тънката струя се стече от единия ъгъл на устата му. Когато беше в състояние да възприема нещо друго, освен собственото си тяло,

видя Радецки, който се беше изправил над него. Погледнат в такава перспектива, изглеждаше огромен и ужасяващ.

Красич го хвана за яката и го изправи на крака, като едва не го удуши. После го захвърли върху една купчина сгънати платнища.

— Изправи се, жалък боклук — изръмжа той.

Тони успя да се надигне и опря гръб на студената стена.

— Събличай се — допълни Красич.

Тони започна да се съблича с усилие, с изтръпнали от страх пръсти. Болката в лявата ръка го затрудняваше още повече. Беше убеден, че поне два от пръстите му са счупени. Двамата мъже кръжаха около него като вълци около плячката си, докато той смъкваше постепенно дрехите си. Най-сетне се отпусна отново върху платницата, напълно гол. Дишаше тежко, като че ли беше пробягал поне километър.

„Правят го, за да те унижат, за да те накарат да се почувстваш безпомощен. Не допускай да завладеят съзнанието ти. Не спирай да мислиш, не оставяй мозъка си да се отпуска“. Гласът в главата му прозвуча успокоително — което беше най-малкото смешно при тези обстоятелства. Но той нямаше на какво друго да разчита.

— Двамата с онази мръсница работите против нас, нали? — попита Тадеуш.

— Не, объркали сте всичко. Аз работя за Европол като консултант — съставям профил на един сериен убиец. Такава ми е специалността — съставям психопрофили на серийни убийци — отвърна Тони и се стегна, защото знаеше какво следва. Красич го срита жестоко по пицялите и той простена въпреки опитите си да се овладее.

— Погрешен отговор — Тадеуш завъртя пистолета и го хвана за дулото. — Тя е ченге, а ти ѝ помагаш, за да ме унищожите.

Тони избърса слюнката, която се стичаше по брадичката му, и поклати глава.

— Моля ви, изслушайте ме. Това е самата истина. Карол наистина беше ченге, но вече не е. Мина от другата страна на бариерата. Злоупотреби с длъжностното си положение. Запознахме се по онова време. Опитвах се да я разубедя да не се захваща с това, което върши сега.

— Стига си лъгал — гласът на Тадеуш прозвуча неочаквано меко и тъжно. — Знам каква е истината. Как му викат? Операция в сянка. От този тип гадости, които никога не стават обществено достояние. Знам какво сте направили. Убили сте жената, която обичах, защото сте установили, че прилича на Карол Джордан. И после сте пуснали Карол Джордан за примамка. Несъмнено тя е действала, подпомагана от твоите съвети на експерт — психолог.

„Майната му“, каза си Тони. „Ако действително мислят, че нещата стоят така, няма спасение“. Но беше длъжен да настоява докрай.

— Не, моля ви, повярвайте, не беше така. Разбирате ли, Карол вече не е ченге, но все още има познати в полицията. Един от тях ѝ показал снимка на Катерина — след смъртта ѝ, не преди това. Показал я, защото му направила впечатление удивителната прилика — той спря, за да си поеме дъх. Това, че засега никой не го удряше, му вдъхна малко кураж. — Тя реши на своя глава да се възползва от тази прилика — за да влезе в леглото ви — и във вашия бизнес. — „Като за пребит от бой говоря доста уверено“, мина му през ума. — На мен ми се належи да дойда в Германия във връзка с разследването на серийните убийства. Става дума за човека, който убива преподаватели по психология. Трябва да сте чули за случаите по новините.

Тадеуш и Красич си размениха бързи погледи. Тони имаше чувството, че е забелязал проблясък на несигурност в очите им.

— Говоря истината — той почти изхлипа. — Надявах се, че ще убедя Карол да се откаже от сегашните си занимания, че ще успея да я вкарам в правия път. Обичам я и не искам да живее като престъпник.

Той се принуди да заплаче. Насилените ридания му причиниха адска болка в ребрата.

— И защо се мотаеше тук и оглеждаше корабите? — попита Красич. Юмрукът му се стовари върху ребрата на Тони, така че той блъсна рамото си в стоманената стена.

Тони изкрещя от болка и кръстоса ръце пред гърдите си, за да се предпази. Този път сълзите му бяха истински.

— Има заподозрян — каза той с усилие. — За убийствата. Мислим, че е шкипер. Корабът му е тук, „Вилхелмина Розен“. Трябва да ми повярвате — молеше се Тони. Забърса носа си, като се опитваше да не мисли за стичащата се по лицето му кръв.

— Бива си я историята — отбеляза Тадеуш. Красич го изглежда така, като че ли внезапно се беше побъркал. — Наистина я бива. Толкова е добра, че почти може да мине за истина.

— Шефе! — възмути се Красич.

Тадеуш вдигна пръст.

— Спокойно, Дарко. Има много прост начин да се провери дали има нещо вярно в това. Ще отведем нашия добър приятел доктор Хил обратно в Берлин. Разполагаме със свободен склад, където може да го приютим временно. И тогава ще проведем нашия малък тест.

— Какъв тест? — попита подозрително Красич.

— Ако той казва истината, Карол Джордан няма да има нищо против да я чукам, нали?

Тони почувства как паниката стисна сърцето му със студени пръсти. Какво беше направил?

ГЛАВА 36

Марейке остави телефона, обзета от смесени чувства. Когато Тони престана да ѝ се обажда, тя не знаеше дали да се ядосва или да се безпокои. При всички положения тя си оставаше в неведение — нямаше представа какво се е случило с единствената що-годе солидна улика, до която се беше добрала след дълги седмици, прекарани в безрезултатно разследване на убийството на Де Гроот. Освен това установи с учудване, че изпитва вина, задето беше скрила идеите си от своите колеги. Беше принудена да си признае, макар и с нежелание, че не е нито достатъчно безчувствена, нито достатъчно самоуверена, за да постави личните си амбиции пред необходимостта убиецът да бъде спрял.

Остави текущата си работа и се зае да пише кратък доклад, в който излагаше основанията си да подозира Вилхелм Алберт Ман. Разбира се, след като не можеше да цитира името на Тони, изложението ѝ беше лишено от тежестта на експертната оценка, но според нея беше успяла да представи нещата доста убедително. Завърши с предложение засега, докато не съществуват категорични доказателства, Ман да бъде поставен под наблюдение.

После тръгна да търси Мартенс. Накрая го намери в бара срещу полицейското управление, където беше отишъл да изпие една бира, преди да се прибере у дома.

— Искам да изпратя тази информация на колегите в Кьолн — заяви Марейке и му тикна доклада под носа.

Той го прочете внимателно, докато отпиваше от бирата си. На лицето му беше изписано съмнение.

— Добра работа си свършила, Марейке — каза той накрая. — Впечатлен съм от познанията ти за моряшките възли.

— Извадих всичко от интернет — поясни тя. — Там човек може да намери какво ли не. Какво ще кажете? Да им го пратя ли, или ще ме отпишат като някаква луда жена, която разчита на интуицията вместо на факти?

Мартенс се задави и изплю малко бира по ръката си.

— Марейке, онези в Кьолн разполагат със също толкова малко данни, колкото и ние. Като им изпратиш тези сведения, ще бъдат вечно твои. Поне им даваш възможност да предприемат някакви действия. Действително може и да става дума за съвпадение, но това, което твърдиш, ми се струва съвсем логично. Този човек не може да е бил в Лайден по работа, тъй като по нашите канали не минава търговски трафик. Ако някой изпратеше такъв доклад на мен, до довечера щях да съм наредил да следят този тип. И не бих прекратил следенето до момента, в който той не се опита да убие още някой, или докато някой не бъде убит на другия край на страната. Хайде, позволи ми да те черпя едно питие, за да отпразнуваме първия напредък, който сме отбелязали от момента, в който убиха Де Гроот.

Тя поклати глава.

— Благодаря, шефе, но ще си запазя правото за друг път. Искам веднага да пусна факса за Кьолн.

В Кьолн Хартмут Карпф явно не си губеше времето. Само петнайсет минути след като тя пусна факса, той ѝ се обади по телефона.

— Това звучи наистина интересно — заяви той ентузиазирано. — Вижте какво, искам да действам незабавно. Но за да се справя, ми трябват доста хора. Има ли някаква възможност да дойдете утре в Кьолн? Ще ми помогнете да убедя шефа си, че работата си струва труда, ако присъствате и вие лично.

— Трябва да се разбере с моя началник, но мисля, че той няма да възрази. Ще се обадя след малко, може ли?

След половин час всичко беше уредено. Тя трябваше да бъде в Кьолн към обяд на другия ден. Това създаваше някои интересни възможности. Марейке погледна часовника си. Преди да вземе каквото и да било решение, трябваше да провери какво е положението с полетите.

Всичко вървеше добре. Ако и Тони се обадеше, денят би могъл да бъде и свършен.

Пътят, който минаваше край фермата на Матич, беше тъмен, като че ли бе прокаран под земята. Високите живи плетове отрязваха

достъпа на всякаква светлина, която би могла да идва откъм фермата. Тънкият сърп на луната се беше скрил зад облак. Трудно бе да се повярва, че се намират само на няколко километра от покрайнините на града — толкова тиха и тъмна беше пролетната вечер. През специалните очила за нощно виждане, които ѝ беше дал командирът на специалния отряд, Петра виждаше света в зелено и черно. Имаше чувството, че се намира под вода — хората около нея се появяваха и изчезваха от полезрението ѝ като странни подводни същества. Лицата им бяха невидими, скрити под маски и специални очила, с които трябваше да се предпазят от дима и сълзотворния газ, когато щурмуват фермата.

Щом падна нощта, мълчаливите мъже, които се мотаеха и се перчеха цял следобед из кабинета ѝ, протягаха се по столовете и се излягаха по пода, изведнъж се преобразиха. Превърнаха се в дисциплиниран екип, движенията им станаха крайно икономични, плъзгаха се като сенки. Щом се смрачи, двама от тях претичаха безшумно през двора, поставиха микрофони по стените на постройката и отклониха телефонната линия, така че разговорите минаваха през тяхната комуникационна система. Сега вече никой не би могъл да се обади във фермата, а ако Матич или жена му се опитаха да се обадят на някого, щяха да чуят само свободен сигнал, все едно че човекът, когото търсят, не отговаря.

Сега отрядът вече беше обкръжил фермата. По даден сигнал трябваше да нахлуят и да разбият вратата. Петра знаеше вече плана наизуст. Първо димна завеса, после сълзотворен газ, и накрая нахлуват. Най-важното беше да отведат детето на сигурно място, залавянето на Матич и жена му беше второстепенна задача. Петра трябваше да чака отвън заедно с командира на отряда. Можеше да влезе на територията на фермата едва когато операцията приключеше успешно.

Командирът се беше надвесил над оператора на комуникационната система.

— Какво става? — попита той.

— Разговарят в кухнята. Двама възрастни — един мъж и една жена. Детето също е там. Жената току-що му каза да седне на масата. Ще вечерят.

— Добре. Ще изчакаме, докато седнат, и после ще нахлуем — той се обърна към Петра. — Искामе всичко да мине възможно най-

леко, затова предпочитам да нападнем, когато са заети с хранене.

Тя кимна.

— Последното, което ни трябва, е да вземат детето за заложница.

— Именно — отвърна той сухо, докато барабанеше с пръсти по бедрото си. — Господи, колко ненавиждам това чакане!

Постояха няколко дълги минути в напрегнато мълчание, после операторът направи знак с вдигнат палец.

— Жената сервира вечерята... Сега и тя седна да се храни. Да, всички са там.

Командирът сграбчи радиостанцията.

— К-1 до всички. Влизаме. Повтарям, влизаме.

Той направи знак на Петра да го последва и двамата претичаха двайсетината метра до портата. Около къщата се мяркаха сенки и се очертаваха за секунди пред меката светлина на прозорците със спуснати завеси. Внезапно силен удар по вратата отекна в нощта. Чува се викове:

— Полиция, не мърдайте!

Лекият нощен ветрец донесе до тях звуци от цепещо се дърво, глухите удари на димни гранати и тракането на бидони с бензин по твърда повърхност. След това се разнесоха приглушени викове и накрая шумът, от който се боеше Петра. Отекна един-единствен изстрел. Тя се обърна ужасена към командира.

— Пушка — отвърна той лаконично.

Изстрелът беше последван от автоматични откоси, после настана тишина.

— Какво става? — извика Петра.

— Предполагам, че собственикът на фермата е успял да стреля веднъж, преди някой от нашите да го повали. Не се безпокойте, няма да се стигне до сериозна престрелка.

Радиостанцията запука и той я вдигна до ухото си. Петра чуваше само някакво трескаво бърборене.

— Идвам — каза той накрая. После я потупа по рамото. — Спокойно, всичко свърши. Взели са детето.

Тя го последва по пътеката към къщата. През разбитата, увиснала на една панта врата се виеха димни спирали. Когато приближиха къщата, навън излезе един от командосите. В ръцете си държеше хленчещо дете. Петра изтича напред и пое момиченцето.

— Всичко е наред, Таня — тя започна да гали детето по немитата, сплъстена коса. — Ще те заведа при майка ти.

Командирът не се виждаше никъде.

— Какво стана? — обърна се Петра към човека, който изнесе детето.

— Тъпото копеле се хвана за пушката — отвърна той. — Един от, нашите е ранен в ръката и бедрото. Нищо сериозно, доколкото видях.

— Ами Матич? — Петра люлееше хленчещото дете на ръце.

Командосът прекара пръст по гърлото си.

— Нямахме друг избор. Но си е бяла. Ако човек слуша реакциите в такива случаи, излиза едва ли не, че стреляме по хора, за да се забавляваме.

— Ако някой насочи оръжие срещу вас, нямате друг избор — съгласи се Петра. — Искам да отведа детето от тук. Ще предадете ли на командира си, че съм тръгнала? Трябва да направим разбор на операцията, но това може да почака до утре.

Той кимна.

— Ще предам.

Петра си тръгна. Искаше ѝ се да бе паркирала колата по-наблизо. Таня натежаваше все повече в ръцете ѝ, и тя съвсем не беше убедена, че ще може да я носи по целия път до колата. „Ама че ден“, мислеше Петра и вървеше упорито напред. Замисли се за миг какво ли прави Карол. Предполагаше, че ще открие в пощенската си кутия доклад как е прекарала предния ден с Радецки, но нямаше да може да провери поне още един-два часа. Трябваше да предаде Таня в охраняваната квартира и да провери дали там са взети всички необходими мерки за безопасност. Утре щеше да организира първия от поредицата разпити на Марлене, от които се надяваше да получи достатъчно информация, за да изправят Радецки пред съда в Германия, а не в либералната Холандия.

Чакаше я ужасно много работа. Но всички усилия щяха да бъдат възнаградени, когато осъдеха Радецки да лежи много дълго време. Усмихна се доволно, въпреки че гърбът ѝ болеше. Наистина обичаше работата си.

Най-сетне Карол започваше да се забавлява. Марейке я държеше в течение за действията на всички останали, а тя през цялото време се дразнеше, че не може да им помогне. Опитваше се да се успокои и се убеждаваше, че няма смисъл да нервничи. Затова реши да вземе вана, излежава се дълго в нея и когато излезе, се чувстваше много поспокойна — за първи път, откакто бе пристигнала в Берлин. Беше установила, че по кабелната телевизия може да лови един канал с английски филми. Затова се беше разположила на дивана в коприненото кимоно на Каролайн Джексън с бутилка бяло вино „Сансер“ до себе си и се наслаждаваше на черния хумор в „Плитък гроб“.

Тъкмо в момента, когато Кристофър Екълстоун беше в стаята с парите, иззвъня домофонът. Учудена, тя спря звука на телевизора, претърколи се мързеливо, за да стъпи на пода, и тръгна към антрето. Каза си, че това можеше да е единствено Радецки. Не беше в настроение да го приеме, нито пък беше облечена подходящо, но нямаше как да го отпрати.

Тя вдигна слушалката.

— Кой е?

— Аз съм, Тадеуш. Мога ли да се кача?

— Заета съм, Таджо. Не може ли да се видим утре?

— Наистина трябва да те видя. Няма да се забавя много, след един час трябва да бъда в телевизията.

Тя си каза, че може да се справи в продължение на един час, и натисна бутона, за да отвори външната врата. После изтича в спалнята. Да посрещне Радецки точно сега по копринено кимоно би приличало прекалено много на недвусмислена покана. Нахлузи един свободен лепен панталон, закопча бързо сутиена си и грабна някаква блуза. Той вече чукаше на вратата. Тя нахлузи блузата през глава и изтича да му отвори.

Той изобщо не ѝ остави време да проговори, а просто я сграби и започна да я целува настоятелно. Влезе в апартамента, като я взе на ръце и бутна с крак вратата, която се затвори зад него. Каролайн едва успя да откъсне устни от неговите, отдръпна се малко и се засмя смутено.

— Чакай! Не е ли малко прибързано?

— Цял ден мисля за теб — каза той. Гласът му трептеше от напрежение, каквото не бе долавяла у него досега. — Знам, бях обещал да ти оставя време да помислиш, но имам чувството, че ще полудея. Така те желая, че не мога нито да ям, нито да спя — силните му ръце се плъзгаха трескаво по тялото ѝ и не я изпускаха нито за миг. Зарови лице в шията ѝ и захапа леко ухото ѝ.

Карол започваше да се плаши. Не беше предвидила такава ситуация в своя сценарий. До този момент владееше положението, но сега започваше да губи контрол.

— Таджо, почакай — изохка тя.

— Защо? — попита той. — Снощи ме желаете не по-малко, отколкото те исках аз. Знам го, почувствах го. Защо да чакаме тогава?

— Не съм подготвена за това — каза тя и се опита да се измъкне от ръцете му. Но той я държеше здраво, силните му ръце се бяха заключили около тялото ѝ.

— Напротив — каза той нежно. — Не исках да те плаша.

После вдигна ръка към тила ѝ. Дългите му пръсти започнаха да я милват нежно.

Въпреки себе си Карол не можеше да потисне животинската наслада, която изпитваше от допира на тялото му. Не можеше да избегне възбудата от съзнанието, че е предизвикала такава страст. Но не биваше да си позволи да се поддава. Напомняше си, че е полицай, че цялата операция щеше да пропадне, ако се съгласеше да спи с него. Освен това нямаше намерение да прави нещо, за което после щеше да се срамува пред Тони.

— Не съм уплашена — каза тя. — Просто не съм сигурна дали го искам.

— Ще те убедя — каза той, избутвайки я полека към дневната.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ.

Карол се възползва от възможността и успя да се измъкне от ръцете му. Отстъпи бързо назад и настоя:

— Много е внезапно.

Тадеуш я гледаше диво изпод разбърканите кичури на косата си. „Господи, колко е хубав!“, каза си тя неволно и самата мисъл ѝ се стори като предателство.

— Моля те, Каролайн — каза той с прекъсващ глас. — Знам, че ме желаете. Снощи и двамата искахме едно и също. А ако ти не вярваш

на себе си дотолкова, че не смееш да се любиш с мен, въпреки че го искаш, защо трябва да ти се доверявам в общата ни работа? Какво толкова има? Ние сме зрели хора. Аз съм луд по теб и ти си луда по мен. Друго би било, ако някой от нас имаше някаква връзка, но не е така, нали. Не съществува проблем с изневяра. Ние сме просто мъж и жена, които умират от желание един за друг.

„Какъв ли е правилният отговор на това?“ Карол търсеше отчаяно някакъв аргумент, който би му прозвучал смислено, който би съхранил деловите им отношения, без да я принуди да се подаде на желанието му.

— Не мога да ти обясня сега — каза тя. — Наистина ми трябва малко време, това е всичко.

Той пристъпи напред и тя направи няколко крачки назад.

— Моля те, Таджо — Карол опита въздействието на най-очарователната си усмивка.

Той продължаваше да върви напред и скоро тя установи, че вече няма накъде да отстъпва. Беше отново в прегръдките му, притисната към стената. Той започна отново да я целува, тежестта на тялото му я приковаваше към стената. Ръцете му галеха гърдите ѝ, пръстите му притискаха нежно зърната им. Тя почувства как те се втвърдяват въпреки волята ѝ.

— Виждаш ли? — попита той задъхано. — Тялото ти знае отговора по-добре от теб.

Карол събра цялата си сила и го отблъсна. Успя да го изненада и се измъкна отново от ръцете му. Изтича встрани и застана в средата на стаята.

— Сега наистина не е моментът, Таджо.

Той се обърна към нея. По лицето му вече нямаше и следа от нежност. Очите му потъмняха, веждите му се свиха.

— Моментът никога няма да настъпи, нали, Карол?

Той произнесе името ѝ с глас, който звучеше като ръмжене.

До този момент тя не се бе почувствала истински застрашена. До сега го бе приемала само като прекалено настоятелен обожател, разчитала беше на вроденото му кавалерство, смяташе, че ще успее да се защити. Но тази единствена дума разби илюзиите ѝ. Имаше чувството, че я е ударил. Той знаеше истинското и име. Положи усилие

да запази привидно спокойствие, но очите ѝ се разтвориха широко от ужас.

— Точно така, знам коя си — каза той и пристъпи отново към нея.

Тя се опита да избяга, но широките ѝ панталони се закачиха в един стол и я забавиха достатъчно, за да може той да я сграбчи за китката.

— Разбира се, че знаеш коя съм — тя се опитваше да говори спокойно. — Нали си направил проверка.

— Проверих коя е Каролайн Джексън — каза той. Тихият му глас я плашеше. — Но междувременно знам коя е и Карол Джордан.

Тя разбра, че вече е късно да блъфира. Нямаше какво повече да каже. От тук нататък единственото ѝ оръжие беше мълчанието. Улови погледа му и го задържа. Опитваше се да се държи невъзмутимо и предизвикателно.

— Скъпоценният ти приятел се раздрънка, Карол. Доктор Хил се постара да ме залъже, да ме убеди, че вече не си ченге, че си предала своите и си минала на страната на престъпниците. Но ако това беше вярно, ти не би имала нищо против да спиш с мен, нали? Щеше да си ме оставила да правя с теб каквото искам сто пъти досега — и снощи, и днес. Единствената причина да се дърпаш е, че си ченге. Прав съм, нали? Ти си все още ченге.

Тя продължаваше да мълчи. Стараеше се лицето ѝ да не издава ужаса, който я обзе, когато чу името на Тони. Как го бяха открили? Къде беше той? Какво бяха сторили с него?

Внезапно той я дръпна рязко за ръката и тя залитна. Той я удари през лицето със свободната си ръка.

— С мен не пожела да спиш, но се върна право тук, за да спиш с него, нали, кучко?

Карол се стегна и го изгледа презрително.

— Затова ли е целият театър? Засегнато е мъжкото ти достойнство?

В мига, в който произнесе тези думи, разбра грешката си. Той се нахвърли върху нея и за секунди двамата се озоваха на пода. Сега и двете му ръце бяха свободни и той започна да я удря ту с едната, ту с другата, главата ѝ се отмяташе в две посоки, докато стаята се завъртя пред очите ѝ.

После, неочаквано, тя почувства с благодарност, че тялото му вече не е върху нейното. Претърколи се встрани и застана на колене. Всичко около нея продължаваше да се върти като пъстрите образи в калейдоскоп. Почувства, че той я вдига рязко нагоре. Опита се да стъпи по-здраво на пода, но той я блъсна и Карол връхлетя право в стената. Чу се неприятно хрущене, тя почувства как носът ѝ поддава при сблъсъка. Почувства соления вкус на кръв в гърлото си. Коленете ѝ поддадоха и тя рухна отново на пода.

— Все ми е едно дали се чукаш с всичко живо в Берлин — изръмжа той. — Но знам, че сте убили Катерина, за да ми изиграете гнусния си номер.

Карол се поизправи с усилие и седна. Той си знаеше работата — опитваше се да я подведе сега, когато тя почти не можеше да мисли свързано, дотолкова беше зашеметена. Все пак съзнаваше, че това, което той казва, не отговаря на истината.

— Не — простена тя. — Не е... вярно. Ние просто... се възползвахме.

Той се приведе напред, сграбчи в шепа предната част на блузата ѝ и я придърпа към себе си.

— За глупак ли ме вземаш? Наистина ли смяташ, че има смисъл да продължаваш да лъжеш?

— Аз... не лъжа — успя да произнесе Карол с подпухнали устни. — Не сме убили Катерина.

— Спри да лъжеш! — изкрещя той. Пръски слюнка от устата му опръскаха лицето ѝ. — Моторът, който причини злополуката, е регистриран като притежание на вашия шибан отдел за борба с организираната престъпност. Вие сте убили Катерина. А после сте убили и Колин Озбърн, за да има две приятни вакантни места, които да заемеш.

— Нямам нищо общо със смъртта на Катерина — възрази тя с усилие. — Не бях чувала името ти допреди две седмици.

Той я сграбчи и я повлече през стаята. Зашеметена, Карол не успяваше да схване какво става. Очевидно смяташе да я убие, но защо просто не го направеше?

Когато най-сетне разбра, че я влачи към спалнята, замаяното ѝ съзнание откри отговора. Паниката успя да проникне в обърканите ѝ мисли. „О, не“, простена тя мислено. „Не е възможно това да се случи

с мен“. Отпусна съзнателно тялото си и увисна като мъртва в ръцете му с надеждата, че това ще го разколебае. Но той беше обзет от примитивна ярост, от пристъп на луд гняв, който му придаваше неестествена сила.

Тя започна да се гърчи и да се дърпа, надяваше се той да отпусне хватката си в опит да я задържи. Той спря за миг да я влачи по пода и се наведе над нея.

— Знаеш какво те чака, нали, кучко? Няма да те убия. Ще те оставя да живееш със спомена за това, което си ми причинила — после я удари отново, толкова силно, че едва не ѝ счупи врата. Този път тя припадна.

Когато дойде на себе си, не можа да разбере къде е, не можеше да си обясни и адската болка в главата си. Не разбираше и защо ръцете ѝ не се подчиняват, когато се опитва да ги измъкне изпод гърба си. После той застана пред нея и тя си припомни какво се беше случило. Лежеше по гръб на леглото, съвсем гола, със завързани ръце. А Радецки беше твърдо решен да си отмъсти.

— Ти съсипа живота ми — изсъска той. — Ти уби Катерина, и очевидно си свършила доста работа, за да съсипеш и бизнеса ми. Сега е мой ред. Първо ти ще си получиш заслуженото, а после ще убия приятелчето ти. Така и ти ще живееш с мисълта, че носиш отговорност за смъртта на човека, когото си обичала. Така, както съм принуден да живея аз. И после ще си отида.

— Няма да... можеш да... — измънка тя.

— Няма да мога да се измъкна, така ли? Разбира се, че ще мога. Какво си мислиш, че не съм предвидил и такава възможност? До утре ще съм на такова място, че никой от шефовете ти няма да може да се добере до мен — дори да разберете къде съм отишъл. Нали ти е ясно, че всичко, което си направила е било напразно?

Докато говореше, той се събличаше. Окачи много внимателно ризата и панталона си на стола до леглото, пусна чорапите в обувките си. После се изправи гол срещу нея. Ерекцията му ѝ се стори най-отблъскващото нещо, което беше виждала.

Той тръгна към леглото. Карол отчаяно се опита да се хлъзне на пода. Но ръцете ѝ не се движеха, а и мозъкът ѝ не функционираше правилно. Той коленичи на леглото, разтвори коленете ѝ и каза подигравателно:

— Хайде, продължавай да се съпротивляваш, така ще е по-забавно.

Карол събра последните си сили и плю в лицето му. Той дори не се избърса. Само се усмихна и каза:

— Мисля, че ще ми доставиш голямо удоволствие, кучко.

После се отпусна върху нея и тя поиска да умре.

ГЛАВА 37

Дарко Красич седеше зад волана на мерцедеса и пушеше. Предпочиташе да не мисли за това, което ставаше три етажа по-нагоре. Нито за миг не се беше хванал на тъпата история, която Хил се опита да им пробута. Но Тадеуш беше налупал сериозно въдицата на тази жена, толкова сериозно, че беше готов да се хване и за сламка. Ако зависеше от Красич, щяха да пречукат Хил в Кобленц и да го оставят да гние в онази лодка. Защото, ако се окажеше прав и Карол Джордан беше наистина ченге, те бяха свършени — и вместо да се мотаят нагоре-надолу, трябваше да пуснат в действие изготвените отдавна планове за бягство.

Когато остави Тадеуш пред жилището на Карол, той закара Тони до един малък склад в индустриалната зона на града, който използваша понякога за временен престой на пратките. Вкара колата направо в склада, после извади увитото в платница тяло и го стовари на пода. Дори не провери жив ли е още или не. Беше му все едно.

Когато седна отново зад волана, го обзе изкушение да зареже всичко и да побегне. Но предаността надделя над първичния му инстинкт и той се върна да вземе Тадеуш съгласно уговорката им. През цялото време беше убеден, че се държи като глупак. Изтръска пепелта от пурата през отворения прозорец и хвърли поглед към часовника на арматурното табло. Времето беше разпределено до секунда. Ако Тадеуш имаше намерение да отиде в студиото за предаването на живо, което започваше след три четвърти час, редно беше вече да се появи.

Наистина предпочиташе да не мисли защо се бави толкова.

Най-сетне вратата на сградата се отвори и Тадеуш излезе на улицата. Тръгна забързано към колата, така че полите на палтото му се развяваха. Отвори вратата и скочи бързо вътре. Излъчваше остър мирис на пот и секс, който надделя дори над мириса от пурата на Красич. Сърбинът попита мрачно, докато палеше мотора:

— Какво стана?

Беше убеден, че мръсницата отново е омотала шефа му.

— Ченге е — каза Тадеуш. От него сякаш извираше нервна енергия, която наелектризираше цялата атмосфера в колата.

— Значи ни прекараха, така ли?

Тадеуш се изсмя остро.

— Има някой прекаран, но не се знае още кой е — той потри очи с юмрук. — Но работите наистина отиват на лошо, Дарко.

— Значи се изнасяме, нали?

— Да, още тази вечер. Веднага щом свърша всичко, което имам да върша. Отиваме в телевизията, ще си изпълня там номера, а после трябва да си разчистим сметките с доктор Хил. След това потегляме. Утре на обяд ще сме в Белград.

Красич се намръщи. Това не звучеше добре. Опитът му подсказваше, че не бива да отлагат тръгването. Много важно, че не са приключили с пълната програма.

— А защо да не тръгнем веднага?

— Защото не искам да алармирам полицията. Ако Джордан е казала на местните ченгета всичко, което знае и аз не се появя за предаването, което е предварително анонсирано, може да предположат, че съм решил да изчезна. И тогава може да не успеем да минем границата.

— Така да е, върви в телевизията, но остави онзи задник Хил.

— Няма да стане. Той трябва да умре.

— Таджо, той ще си умре и без това. Овързан е като коледен подарък и съм му тикнал гащите в устата, за да не може да вика. Има няколко счупвания и е напълно гол. Освен това никой няма представа къде може да бъде. Ще умре, при това бавно и мъчително.

Тадеуш поклати глава.

— Това не ми е достатъчно. Искам да го видя как умира. Нямам намерение да оставя нищо на случайността.

— А нея уби ли? — осмели се да попита Красич.

Тадеуш извърна глава и се загледа през прозореца.

— Не. Затова трябва да убия него. Искам тя да остане жива и да разбере какво значи да живееш с мисълта, че си загубил човека, когото обичаш, и че той е загинал без никаква вина. Не се тревожи, Дарко. Оставих я в такова състояние, че няма никаква опасност да насъска ченгетата по петите ни. Завързал съм я здраво.

Красич разбра, че няма какво да отговори. Таджо беше извън контрол — когато изпаднаше в такова състояние, нямаше никакъв смисъл да спори с него. Спомняше си го много добре от дните непосредствено след смъртта на Катерина. Единственото, което можеше да стори, бе да внимава да не стане голяма беля.

— Добре — каза той. — Но трябва да действваме бързо и чисто. В полунощ трябва вече да сме на път.

— Не се безпокой, ще бъдем.

Красич намали, защото приближаваха бариерата пред паркинга на телевизията. Искрено се надяваше последното изказване да не се запомни като прочути последни думи.

Накрая тя се беше престорила, че припада. Това не ѝ струва особено усилие, защото и без друго едва се държеше в съзнание. Чуваше го как се движи из спалнята, как се облича, после чу стъпките му, докато отиваше към антрето и най-сетне, с огромно облекчение, хлопването на външната врата.

Едва тогава си позволи да се разплаче. Горещи и тежки, сълзите се стичаха изпод клепачите ѝ, надолу по слепоочията, и се смесваха с потта, слепила кичурите коса около тях. Той не може да я види разплакана. Не беше кой знае каква победа, но и това ѝ стигаше, за да не се чувства напълно унищожена.

Всъщност точно в този момент не изпитваше почти нищо. Имаше чувството, че след като нахлу в тялото ѝ, Радецки го остави лишено от съдържание. Физическата болка ѝ помагаше. Това беше нещо, върху което можеше да съсредоточи съзнанието си. Пребитото, насилено по всички възможни начини тяло ѝ създаваше достатъчно проблеми.

Но дори в замайването, причинено от болките и скръбта, и от надделяващото над всичко останало чувство на унижение, Карол съзнаваше, че не може да си позволи да бездейства. Той щеше да убие Тони. Вероятно вече беше късно да го спре, но беше длъжна да направи всичко възможно.

Отново се опита да освободи ръцете си. Беше безнадеждно. Не знаеше с какво я е вързал, но беше нещо абсолютно неподатливо.

Понечи да раздвижи краката си и разбра, че и те са завързани. Отчаян хлип се надигна в гърлото ѝ. Трябваше да успее по някакъв начин.

Карол заби здраво пети в леглото и се сгърчи, когато нови болки започнаха да се надигат на вълни от корема ѝ и да обхващат цялото ѝ тяло. Постепенно, мъчително, сантиметър по сантиметър, успя да се довлече до долната част на леглото. Плъзна се малко по-напред и успя да спусне завързаните си крака на пода. Мускулите ѝ се гърчеха от болка, докато се изправяше с усилие, за да седне. Успя и се отпусна задъхана.

После, много внимателно, опита да се изправи. При първия опит коленете ѝ затрепериха и тя рухна обратно на леглото. В гърлото ѝ се надигна стомашен сок и тя го изплю. Слюнките се стичаха по гърдите ѝ, но на нея ѝ беше все едно. При втория опит се справи по-добре. Залиташе като разлюляна от вятъра тръстика, но стоеше права.

Стоеше, но нямаше как да се придвижи напред. Не можеше да скача със завързани крака — това беше също толкова невъзможно, колкото и да докосне тавана с вързаните си ръце. Нямаше друг изход, трябваше да се търкаля. Почти плачейки от отчаяние, тя се отпусна на пода. С търкаляне и гърчене се добра до дневната, като се блъскаше болезнено в рамките на вратите. Разстоянието до бюрото, където беше телефонът, ѝ се стори невъзможно за преодоляване, но трябваше да опита да се добере до него. Крепеше я единствено съзнанието, че животът на Тони може би зависеше от малкото сили, които ѝ бяха останали. Не можеше да си позволи точно сега да мисли за това, което ѝ се беше случило; имаше много по-важни неща.

Замаяна от тревога, тя успя да се претърколи през стаята и се блъсна в бюрото. Изви се така, че ухапа със зъби телефонния кабел, отдръпна рязко главата си назад и слушалката падна на няколко стъпки от нея. През подутите си от плач и удари клепачи тя се взря с усилие в бутоните. Бе запомнила наизуст номера на Петра — имаше чувството, че това е станало в някакъв отминал живот и се молеше да може да си го припомни сега.

Цифра по цифра Карол натискаше бутоните с брадичка. Надяваше се да действа достатъчно бързо, защото електронната наборна система щеше да прекъсне набирането при такива големи интервали между цифрите. Най-сетне успя и измести малко главата си, така че я притисна към слушалката. Чу благословения сигнал на

свободна линия. Прозвъняванията прекъснаха, чу се електронен сигнал и се включи секретар. Гласът на Петра каза весело нещо на немски, после отново изписука електронният сигнал.

Карол се опита да проговори, но само изграчи. Изкашля се болезнено и опита пак.

— Петра, аз съм, Карол. Имам нужда от теб — веднага. Ела в апартамента. Моля.

Не можа да говори повече. С последните капки енергия, които ѝ бяха останали, прекъсна разговора, като се претърколи върху слушалката.

Успяла да свърши това, което беше необходимо, Карол най-сетне си позволи да изпадне в безсъзнание.

Тони си мислеше, че никога през живота си не е мръзнал така. Достатъчно зле се беше чувствал в багажника на колата, но той поне беше облицован с мокет. Нямаше никаква представа къде се намира сега, но лежеше на каменен или циментов под. Преди известно време беше започнал да трепери неудържимо, но сега вече тялото му не можеше да издържи и на това усилие. Мускулите му бяха болезнено сгърчени и при всяко вдишване счупените му ребра се опираха болезнено едно в друго. Така ли се бяха чувствали децата в замъка Хохенщайн? Изоставени, самотни, премръзнали, изтерзани от болка, в очакване на смъртта?

Въпреки всичко, физическото страдание беше изместено от постоянния психически тормоз. Той не можеше да разбере как бе станало така, че Радецки го откри в Кобленц, и как го беше разпознал. Беше си помислил, че е много умен, като му поднесе първата измислица, която му мина през ум. А единственото, което постигна, беше да изложи Карол на още по-голяма опасност.

Най-лошата страна на таланта му да проследява начина, по който разсъждаваха другите, беше това, че отдавна не хранеше илюзии относно страданията, които едно човешко същество бе в състояние да причини на друго. Някой не толкова проникателен човек може би нямаше да долови подтекста в поведението на Радецки — той беше решил безусловно да спи с Карол. Тони беше убеден, че това никога

няма да се случи по взаимно съгласие; затова знаеше, че Карол ще бъде изнасилена именно поради жалките му опити да я спаси.

Беше се наслушал на твърдения, че изнасилването не е най-лошото, което може да се случи на една жена, но така и не успя да ги намери за убедителни. При жена като Карол, чието усещане за идентичност се основаваше предимно на убеждението, че е силна и практически неуязвима, изнасилването можеше да доведе до хаос в психиката. Можеше дори да доведе до дезинтеграция на личността. Щяха да ѝ останат само отломки от живота, който бе считала за личен и неприкосновен. Преживяното щеше да подкопае всичко, което бе мислила, че знае за себе си.

А той не само бе допуснал това да ѝ се случи — беше станал причина за нещастията ѝ. Ако беше мълчал, положението нямаше да бъде толкова лошо, колкото бе сега. Дори ако беше признал цялата истина, шансовете ѝ да оцелее щяха да са може би по-големи.

„Хайде, стига!“, упрекна го вътрешният му глас. „Стига си чоплил все едно и също. Придаваш си важност, като се отдаваш на чувството си за вина. В мига, в който Радецки реши, че Карол е участница в тайна полицейска операция, на която е станала жертва неговата приятелка, участта ѝ беше решена. Спри да се самосъжаляваш и започни да мислиш.“

Лошото беше там, че при сегашното му положение никакво мислене нямаше да помогне. Също като онези деца, чиято съдба беше решена и ги бе следвала неотклонно от мига, когато бяха прекрачили прага на мрачната крепост, той беше напълно безпомощен. Беше завързан, със запушена уста, увит във вмирисани платнища, тялото му беше прекалено обезсилено, за да окаже каквато и да било съпротива. Щеше да умре тук — по една или друга причина. Или Радецки щеше да се върне и да го убие, или чисто и просто щяха да го оставят да умре от бавна и мъчителна смърт. И всичко това, защото някакво копеле, болно от мегаломания, беше поставило Карол в центъра на някаква тайна операция.

Защото, колкото и да бе странно, той не се съмняваше, че Радецки е достигнал до истината. Това беше единственото смислено обяснение на странното съвпадение с приликата между Катерина и Карол. От самото начало му беше трудно да повярва, че Морган и неговите хора са се натъкнали съвсем случайно на Карол след смъртта

на Катерина. Но от друга страна беше по-лесно да приемеш мисълта за някаква странна игра на съдбата, отколкото да си представиш безогледната жестокост, с която една невинна жена е била убита, само за да се заложи капан на нейния любовник.

Разбира се, всичко е било планирано така, че да може да бъде отречено. Ако Карол оживееше, за което шансът тъкмо сега беше не повече от петдесет процента, никой никога нямаше да признае начина, по който бе подведена от собствените си колеги. Разбира се, щяха да купят мълчанието ѝ с всичко, каквото си пожелаеше в професионално отношение, но смъртта на Катерина винаги щеше да я кара да се чувства виновна. Всеки път, когато се погледнеше в огледалото, щеше да си припомня, че едно генетично съвпадение бе струвало живота на друга жена.

Както и да завършеше тази нощ за Карол, той беше сигурен, че душата ѝ няма да остане невредима. И макар да знаеше, че за него би било непоносимо да наблюдава съсипването на психиката ѝ, страдаше, че не може да бъде до нея, за да ѝ предложи малкото помощ, на която бе способен. Не беше склонен да се отдава на съжаления и вярваше, че всеки избор на всеки човек е единствено възможният на конкретния етап от неговия живот. Но сега, когато знаеше, че ще умре, осъзна, че съжалението има някаква стойност. Разкаянието за стореното и съжалението за нестореното можеха да предизвикат промени в бъдещето.

Но това беше ясно единствено на хората, които знаеха, че пред тях няма бъдеще.

Когато излезе от охраняваната квартира, Петра беше изпълнена с чувство на дълбоко задоволство.

Майката и дъщерята бяха напълно щастливи след вълнуващата си среща, а Марлене се държеше така, сякаш Петра беше най-добрата ѝ приятелка. За първи път тя доброволно ѝ даде сведения, от които стана ясно, че е далеч неосведомена за делата на Дарко Красич, отколкото бе подозирала Петра.

— Бащата на Таня работеше за Радецки и Красич — призна тя. — Брат му работи в корабна агенция, а Руди беше посредникът, който им помагаше да организират транспорта си, когато започнаха.

— Къде е Руди сега?

— Изпратиха го за храна на рибите. Преди две години тялото му беше извадено от Шпрее. Казаха, че било нещастен случай. Бил пиян, подхлъзнал се и паднал. Но аз никога не съм била убедена в това. Радецки и Красич не обичат някой да им знае спатиите.

Това беше нова линия, по която можеше да тръгне следствието, но можеше да почака до утре. Изтощена, Петра вървеше към колата. Извади мобилния си телефон и го включи отново. Докато беше в квартирата, го бе изключила, защото не искаше да я прекъсват, докато разговаряше с Марлене. В момента, в който го включи, телефонът иззвъня. Имаше съобщение. Тя отвори гласовата поща, за да го чуе. Първоначално не можа да разбере думите — разпозна гласа на Карол, само защото тя говореше на английски. Прослуша съобщението наново, затиснала с пръст другото си ухо, за да изолира шума от уличното движение.

Този път разбра ясно думите — бяха недвусмислени, както и отчаянието в гласа на Карол. Какво, по дяволите, се беше случило? Тя претича последните метри до колата си и я подкара към апартамента на Карол със скорост, приемлива само за пътна полиция в акция. Остави колата на място, където имаха право да паркират само инвалиди, прекоси тичешком улицата и влезе в жилищната сграда, като бъркаше в чантата си за втората връзка ключове от апартамента. Тъкмо се канеше да пъкне ключа в ключалката, когато я обзе съмнение. Ами ако това беше клопка? Ако Красич или Радецки бяха принудили Карол да ѝ се обади?

Тя пропъди тази мисъл. Карол не би изложила колега на такава опасност. Ако я бяха принудили, щеше да намери начин да скрие в думите си предупреждение. Петра отключи вратата и влезе в жилището.

Вътре цареше пълна тишина, но още от антрето се виждаше трепкащата светлина от телевизионния екран. Тогава обонянието ѝ долови миризма на секс и кръв и тя се закова на място.

После подвикна:

— Карол?

Никакъв отговор. Петра бръкна във вътрешния джоб на чантата, където носеше стандартния си „Валтер РРК“. Измъкна предпазливо оръжието и освободи предпазителя. Пусна внимателно чантата на пода

и стисна пистолета с две ръце. После започна да пристъпва бавно, сантиметър по сантиметър, към вратата на дневната, като внимаваше да е с гръб към стената.

Пристъпи бързо в дневната, готова за стрелба. Това, което видя, беше много по-лошо от всичко, което си бе представяла. Карол лежеше сгърчена, в неподвижна купчина. Ръцете и краката ѝ бяха завързани с кожени колани. Лицето ѝ беше набраздено от кръв, слюнка и сълзи. Носът ѝ беше подут и изкривен под неестествен ъгъл. Очите ѝ бяха подпухнали и насинени. По бедрата ѝ имаше следи от стекла се кръв и изпражнения. Нямахме никакво съмнение какво се бе случило.

— Господи — простена Петра. Пъкна пистолета в колана на панталона си и прекоси бързо стаята. Докато търсеше трескаво пулс по шията на Карол, в очите ѝ избиха сълзи от гняв. Когато пръстите ѝ най-сетне доловиха бавните удари на кръвта в каротидната артерия, тя залитна от облекчение.

Какво трябваше да направи първо? Изтича до кухнята и започна трескаво да отваря всички чекмеджета. Търсеше остър нож. После взе една кърпа за съдове и я намокри със студена вода от чешмата.

Срязва внимателно коланите и освободи китките и глезените на Карол. Като видя дълбоките следи, които останаха по тях, започна да ругае. Ръцете на Карол паднаха като отсечени от двете страни на тялото ѝ и от устните ѝ се отрони стон. Петра седна на пода зад нея и я повдигна малко, за да ѝ бъде по-удобно, като внимателно я подпря с ръце. После започна да бърше лицето ѝ с мократа кърпа, без да престава да повтаря.

— Аз съм, Карол, Петра. Тук съм, ще ти помогна.

След минута подутите клепачи на Карол трепнаха и между тях са образува едва забележим процеп.

— Петра? — прошепна тя.

— Тук съм, Карол. Вече си в безопасност.

Карол се задърпа от ръцете ѝ.

— Тони! Хванали са Тони — извика тя.

— Радецки ли беше? — попита Петра, без нито за миг да се съмнява кой е отговорен за този кошмар.

— Заловил е Тони и ще го убие. Той ми го каза. Знае коя съм, разкрил ме е. Ще убие Тони, защото ние сме убили Катерина.

Петра се опитваше да схване това, което ѝ казваше Карол. Какви бяха тези приказки, че са убили Катерина? Тя тръсна глава. В момента не можеше да си го изясни, а беше очевидно, че тъкмо сега я чака по-важна работа. Нямаше представа колко време е минало от изнасилването на Карол. Нямаше представа къде са Радецки и Красич. Но зададе първо най-важния въпрос.

— Къде са го закарали? Знаеш ли?

— Не, не знам, но трябва да ги намериш. Трябва да ги спреш. Не ги оставяй да го убият!

Гласът на Карол звучеше отчаяно. Сълзи се стичаха от ъгълчетата на очите ѝ. Тя се беше притиснала към Петра като уплашено дете.

— Радецки ли ти причини това?

Въпреки всичко имаше нужда от потвърждение.

— Да.

— Трябва да отидем до полицейското управление и да съобщим, че си изнасилена. Трябва да те прегледа лекар.

— Това не е толкова важно сега, нали съм жива. А Тони може да умре всеки момент. Направи нещо, Петра.

Преди Петра да успее да отговори, мобилният ѝ телефон отново иззвъня.

— Момент — каза тя и внимателно се измъкна от ръцете на Карол. Стана на крака и взе чантата си.

— Здравей, скъпа — познатият глас прозвуча в пълна дисхармония с обстановката в апартамента.

— Марейке?

— Същата. Познай къде съм.

— Моля?

— Познай къде съм.

— Нямам представа — отвърна нетърпеливо Петра.

— На спирка „Зоологическа градина“. В такси. Къде да дойда?

— Какво? В Берлин ли си? — Петра реши, че започва да се побърква. Тук нещо не беше наред. Какво търсеше Марейке в Берлин?

— Утре трябва да бъда в Кьолн, затова реших да се отклоня от прекия път, за да се видим. Мислех, че ще се зарадваш — тя беше забелязала, че Петра не е обзета от възторг и не можеше да потисне разочарованието в гласа си.

— Господи, Марейке, това е възможно най-неподходящият момент... Не, чакай, ти можеш да ми помогнеш. Нямам време да обяснявам, но трябва да дойдеш в апартамента на Карол. Можеш ли да се справиш?

— Разбира се. Къде се намира?

Петра ѝ издиктува адреса.

— До скоро. Ще ти обясня всичко, като се видим, трябва да прекъсвам, извинявай — допълни тя, като погледна през рамо и видя, че Карол се опитва да се изправи, подпирайки се на стола.

— Петра, трябва да ги откриеш — повтори тя настоятелно.

— Ще ги открия — Петра отиде при бюрото и вдигна слушалката на телефона. — Всеки момент ще дойде Марейке. Тя ще те отведе до управлението.

— Какво търси Марейке в Берлин? — гласът на Карол издаваше същото объркване, каквото изпитваше и Петра.

— Казва ли ти някой — Петра набра някакъв номер и зачака нетърпеливо отговор.

— Ало? Акуло, ти ли си? Слава богу, че си още там. Слушай, трябва да свършиш нещо. Нямам време за обяснения, но Радецки и Красич трябва да бъдат арестувани незабавно. Обаждаш се в криминална полиция, пътна полиция, на всички. Искам всяко ченге в града да ги търси и да бъдат арестувани незабавно, щом бъдат открити.

По някакви неясни причини Акулата се разсмя.

— Петра, рядко ми се удава случай да разполагам с повече сведения от теб — каза той през смях.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че вече са арестувани?

— Не, но тъкмо гледам Радецки — каза той.

— Какво?

— Ами говори по телевизията — „Берлин и бизнесът“. Нали знаеш, онова предаване, по което политици разговарят с видни бизнесмени.

— Искаш да кажеш, че в момента е в телевизията?

Петра не можеше да повярва на късмета си.

— Ами да. Искам да кажа, предаването е на живо.

— Благодаря ти, Господи — прошепна Петра. — Акуло, има ли при теб още някой?

— Само аз съм от нашия отдел. Има още трима от специалния отдел, останаха тук с командира си — пишат доклада за нападението на фермата. Ще ми се и аз да бях с вас, звучи страхотно. А, има и двама англичани — всъщност търсят теб.

— Англичани ли?

— Някакъв голям шеф на име Морган и един от хагските чиновници, казва се Гандър или нещо такова.

Внезапно всичко се беше завъртяло около Берлин.

— Остави сега англичаните, нека си говорят с Плеш. Дай ми веднага командира на специалния отряд. Веднага! — докато чакаше нетърпеливо, Петра покри с ръка микрофона и се обърна към Карол. — Просто не мога да повярвам. В момента Радецки участва на живо в някакво телевизионно шоу. Ще наредя да го следят, и най-вероятно той ще ни отведе право при Тони.

— Божичко, така е. Когато дойде тук, ми каза, че след това отивал в телевизията. Каква глупачка съм! — простена Карол.

— Не си глупачка, просто си травмизирана — Петра погледна часовника си. — Предаването е започнало преди седем минути. Продължава четиридесет и пет минути. Телевизионното студио е на пет минути път от тук. Всичко ще бъде наред. — До ухото ѝ се разнесе глас и тя вдигна ръка, за да покаже на Карол, че продължава разговора по телефона.

— Ало? На телефона е Бекер. Слушайте, имам нужда от помощта ви. От известно време подготвяме голяма операция за залавянето на един тип на име Тадеуш Радецки. Той току-що е изнасилил и пребил служителка на полицията и смятаме, че се готви да убие неин колега. Нямам време да минавам по каналния ред, но имайте предвид, че е заложен човешки живот. Можете ли да тръгнете сега и да ме чакате пред студиото на Канал 5 след двайсет минути? Идеята ми е да проследим Радецки, когато излезе от студиото и евентуално да предотвратим убийството.

— Не можете ли да се обърнете към криминална полиция?

Петра се постара да бъде максимално убедителна.

— Не разполагаме с никакво време. Вижте, наистина не бих се обърнала към вас, ако всяка минути не беше ценна. Радецки и неговият помощник, Красич, са замесени във възможно най-тежки престъпления. Трафик на наркотици, оръжия, нелегални емигранти —

прекарват всичко. При това са и убийци. Знаят, че сме успели да им влезем в следите и ако не ги заловим сега, може да загинат и повече хора.

— О, майната му. Защо пък не. Добре, чакам ви пред студиото на Канал 5 след двайсет минути.

— Много съм ви задължена — отвърна тя.

— Няма спор. Ще се видим след малко.

Петра затвори телефона, обзета от огромно облекчение.

— Мисля, че този път няма да ни избяга — каза тя тихо. — Знаем къде е, можем да го проследим и остава само да се молим да ни заведе при Тони навреме.

Карол се беше изправила и вървеше със залитане към банята.

— Той трябва да е тръгнал от тук направо към телевизионното студио. Тони сигурно е още жив.

— Къде отиваш? — попита Петра.

— Да се изкъпя. Ще тръгна с вас.

— Не откачай. Трябва да те види полицейски лекар, трябва ни медицинско свидетелство за всичко, което ти е причинил.

Карол продължи невъзмутимо към банята.

— Това вече няма значение. Разполагаме с достатъчно доказателства, за да приберем Радецки завинаги зад решетките. Трябва да бъда с вас. Искам да съм сигурна, че Тони ще оцелее.

— Не се надявай — възрази Петра. — Не си в състояние да ходиш където и да било. Нали затова повиках Марейке, за да се погрижи за теб.

— Тръгвам с вас — повтори упорито Карол.

— Нямаме никакво време. Аз тръгвам — Петра взе чантата си и тръгна към вратата.

— Не можеш да постъпиш така с мен, Петра! — извика Карол.

— Разбира се, че мога. Защото съм убедена, че постъпвам правилно. Налага се да се съсредоточа върху залавянето на Радецки и спасяването на Тони. Не мога да си позволя да се тревожа и за теб. Оставаш тук, а аз ще ти се обадя веднага, щом имаме някакви новини.

Тя се канеше да отвори външната врата, когато иззвъня звънецът на домофона.

— Да? — Петра се заслуша за миг, после натисна бутона. — Марейке се качва. Ще ти се обадя. Обещавам, ще се обадя.

Петра отвори вратата и тръгна към асансьора. И в най-налудничавите си фантазии не би могла да си представи такъв сценарий за първата си среща с Марейке. Трудно бе да се измисли нещо по-неромантично от това да ѝ възложи да се грижи за жертва на изнасилване, докато самата тя тръгва да залови убиец.

Вратата се отвори и двете жени застанаха една срещу друга. Петра не можа да не се усмихне. Марейке беше по-висока, отколкото си я бе представяла, но изглеждаше много по-привлекателна, отколкото на снимките, които ѝ бе изпратила.

— Здравей — каза тя. — Много те бива да улучваш точния момент.

— Мислех, че ще те зарадвам — каза нацупено Марейке.

— Божичко, Марейке! Карол е изнасилена, Радецки е заловил Тони, скрил го е някъде и се кани да го убие. В момента наистина не мога да мисля за нищо друго.

— Какво говориш? — лицето на Марейке се сгърчи от ужас.

Петра я заобиколи и влезе в асансьора, без да спира да говори:

— По някакъв начин са успели да разкрият Карол. Не знам, нямах време да я разпитвам за това. Радецки я е пребил и я е изнасилвал. Тя е в ужасно състояние. Трябва да се опитам да го спра, преди да убие Тони. Погрижи се за Карол, тя не бива да остава сама — Петра целуна Марейке и полека я избута от асансьора. — Ще се обадя. — Докато вратата на асансьора се затваряше, тя подвижна. — Наистина се радвам, че си тук!

Зашеметена, Марейке се взираше в стоманената врата. Не си беше представяла срещата им по такъв начин. Не беше сигурна дали английският ѝ не я е подвел, но според нея Петра беше казала, че Карол е изнасилена и че Тони е в смъртна опасност. Беше много трудно да повярва на думите ѝ. Само преди няколко часа беше разговаряла и с двамата по телефона. Повдигна вежди, нарами поздравно раницата си и се озърна за апартамент №302.

Вратата беше само притворена. Отвътре се носеше шум на течаща вода. Марейке влезе и затвори. Душът плющеше някъде вляво от нея. Тя остави раницата си на пода и зачука по вратата на банята достатъчно силно, за да бъде чута въпреки шума.

— Ало? — подвижна тя плахо.

Водата спря.

— Марейке? — попита някакъв глас.

— Да, аз съм, Марейке.

— Влизай, не съм заключила.

Водата рукна отново. Марейке влезе и видя една жена, която сигурно беше Карол Джордан. Облегната на стената на душ-кабината, тя се търкаше ожесточено със сапун. Лицето и изглеждаше ужасно. Меките тъкани бяха подути, носът и очевидно беше счупен, очите ѝ бяха насинени. Залепналата за черепа мокра коса влошаваше още повече нещата.

— Толкова съжалявам — каза Марейке.

— Оправям се — отвърна Карол. — Наистина.

— Мисля, че не трябваше да се миеш — каза Марейке.

— Говорих вече с Петра. Това е маловажно. Важното е Тони да бъде спасен. — Карол вдигна ръка и пусна отново водата. — Можеш ли да ми подадеш кърпа. И да ми помогнеш да изляза от кабината?

Марейке припряно ѝ подаде една от големите, пухкави хавлиени кърпи, окачени до душ-кабината.

— Още не мога да разбера какво става тук.

Карол затвори очи, изтощена от усилието да стои права под душа.

— Трябва да седна — каза тя. Марейке ѝ помогна да седне на тоалетната чиния. — Ще ми донесеш ли някакви дрехи от спалнята? Още не мога да събера сили да вляза там. Тя е от другата страна на антрето. Вземи джинси, някакъв пуловер и бельо — каквото ще да е. Обещавам после да ти обясня всичко.

Когато Марейке излезе, Карол успя да се избърше донякъде. Когато кърпата минаваше между краката ѝ, болката беше непоносима. Сега не искаше да мисли за всичко, което Радецки бе разрушил у нея. Имаше цял живот да мисли за това.

Марейке се върна с един наръч дрехи.

— Не е ли по-добре да ти дам някакъв халат? — попита тя.

— Излизам — отвърна уморено Карол.

— По-добре недей — отвърна Марейке. — Не можеш дори да стоиш права.

— Трябва да бъда с тях — настоя Карол. — Ще ми помогнеш ли да се облека?

— Добре, но ми разкажи какво става всъщност, моля те.

Карол изпъшка.

— Дълга история. При това аз не знам всичко.

Марейке клекна и започна да нахлузва чорапите на Карол.

— Тогава започни с това, което знаеш.

ГЛАВА 38

Петра си каза, че телевизионният канал явно беше насочил целия си бюджет за осветление към студиото. Ако някой обществен паркинг беше толкова зле осветен, хората веднага щяха да почнат да се оплакват, че се създават благоприятни условия за крадците. Все пак тук мястото сигурно беше безопасно, защото не беше лесно да се мине покрай охраната на портала. Ако Камал беше тръгнал да дава интервю в телевизията, а не към полицейското управление, Марлене никога нямаше да успее да го застреля.

Натисна бутона на радиото за търсене на друга станция, раздразнена от глупавите телефонни обаждания. Защо се бавеше Радецки? Предаването беше свършило преди петнайсет минути. Надали бе останал да пият по едно с водещия и останалите гости в студиото. Не беше възможно вече да си е тръгнал — нощем единственият изход от сградата беше през задния вход и паркинга. Освен това от мястото си тя виждаше ясно черния мерцедес на Радецки и добре познатия ѝ профил на Дарко Красич, който седеше зад волана.

Божичко, как се надяваше да я отведат при Тони! И как се молеше да е още жив! Съвсем не беше сигурно, че Радецки не е излъгал Карол. Тони можеше да е бил убит още преди онзи полски мръсник да е отишъл при нея. Но Петра продължаваше да не разбира как се е провалило прикритието на Карол. Бяха подготвили всичко толкова внимателно. Как е съумял Радецки да открие връзката между Тони и Карол? И защо бяха отвлекли Тони?

Как беше възможно операцията, която вървеше идеално същата тази сутрин, вечерта да се е превърнала в руини? Е, може би щеше да открие поне някои от отговорите до края на нощта. Беше уверена, че се е справила добре с организацията. В преследването участваха още три коли освен нейната. Акулата караше един от командосите. Двама други се движеха в полицейска кола без отличителни знаци. Командирът на специалния отряд караше собствения си джип. Петра не изпадна във

възторг, когато установи, че е взел със себе си Лари Гандал и някакво английско ченге на име Морган, но нямаше как да им каже да се разкарат и да оставят местната полиция да си върши работата. Поне всички шофьори бяха професионалисти и знаеха номера с периодичната подмяна на последната кола в колоната. Според нея нямаше начин Красич да им се измъкне.

Задната врата на сградата се отвори и навън излязоха трима мъже, увлечени в разговор. Петра веднага разпозна Радецки. В друг случай незабавно би се обадила на останалите по радиостанцията, но сега се бяха споразумели да не водят разговори. При преследването на двама толкова опитни престъпници като Красич и Радецки не беше редно да се поема и минимален риск. Последните събития бяха доказали, че те винаги могат да объркат плановете им.

Радецки се ръкува с останалите двама мъже и се отправи забързано към колата си. Още преди да стигне до мерцедеса, Красич беше включил двигателя и запалил фаровете. Петра също запали двигателя, докато мерцедесът излизаше бавно от мястото за паркиране и се насочваше към изхода. Тя го последва на прилично разстояние. Спря зад него, докато чакаха да се вдигне бариерата. Мерцедесът зави наляво и съгласно уговорката тя обърна колата си надясно, примигвайки с фаровете си към другите коли. Те потеглиха в разпокъсан конвой, а тя направи обратен завой и последва колата на командира на специалния отряд.

Никой не забеляза черното БМВ Z8, което се движеше зад колата на Петра.

— Те са — възкликна развълнувано Карол, докато мерцедесът излизаше от паркинга. — Тръгвай, Марейке, давай!

— Чакай малко. Петра и нейните хора ще го следват. Не бива да им се пречкаме. Освен това, ако те види, тя ще те прати да се прибираш.

Марейке наблюдаваше внимателно и забеляза, че колата, която се движеше непосредствено зад мерцедеса, изостана, направи обратен завой и се нареди зад другите превозни средства, които тръгнаха след него.

— Сега може ли? — попита Карол.

Марейке кимна и потегли.

— Сега вече става.

— Благодаря — каза за пореден път Карол, облегна се на седалката и замечта болката в главата ѝ да престане. Преди да тръгнат, беше глътнала четири парацетамола, но те не бяха облекчили и на косъм страданията ѝ.

Спорът с Марейке само влоши общото ѝ състояние. Холандката упорито настояваше да не мърдат от апартамента, но Карол повтаряше не по-малко упорито, че не бива да губят нито минута. След като се убеди, че няма да постигне нищо, Карол се отправи, залитайки, към вратата.

— Не можеш да ме задържиш тук против волята ми — заяви тя и допълни иронично: — Тук си извън границите на вашата юрисдикция.

— . И какво смяташ да правиш? С такси ли ще го преследваш? — попита Марейке, взе раницата си и последва Карол, която излезе от апартамента.

— Знам откъде мога да взема кола — тя погледна часовника си. — Предаването ще продължи още петнайсет минути. Вземам такси до мястото, откъдето ще се кача на колата, и от там карам към студиото. Може да успея.

— Да не би да си решила да шофираш? — възмути се Марейке.

— Че как иначе ще стигна?

— Имаш травма на главата. Била си в безсъзнание. Може всеки момент да припаднеш и тогава ще се пребиеш.

Карол сви рамене и примижа от болка.

— Има само един начин да се избегне тази възможност. Ако шофираш ти.

Марейке не беше срещала по-голямо упорство през живота си. Вдигна ръце и се предаде.

— Добре, ти печелиш. Къде е колата?

— При апартамента на Радецки. Каза, че ще ми остави ключовете, ако искам да я ползвам.

Имаха късмет. Само след минута успеха да спрат такси и скоро се озоваха на тротоара пред жилището на Радецки.

— По-добре ще е ти да изкараш колата — каза Карол. — Видът ми е такъв, като че ли вече съм претърпяла една катастрофа. Представи

се с моето име на човека, който охранява паркинга, и кажи, че господин Радецки е оставил за теб ключовете на БМВ-то си.

Марейке подпря Карол на стената и хукна към входа на сградата. Останала сама, без занимание, което да отклонява вниманието ѝ, тя не можа да предотврати връхлитането на кошмара. Въображението ѝ я предаде, започна да ѝ натрапва отвратителните картини, които Карол се надяваше да изличи завинаги от мислите си. Лицето на Радецки над нейното, жестоката болка, разкъсала тялото ѝ, превръщането на нещо, което винаги бе считала за удоволствие, в сблъсък с жестокостта. Убийственото съзнание, че е загубила себе си, което я остави разкъсана и опустошена. И сълзите, които се стичаха от очите ѝ въпреки опитите ѝ да ги спре.

Нямаше къде да избяга, нямаше как да изтръгне тези спомени от съзнанието си. Имаше чувството, че досегашният ѝ живот е бил залят с някакво разяждащо вещество и сега се гърчеше и разпадаше пред очите ѝ. За бъдещето изобщо не можеше да мисли, защото едно бъдеще без Тони нямаше да ѝ донесе нищо друго, освен вечното съзнание за собствената вина.

Спасението от тези размисли дойде под формата на БМВ кабриолет, който се появи с ръмжене от изхода на подземния гараж. Карол отиде до него с накуцване и се разположи внимателно на седалката до шофьора.

— Не знам пътя — каза тя и почувства, че пак ще се разплаче.

Марейке се усмихна.

— Затова пък аз го знам. Попитах човека на паркинга. Съвсем наблизо е, на няколко минути път.

Карол погледна часовника си.

— Ще закъснеем. Предаването е свършило преди десет минути.

— Ами да побързаме тогава — Марейке натисна педала на газта и колата подскочи напред.

Пазачът на паркинга се оказа прав. Сградата на телевизионното студио се намираше през няколко улици от дома на Радецки.

— Сигурно сме го изтървали — каза Карол мрачно, когато паркираха на двайсетина метра от портала.

— Надали — отвърна Марейке. — Току-що подминахме две паркирали коли, чиито шофьори си седят на волана. А ми се струва, че вътре има и още хора, освен шофьорите.

Карол затвори очи и се позволи да повярва.

— Трябва да са хората, които ще го следят. Благодаря ти, Петра.

Не чакаха дълго. А сега вече следваха конвоя, който може би, ако имаха късмет, щеше да донесе спасение на Тони.

Пътуваха вече около двацет минути, като през цялото време изпълняваха обичайната схема. През няколко минути колата, която следваше непосредствено мерцедеса, завиваше в някоя странична улица, обръщаше и заставаше най-отзад, така че Красич виждаше в огледалото различни фарове. Петра нямаше представа накъде са тръгнали. За щастие беше ясно, че не са се насочили към апартамента на Радецки. Това увеличаваше шансовете да пътуват към мястото, където бяха скрили Тони.

Обърнаха на изток, по Карл Маркс Алее. Намираха се вече в покрайнините на Лихтенберг. Петра беше втора в колоната, след джипа. Внезапно мерцедесът сви рязко към една неголяма индустриална зона, близо до разпределителната гара. Командирът на специалния отряд продължи след него, а Петра загаси фаровете си и едва тогава зави. Изостана доста, но не дотолкова, че да изгуби от поглед задните светлини на мерцедеса. Присветнаха светлините на стоповете, после мерцедесът потъна в тъмнина. Петра също спря и загаси двигателя, защото се боеше, че може да го чуят. Черният силует на колата на Акулата се очертаваше на фона на някакъв склад. Петра изключи вътрешното осветление и излезе от колата, като възпря рефлексите си да затвори вратата с трясък. Извади Валтера си и пусна чантата в джоба на вратата.

Седем сенки се струпаха около нея.

— Спряха малко по-напред, на петдесетина метра — каза тихо Петра. — Трябва да поразузнаем. Разпръснете се и се приближавайте към предната част и двете страни на постройката. Ако се убедим, че Тони е вътре, аз влизам първа. Специалният отряд зад мен. Акулата остава отвън да ни прикрива. Всичко ясно ли е?

Командирът на специалния отряд се ухили и белите му зъби лъснаха в мрака.

— Звучи убедително. Само че аз минавам първи с теб. Вие двамата идвате отляво, а ти минаваш вдясно заедно с Акулата.

Събираме се на входа, ако всичко е наред.

— Ние също ще дойдем — каза Морган.

— Няма да стане — заяви категорично Петра.

— Вижте какво, представа нямам как се е набъркал Тони Хил в моята операция, но той е британски поданик и аз нямам намерение да седя със скръстени ръце. Залагам пенсията си, че съм преживял повече подобни операции от вас, инспектор Бекер.

— Имате ли оръжие? — попита Петра.

— Не.

— В такъв случай само ще ни затруднявате.

— Ще вървя най-отзад.

— Губим време — измърмори шефът на специалния отряд. — Нека дойде. Ако го застрелят, не поемаме никаква отговорност.

Петра вдигна ръце.

— Чудесно. Идвайте, щом държите, но чиновникът — тя посочи Гандал — остава с Акулата.

Морган кимна.

— Добре, да тръгваме.

Някой дръпна рязко единия край на платнището и Тони се изтърколи на цимента. Почувства как кожата му се ожули, докато се търкаляше, но когато спря, не помръдна. Само очите му примигнаха на внезапно блесналата светлина. Нямаше и сили за нещо повече. Радецки стоеше пред него, разкрачен, със скръстени на гърдите ръце.

— Ти ме излъга — заяви той спокойно. — Извади парцала от устата му, Дарко.

Красич се наведе и освободи устата му. Тя беше толкова пресъхнала, че Тони почувства как се бели лигавицата, залепнала за плата. Езикът му се беше подул и беше напълно неподвижен. Дори да имаше какво да каже, надали би успял.

— Лъжата беше убедителна — продължи Радецки. — Част от мен почти се хвана на въдицата. Признавам, исках да повярвам. Тя е красива жена — или по-скоро беше красива. Не мисля, че външният ѝ вид ще ѝ бъде от полза за в бъдеще.

Тони се опита да прикрие мъката, която му причиниха думите на Радецки. Не отклони погледа си, очите му следяха нетрепващо лицето

на другия.

— Подложих я на един малък тест, нали разбираш. Знаех, че умираше да я изчукам снощи, но се дръпна в последния момент. Беше ясно, че ако говориш истината, тя ще отстъпи, за да не провали сделката със своята неотстъпчивост. Но ако думите ти бяха лъжа, тя никога не би се съгласила да спи с мен, защото това би обезценило показанията ѝ в съда, нали? Ако делото изобщо стигнеше до съда, адвокатът ми щеше да я направи на пух и прах — той отпусна ръце и бръкна в джобовете на панталона си. Жестът беше демонстративен, и Тони го разбра много добре.

— И така, успях да си докажа напълно задоволително, че си ме излъгал — устата му се изкриви в невесела усмивка. — Поне успях да я изчукам отвсякъде. Трябва да си ми благодарен, че ще те убия, защото след това, което направих с нея, не би могъл да я погледнеш нито за миг.

Потвърждението на мисълта, че му предстои да умре, криеше странно успокоение. Поне нямаше да му се наложи да живее с чувство за вина. Опита се да проговори, но не можа.

— Мисля, че гостът ни има нужда да смаже гласните си струни, Дарко.

Красич изчезна и след малко се появи с бутилка минерална вода. Приклезна, сграбчи Тони за косата и започна да излива ледената вода по лицето и в устата му. Тони плюеше и се давеше, но устата му не беше вече толкова суха.

— Искахте да кажете нещо, доктор Хил? — попита любезно Радецки.

— Досаждате ми — каза Тони. — Свършете това, за което сте тук.

Радецки се нацупи.

— Ама защо вие, англичаните, сте такива? Нямате никакво чувство за хумор. Онази мръсница Карол дори не пожела да се съпротивлява. Пък може и да ѝ е харесало.

Тони нямаше намерение да се поддава на такива прозрачни провокации. Предпочете да мълчи.

— Нали ти е ясно защо ще те убия? Не защото ме излъга, а защото вашите хора убиха Катерина. Тя не беше направила никому зло, единствената ѝ грешка беше, че ме обичаше. Е, и освен това се оказа,

че е имала лошия късмет да прилича на някаква ваша служителка от криминалната полиция. И аз трябва да живея с тази мисъл — за първи път лицето му издаваше чувства, по-различни от тържество и презрение. — Също както на Карол Джордан ще ѝ се наложи да живее с мисълта, че е станала причина за твоята смърт.

Той извади пистолет от джоба си.

Тони затвори очи и зачака.

Карол посегна да отвори вратата на колата.

— Чакай — каза Марейке.

— Защо? Не виждам никой от екипа на Петра. След като стигнахме дотук, искам да присъствам.

— Помисли малко — Марейке взе ръката ѝ в своята. — Може да се окаже, че той не е тук. Ако Петра те види, ще побеснее. Ще ни накара да си тръгнем. Знаеш ли, виждаме се за първи път и не ми се иска тя да ме отпише като глупачка. Освен това — допълни Марейке, когато Карол се опита да възрази — ти и без това не можеш да вървиш. Нека изчакаме да влязат, после ще закарам колата до там и ще можеш да видиш всичко.

— Съжалявам, Марейке. Много съм объркана. Ти си права.

— Знам, че ти е много трудно. Обичаш го, нали?

— Да, обичам го — Карол никога не беше правила това признание пред друг човек. Сега вече беше късно, но тя си каза, че дължи поне това на Тони. — Но ми се струва, че той така и не можа да повярва, че го обичам.

— Не си ли спала с него?

Карол поклати глава.

— Историята е много сложна. Моментът все не беше подходящ — или поне на нас така ни се струваше — тя въздъхна. — Сега искам да бяхме решили друго.

— Не се отчайвай. Той сигурно е жив. Петра ще го измъкне.

Карол стисна ръката на другата жена.

— Марейке, дори той да оцелее, вече не съществува никаква възможност да се съберем. Не и след всичко, което ми причини Радецки тази нощ. Освен това аз съм причината той да дойде тук,

забрави ли? Ако не го бях помолила да дойде, той щеше сега да си е у дома, жив и здрав.

Марейке си каза, че няма как да отговори на тези думи. Поне в настоящия момент. Беше виждала прекалено много жертви на изнасилване, за да се опитва да я утешава с банални фрази.

Петра си пое дълбоко дъх и тръгна. Прокрадваше се бързо към мястото, където беше мерцедесът, когато светлините му угаснаха. Видя празната кола, паркирана пред малка сграда с метални стени и покрив, разядени от ръжда. Отпред, точно по средата, имаше голяма ролетна врата, а до нея, малка, дървена. Нямахме нищо, зад което да се прикрива, отивайки към вратата, но на фасадата нямахме и прозорци, от които хората вътре биха могли да забележат приближаването ѝ.

Тя наведе глава и хукна напред. Беше с маратонки и стъпките ѝ по асфалта почти не се чуваха. Прилепи се към стената от едната страна на вратата, а Морган и командирът на отряда направиха същото от другата страна. Петра тръгна полека настрани и опря ухо на вратата. Не се чуваше нищо. Тя поклати шава. Командосът ѝ смигна, извади миниатюрна бормашина от джоба си и започна да пробива метала. Петра не чу нищо, въпреки че стоеше до него.

След като направи дупка, той промуши през нея малък микрофон, после ѝ подаде една слушалка. Гласът на Радецки отекна високо и отчетливо в ухото ѝ, като че ли някой беше включил високоговорител.

— ... ще те убия? Не защото ме излъга, а защото вашите хора убиха Катерина. Тя не беше направила никому зло, единствената ѝ грешка беше, че ме обичаше.

Петра дръпна слушалката от ухото си.

— Той е тук, Тони е тук, вътре. Радецки го заплашва. Трябва да влезем веднага.

Той кимна.

— Дръпни се.

Петра отскочи, а командирът на отряда извади полуавтоматичен пистолет и стреля. Един откос разби ключалката, той ритна вратата и нахлу вътре. Тя тичаше по петите му, извадила пистолета си за втори

път тази нощ. Нямахте представа къде е Морган, но това изобщо не я вълнуваше.

Мозъкът ѝ възприе наведнъж всички детайли на сцената, която се разкри пред очите им. Радецки, който се завърташе, за да бъде с лице към тях, Красич малко по-встрани — той посегна към пистолета си, но спря, видимо объркан и ужасен. Видя и голото тяло на Тони, което се белееше на пода между тях и Радецки.

— Полиция, хвърлете оръжието! — извика нечий глас. Петра осъзна стреснатото, че гласът е нейният.

По лицето на Радецки се изписа паника. Той стреля напосоки, куршумът изобщо не достигна до тях. Петра се прицели. Светът около нея се сви до точицата, която фокусираше. Но още преди да натисне спусъка, се разнесе нов автоматичен откос. Алени пръски се разхвърчаха от краката на Радецки, те се подгънаха и той рухна на пода, крещейки. Пистолетът му се търколи далеч от него.

Петра видя с ъгъла на окото си как Красич връхлита към командира на специалния отряд. Завъртя се и стреля, без изобщо да се замисли. Куршумът улучи сърбина в корема и той падна.

Петра стоеше като закована. Ушите ѝ бяха заглъхнали от гърмежите, димът дразнеше ноздрите ѝ. Радецки продължаваше да квичи като прасе, а Красич само бълбукаше. Тя чу тичащи стъпки, после жалостивия глас на Акулата:

— Да му се не види, винаги пропускам интересната част!

— Трябват ни линейки, Акуло. Тези мръсници не бива да умрат от загуба на кръв. Върви да се обадиш и на Бърза помощ, и в криминалната полиция — каза глухо Петра. Хвърли пистолета си на пода и запристъпва като робот към Тони. Клекна до него, свали якето си и го метна на раменете му. Лицето му изглеждаше зле, но не колкото лицето на Карол.

— Дайте ми нож — извика тя.

Дотича един от командосите, отвори швейцарското си ножче и ѝ го подаде. За втори път тази нощ ѝ се случваше да освобождава човек, когото харесваше и уважаваше. Тони неволно извика от болка, когато кръвта затече свободно по крайниците му.

Морган коленичи до Тони и започна да масажира краката му.

— Отвратително е, но минава бързо — каза той.

Тогава Тони реши, че има халюцинации. Защото чу гласа на Карол, разкъсан от тревога:

— Тони? Тони, добре ли си?

Той се опита да се претърколи по гръб, но не му стигнаха сили. Морган го хвана полека за раменете и го обърна с лице към вратата.

Петра скочи на крака. По лицето ѝ се изписа удивление. На прага бяха застанали Карол и Марейке.

— Какво, по дяволите, правите тук вие двете? — извика тя, като плачеше и се смееше едновременно.

Карол изобщо не ѝ обърна внимание. Вървеше право към Тони. Гандал застана на пътя ѝ.

— Инспектор Джордан? — попита той неуверено и се опита да сложи ръка на рамото ѝ.

— Махнете мръсните си ръце от мен — изръмжа тя, бутна го и продължи напред. Без да съзнава как изглежда тя самата, Карол коленичи до Тони и притисна главата му към гърдите си.

— Съжалявам — изхлипа тя задавено. — Толкова съжалявам!

Гласът му изневери. Само я притискаше към себе си. Двамата седяха прегърнати, без да обръщат внимание на суматохата около себе си, докато санитар и криминалисти сновяха наоколо. Не чуваха нищо, докато гласът на Радецки се извиси над шумотевицата.

— Мислиш, че си спечелила, така ли, кучко? — изрева той. Внезапно всички замълчаха. — Аз може и да отида в затвора, но в сравнение с теб съм свободен. А ти никога няма да се освободиш от спомена за мен.

ГЛАВА 39

Петра влезе в апартамента си и затвори тихо вратата. Беше още рано, но ако Тони беше успял да заспи, не ѝ се искаше да го буди. Тя беше настояла той да се пренесе в апартамента ѝ веднага щом го изписаха от болницата. Тони остана там само една нощ, по-скоро за да се убедят, че не страда от измръзване, отколкото за да лекуват травмите му. Трите счупени ребра, двата счупени пръста и счупената скула не бяха повод да заема болнично легло. Когато Петра се опита да възрази, лекарят обясни.

— Сигурно ще има нужда от лека козметична намеса за счупената лицева кост, но това може да почака.

И Петра го доведе тук. Беше убедена, че той не бива да остава сам, а пък той не искаше да се връща в Англия, докато не арестуват Вилхелм Ман. Сега, когато работата му по случая беше официално огласена, двата немски екипа работеха по създадения от него профил. Той беше споменал, че са му се обаждали от Хайделберг, Бремен и Кьолн, но не ѝ беше казал почти нищо за какво е разговарял с колегите ѝ. Спомена само, че явно приемат съвсем сериозно анализите му. Всъщност той не говореше за каквото и да било. Седеше и се взираше с часове в празното пространство и като че ли не забелязваше присъствието на Петра.

Разбира се, Морган и Гандал отведоха незабавно Карол в Хага. Уведомиха Плеш, че ще анализират участието на Карол в операцията там и че впоследствие ще предадат цялата получена информация на нейните хора, които работеха денонощно, за да разплетат цялата мрежа от канали на Радецки — в Германия и извън нея. Петра се бе опитала да възрази и против това, но все едно, че говореше със стената. Плеш бе извънредно доволна, че така ще има един ангажимент по-малко след драматичната и нетрадиционна развръзка на операцията срещу Радецки.

На Петра ѝ се наложи да изтърпи един неприятен разговор с шефката си във връзка с присъствието на Тони в Берлин и собственото

й участие в преследването на серийния убиец. Но след като се убеди, че в пресата няма да се появят някои от по-странните аспекти на залавянето на двамата престъпници, Плеш се успокои. Шефката ѝ се тревожеше много повече от това, че може да ѝ се налага да обяснява присъствието на английски и холандски полицаи в операция с участието на специалните отряди, отколкото от „анархистичното поведение“ на Петра, както се изразяваше тя. Можеше да си позволи да бъде толерантна след такъв успех.

Марейке замина за Кьолн още на другата сутрин с един от ранните полети. През тази хаотична нощ двете успяха да прекарат заедно не повече от час, а и бяха толкова зашеметени от събитията, че не бяха способни на нещо повече от объркана размяна на несвързани реплики. Петра изпитваше ужасното чувство, че никога няма да възстановят първоначалната лекота на общуване, и вече съжаляваше горчиво за това.

Тя влезе тихо в дневната, видя Тони, седнал на дивана, и каза:

— Здравей.

— Как беше днес?

Тя смъкна коженото си яке и го метна на един стол.

— Ужасно много работа. Цял ден прибираме машините на Радецки, вече не ни стигат хора да ги разпитват. Прекратени са всички отпуски и пак сме недостатъчно.

— Но поне съзнавате, че има напредък — каза той.

— О, определено.

— Докато Марейке не може да се похвали със същото.

Петра го изглежда въпросително.

— С нея ли разговаря днес?

Той кимна.

— Тя се обади днес следобед. Утре пак пътува за Кьолн и се интересуваше дали да не мине през Берлин на отиване. Не могла да се свърже с теб и по мобилния телефон, затова се обади тук.

— Ти какво ѝ каза?

Тони се усмихна.

— Казах ѝ да си запази стая в хотел, защото съм те изхвърлил от собственото ти легло и диванът надали ще ви е достатъчен.

Петра почувства как се изчервява.

— Кога пристига?

Тони погледна часовника си.

— Би трябвало да влезе всеки момент.

Тя се намръщи ужасено.

— О, господи! Трябва да се изкъпя, изглеждам ужасно!

— Струва ми се, че на нея ще ѝ е все едно.

— Но на мен не! — възрази Петра и се отправи към банята. В същия момент звънна домофонът.

— Много късно — отбеляза Тони, надигна се и се смръщи от болката в ребрата. — Мисля да полегна.

— Не, остани — нареди Петра объркано. Натисна бутона и изтри устни с опакото на ръката си. — Божичко, ужасно съм нервна.

Преглътна и отиде да отвори вратата. Облегна се на рамката и се заслуша в стъпките, отекващи по стълбището.

После Марейке застана пред нея, широко усмихната.

— Здравей — каза тя. — Нали нямаш нищо против, че дойдох?

Петра разтвори ръце и я прегърна.

— Толкова се радвам да те видя — прошепна тя в косата ѝ.

— Запазих стая в хотел, както ми каза Тони. Но първо исках да поговоря и с двама ви — каза Марейке, отдръпна се и я целуна по устните.

— С двама ни?

Марейке кимна. Петра я хвана за ръка и я поведе навътре. Докато двамата разменяха поздрав и коментираха състоянието на Тони, Петра отвори бутилка вино.

— Така — каза тя след малко. — Та за какво искаше да говорим?

— Отивам в Кьолн, за да обсъдим какво да правим с Ман — започна Марейке. — Следят го от доста време, а той не е направил абсолютно нищо подозрително. Утре Рейн ще бъде отворен за търговските кораби, а потегли ли „Вилхелмина Розен“, ще бъде трудно да го държим под око.

Петра изфуча.

— Тоест ще струва по-скъпо. Божичко, колко мразя тези стиснати провинциални полицаи!

— А може просто да се безпокоят, че ще го изпуснат и той ще убие още някого, и тогава медиите ще обвиняват тях — възрази Тони.

— Не мисля, че искат да прекъсват следенето. Но междуременно разбрахме, че „Вилхелмина Розен“ ще пътува за

Ротердам. Ман би трябвало вече да е наясно, че в Германия го преследват, но досега удържахме журналистите да не споменават наличието на вероятна връзка с убийството в Лайден, и той сигурно ще реши, че ще е по-безопасно да извърши следващото убийство в Холандия.

— Значи ще продължите да го следите и след като пресече границата?

— Именно това ще обсъждаме утре. Ако дойде в Холандия, искам да го заловя. Не можем да допуснем следенето да се проточи още. Но ако не направи нещо недвусмислено, ще разполагаме единствено с косвени улики срещу него. Затова искам да се посъветвам с вас. Може би вие ще ми дадете някоя идея.

Петра стана и закричи напред-назад.

— Да видим с какво разполагаме. Колата, която е видял приятелят на доктор Шилинг е същата на вид кола с хамбургска регистрация, забелязана близо до мястото, където е бил убит Де Гроот, която е на Вилхелм Ман. Петното от машинно масло на папката, която убиецът е оставил в шкафа на Де Гроот...

— И никакви лабораторни следи от останалите три случая — намеси се мрачно Марейке.

Петра продължи невъзмутимо:

— Имаме и моряшкия възел, който може да е бил завързан от Вилхелм Ман.

— И от хиляди други хора — подчерта Тони.

— Благодаря ти, Тони — усмихна се Петра саркастично. — В резултат на проучванията през последните седмици е установено, че „Вилхелмина Розен“ се е намирала в близост с четирите местопрестъпления — тази следа също води към Вилхелм Ман. Убиецът се представя под името Хохенщайн. В списъка, който Тони взе от замъка Хохенщайн, фигурира името на някой си Алберт Ман — едно от децата, оцелели от психологическите експерименти.

Марейке я прекъсна.

— Вчера се чухме с колегите от Хамбург. Проучили са Вилхелм Ман и са установили, че дядо му се казва Алберт Ман и е роден на същата дата като лицето от списъка на Тони. Починал е преди две години. Причината за смъртта е определена като нещастен случай, но

ако допуснем, че внукът му е убиец, не е трудно да се предположи, че това също може да е убийство.

— При положение, че разполагаме с толкова много косвени улики, защо в Кьолн просто не го арестуват за разпит? На тяхно място бих постъпила така — каза Петра.

— Защото няма да има полза — отвърна Тони. — Съмнявам се, че той ще проговори.

— Какво да правим тогава? — попита отчаяно Марейке.

Настана дълго мълчание. Петра се тръсна на дивана до Тони и той трепна от болка. Стисна зъби и каза:

— Мисля, че аз мога да се справя с него.

— Няма да се съгласят ти да го разпитваш — отбеляза Петра.

— Не говоря за официален разпит — възрази Тони. — Просто разговор между него и мен — един срещу друг.

Петра поклати глава.

— Няма да стане. Нямах физически сили за такова нещо. Ще те убие като пиле.

— Не съм чак такава жалка картина — каза Тони. — Днес например се движа доста по-добре. Обезболяващите средства действат. Ще се справя.

— Доколкото разбрах, той не говори много добре английски — изтъкна Петра.

— Ich kann Deutsch sprechen.

Петра го зяпна.

— За първи път чувам.

— А как според теб прочетох досиетата по случаите? — той кимна с благодарност към Марейке. — Бях много доволен, че сте поръчали немски превод, защото с нидерландски наистина нямаше да се справя.

— Въпреки това е много рисковано — настоя Марейке.

— А имаме ли друг избор? Да си седим така и да го чакаме да убие още някого? — заговори гневно Тони. — Избрал съм си тази професия, за да помагам при спасяването на човешки живот. Не мога да бездействам, докато един сериен убиец е на свобода и може да вземе още жертви — заяви той категорично.

— Марейке е права, това е лудост — каза Петра.

Тони поклати глава.

— Виждам две възможности. Или полицията ще ми помогне, или ще се заема с тази работа сам. Е, коя избирате?

С всеки изминал ден той се чувстваше все по-силен. Тъй като първоначално приемаше това, което направи с Калве, като слабост, съзнанието за тази слабост едва не го унищожи. Имаше дни и нощи, когато се боеше, че никога няма да успее да прогони мрака отново. Но постепенно осъзна, че първата му реакция е била правилната. Той я подчини и това беше върховното доказателство за неговата власт. Такъв план можеше да бъде осъществен само от изключителна личност и той вече знаеше, че физическият контакт с жертвата не беше принизил мисията му. Когато разбра това, дойде и покоят, а с покоя и облекчението, което потвърди правотата на решението му. Главоболията изчезнаха, той се чувстваше освободен.

И сякаш за да се подсили общото му облекчение, чу по новините, че от утре реката ще бъде отворена. Щеше да продължи делото си. От доста време преглеждаше внимателно вестниците и интернет, но като че ли никой не беше забелязал, че той е прекосил границата и че е убил някого и в Холандия. Вероятно там потенциалните му жертви не осъзнаваха, че са изложени на опасност. Не можеше да си позволи да предполага нещо друго, защото страхът щеше отново да започне да разяжда душата му и той нямаше да може да предприеме нищо.

Когато разбра, че животът му скоро ще навлезе в нормалните си релси, той изпрати съобщение на следващата си жертва и промени съществуващата уговорка. Трябваше да бъде два пъти по-внимателен, защото полицията можеше да се опитва да го вкара в капан, като умишлено не огласяваше нищо, свързано с убийството на Де Гроот. Трябваше да се убеди, че няма опасност да попадне в засада. Но беше уверен, че само след три дни ще почука на една определена врата в Утрехт. Професор Паул Мюлер трябваше да си плати за това, което беше причинявал на себеподобните си.

Той се облегна на перилата на кърмата и се загледа в траурното знаменце, което потрепваше от бриза. Това беше петото, което подменяше от смъртта на дядо си насам. То му напомняше постоянно какво бе успял да постигне. Доставяше му удоволствие да си представя това, което щеше да направи с Мюлер. Дори само предчувствието

караше кръвта му да запулсира по-бързо. Тази вечер щеше да слезе на сушата и да си намери жена, възбуден от обещанието, което криеше Утрехт. Наистина беше постигнал доста нещо. Сега можеше да ползва телата им не само за облекчение, но и за да се упражнява върху тях.

Карол се взираше през прозореца в плътните ръждивочервени пъпки на дървото отпред. Нямаше представа какво е дървото и това всъщност не я интересуваше. Знаеше само, че видът му ѝ действа много успокояващо. От време на време психологът ѝ задаваше въпроси с надеждата, че ще предизвика някаква реакция, но тя беше установила, че има начини да избягва баналните въпроси.

Искаше да върне живота си назад, да се озове там, където беше преди, там, където предателството не се практикуваше и от тези, които претендираха да имат правото на своя страна, а всъщност не постъпваха по-добре от престъпниците. Искаше да може по някакъв начин да избегне съзнанието, че хората, които трябваше да бъдат на нейна страна, се бяха отнесли с нея по-зле от враговете ѝ.

Насилието на Радецки беше нещо, което можеше да преживее — защото в крайна сметка беше във война с него. Тя самата беше направила всичко по силите си, за да го унищожи; беше поела риска, че той ще ѝ отвърне със същото.

Стореното от Морган беше далеч по-лошо. Тя беше живяла със съзнанието, че той е на нейна страна. По нейните представи това означаваше, че е положил грижи за безопасността ѝ. Или че поне е бил честен с нея. Но той я беше подхвърлил на врага с хладнокръвна пресметливост. Беше я измамил също така, както бе измамил Радецки.

Сега тя знаеше, че Радецки бе казал чистата истина, когато говореше за заговора, чиято първа част е било убийството на жената, която бе обичал. Знаеше го със сигурност, защото онзи първи ден в Хага беше отказала да каже и дума, докато Морган не се съгласи да отговори на въпросите ѝ.

Не беше останала нито ден в Берлин. Морган я бе съпроводил до болницата и беше останал при нея, докато притесненият лекар наместваше счупения ѝ нос. Беше проявил приличие и излезе по време на останалите прегледи, които потвърдиха, че няма сериозни вътрешни травми въпреки бруталността на Радецки. После настоя да я изпишат и

да му я поверят. Тогава тя нямаше сили да възрази. Отвън ги чакаше кола, която ги откара до летището, а от там заминаха с частен самолет за Хага.

Той я остави на спокойствие в продължение на цяло денонощие, което тя прекара в една тиха стая в комплекса на Европол. От време на време при нея идваше само един лекар, за щастие много мълчалив, и проверяваше за признаци на мозъчно сътресение. На следващата сутрин се появи Гандал и я уведоми, че Морган я чака. Тя помоли за малко време, за да се изкъпе и облече, и отиде в залата, където я чакаха.

Морган я беше посрещнал с лъчезарна усмивка.

— Как си, Карол? Ужасно съжалявам за това, което се случи.

Тя не пое протегнатата му ръка и седна срещу него, без да каже нищо.

— Знам, че сигурно се чувстваш ужасно. Но искам да знаеш, че сме готови да ти помогнем във всяко отношение и да ти осигурим всичко, от което се нуждаеш. Уредихме ти консултации с психолог. Докато трае обсъждането, ни казвай, когато се умориш, и ще прекъсваме веднага.

Морган седна, без видимо да се притесни от подчертаното ѝ пренебрежение.

Карол не наруши мълчанието си. Сивите ѝ очи го гледаха хладно и безразлично изпод подпухналите и насинени клепачи. Каза си, че лицето ѝ би трябвало да му подежда като жив укор.

— Ще трябва да прегледаме подробно всичките ти доклади. Но се опасявам, че първо трябва да те попитаме какво се случи накрая между теб и Радецки. Съгласна ли си?

Карол отклони поглед.

— Отговорете първо на моите въпроси.

Морган я изгледа учудено.

— Добре, питай.

— Вие ли сте отговорни за смъртта на Катерина Базлер?

Лицето на Морган не трепна, но очите му се разшириха.

— Не разбирам откъде ти е дошла тази идея.

— Моторът, причинил злополуката, при която е загинала Катерина, е регистриран като притежание на националния отдел за борба с организираната престъпност — каза спокойно Карол. —

Радецки знаеше това. Ако се знае този факт, не е много сложно да се предположи, че вие носите отговорността за смъртта ѝ.

Морган опита да се усмихне снизходително.

— Това няма никаква връзка със снощните събития. Не е ли по-добре да се съсредоточим върху тях?

— Вие очевидно не ме разбирате. Няма да кажа нито дума, докато не отговорите на въпросите ми. А ако вие откажете да отговорите, ще ги задавам, докато се намери някой, склонен да ми отговори.

Морган бързо разбра, че тя е непреклонна.

— Радецки беше като раково образувание, което обхващаше постепенно цяла Европа. Злокачественият тумор се изрязва незабавно — а това понякога предполага и изрязването на здрави тъкани.

— Искате да кажете, че сте убили Катерина.

— Смъртта на Катерина беше необходимо зло. Трябвало е да стане в името на общото благо — каза предпазливо Морган.

— Ами Колин Озбърн? И неговото убийство ли е необходимо зло?

Морган поклати глава.

— Озбърн не беше невинна жертва. На война като на война. Реши да работи с Радецки и си понесе последиците.

— Но вие наредихте да го убият, нали?

Морган повдигна вежди.

— Карол, не сме в детската градина. Тези хора носят отговорност за неописуеми човешки страдания. Не ме убеждавай, че си започнала да се терзаеш за смъртта на боклук като Колин Озбърн.

— Прав сте, не ме е грижа за съдбата на някакъв престъпник от Есекс, който си е играел с живота на хората. Но ме е грижа за собствения ми живот. Безпокоя се, защото вие сте организирали цялата тази неофициална операция само въз основа на сведенията, че в лондонското полицейско управление работи една амбициозна криминалистка, която прилича досущ на Катерина Базлер. Решили сте, че този шанс не е за изпускане. И ме натопихте. Навихте ми пружинката и ме пуснахте напред като робот, а през цялото време сте съзнавали, че под краката ми може да избухне бомба — гласът на Карол беше вледенен от потисната ярост.

Морган сведе поглед към масата.

— Срамувам се, че те изложихме на всичко това, Карол. Но ако трябва да отговоря на въпроса дали това е неприемлива цена за обезвреждането на Радецки и прекъсването на каналите му, ще кажа не.

— Мръсно копеле — каза тя тихо.

Той вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Ти си ченге, Карол. Тази професия ти е в кръвта, също както и на мен. Ако ролите ни бяха разменени, ти би постъпила също като мен. И тъкмо тази мисъл те съсипва. Не съзнанието, че аз съм те предал. А убеждението, че ако нещата зависеха от теб, ти не би постъпила по-различно.

ГЛАВА 40

Той ставаше все по-силен с всеки изминал ден. Тони чувстваше как силите се връщат в тялото му, докато шегите и мускулите постепенно се възстановяваха. Още беше далеч от най-добрата си форма, но вече не страдаше от безпомощността на първите няколко дни, след като Радецки и Красич го пребиха. Движеше се малко вдървено и несръчно, но поне можеше да ходи, без да изпитва чувството, че тялото му всеки момент ще се разпадне на части.

Трябваше да признае, че имаше нещо особено целебно в пътуването по вода — особено след такива травматични преживявания. Беше настоял да съпровожда Марейке на срещата в Кьолн, за да изложи съображенията си и да настоява да се заеме лично с Ман. Но въпреки че представителите на немската полиция го бяха уверили в своята благодарност за съставения психопрофил, те заявиха категорично, че не могат да подкрепят такава нетрадиционна операция. По-висшите служители настояваха, че подобна процедура ще бъде окачествена в съда като „умишлено подвеждане“ и отказаха да рискуват възможността да изградят стабилно обвинение, като приемат идеята на Тони. Той беше прибегнал до всички аргументи, за които можа да се сети, но те останаха непреклонни. Съгласиха се единствено да не прекратяват следенето на Ман и да контролират движението на кораба му.

След срещата Марейке го заведе в едно тихо заведение близо до полицейското управление.

— Първоначално и аз бях против идеята ти — призна тя, — но днес, когато те слушах, разбрах, че това е може би единственият начин да го спрем.

Тони се взираше в масата пред себе си. Съзнаваше, че ако Марейке можеше да предположи защо той толкова държи да се справи лично с Ман, веднага би оттеглила подкрепата си. В една полицейска операция нямаше нищо по-опасно от смесването на личните чувства със служебните задължения. Той беше убеден, че откакто е пристигнал

в Германия, е могъл само да причини жестоки страдания на жената, която обичаше, и изпитваше отчаяно желание да направи нещо, за да изкупи вината си. Запазвайки тези мисли за себе си, той просто отвърна, че в момента имат нужда от план.

— В академичните среди вероятно се носят всякакви слухове — започна той. — Както казах и на срещата, възможно е той да реши да не предприема нищо, докато шумът около убийствата не затихне, а може и следващият, когото си избере за жертва, да откаже да се срещне с него. Трудно е да се предвиди как ще реагира той, ако намеренията му бъдат възпрепятствани по този начин. Знам, че днес се обсъждаше варианта да бъде използвана примамка, но идеята не е много практична, защото потенциалните жертви са прекалено много, а и той може да промени начина, по който уговаря срещите си. Разбирам защо полицията не може да приеме моята идея да се противопоставя лично на Ман, но не виждам друг начин. Как тогава да убедим твоите хора да ме подкрепят?

Разговаряха надълго и нашироко, докато най-сетне им хрумна идея, която криеше някакви възможности. Марейке, която в момента беше любимка на Мартенс, го беше убедила да ѝ позволи да участва в преследването. Беше наела една дваисет и деветфутова спортна лодка, която разполагаше с кабина с две легла, малка кухничка и вмирисана химическа тоалетна. Идеята беше да не прекъсват визуален контакт с „Вилхелмина Розен“, докато корабът пътува по Рейн към Холандия. Ако по пътя Ман дадеше признаци, че се е ориентирал към нова жертва, немската полиция щеше да предприеме необходимото. Но ако преминеха границата с Холандия без нещо да се случи, Тони щеше да се опита да влезе в личен контакт с Ман и да изтръгне по някакъв начин признание от него, а хората на Марейке щяха да го охраняват. Марейке трябваше да вложи цялата убедителност, на която бе способна, но накрая успя да накара Мартенс да се съгласи с тази стратегия. Изкушението да успее там, където немските му колеги се бяха провалили, се оказа непреодолимо. Петра ги беше снабдила с всичко необходимо за следенето: малък микрофон, вграден в химикалка, чийто сигнал можеше да бъде приет от радиостанцията на Марейке. Щом преценяха, че Тони е изтръгнал достатъчно доказателствен материал, Марейке и останалите щяха да му дойдат на помощ.

Планът беше много рискован, но и Тони, и Марейке бяха категорични, че убиецът трябва да бъде спрян.

— При последното убийство се наблюдава рязка ескалация на насилието. Сега, когато признава открито сексуалния аспект на убийствата, той ще се стреми да изпитва по-често удоволствието, което те му доставят. Няма причина той да продължава да се ограничава с Германия и Холандия като поле за действие. Ако някъде стане прекалено опасно, за него няма проблем да премине границата и да започне да убива в друга държава. Не можем да седим и да чакаме най-сетне да направи грешка, която да ни даде необходимите доказателства. Няма да седя със скръстени ръце, докато хората от цяла една професионална общност са третирани като жертвени животни — беше казал Тони, когато се качваха на лодката.

И тъй, от два дни те пътуваха нагоре по Рейн. Понякога изпреварваха „Вилхелмина Розен“, понякога изоставаха значително, но винаги единият от двамата наблюдаваше кораба с мощен бинокъл и следеше движенията на тримата мъже, които съставляваха неговия екипаж. На всеки два часа Марейке и Карпф разговаряха, за да уточняват последните развития около движението на „Вилхелмина Розен“. Първата нощ корабът продължи да плава чак до полунощ, а после пусна котва далеч от брега, встрани от корабните маршрути. Наложиха се Марейке и Тони да продължат още около миля, докато намериха подходящ пристан. Марейке спеше само четири часа от страх да не изпуснат кораба.

— Започвам да разбирам какво имат предвид немските колеги, като твърдят, че следенето по вода е значително по-трудно — отбелязатя сухо, докато дърпаше ципа на спалния си чувал.

— Поне можем да сме сигурни, че тази нощ няма да убие никого — каза Тони. — От там няма как да свали колата на сушата.

Марейке седеше в кабината, сгушена над чаша чай, когато „Вилхелмина Розен“ ги подмина малко след шест сутринта. Тя извика Тони да поеме управлението, докато тя отвързваше лодката, и отново потеглиха. Днес пътуването ги отведе до холандската граница, а следеният от тях кораб навлезе в първото търговско пристанище по маршрута — Лобит — Толкамер.

— Какво да правим сега? — попита Тони.

— От един час хората от моя екип са в пълна готовност. Би трябвало да пристигнат тук всеки момент. Ако съдя по картата, и ние можем да използваме същото пристанище — каза Марейке и завъртя руля. — Ще видим къде ще пусне котва „Вилхелмина Розен“, ти ще слезеш там, а пък аз ще потърся мястото, където пристават яхтите. Става ли?

На думи всичко изглеждаше лесно. Съумяха да не изпускат кораба от поглед, но не беше ясно как Тони би могъл да слезе близо до него на сушата. Единствената възможност предполагаше да се изкатери няколко метра по железни скоби, вкопани в стената на пристанището, а Тони трябваше да признае, че такава задача надхвърля сегашните му физически възможности. Накрая Марейке откри един понтон, откъдето той можеше да се изкатери на сушата, но междуременно и двамата бяха изнервени и ядосани.

Тони забърза обратно към мястото, където бе видял за последен път „Вилхелмина Розен“, но то не беше лесно за намиране, защото напълно еднакви понтони и мостове кръстосваха навсякъде водите между доковете. Накрая се озова на един дълъг вълнолом, в чийто край се виждаше закотвеният „Вилхелмина Розен“. Забеляза с облекчение, че черният голф си стои все още на кърмата.

Но тук нямаше удобни места за наблюдение. Това не беше пристанище, където хората отиват, за да се поразходят и да гледат корабите. Беше работно място и хората идваха тук само по работа. Единственото предимство беше, че скоро щеше да се смрачи напълно и след около половин час никой не би го забелязал, ако се скриеше в сенките на ниската тухлена сграда в началото на вълнолома. Опита се да се държи като човек, който чака някого, крачеше напред-назад и все поглеждаше часовника си.

Минаха двамадесет минути. Нощният мрак падаше бързо, накъсан от ярките кръгове светлина на лампите над вълноломите и от помекото сияние, което се излъчваше от прозорците на някои кораби. Той беше дотолкова погълнат от наблюдението, че не забеляза пристигането на Марейке и я видя едва когато застана до него.

— Говорих с моите хора, ще бъдат тук до двамадесет минути. Случи ли се нещо? — попита тя.

— Никакъв признак на живот.

— Тогава да изчакаме екипа.

— Трябва да чакаме така или иначе. Необходимо е да остана насаме с него.

— Добре, но трябва да бъдем готови, когато останалите пристигнат.

Марейке започна да наглася радиостанцията, закачи химикалката за джоба на сакото му и пъкна слушалката в ухото си.

— Сега се разходи надолу по вълнолома и ми кажи нещо — нареди тя, докато включваше последната част от екипировката — записващото устройство.

Тони тръгна. Нервите му бяха опънати като струни, но той си наложи да върви точно с необходимото темпо. Ако вървеше прекалено бавно, би заприличал на разхождащ се турист, а тук не беше място за туристи. Ако бързаше прекалено, би привлякъл излишно внимание към себе си. А мислите му вече препускаха и се насочваха към предстоящата среща с Ман. Той се опита да се успокои, като съсредоточи вниманието си върху нещата, които го заобикаляха. Хладният вечерен бриз отвиваше острия мирис на дизелови изпарения и миризмата на готвено, която долиташе от време на време от някой от закотвените наблизко кораби. Но на Тони му беше горещо, беше се изпотил и залепналата за гърба му риза го караше да изпитва чувството, че е навлякъл водолазен костюм на сушата.

Беше стигнал до средата на вълнолома, когато от кабината на „Вилхелмина Розен“ излязоха две фигури.

— Майната му — каза той тихо. — Марейке, нещо става. Появиха се две фигури, не мога да преценя дали някой от тях не е Ман.

Сърцето му заби силно. Той продължи напред. Двете фигури слязоха по мостчето и тръгнаха към него. Когато приближиха, той се убеди, че нито един от тях не е този, който му трябваше. Подминаха, без дори да го погледнат, и Тони каза в микрофона.

— Не е той. Мисля, че е останал сам на борда на кораба. Сега ще се върна назад. Ако ме чуваш, излез в осветената част и ми махни. — Той се обърна в посоката, откъдето беше дошъл, и видя как Марейке се появи в конуса светлина под лампата. Тя вдигна ръка и я отпусна.

Единствено разумният начин на действие би бил да се върне при нея и да изчака идването на останалите. Но дотогава Ман можеше да е напуснал кораба. Или пък другите двама от екипажа можеха да се върнат. Пък и Тони не беше склонен да търси разумния вариант.

Не можеше да се противопостави на чувството, че е било писано да се окаже на точното място, и да се откаже от предоставилата му се възможност. Съзнаваше риска, който поемаше, но животът вече не му се струваше толкова съблазнителен, за да го е грижа. Вината за преживяното от Карол гризеше сърцето му като червей и можеше да се очаква, че това чувство ще става все по-мъчително с времето. Не беше убеден, че би могъл да живее с тази мисъл. Ако всичко трябваше да свърши тук, той не би имал нищо против.

— Съжалявам, Марейке, но не мога да чакам. Влизам. Стискай ми палци.

Тони затвори очи за миг и задиша дълбоко. Тялото му се беше вдървило, сякаш още не се беше освободил от въжетата, с които го бе вързал Красич. Нямахте защо да се страхува. Важното бе да се съсредоточи върху Ман.

Той стъпи на мостчето на „Вилхелмина Розен“ и подвикна:

— Ей, има ли някой тук?

Знаеше, че когато човек се качва на кораб, който е същевременно и жилище, трябва да се спазват елементарните правила на учтивост, пък и не си струваше да събужда отрано подозрения у Ман.

Никой не отговори, въпреки че в кабината и в каютите долу се виждаше светлина. Той тръгна нагоре към палубата и подвикна отново. Този път на вратата на кабината се появи някой. Беше младият мъж с конската опашка, когото бе видял в Кобленц. Човекът беше присвил очи, за да разпознае тъмния силует, очертан на фона на пристанищните светлини. Тони заговори на немски.

— Мога ли да се кача на борда? — попита той.

— Кой сте вие? — попита предполагаемият Вилхелм Ман.

— Търся Вилхелм Ман.

— Аз съм Вили Ман. За какво съм ви?

— Може ли да поговорим вътре? Въпросът е поверителен — каза Тони. Постара се да изглежда колкото бе възможно по-безобиден. Беше отпуснал ръце около тялото си, за да няма в стойката му нищо заплашително. Това беше ключовият момент; всичко можеше да бъде загубено от най-дребния жест, предизвикал съмнение у Ман.

Ман се намръщи.

— Какъв е този поверителен въпрос?

— Става дума за дядо ви — Тони направи още една крачка напред, небрежно, с цел да го убеди, че единственото, което иска, е най-обикновен разговор.

Ман го изгледа стреснато.

— Видях ви в Кобленц. Да не би да ме следите? Какво искате от мен?

— Само да поговорим. Може ли? — Тони стигна до края на мостчето, като продължаваше да се държи съвсем естествено.

— Защо не? Заповядайте в кабината — каза кисело Ман.

Гледката беше показателна, каза си Тони, когато влезе в кабината. Всичко блестеше. Дървените части бяха полирани до огледален блясък, месингът сияеше меко, сякаш осветен отвътре. На една лавица се виждаха спретнато сгънати и подредени карти, на масата нямаше дори петно от кафе. Помещението миришеше на препарат за лъскане на мебели, долавяше се и острият химически мирис на ароматизатор за въздух. Ман се облегна на стената със скръстени на гърдите ръце. Изглеждаше много млад и целият настръхнал. За миг Тони видя обърканото дете, което се криеше в мъжа, и го съжали. Кой знае какво бе преживял, за да стигне до тук? Можеше да се предположи, и това не му подейства успокоително. Но едно беше сигурно. Той съзнаваше, че най-лесният начин да пречупи Ман е да възпроизведе агресивното поведение на дядо му, но нямаше намерение да го стори. Трябваше да има друг начин да сложи край на убийствата и той бе длъжен да го открие.

— Какво знаете вие за дядо ми? — попита Ман.

— Знам какво му е било причинено в замъка Хохенщайн.

Очите на Ман се разшириха, той притисна по-здраво ръце около тялото си.

— Какво искате да кажете?

— Знам, че като дете е бил откъснат от семейството си и че с него са се отнасяли като с животно. Знам всичко за експериментите, на които е бил подлаган. Знам дори за водните мъчения. Това са отвратителни жестокости, на които децата са били подлагани уж в името на науката. Вероятно са му са се отразили ужасно.

Тони забеляза, че думите му постигаха целта си. Колкото повече говореше, толкова повече Ман се свиваше и сякаш се смляваше. Но трябваше да го предизвика, за да започне да откровеничи.

— Вас какво ви засяга всичко това? — тонът на Ман беше враждебен и предизвикателен. Държеше се като човек, който е решил да не се справи със ситуацията.

Тони незабавно взе решение. Колкото и да съчувстваше на Ман за преживените страдания, внимателният терапевтичен подход нямаше да му свърша работа сега. Прекалено дълго време би минало, докато успееше да го докара до там, че сам да пожелае да сподели кошмарите си. Време беше да щурмува укреплението.

— Вероятно това е причината, поради която убивате приятелите ми.

Очите на Ман се присвиха, той сниши глава между раменете си като птица, която застава нащрек. През облака от химически миризми Тони долови острия мирис на пот.

— Немският ви май не е толкова добър, колкото мислех. Говорите някакви безсмислици — каза Ман в жалък опит да се държи предизвикателно. — Кой сте вие всъщност?

— Името ми е Тони Хил. Доктор Тони Хил. Аз съм психолог — той се усмихна. Вече бе стъпил на въжето, а отдолу нямаше осигурителна мрежа. Беше му все едно. — Това е положението, Вили. Аз съм врагът.

— Вие трябва да сте луд. Настоявам веднага да напуснете кораба ми.

Тони поклати глава. Защитата на Ман започваше да се пропуква. Но все още бяха далеч от признанието. Трябваше да го притисне повече.

— Не това искате вие. Желанието ви е някой да осъзнае посланието, което залагате в деянията си. Не сте решили да убивате, защото мисълта за убийствата ви е приятна. Убивате, за да ги накарате да спрат това, което вършат. Само че никой не го разбира, което означава, че извършеното от вас няма никакъв смисъл. Нищо няма да се промени. Те ще продължат да злоупотребяват с мозъците на хората. А пък вие ще лежите в затвора. Защото вече е известно, че вие сте убиецът. И рано или късно ще бъдат открити и доказателствата.

От устните на Ман се изтръгна хрипкав звук, който сигурно бе замислен като смях.

— Не разбирам за какво говорите.

Тони седна на високия стол до масата. За да накара човек като Ман да проговори, беше необходимо да разчете правилно реакциите му и да съобрази с тях подхода си. Време беше за втора смяна на курса. Сега беше моментът да се преструва на спокоен и разумен. Трябваше да се държи така, сякаш това, което казва, не подлежи на спор.

— Можеш да отричаш, колкото си искаш. Но имай предвид, че си под наблюдение. Ще те следят, когато излизаш от кораба — и тази вечер, и утре вечер, и по-нататък. Няма да успееш да убиеш още някого, Вили. Ако не ме послушаш, ти остават две възможности. Или ще спреш, или ще бъдеш заловен. И в двата случая никой няма да те разбере.

По лицето на Ман не трепваше нито един мускул. Той стоеше и гледаше втрещено Тони. Дишате тежко през носа си.

Тони се приведе напред.

— Точно затова имаш нужда от мен. Защото аз съм единственият човек, който е разбрал какво искаш да кажеш с тези убийства. Ела с мен. Предай се. Ще направя всичко необходимо, за да може посланието ти да стигне до хората. Обикновените хора ще ти съчувстват и ще те разберат. Ще бъдат ужасени, когато разберат какво е причинявано на дядо ти, а после и на теб. Всеки цивилизован човек би се ужасил. Ще принудят психолозите никога да не повтарят злодеянията, които са превърнали детството ти в ад. Ти ще си победител.

Ман поклати глава.

— Не мога да разбера защо ми говорите тези неща — каза той упорито. По горната му устна беше избила пот.

— Защото всичко свърши. Ти направи грешка, не разбираш ли?

Сега вече погледът на човека срещу него стана тревожен.

Ман отклони очи и задъвка долната си устна. Тони разбра, че най-сетне има някакъв напредък.

— Това, което направи с Мари-Терез Калве, беше грешка. Даде повод да се отнасят с теб като с обикновен психопат със сексуална мотивация. Няма да могат да прозрат истината, защото повечето хора са глупави и дребнави. Може би си мислиш, че ще имаш възможност да обясниш мотивите си в съда, но можеш да ми вярваш, че случаят надали ще се гледа в съд. След стореното с доктор Калве ще използват първия удобен повод, за да те застрелят като куче.

Ман изтри устата си с ръка. Най-сетне един жест, с който проявяваше безпокойството си.

— Защо разговаряте така с мен? — гласът му беше умолителен.

— Защото работата ми е да помагам на хора, които са изпаднали в безизходица. Повечето хора биха те счели за чудовище, за луд. А аз виждам жестокостите, които си преживял. Не мога да поправам миналото, но мога да го превърна в нещо, с което може да се живее.

Тези думи бяха грешка. Ман се отблъсна от стената и започна да крачи възбудено в малкото пространство между масата и вратата. Уязвимостта в изражението му бе изчезнала, отстъпила място на гневна и заплашителна гримаса. Думите му се застъпваха трескаво, ръцете му се свиваха и отпускаха спазматично.

— Вие сте шибан психолог. Изкривявате думите на хората. Идвате тук, на моя кораб, в моя дом, и започвате да разправяте някакви лъжи за мен. Нямате право да постъпвате така. Всички вие сте лъжци. Казвате, че искате да помагате, а никога не го вършите. Само влошавате нещата — внезапно той спря и направи една крачка към Тони. Надвеси се над него, отрязал пътя му към вратата. Продължи да говори, но вече бавно и отчетливо. — Мога да ви убия сега. Защото не ви вярвам. Никой не знае кой съм. Никой не ме познава.

Тони се опита да прикрие страха, който се надигна внезапно в гърдите му. Едва сега разбра, че въпреки размислите си на вълнолома, ужасно много искаше да живее.

— Аз те познавам, Вили. Знам, че подбудите ти са били чисти — каза той със свито гърло. Знаеше, че сега единственият му шанс е да не престава да говори. — Разбрал си какво трябва да бъде сторено и си започнал да го вършиш. Но това, което си свършил до тук, е достатъчно, за да обясниш подбудите си на хората. Позволи ми да говоря вместо теб. Да им обясня.

Ман поклати яростно глава.

— Те ще ми вземат кораба. Предпочитам да ме застрелят като куче, отколкото да ми вземат кораба.

Изведнъж той връхлетя върху Тони. В желанието си да избяга Тони бутна стола, падна на пода и изкрещя от болка, когато удари счупеното си рамо и счупените ребра. Сгърчи се на дървения под и зачака удара, който така и не дойде.

Защото Ман не прояви никакъв интерес към Тони. Оказа се, че целта му е била чекмеджето на масата. Издърпа го, бръкна в него и извади голям, недодялан на вид пистолет. Огледа го за миг учудено и постави дулото в устата си. Тони можеше само да гледа — ужасен и безпомощен. Пръстът на Ман натисна спусъка. Но вместо очакваната експлозия, се чу само едно метално изщракване.

Ман извади дулото на оръжието от устата си и го изгледа озадачено. В същия момент Марейке връхлетя през вратата на кабината. Стискаше валтера си с две ръце. Тя огледа сцената за секунди — Тони лежеше на пода, а Ман държеше в ръцете си пистолет. Решението ѝ бе взето за част от секундата.

За втори път в рамките на една минута един пръст натисна спусък.

Този път безукорно чистата кабина на „Вилхелмина Розен“ бе опръскана с кръв, кости и мозък.

Всичко свърши.

ЕПИЛОГ

Проблемът не беше в това, че нямаше какво да си кажат. Напротив, имаше да си казват толкова много неща, че не знаеха откъде да започнат. Дори не бяха убедени, че е разумно да започват.

Когато най-сетне се видяха, срещата им се състоя на възможно най-неутрална територия. Седяха един срещу друг в едно от кафенетата на сектор „Международни линии“ на летище Схипол. Това беше ничия земя не само във физическия смисъл на думата. Срещата им имаше и определени граници във времето — и двамата чакаха да обявят полетите им.

Известно време мълчаха. Мълчанието им се удаваше повече от думите. Носът на Карол никога нямаше да възвърне предишната си форма, но лекарите от берлинската болница си бяха свършили работата добре. Синините бяха почти изчезнали, но очите ѝ бяха още подпухнали — като че ли бе плакала, докато заспи. Травмите на Тони трябваше да се лекуват доста по-продължително. Счупените пръсти още му създаваха проблеми, а ребрата го измъчваха постоянно. Но и това щеше да мине.

Двамата бяха направили всичко, което бе по силите им, за да постигнат изцеление. Но всеки се боеше, че душевната травма на другия е непоправима.

Най-сетне Карол наруши първа мълчанието.

— Помниш ли какво каза Радецки накрая?

Тони кимна.

— Че той е спечелил играта, защото ти никога няма да се освободиш от спомена за него.

— Да — тя разбърка кафето си. — Но се оказа, че не е прав. Разбираш ли, той така и не успя да проникне в мен. Насили само тялото ми — а това няма значение. Защото аз бях тази, която проникна в неговата душа. Аз победих, Тони.

Усмивката на Тони бе едва забележима, но се отрази и в очите му.

— Радвам се. Значи оставаш в полицията?

— Това умея да правя най-добре. Но няма да работя с Морган и неговите хора. Все ми е едно какво мисли той. Не съм като него и никой няма да ме убеди в обратното. Ще ми оставят малко време, за да реша каква работа да избира. А ти? Ще Продължаваш ли да се криеш от себе си?

— Не. Не мога. Последните няколко седмици ме убедиха, че съм най-добър като профайлър. Когато се прибера, ще се поогледам, може да си намеря някаква работа в Европол. Мога да свърша добра работа, ако помагам на ченгета като Петра и Марейке.

— Признавам си, че ме успокои. Бях решила, че пак си се отказал.

Двамата отново замълчаха. Този път Тони проговори първи.

— И какво ни чака от тук нататък?

Карол сви рамене.

— Не знам. Трябва да вървим напред по някакъв начин.

— Бих искал да вървим заедно — каза той.

Тя се усмихна.

— И без това нямаш друг избор.

Издание:

Вал Макдърмид. Последно изкушение

Английска. Първо издание

ИК „Еднорог“, София, 2004

Редактор: Юлия Викторова

ISBN: 954-9745-71-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.